

Giới thiệu Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên

Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên, Đây là một câu chuyện về một người đàn ông bị chứng tự bế lại có tính cố chấp muốn nuôi dưỡng vợ từ bé, và cô vợ này sau khi được sống lại một lần thì cũng tự nguyện để anh ta nuôi dưỡng.

Hai người ở bên nhau, việc nên làm nhất chính là bầu bạn. Em làm việc của em, anh làm việc của anh, buổi tối vài ba tiếng đồng hồ ai làm việc người này. Thế nhưng bạn biết rằng trong không gian này, có một người đang ngồi ở nơi đó, trong lòng sẽ cảm thấy rất thoải mái yên. Tâm tình thanh thản, không lo nghĩ tương lai mà cũng chẳng hoài niệm quá khứ. Càng đơn giản chỉ là ở bên nhau, tình cảm sẽ càng dài lâu. Tình yêu không phải là những lời thề non hẹn biển, chỉ đơn giản là cùng nhau bình yên qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Biến thành hồn phách

Bạch Thắm cứ như vậy mặc cho cơ thể của mình trôi nổi giữa không trung – à không, hiện giờ đã không thể nói là cơ thể nữa rồi, phải gọi là một linh hồn, hoặc gọi là.... Quý Hồn.

Ngày đó cô chạy ra khỏi biệt thự An Thi, chỉ lo chạy nhanh về phía trước nên không để ý lúc đó có một chiếc xe tải đang lao tới. Cô chỉ nghe thấy có người hét hoảng hét lớn rồi vừa quay đầu lại thì đã thấy ánh sáng màu xanh chiếu chói mắt, tiếp theo là một trận đau nhức, còn có một lực mạnh mẽ đẩy cơ thể cô sang nơi khác. Trước khi hoàn toàn mất đi tri giác, cô dường như nghe được tiếng thét chói tai.

Chết chỉ cần trong nháy mắt, nhưng mà trong nháy mắt này, con người lại có thể nghĩ đến rất nhiều thứ. Bạch Thắm sau khi mất đi tri giác đột nhiên cảm thấy thật nhẹ nhàng, cuối cùng đã kết thúc, cuối cùng có thể thoát khỏi mọi thứ, cô đời này đã thoát khỏi vận mệnh phải làm đồ chơi vui lòng người khác.

Nếu có kiếp sau, cô nhất định phải nắm chặt vận mệnh của chính mình, không thể để chính mình lại giống như kiếp này, lúc nào cũng bị người khác không chế, bài bố giống như một con cò. Nhưng đồng thời, Bạch Thắm cũng cảm thấy rất khó chịu. Loại khó chịu này không phải đau đớn xuất phát từ cơ thể mà là lòng cô – một cảm giác trống rỗng rất khó chịu, giống như bị mất gì đó rất quan trọng. Đó là cái gì? Trong đầu Bạch Thắm đột nhiên xuất hiện hình dáng của An Tử Thiên. Hình ảnh đó chỉ chợt lóe mà lướt qua trong một khoảnh khắc ngắn ngủi khiến cô cảm giác giống như muốn bắt lấy thứ gì đó mà lại giống như không phải...

****

Trên giường bệnh, hai mắt An Tử Thiên nhắm chặt, cả người nằm yên không nhúc nhích, dù cho anh đã dùng liều thuốc an thần nhưng vẫn không thể ngủ yên. Đôi mày anh nhíu chặt, hai tay gắt gao nắm lấy đệm, khuôn mặt thống khổ vặn vẹo, đôi môi khô khốc thấp giọng khàn khàn bật ra âm thanh. Cho dù không nghe rõ anh nói gì, Bạch Thắm cũng biết anh đang kêu tên cô.

Thắm Thắm, Thắm Thắm, Thắm Thắm....

Âm thanh khàn khàn vang lên, mặc kệ mọi thứ, cho dù yết hầu đau đớn anh vẫn không chịu ngừng, thật giống như chỉ cần gọi tên cô như vậy, cô sẽ đột nhiên xuất hiện đáp lại lời của anh.

Anh lại gặp ác mộng. Trong lòng Bạch Thắm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Từ ngày cô chết, An Tử Thiên vẫn cứ như vậy.

Ngày đó sau khi hoàn toàn chết đi, Bạch Thắm phát hiện chính mình lại lơ lửng giữa không trung, cơ thể ở trạng thái trong suốt. Còn không kịp nhận ra chính mình đã chết, bản thân giờ chỉ là hồn phách thì cô đã thấy ngay ở phía dưới là An Tử Thiên rối loạn ôm lấy cơ thể đầy máu của cô không ngừng gọi:

- Thắm Thắm... tình tình... Thắm Thắm... tình tình... Thắm Thắm... tình tình... ..

Anh không ngừng gọi giống như vậy có thể khiến cô tỉnh lại. An Tử Nguyệt đứng bên cạnh cố gắng nói cho anh biết sự thật:

- Bạch Thắm sắp chết rồi, anh không thể ôm cô ấy như vậy, phải mau chóng đi bệnh viện, đem cô ấy giao cho bác sĩ.

Nhưng An Tử Thiên không thèm để ý tới, dùng lực đẩy An Tử Nguyệt ra đồng thời lại càng ra sức ôm chặt Bạch Thắm níu non:

- Thắm Thắm... anh sai rồi... anh biết sai rồi... xin lỗi... Thắm Thắm... em đừng xảy ra chuyện gì được không?

- Thắm Thắm... mở mắt ra nhìn anh đi... Anh thật sự biết sai rồi... em chán ghét anh yêu em, vậy anh sẽ không yêu em nữa được không? ....

- Thấm Thấm... em không cần như vậy có được không... Thấm Thấm... em tỉnh lại đi... Thấm Thấm... chỉ cần em tỉnh lại... anh sẽ lập tức biến mất... về sau em sẽ không phải nhìn thấy anh nữa....

- Thấm Thấm... em gạt anh đúng không? Thấm Thấm... em mau tỉnh lại a ...Thấm Thấm. ...

Anh cứ mặc cho trán cô đầy máu, không ngừng kêu cô mở mắt tỉnh lại giống như đứa trẻ bị khi dễ bối rối không biết làm như thế nào cho phải. Bạch Thấm nhìn An Từ Thiên dùng lực ôm thân thể bị thương của cô giống như ôm cả thế giới nhỏ, dịu dàng mà tang thương, nồng đậm đau xót và bối rối bao phủ lấy cơ thể anh.

Hai mắt Bạch Thấm trừng lớn hoàn toàn không thể tin tình cảnh trước mặt, cô lấy tay bịt chặt miệng mình nghẹn ngào từng tiếng. Từ trước đến nay Bạch Thấm chưa bao giờ có thể nghĩ rằng cô chết người đàn ông lạnh lùng như An Từ Thiên lại bối rối đau xót. Cô cho tới bây giờ vẫn cho rằng đối với anh mình chỉ là một món đồ chơi. An Từ Thiên làm sao có thể vì một món đồ chơi như cô mà thương tâm như vậy.

Bạch Thấm chậm rãi bước tới trước giường, đưa tay vuốt lên hai hàng lông mày nhũn nhũn của An Từ Thiên. Vốn nghĩ rằng như vậy có thể giúp cho anh có thể ngủ ngon hơn nhưng không ngờ khi cô vờn tay ra thì lại phát hiện bản thân có thể xuyên qua mọi thứ. Ngay lập tức Bạch Thấm khó chịu vì hiện giờ mình chỉ là một hồn phách chỉ có thể nhìn An Từ Thiên bị ác mộng hành hạ _cảnh tượng tràn ngập bị thương đã diễn ra hơn một tháng trước mắt cô.

Ngày đó, An Từ thiên ôm thi thể của cô quật cường mà tuyệt vọng, không chịu buông tay cũng không để cho bất kì ai nào đến gần.

Khi thuốc an thần hết tác dụng thì anh lập tức tỉnh dậy. Không nhìn thấy thi thể của cô, anh điên cuồng đập phá tất cả đồ vật trên bàn, lớn tiếng gào thét gọi tên cô. Anh bị các bác sĩ mạnh mẽ ấn chặt xuống giường, cơ thể không ngừng run rẩy, hai mắt sung huyết tràn ngập tơ máu. Từ trước đến nay, Bạch Thấm chưa từng thấy được đáng sợ và chặt vật kinh khủng của anh như bây giờ. Điều này làm cho cô không nhìn được mà đau lòng.

An Từ Thiên bị trói trên giường không thể máy may động đậy. Anh nằm im lặng không ăn không uống, không nhúc nhích nhìn chăm chăm trần nhà. Bạch Thấm ở bên cạnh nhìn anh, cho dù có nhắm mắt cũng cảm nhận được tuyệt vọng từ trên người An Từ Thiên phát ra.

****

Suốt hơn một tháng nay, cô nhìn anh từ điên cuồng giãy dụa biến thành tuyệt vọng, mỗi ngày đều không ngừng gặp ác mộng. Cô vẫn nghĩ bản thân đối với An Từ Thiên không có tình cảm mà cho dù có thì cũng sẽ chỉ là oán hận. Nhưng bây giờ Bạch Thấm nhìn An Từ Thiên như vậy, trong lòng cô thật sự khổ sở.

Vì sao, An Từ Thiên, vì sao? Rõ ràng cô hận anh, nhưng hiện tại lòng cô lại vô cùng đau đớn. Rõ ràng bây giờ cô chỉ là một hồn phách nhưng tại sao lại vẫn cảm thấy đau lòng đến mức không thở được? An Từ Thiên, nếu anh không thống khổ như vậy, tôi nhất định cũng sẽ không đau lòng? An Từ Thiên, tại sao chứ? Tại sao, tôi chết anh lại tuyệt vọng như vậy?

Nếu hiện tại cô có thể khóc thì đó nhất định là nước mắt vì anh mà rơi. (ta thêm...)

Bọn họ nói : “An Từ Thiên nhất định bị điên rồi, không điên thì cũng biến thành một kẻ vô dụng. An gia nhất định sẽ không thêm quan tâm đến một kẻ vô dụng như hân? Anh ta vì một người phụ nữ không biết tốt xấu mà biến thành bộ dạng sống dở chết dở, An Từ Thiên thật sự quá thất bại rồi.”

“Còn không phải do Bạch Thấm gây ra xui xẻo? Bình thường cô ta không biết tốt xấu xem thường An Từ Thiên, hiện giờ đã chết lại còn muốn đem anh ta bức điên, khiến An gia ngày càng đi xuống. Còn cả An Từ Thiên nữa, mọi người ai cũng nói An thiếu gia lạnh lùng vô tình, không biết vì sao hiện giờ lại vì một người phụ nữ mà mạng mình cũng không cần chứ? Aizzz...”

Tại sao lại như thế này? Tại sao? An Từ Thiên, anh sao có thể như vậy?!!!

Không được! An Từ Thiên, không được! Anh không thể như vậy, tôi hận anh mười mấy năm, anh làm sao có thể vì tôi mà điên cuồng như thế? An Từ Thiên, đáng lẽ ra anh phải tiếp tục sống cho tốt, đáng lẽ anh phải khiến cho tôi dù có biến thành Quỷ Hồn cũng phải hận anh thấu xương. An Từ Thiên, anh đứng lên cho tôi, anh phải cho tôi thấy anh thật tốt, tiếp tục sống thật tốt cho tôi. ....!!!!

An Từ Thiên... anh xem... em còn ở đây, còn ngay ở bên cạnh anh này , anh không thể nào phát điên như thế được...

An Từ Thiên...

.....

Từ Thiên..

.....

Anh Từ Thiên...

.....

Anh xem, em đang ở bên cạnh anh đây này...

Anh mau nhìn đi, Thấm Thấm vẫn đang ở bên cạnh anh...

Chương 2: Sống lại

Đứng trước gương, Bạch Thắm tròn to hai mắt cố gắng nhìn người trong gương. Tóc ngắn rối tung, lông mi thanh tú, đôi mắt sáng bởi vì mới tỉnh ngủ còn có chút mơ màng, sống mũi, hai má cho dù là vừa tỉnh ngủ nhưng khuôn mặt vẫn lộ rõ đặc thù của tuổi trẻ. Nhìn khuôn mặt này, cho dù đã qua một ngày, Bạch Thắm vẫn chưa thể thích ứng được việc mình sống lại vào thời điểm cô 18 tuổi.

"Minh thật sự sống lại rồi?" _ Bạch Thắm yên lặng nói với chính mình trong lòng.

Bạch Thắm sống lại đúng vào thời điểm cô vừa thành công trốn thoát khỏi lễ đính hôn của mình với An Từ Thiên. Bạch Thắm thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng đồng thời cũng không hiểu sao trong lòng lại có chút cảm giác mất mát quái dị. Loại cảm xúc này khiến cô cảm thấy vô cùng mâu thuẫn. Kỳ thật, đến bây giờ Bạch Thắm đối với việc bản thân sống lại vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận cho dù thời gian qua khi trở thành hồn phách cô đã nhận ra tình cảm của An Từ Thiên dành cho mình nhiều như thế nào.

****

Kỳ thật muốn làm cho lễ đính hôn không thể cử hành thành công cũng không khó. Bạch Thắm cho dù có chán ghét hay oán hận An Từ Thiên như thế nào nhưng cô sống cùng anh, tất nhiên biết anh rất nghe lời cô.

Bạch Thắm bước thẳng vào phòng An Từ Thiên không chớp mắt rồi đứng lại trước cửa sổ sát đất trong phòng, khóe miệng nở nụ cười đầy chế giễu:

- Chắc hẳn anh hôm nay vô cùng vui vẻ? Dù sao thì cuối cùng chúng ta cũng đính hôn.

Bạch Thắm nhìn chằm chằm bể bơi phía dưới sân qua cửa sổ sát đất nhưng ngay cả một cái liếc mắt cũng không nguyện cho An Từ Thiên, giống như cô đang nói chuyện với không khí vậy.

- Anh giam cầm tôi, ép tôi làm chuyện mình không muốn, ngay cả điều cơ bản là tự do và tôn nghiêm của tôi cũng bị anh lấy đi. Hiện tại, nhất định anh rất vui về phải không? Nhưng hôm nay tôi nói cho anh biết: Tôi không muốn! Tôi không muốn sớm chiều sống chung với anh, tôi không muốn mỗi ngày đều phải nhìn thấy anh, lại càng không nguyện ý đính hôn với anh."

Bạch Thắm đột nhiên quay đầu làm cho An Từ Thiên tránh không kịp, trong mắt cô tràn đầy hận ý khiến anh trở nên bối rối không thôi. Mà Bạch Thắm tuổi trẻ tính khí còn quá nóng nảy, không chịu nhìn thẳng anh nên đã bỏ lỡ tia bối rối cùng đau xót xẹt qua trong mắt anh.

- Có phải anh cho là sau khi đính hôn tôi sẽ chịu nghe lời anh sao? Mơ tưởng! Từ nay về sau, tôi sẽ ngày ngày càng thêm hận anh, cho dù tôi chết đi cũng vẫn sẽ hận anh.

Lời nói tàn nhẫn từ trong miệng Bạch Thắm thốt ra, cô không quan tâm những lời nói này có thể sẽ khiến An Từ Thiên chịu tổn thương sâu sắc mà chỉ tràn đầy phẫn nộ nhìn người con trai lạnh lùng trước mặt. Khuôn mặt An Từ Thiên vẫn không chút cảm xúc, cho dù Bạch Thắm nói nhiều như vậy cũng không thể thấy được một chút cảm xúc khác biệt từ anh, cảm giác vô lực đến phát điên khiến cô dần dần mất đi lý trí mà thốt lên lời nói càng thêm ác độc.

Vì sao? Vì sao mặc kệ cô làm cái gì, nói cái gì về mặt của anh vĩnh viễn không chút thay đổi mà luôn luôn là vẻ mặt không thèm quan tâm? Điều này làm cho Bạch Thắm cảm thấy mình giống như con chuột nhắt luôn tìm cách trốn thoát, khi thoát thân chạy khỏi móng vuốt mèo thì đặc chí nghĩ chính mình nghĩ rằng mình tài giỏi cỡ nào nhưng kỳ thật đó lại chỉ là trò chơi để bót nhảm chán của con mèo mà thôi, đáng thương con chuột kỳ thật chưa bao giờ thoát khỏi vuốt mèo. An Từ Thiên đối với cô giống như con mèo đối với con chuột tháo chạy, cô chỉ là món đồ chơi giúp anh bót nhảm chán mà thôi – Cô vĩnh viễn chính là món đồ chơi nhỏ nhọ trong tay anh cho dù cô vẫn cố gắng giãy dụa và suy nghĩ để thoát ra khỏi vận mệnh đáng cười này.

Loại cảm giác ghen ghét này làm cho Bạch Thắm khó chịu đến không cách nào chịu được, Bạch Thắm nói ra yêu cầu với An Từ Thiên:

- Đây là tầng ba, phía dưới là bể bơi, nếu anh dám nhảy xuống tôi mới có thể tin tưởng thành ý của anh mà chấp nhận buổi đính hôn.

Nhưng cô lại không ngờ được rằng An Từ Thiên lại không nói một lời, không chút do dự mà nhảy xuống.

Vì thế, buổi đính hôn còn chưa chính thức bắt đầu liền bối rối qua loa cho xong việc.

****

Cuối cùng An Từ Thiên được người khác kéo lên.

Anh nằm trên giường bệnh viện, vừa mở mắt thì lại thấy hai má sưng đỏ của Bạch Thắm, hốc mắt cô ửng đỏ nhưng lại quật cường không chịu rơi lệ,

tràn ngập lại phần hận nhìn anh.

Bạch Thắm bị người trong nhà dạy bảo một trận rồi mạnh mẽ kéo đến nơi này. Trong nháy mắt nghĩ đến lúc anh nhảy xuống, đầu óc cô trở nên trống rỗng. Cho dù Bạch Thắm biết anh luôn luôn nghe lời cô, nhưng khi anh không do dự nhảy xuống, Bạch Thắm thật sự vẫn cảm thấy bất ngờ. Cảm xúc khiếp sợ, khẩn trương chiếm lấy lòng cô, làm cho cô nhất thời không biết làm thế nào cho phải, thậm chí còn có chút hối hận tại sao lại bảo anh nhảy xuống.

Thật đáng chết, cô làm sao lại có suy nghĩ không bình thường như vậy!

(vậy thế nào mới là bình thường?)

Nhưng khi An Từ Thiên tỉnh lại, khóe miệng Bạch Thắm lại nở một nụ cười chế giễu:

- An đại thiếu gia quyết tâm diễn tiết mục tình thâm mà bất chấp! Não bị chấn động, xương đùi gãy, anh quả thật đã khiến cho người khác chấn kinh* lại thêm yêu thương không ngừng.

* chấn kinh = chấn động và kinh ngạc

An Từ Thiên im lặng nhìn cô, không để ý bản thân bị thương là do cô gây ra, lồng ngực bức bối khiến âm thanh phập phồng khàn khàn:

- Ai đánh?

Lời nói vừa thốt ra làm Bạch Thắm sững sốt, sau một lúc mới phản ứng lại:

- An đại thiếu gia đang tiếc là không phải chính mình động thủ? Yên tâm! Tuy rằng đây là cha tôi đánh, nhưng xuống tay tuyệt đối không lưu tình đâu! ha ha...

****

Đương nhiên không lưu tình! Công ty nhà Bạch Thắm được như bây giờ là hoàn toàn nhờ vào tập đoàn An thị mang đến*, ông ta xuống tay làm sao có thể lưu tình chứ?

*ta nghĩ có thể là công ti nhà nữ chính là công ti con của An thị hoặc là đang thiếu vốn được An thị tài trợ.

An Từ Thiên bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt thâm thúy tựa như hố sâu muốn nuốt cô vào. Bạch Thắm vội vàng tránh khỏi tầm mắt của anh, không hề nhìn anh dù chỉ là liếc mắt.

Hai người không nói gì một lúc lâu, không khí trở nên vô cùng yên tĩnh.

Bỗng nhiên, An Từ Thiên mở miệng :

- Nếu như em không muốn đính hôn cùng anh, không muốn cùng anh ở chung, ngày mai anh liền rời khỏi An gia... Cái gì anh cũng đều có thể đồng ý, nhưng em không thể rời khỏi anh.

An Từ Thiên rất nhanh liền rời khỏi An gia. Đêm đó, Bạch Thắm sốt cao. Ngày hôm sau tỉnh lại thì chính là Bạch thắm của 10 năm sau - 28 tuổi - sống lại vào lúc cô 18 tuổi.

****

Bạch Thắm bước xuống nhà dưới thì phát hiện cả biệt thự to như vậy nhưng lại trống rỗng không có một ai. Nhưng Bạch Thắm không chút ngạc nhiên vì cô đoán cha mẹ cô hẳn là đang ở công ty luống cuống tay chân. Đời trước sau khi kết thúc đính hôn, công ty Bạch gia lập tức xảy ra một chút sự cố, tuy nói vấn đề không lớn, nhưng bởi vì xảy ra đột ngột cũng làm cho hai vợ chồng Bạch gia luống cuống tay chân vài ngày.

Bạch Thắm vừa mới lấp đầy bụng còn chưa kịp nghỉ ngơi một lát, di động liền vang, cô vội luống cuống tay chân cầm máy nghe:

- Alo. . .

- Bạch Thắm, sao cậu còn chưa đến? Mau đến nhanh một chút kẻo không gặp được ai đâu? _ Một giọng nói thanh thúy truyền vào lỗ tai, mang theo nét riêng biệt của một cô gái năng động.

- Cậu là? _ Bạch Thắm chỉ cảm thấy này giọng nói này rất quen thuộc nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra là ai.

- A a a...! Bạch Thắm, cậu là cái đồ không lương tâm. Mới có vài ngày không gặp mặt cậu lại hỏi tớ là ai! Cậu nhất định là có ý!? Cho cậu 20 phút, mau đến KTV Sung Sướng*! Nếu không tự gánh lấy hậu quả! Hừ hừ . . .

*cái tên này.... quá mức... rồi =. =!!!

Mới hỏi có hai chữ lại phải chịu một trận pháo oanh tạc, Bạch Thắm lấy tay ôm lấy cái cái đầu* mới chợt nhớ lại -- Lâm Thuộc Nhạc, trong tất cả những

người cô quen chỉ có Lâm Thước Nhạc mới có tính tình hoạt bát như vậy.

* nguyên văn là phủ cái trán đau

Lâm Thước Nhạc là bạn bè duy nhất suốt ba năm thời trung học của Bạch Thắm. Đồi trước bởi vì luôn sống ở An gia phải chịu đựng cuộc sống nghèo khổ áp lực, tự nhiên vô trung hình trung tạo cho Bạch Thắm tính cách càng ngày càng trở nên lạnh lùng ít nói, không thích tiếp xúc cùng người khác, không tin tưởng người khác.

Thời gian lâu, cho dù ban đầu có người chủ động muốn làm quen với cô, nhưng chẳng ai chịu được việc suốt ngày phải đối mặt với cái mặt lạnh là cô, dù sao người ta cũng không phải chỉ có thể kết bạn với cô. Thời gian lâu mọi người ai cũng cho rằng Bạch Thắm có tính tình đại tiểu thư kiêu ngạo, khinh thường người khác, người muốn cùng cô kết giao bạn bè càng lúc càng ít, thậm chí không có. Nhưng Lâm Thước Nhạc lại là ngoại lệ, dù Bạch Thắm có lạnh lùng cỡ nào cũng không đề ý, điển hình của việc “lấy mặt nóng áp mặt lạnh”. Lâm Thước Nhạc luôn tìm cô nói chuyện phiếm, rủ đi dạo phố, một lần bị từ chối lại càng hứng trí bừng bừng đến mỗi lần thứ hai, sau đó lần thứ ba, lần thứ tư . . .

Cuối cùng cho đến khi không kiên nhẫn được nữa, Lâm Thước Nhạc không tìm Bạch Thắm nói chuyện phiếm nữa mà trực tiếp bắt cô phải nói chuyện cùng cô ấy(LTN), sau khi tan học không hỏi một tiếng, không nói hai lời đã kéo Bạch Thắm đi dạo phố.

Bạch Thắm “ . . . . . ” [Lâm Thước Nhạc: Hừ hừ hừ, đồ trẻ con, Lâm Thước Nhạc ta ra tay, cậu làm sao có thể chống đỡ được? Còn không mau mau quỳ gối dưới váy thạch lựu của tớ, gọi một tiếng chị ơi, ha ha ha ha!]

Vì thế Lâm Thước Nhạc rất cục thực hiện được nguyện vọng lâu nay của mình, thành công kết bạn với Bạch Thắm. Kỳ thật Lâm Thước Nhạc cũng không hiểu được chính mình vì sao lại luôn quần quít lấy Bạch Thắm. Có lẽ tại thời điểm Lâm Thước Nhạc gặp được Bạch Thắm vừa vặn thích hợp, có lẽ là do lần đó cô (LTN) ngẫu nhiên thấy một cô gái chưa từng nở nụ cười như Bạch Thắm nhưng trên môi lại chỉ hơi héch miệng đã mang theo hương vị của ánh mặt trời đầy ấm áp.

Ai nha, làm bạn bè thì cần cái gì lý do chứ. Xưa nay Lâm Thước Nhạc luôn tùy tiện, chưa bao rồi rắm suy nghĩ vấn đề nan giải, đây cũng là lý do mà tại sao từ trước tới giờ cô ấy luôn luôn mang theo một bộ dáng vui vẻ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân hừ ~~~~ được rồi, không ngân %_%(???)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bạn Học Tự Hối

Sung Sướng là KTV lớn nhất ở thành phố W, đương nhiên cũng là nơi tiêu tiền lý tưởng nhất, Bạch Thắm vừa xuống xe đã thấy Lâm Thước Nhạc chạy tới chỗ mình:

- Tiểu Thắm, mình rất nhớ cậu, cậu có nhớ mình không?

Một vật thể to như con gấu chạy đến ôm ấp Bạch Thắm. Đối mặt với cô, Lâm Thước Nhạc lúc nào cũng hoạt bát nhiệt tình như lửa thậm chí có chút quá [°__°]. (nguyên văn bản cv đây)

Rõ ràng lần cuối Bạch Thắm và Lâm Thước Nhạc gặp nhau là lúc thi vào trường Cao Đẳng mới được một tuần mà nhìn cô ấy (LTN) giống như bọn họ đã vài tháng không gặp nhau rồi vậy. Nếu là trước đây, Bạch Thắm sẽ chỉ cho Lâm Thước Nhạc một cái liếc mắt đầy xem thường, thậm chí không thèm quan tâm, nhưng hiện tại Bạch Thắm đã sống lại. Kiếp trước chỉ vì cô lạnh lùng ích kỷ mà ngay sau khi thi vào trường cao đẳng đã mất đi người bạn chân thành đáng yêu này, sau này Bạch Thắm cảm thấy hối hận thì đã muộn. Hiện tại cô đã sống lại thì đương nhiên sẽ không để những thứ đáng trân trọng bị mất đi như kiếp trước nữa, Lâm Thước Nhạc là một trong số đó.

Bạch Thắm cố nén kích động, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Thước Nhạc:

- Thước Nhạc, mình cũng rất nhớ cậu... Thước Nhạc đáng yêu của tớ... đã lâu chúng ta không gặp nhau... mình thật nhớ cậu... rất nhớ!

Bạch Thắm giọng nói khẽ run, hốc mắt cũng có chút hơi ửng đỏ nhưng Lâm Thước Nhạc không thể nhìn thấy.

- A nha, có thật không?! Thật không?! Tiểu Thắm cũng rất nhớ tớ sao?! Tớ biết cậu sẽ cũng nhớ tớ mà. Tiểu Thắm làm sao có thể quên tớ! Ha ha.... Vừa nãy nói chuyện điện thoại cậu giả vờ không nhận ra tớ nhất định vì muốn cho tớ một kinh hi* đúng không?

*kinh ngạc + vui vẻ

Lâm Thước Nhạc vừa nghe Bạch Thắm nói cũng nhớ mình thì ngay lập tức quăng những lời nói uy hiếp lúc trước ra sau đầu, tâm tình cũng trở nên vô cùng vui vẻ:

- Tiểu Thấm, mau vào trong đi, mọi người trong lớp đều đã đến, chỉ còn một mình cậu thôi! tớ nói cho cậu biết, Triệu Ngan Bản vẫn đang chờ cậu đấy! Ha...ha.... Cậu không tới tên nhóc kia cũng đứng ngồi không yên.

Lâm Thước Nhạc vừa nói vừa nắm tay Bạch Thấm đi vào KTV nhưng lại không hề phát hiện hốc mắt Bạch Thấm ửng đỏ và sự khác thường trong giọng nói của cô(BT).

Lúc này, Bạch Thấm mới nhớ lại hôm nay là ngày bạn học hồi trung học tụ họp. Đây là buổi gặp mặt cuối cùng sau khi tốt nghiệp trung học của bọn họ, ngày mai đã là ngày chia tay. Khi Lâm Thước Nhạc nhắc đến Triệu Ngan Bản, đột nhiên Bạch Thấm có chút giật mình. Cuộc sống trung học đã kết thúc mười mấy năm, rất nhiều người mà cô không nhớ rõ. Nhưng Triệu Ngan Bản mà Thước Nhạc nhắc tới thì Bạch Thấm không hề quên. Dù sao, kiếp trước cậu chính là mối tình đầu của cô. Kiếp trước cô luôn cảm thấy mình bị An Tử Thiên trói buộc, duy chỉ lúc đi học được tự do nên đã thích Triệu Ngan Bản giống như thanh mai trúc mã vậy.

Bạch Thấm nhớ rõ ngày trước Triệu Ngan Bản ở trường cũng là một nhân vật nổi tiếng. Cậu giống như nam chính mà tiểu thuyết hay miêu tả: lãng mạn, đẹp trai, nụ cười luôn âm ỉ như ánh mặt trời khiến các nữ sinh ở trường mê đảo, cậu còn là đội trưởng đội bóng rổ, chính vì vậy nên mỗi lần có trận đấu bóng rổ diễn ra thì các nữ sinh đều đến vây xem. Thành tích học tập của cậu cũng vô cùng tốt, các giáo sư nhắc tới cậu thì khen không dứt miệng, điều kiện gia đình cũng rất tốt nên có rất nhiều nữ sinh không chút rụt rè mà theo đuổi cậu.

Bạch Thấm cũng vậy nhưng cô nghĩ có lẽ lý do chủ yếu mà cô thích Triệu Ngan Bản là do thoát nhìn thì cậu ta giống như một người vô tư tùy ý. Khi ấy Bạch Thấm bị trói buộc nên sẽ luôn bị thu hút bởi kiểu người như vậy. Nhưng mà, kiếp trước Bạch Thấm hoàn toàn không hiểu tại sao cô thích Triệu Ngan Bản. Bạch Thấm trong lòng yên lặng trêu chọc chính mình, xem trọng một người như Triệu Ngan Bản, ánh mắt của cô thật đúng là khá tốt.

Thước Nhạc vừa kéo Bạch Thấm ngồi vào ghế đã có mấy nam sinh ồ ào:

- Bạch Thấm, cậu cuối cùng cũng đến. Dám để bọn tớ chờ thật lâu, đến rồi thì phải phạt mấy ly!

Tuy rằng tính cách Bạch Thấm lạnh lùng nhưng cô có khuôn mặt khá xinh xắn, không ít nam sinh thầm thích cô, nhưng dù bọn họ có thích Bạch Thấm đến mức nào cũng bị vẻ lạnh lùng của cô làm cho chùn bước, Triệu Ngan Bản cũng là trong số đó.

Bạch Thấm đưa mắt nhìn mọi người xung quanh mà có một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

- Các cậu đừng làm khó dễ Bạch Thấm, có thể trên đường cô ấy kẹt xe nên mới đến trễ.

Bạch Thấm còn chưa kịp mở miệng thì người bên cạnh đã lên tiếng trước. Cô vừa xoay người thì thấy một nam sinh tuấn tú nhìn mình cười, khuôn mặt nhìn hơi quen nhưng cô lại không nhớ ra là ai. Bạch Thấm không khỏi nhú mày, nhưng không ngờ điều này rơi vào trong mắt nam sinh thì cậu lại lý giải là cô không muốn uống rượu nên khó xử.

- Này này Triệu Ngan Bản, Bạch Thấm còn chưa nói gì mà cậu đã biết cô ấy trên đường bị kẹt xe? Hai người rốt cuộc có quan hệ gì? _Bạn học xung quanh cô ý ồ ào trêu chọc.

- Hắc hắc, ai biết hai người bọn họ có bí mật gì không thể nói!

- Đã đến muộn làm sao có thể không phạt rượu? Hay thế này đi Triệu Ngan Bản, cậu thay Bạch Thấm uống!

Nhìn thấy Bạch Thấm nhú mày nên tưởng cô không muốn uống rượu, Triệu Ngan Bản nói:

- Được, ba chén được không?

Triệu Ngan Bản cầm lấy chén định uống, không ngờ bị một bàn tay chặn lại cướp lấy ly rượu, cậu giật mình nhìn lại không ngờ là Bạch Thấm.

Bạch Thấm cầm ly rượu mỉm cười:

- Tớ đi muộn sao có thể để cậu chịu thay. Mọi người, uống xong ba chén thì không thể tiếp tục làm khó tớ đâu đấy!

Sau câu nói ấy là nụ cười khê hiểm hoi của Bạch Thấm. Mọi người bình thường chỉ thấy Bạch Thấm lạnh lùng, thế nhưng hôm nay cô so với trước kia vô cùng khác biệt, không khỏi vui vẻ hơn:

- Đó là đương nhiên, hiếm khi Bạch đại tiểu thư cho chúng ta mặt mũi! Hắc hắc...

Sau đó mọi người nhìn Bạch Thấm uống rượu như uống nước vậy, ba ly rượu nhanh chóng bị cô uống cạn. Đám con trai xung quanh thấy vậy lập tức vỗ tay tán thưởng:

- Rất tuyệt, thật không nhìn ra Bạch tiểu thư lại có tư lượng tốt như vậy!

Được màn uống rượu của Bạch Thấm cổ vũ, không khí trở nên sôi nổi hẳn, nam sinh trong lớp ai ai cũng nắm chặt cơ hội mời rượu cô, dù sao chuyện như vậy không phải lúc nào cũng có được, nhưng Bạch Thấm không hề uống rượu, chỉ uống nước trái cây, mọi người cũng không so đo với cô. Con trai đối với con gái tất nhiên phải nhường nhịn hơn một chút, đặc biệt là cô gái xinh đẹp, huống chi Bạch Thấm không chỉ là một cô gái xinh đẹp mà còn là một cô gái bình thường còn khó có thể tiếp cận.

Triệu Ngan Bân bị cướp ly rượu trong tay lại nhìn thấy Bạch Thắm sáng khoai uống rượu nên trong lòng chợt có chút mất mát. Triệu Ngan Bân biết Bạch Thắm làm vậy là muốn từ chối tiến thêm bước nữa ngoài tình bạn cùng cậu .

Triệu Ngan Bân quả thật đã đoán đúng ý của Bạch Thắm. Đồi trước Bạch Thắm thích Triệu Ngan Bân không có nghĩa hiện tại cô cũng thích cậu, nếu đã không thích thì tốt nhất nên duy trì mối quan hệ bạn bè đơn thuần. Kỳ thật, nghĩ lại chuyện đồi trước, Bạch Thắm không hề nhớ ra dáng vẻ của Triệu Ngan Bân, vừa rồi may nhờ có người bên cạnh gọi tên của cậu cô mới có chút nhớ đến. Hiện tại Bạch Thắm trong lòng đã hiểu vì sao đồi trước cô thích Triệu Ngan Bân, tất cả đều chỉ là những rung động của tuổi trẻ lại thêm xu hướng yêu thích của những cô gái lúc đó. Hơn nữa, Triệu Ngan Bân lại có được cuộc sống tự do tùy ý mà kiếp trước cô yêu thích nhất, chỉ bấy nhiêu lý do thôi cũng làm cho một cô gái 18 tuổi như cô khi ấy yêu thích cậu.

Nhưng những chuyện đó đã trôi qua rồi, hiện tại cơ thể Bạch Thắm mới 18 tuổi nhưng thực chất cô đã 28 tuổi rồi, Triệu Ngan Bân bây giờ đối với cô giống như một cậu em trai ngây thơ, Bạch Thắm lại ưa thích mẫu hình người đàn ông thành thực một chút, giống như An Tử Thiên như vậy. . . Đáng chết, sao đột nhiên cô lại nghĩ đến An Tử Thiên? Nhất định là do vừa rồi uống rượu nên hiện tại cô có chút say, Bạch Thắm lắc lắc đầu giống như muốn hất hình ảnh của An Tử Thiên trong đầu ra ngoài.

Bạch Thắm từ chối việc Triệu Ngan Bân thay cô uống rượu thực ra còn có một nguyên nhân khác. Dù bây giờ đã tốt nghiệp nhưng Bạch Thắm vẫn muốn có thể kết giao qua lại với bạn bè, cô không muốn bản thân giống như kiếp trước vì quá lạnh lùng mà xa lánh mọi người, kiếp này Bạch Thắm muốn mình có thể có mối quan hệ tốt đẹp với mọi người. Chỉ một hành động nhỏ như vừa rồi đã khiến Bạch Thắm được mọi người quan tâm hơn bình thường khiến cô vô cùng vui vẻ.

Một lúc sau có lẽ do uống nước trái cây hơi nhiều, Bạch Thắm đứng dậy nói với mọi người muốn đi vệ sinh, mà Lâm Thuộc Nhạc đã sớm một mạch quên bằng cô.

Trên đường trở về phòng thì Bạch Thắm bị ngăn lại, cô nhìn người con trai đang áp úng trước mặt đã biết cậu muốn nói gì. Không đợi cậu ta mở miệng nói rõ ràng, Bạch Thắm đã giành trước:

- Cảm ơn cậu vừa rồi đã thay tớ nhận phạt.

- Ách... không có gì, đây việc tớ phải làm. . . ý tớ là con trai thì nên làm như vậy.

Triệu Ngan Bân ý thức lời nói của mình có chút hơi quá phận nên vội vàng giải thích.

- Ha ha, hôm nay tớ đến muộn thật sự rất ngại. Hai ngày trước tớ bị phát sốt, đầu óc có chút mơ hồ không nhớ rõ mọi chuyện nên mới thiếu chút thì quên buổi hẹn hôm nay.

- Tại sao lại phát sốt? Hiện tại cậu đã khỏi chưa? Tại sao cậu đang ôm lại còn đến đây? Hay là để tớ đưa cậu về?

Biết được người con gái trong lòng mình đang ốm, cậu vội vàng quan tâm.

- Cậu không cần lo lắng, tớ đã khỏi rồi. Ở mãi trong nhà cũng buồn chán, hôm nay ra ngoài gặp mặt các cậu cũng thay đổi tâm trạng. Haizz. . . Nói ra quả thật ngưng ngừng, chỉ vì vị hôn phu của tớ vừa đính hôn xong đã bỏ tớ một mình mà đi công tác, tớ lòng dạ hẹp hòi nên lập tức cảm thấy anh ấy không yêu mình, miên man suy nghĩ không ngừng lại khiến bản thân bị bệnh.

Khi nhắc đến vị hôn phu, khuôn mặt Bạch Thắm lại có chút ửng đỏ.

- Cậu có vị hôn phu? Cậu có vị hôn phu từ khi nào vậy?. . . Cậu. . . cậu thích anh ta?

Triệu Ngan Bân vì đột nhiên nghe Bạch Thắm nói vậy mà giật mình, có chút không khống chế được cảm xúc mà hơi đề cao âm lượng, lại thấy cô nhú mày khó chịu đành cố gắng ổn định cảm xúc chưa sót trong lòng hỏi.

- Ngay sau khi tớ thi xong cao đẳng thì chúng tớ lập tức đính hôn. Còn tớ đương nhiên thích anh ấy, nếu không sao lại đồng ý đính hôn với anh ấy chứ. Tâm nguyện lớn nhất của tớ đời này là kết hôn với anh ấy, yêu thương anh ấy, vì anh ấy mà sinh con đẻ cái, cùng anh ấy bạch đầu giai lão. . . .

Bạch Thắm nói với khuôn mặt đầy thỏa mãn giống như đang mơ mộng về cảnh tượng của cuộc sống hạnh phúc trong tương lai, con người cô chứa một loại tia sáng mà Triệu Ngan Bân chưa từng được thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cái gọi là tình yêu của kiếp trước

Bạch Thắm thờ dài ở trong lòng một hồi, nhìn dáng vẻ khổ sở khi Triệu Ngan Bân rời đi, trong lòng cô có chút cảm giác không tên nổi lên, dấu sao, kiếp

trước cô và Triệu Ngan Bản từng rất thân thiết.

Chính ngày này của kiếp trước, cậu thỏ lộ tình cảm với Bạch Thắm, cô vui sướng đồng ý, vì thế hai người chính thức yêu đương. Thậm chí Bạch Thắm còn vì Triệu Ngan Bản mà đăng kí một trường đại học với cậu. Giống như các cặp đôi nam nữ trẻ tuổi khác, bọn họ chìm đắm vào tình yêu cuồng nhiệt, tất cả các việc mà những cặp tình nhân hay làm họ đều đã thử. Nhưng dù tình cảm có tốt đẹp đến thế nào thì vẫn xảy ra chuyện. Triệu Ngan Bản nói chia tay với Bạch Thắm mà cái gọi là lý do chia tay chẳng qua là lấy cớ, lúc đó cậu ta chẳng qua chỉ muốn sớm chấm dứt quan hệ của hai người. Ngay ngày hôm sau, Bạch Thắm nhìn thấy Triệu Ngan Bản đang cầm tay một cô gái và hôn lên trán cô ta.

Mãi cho đến khi đã tốt nghiệp được vài năm sau, trong một lần gặp gỡ ngoài ý muốn, Triệu Ngan Bản mới do dự nói với Bạch Thắm: Vừa chính thức yêu đương với cô một thời gian, công việc của cha mẹ Triệu Ngan Bản liên tiếp gặp vấn đề, mới đầu họ cũng chỉ gặp những rắc rối nhỏ nhưng càng sau này vấn đề họ gặp phải lại càng lúc càng xảy ra thường xuyên mà cũng ngày càng khó giải quyết. Cha mẹ Triệu Ngan Bản hao hết tâm sức nhờ người tìm hiểu mới biết được thì ra có người giả vờ mà nguyên nhân để người đó làm vậy chính là vì mối quan hệ yêu đương của Bạch Thắm và Triệu Ngan Bản. Cậu cũng do dự một thời gian nhưng cậu biết nếu không đưa quyết định thì công việc của cha mẹ cậu sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, Triệu Ngan Bản rút cuộc cũng phải bắt đầu đi mà chia tay với Bạch Thắm. Còn một màn cô nhìn thấy cậu thân mật cùng cô gái khác chẳng qua là do cậu sắp xếp để Bạch Thắm hoàn toàn hết hi vọng về cậu.

Triệu Ngan Bản nói: “Bạch Thắm, tớ xin lỗi, tớ thật sự thích cậu, nhưng tớ không thể chỉ vì thích cậu mà không quan tâm bất cứ chuyện gì được, tớ không thể để nửa đời tâm huyết của cha mẹ hoàn toàn bị hủy trong tay mình được.”

Cậu nói: “Hơn nữa, Bạch Thắm, lúc trước khi chúng ta còn ở cạnh nhau tớ đã có cảm giác một ngày nào đó chúng ta sẽ không thể ở bên nhau. Cậu hoàn toàn đóng chặt cánh cửa của lòng mình, cho dù tớ mang danh là bạn trai của cậu nhưng dường như tớ cũng chưa từng có thể chân chính bước vào đó.”

Cậu nói: “Bạch Thắm, kỳ thật cậu cũng không thích tớ như chính cậu đã nghĩ, hoặc có thể là, kỳ thật cậu muốn lợi dụng tớ làm gì đó. . . Trước đây ở cạnh nhau, dù là lúc vui vẻ nhất tớ cũng không hề thấy cậu chân chính mỉm cười.”

Triệu Ngan Bản nói đúng, khi cảm giác yêu thích ngây ngô ban đầu dần dần mất đi, Bạch Thắm chợt phát hiện thực ra cô không thích cậu, toàn bộ tình cảm cô dành cho cậu chẳng qua chỉ là sự ngưỡng mộ về tự do tự tại trên người cậu, cô muốn tiến gần đến về tự do ấy hơn, giống như làm như vậy cô cũng có thể có được tự do.

Cho nên khi chia tay, Bạch Thắm dù có chút đau khổ vì Triệu Ngan Bản phản bội nhưng thực ra cô càng đau khổ vì sau này cô vĩnh viễn sẽ không thể lại gần về tự do ấy nữa.

Mà sau khi Triệu Ngan Bản nói rõ lý do chia tay, ngay lập tức một chút nhớ nhung Bạch Thắm dành cho cậu cũng biến mất: Thì ra Triệu Ngan Bản cũng không hoàn toàn được tự do như vẻ bên ngoài cậu thể hiện. Nếu Triệu Ngan Bản đã không hề có cái tự do mà Bạch Thắm khổ sở muốn có được thì cô cần gì phải nhớ mãi không quên cậu.

Không cần nói Bạch Thắm ích kỷ, từ trước đến nay cô chưa bao giờ là một cô gái nhỏ tốt bụng, loại cảm giác yêu đương sâu đậm Bạch Thắm không có nhiều, làm sao cô có thể lãng phí.

Suốt thời gian nghỉ hè, Bạch Thắm luôn dính lấy Lâm Thước Nhạc, người bạn thân tốt như cô ấy (LTN), kiếp này Bạch Thắm không muốn lại đánh mất lần nữa nên đương nhiên phải bồi dưỡng tình cảm.

Kiếp trước ngay sau khi thi tốt nghiệp cấp ba xong*, Bạch Thắm vội vàng lo chuyện làm sao để chối bỏ hôn sự của cô và An Từ Thiên, vội vàng cùng Triệu Ngan Bản làm một đôi tình nhân ngọt ngào, vội vàng vì chuyện chọn trường mà cãi nhau với người nhà, vội vàng làm đủ chuyện. Cô ích kỷ chỉ lo bản thân mà quên mất bên cạnh còn có một người luôn đối xử nhiệt tình với cô.

*(ở chương trước là thi vào trường cao đẳng, nhưng thực tế là thi tốt nghiệp cấp ba vì bên TQ gọi trường cấp 3 là trường cao đẳng, đến chương này ta mới biết =. =!!!)

Ngồi ở trong một quán kem mát mẻ, Lâm Thước Nhạc múc một muỗng kem xoài thật to ăn rồi phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn: “Tiểu Thắm, ngày mai là hạn chót nộp đơn nguyện vọng, cậu quyết định thế nào rồi?”

Bạch Thắm thu hồi ánh mắt thần thờ nhìn người qua đường, quay lại nhìn Lâm Thước Nhạc thì thấy trên khóe miệng cô ấy (LTN) còn dính một chút kem lập tức bật cười: “Cậu xem cậu lớn như vậy mà sao lúc ăn lại giống như đứa bé thế kia! Khóe miệng dính đầy kem rồi kìa.”

Nói rồi Bạch Thắm đưa khăn cho Lâm Thước Nhạc.

- Tớ muốn thi vào trường A, trường đó là trường quản trị kinh doanh khá nổi tiếng. Cậu thì sao?”

- Quản trị kinh doanh? Không phải cậu nói mình ghét nhất là kinh doanh à? Tại sao đột nhiên cậu lại muốn thi trường này?

Nghe Bạch Thắm nói vậy Lâm Thước Nhạc không khỏi kinh ngạc nói lớn tiếng.

- Không thích không có nghĩa là không phải làm. Thước Nhạc, cậu cũng không phải không biết với những chuyện như vậy những gia đình như nhà chúng ta chắc chắn sẽ không để chúng ta tự ý quyết định.

Lâm Thước Nhạc vừa nghe xong lập tức méo mặt ghé lên bàn, rầu rĩ:

- Đúng rồi, chúng ta chắc chắn sẽ bị cha mẹ quyết định chứ nào có thể tự đưa ra ý kiến chứ? A a a! Không được! Nếu đã như vậy, thay vì để cha mẹ sắp xếp cho một trường lung tung nào đấy, tớ cũng muốn thi quản trị kinh doanh giống cậu. Hừ hừ hừ! Biết người biết ta bách chiến bách thắng!

Lâm Thước Nhạc sau khi nói xong còn tỏ ra hung hăng mức kém nhét vào miệng:

- Nếu làm như vậy, Tiểu Thấm ~~~ chúng ta chắc chắn sẽ không phải tách ra, cuộc sống đại học của chúng ta nhất định vô cùng hạnh phúc. (ta có cảm giác mình đang làm bách hợp)

- Thật sự cậu muốn thi quản trị kinh doanh giống tớ? Không phải cậu cũng rất ghét ngành này à? Thước Nhạc, cậu không thể chỉ vì ý muốn nhất thời mà quyết định tùy tiện như vậy được, sau này cậu sẽ không có cơ hội hối hận.

- Ai, Tiểu Thấm, cậu cũng không phải không biết em trai tớ mới vài tuổi, đợi đến lúc nó có thể tiếp nhận chuyện của công ty thì cha mẹ ta nhất định đã sớm không còn từ lâu, người làm chị là tớ đây đành phải chịu khổ, đợi đến lúc thẳng nhóc đó lớn lên mới có thể biết chị hẳn là một người vô cùng vì đại... ha ha ha!

Bạch Thấm nhìn dáng vẻ điên cuồng cười lớn của Lâm Thước Nhạc trước mặt mà cảm thán trong lòng, nếu kiếp trước cô đối xử với Thước Nhạc tốt hơn dù chỉ một chút, rất nhiều chuyện có lẽ không xảy ra. Càng nghĩ Bạch Thấm cảm thấy trước đây mình quá yếu đuối ích kỷ. Nhưng không sao, cô còn có thể làm lại từ đầu, chỉ cần cô cố gắng, tất cả mọi chuyện sẽ tốt đẹp!

Bạch Thấm cố gắng trấn an chính mình, đây việc mà cô sau khi sống lại thường xuyên làm _ cảnh cáo bản thân. Bạch Thấm sợ nếu không tự nhắc nhở chính mình như vậy, một ngày nào đó cô lại có thể mắc sai lầm, bước lên con đường mù mịt không lối về, chuyện tốt như sống lại không phải lúc nào cũng có thể có.

Bạch Thấm cầm lấy tay Lâm Thước Nhạc nói:

- Thước Nhạc, từ nay chúng ta cùng nhau cố gắng tạo ra một cuộc sống mà chúng ta muốn đi! Một ngày nào đó chúng ta sẽ có thể tự do làm những gì mình muốn, không có sự ép buộc.

Từ trước đến nay Bạch Thấm luôn lạnh lùng, nhưng giờ phút này cô lại nở một nụ cười phát ra từ nội tâm làm cho Lâm Thước Nhạc ngây người, nụ cười của cô (BT) áp áp giống như ánh nắng mặt trời ở sâu trong rừng rậm, vất vả chiếu qua các tầng lá cây khiến hoa nở. Nụ cười của Bạch Thấm vừa quý hiếm vừa ấm áp giống vậy nên nó trở nên trân quý xinh đẹp làm cho người ta lóa mắt, mọi cảnh vật xung quanh dường như chỉ làm nền cho nụ cười ấy, Lâm Thước Nhạc hoàn toàn ngơ ngác vì nụ cười ấy.

Mặc dù suốt ngày cười nói vui vẻ hay luôn miệng nói không sao cả nhưng kỳ thật Lâm Thước Nhạc vẫn luôn khó chịu vì bị trói buộc. Nhưng lúc này nhìn nụ cười của Bạch Thấm, Lâm Thước Nhạc chợt cảm thấy thực ra mọi chuyện thật ra vốn không có gì lớn lao. (rõ ràng đây là bách hợp!!)

Người đẹp không soi gương thì sẽ không biết mình đẹp, Bạch Thấm chưa bao giờ nghĩ rằng nụ cười của mình lại vô cùng ấm áp mê người.

Ba tháng hè vui vẻ nhàn nhã kết thúc rất nhanh. Suốt thời gian này, Bạch Thấm vui vẻ cùng với Lâm Thước Nhạc đi đến từng địa điểm du lịch và trung tâm thương mại ở thành phố W. Hai người bọn họ đi khắp thành phố W cũng chưa đủ thỏa mãn, họ thậm chí còn đi đảo Hải Nam vui chơi quên trời đất hơn mười ngày, lúc đi về làn da bị phơi nắng cũng đen đi không ít, hai người cũng không quan tâm -- đây mới là tuổi trẻ chân chính, vài ba năm nữa tuy nói vẫn còn trẻ nhưng sẽ không có cách nào làm những chuyện điên cuồng như vậy nữa.

Chơi đủ, điên đủ, sau khi phát tiết xong thì cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng thoải mái, lúc này hai cô gái nhỏ mới kéo hành lý đến trước cổng đại học A. Nhìn trước một đám người rộn ràng nhón nháo trước cổng lớn của trường đại học A, Bạch Thấm có chút hoảng hốt, mọi chuyện đều hết sức chân thật, tất cả không phải là mơ.

Ánh mặt trời cuối hè vô cùng gay gắt, nóng bức vô cùng, làm cho người vốn sợ nóng là Lâm Thước Nhạc hết lời kêu ca dù cô mới bước từ trên xe xuống. Lâm Thước Nhạc chịu không nổi sự nóng bức, vội vàng kéo Bạch Thấm chạy vào trong trường tìm một chỗ râm mát. Đang đi nửa đường thì các cô bị hai học trưởng** ngăn lại, nhiệt tình giúp các cô mang hành lý đi làm thủ tục báo danh rồi lại đưa các cô đến kí túc xá.

** (học sinh lớp trên)

Bạch Thấm và Lâm Thước Nhạc được phân chung một phòng, điều này làm cho Lâm Thước Nhạc vô cùng vui vẻ, lôi kéo Bạch Thấm kêu gào:

- Bạn yêu, đây là duyên phận, hai ta nhất định không bao giờ xa rời nhau!

Nhìn hai vị học trưởng mồ hôi ướt đẫm, nghĩ đến việc bọn họ cẩn thận chu đáo giúp đỡ, dù là người lạnh lùng như Bạch Thấm cũng ngại ngùng, cô vội vàng đi mua đồ uống đưa cho hai người:

- Hôm nay thật sự cảm ơn hai vị học trưởng đã nhiệt tình giúp đỡ, nếu không trường đại học A lớn như vậy, em và Thước Nhạc chắc chắn sẽ mệt chết mất.

Từ lúc gặp mặt cho đến bây giờ họ chưa nói với nhau câu nào nhưng giờ phút này vị học muội xinh xắn này lại vừa cười tủm tỉm vừa đưa cho họ đồ uống khiến hai vị học trưởng có chút cảm giác vì được quan tâm mà giật mình, trong lòng vui vẻ đến mức thiếu chút nữa không nghĩ được gì, bao nhiêu mệt mỏi cũng lập tức biến mất:

- Không có gì. Có thể được giúp đỡ hai cô gái xinh đẹp như vậy bọn anh quả thật rất vinh hạnh. Các em yên tâm, nếu sau này có chuyện gì có thể tìm

bọn anh, bọn anh nhất định sẽ giúp đỡ.

Đến tận lúc sắp đi, hai người họ vẫn dặn Bạch Thắm nhất định đừng quên tìm bọn họ, có chuyện gì hay không cũng không sao, tất nhiên nếu như không có chuyện gì mà tìm bọn họ thì quả thật rất tốt.

Hắc hắc... quả thật không ai có cách nào chống lại được sức quyến rũ của người đẹp!

Phòng kí túc xá Bạch Thắm và Lâm Thuốc Nhạc ở khá tốt, bốn người một phòng, trên giường có cả bàn học. Bạch Thắm và Lâm Thuốc Nhạc đến trước, hai người còn lại chưa đến. Hai cô cất đồ, sắp xếp mọi thứ xong thì bụng đã đánh trống kháng nghị. Bạch Thắm cùng Lâm Thuốc Nhạc ra ngoài ăn rồi đến tạp hóa mua đồ, lòng vòng thật lâu đến khi về kí túc xá thì đã là năm sáu giờ tối. Hai người còn lại cũng đến, bốn người bắt đầu làm quen lẫn nhau.

Người đeo một cái kính lớn gần như che mất nửa khuôn mặt tên là Tô Thanh Thiên, tóc cô ấy vừa thẳng vừa đen nhánh, nếu nhìn từ phía sau nhất định sẽ cảm thấy rất đẹp, tuy rằng khuôn mặt không quá xinh đẹp nhưng đáng người rất đẹp, ngay cả người chưa từng để mắt đến ai như Bạch Thắm cũng không nhìn được mà khen ngợi trong lòng. Tuy nhiên dường như Tô Thanh Thiên có chút kiêu ngạo ít nói, vừa chào hỏi với mọi người xong thì lập tức trở về chỗ của mình.

Người còn lại tên là Tống Diễm, cô có vóc dáng nhỏ nhắn dễ thương, tính cách lại hoàn toàn khác với Tô Thanh Thiên, vô cùng nhiệt tình. Vừa gặp mặt Tống Diễm đã dành cho Bạch Thắm và Lâm Thuốc Nhạc một cái ôm thật to, Bạch Thắm phản ứng không kịp nên có chút giật mình, nhưng nhìn vẻ mặt tươi cười của Tống Diễm thì lại cố gắng nén xuống cảm giác muốn đẩy cô ấy ra. Lâm Thuốc Nhạc nói:

- Tống Diễm, cậu quả thật là một cô gái đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Bạch Thắm không hề muốn tham gia huấn luyện quân sự cho tân sinh viên, hồi du lịch ở Hải Nam bị phơi nắng còn chưa trở lại bình thường, cô không muốn bị phơi cho đen thêm nữa đâu. Thực ra, cho dù kiếp trước đã trải qua đủ chuyện không được như ý, nhưng hoàn cảnh cuộc sống của Bạch Thắm về mặt vật chất thì phần lớn người khác đều muốn mà không có được, nên từ phương diện này thì Bạch Thắm chính là một cô đại tiểu thư vừa soi mói lại mỏng manh. Huống chi, kiếp trước cô đã tham gia học quân sự một lần rồi, theo cô thấy ngoài mệt mỏi và bị phơi nắng, thì huấn luyện quân sự không mang đến cho cô được cái gì cả. Một cú điện thoại đã có thể giải quyết chuyện không tham gia tập huấn, cũng chỉ đơn giản như thế mà thôi.

An Trì nhận được điện thoại của Bạch Thắm thật sự rất bất ngờ, tuy rằng hai tháng trước đã rất kinh ngạc khi cô thể mà lại ghi danh vào đại học A, phải biết rằng, cô liệu mạng ép An tổng đến thành phố A, sao trong nháy mắt lại ghi danh vào trường ở thành phố A thế này? Người không biết chuyện còn tưởng rằng cô không thể rời khỏi An tổng ấy chứ! Vấn đề này còn chưa được làm rõ, mới nhập học hai ngày đã nhận được điện thoại từ cô, tuy không liên lạc trực tiếp với An tổng, cũng chỉ là chuyện tập huấn nhỏ nhoi mà thôi, nhưng chuyện càng nhỏ càng khiến người ta nghi ngờ. Theo như tính cách mạnh mẽ của cô, rất nhiều chuyện đều là tự mình gánh được thì gánh, bởi vì những người biết chuyện đều có thể nhìn ra cô ghét dính líu quan hệ với An tổng biết bao nhiêu.

Trợ lý bên người của An Từ Thiên – An Trì nhìn cô gái có gương mặt tinh tế ở phía đối diện rất lâu không nói gì, nổi nghi ngờ sâu sắc khiến anh ta phân tâm hồi lâu, không chú ý đến chân mày khẽ nhíu lại và vẻ mặt không kiên nhẫn của Bạch Thắm: “Trợ lý An, trợ lý An....” Cuối cùng tiếng đặt ly cả phê xuống không nặng không nhẹ đã gọi về dòng suy nghĩ của người đàn ông đối diện. Bạch Thắm thăm thẳm ngờ vực, người trợ lý bên cạnh An Từ Thiên này xưa nay đều trầm ổn chín chắn, hôm nay sao lại giống như một thằng nhóc ranh vậy? Lẽ nào mình sống lại, tính cách của một số người cũng thay đổi luôn à?

“Hả, à....” An Trì ý thức được mình thất lễ, ngại ngùng hắng giọng: “Cô Bạch, chuyện huấn luyện quân sự đã giải quyết xong rồi, cô yên tâm. Nhà trường cũng sẽ không hỏi đến hướng đi của cô trong thời gian tập huấn, trong thời gian này cô Bạch muốn đi đâu cũng được.”

Trợ lý An trầm ổn rốt cuộc cũng trở về rồi, bắt đầu làm tròn trách nhiệm báo cáo công việc của anh ta. “Cần nhắc đến việc cô Bạch xưa nay chưa từng trải qua cuộc sống tập thể, lo lắng cô ở kí túc xá không quen, An tổng đã đặc biệt mua một căn hộ hoàn toàn mới trong khu chung cư gần trường học, hai ngày nay đã bắt đầu tu sửa, đều dựa theo sở thích của cô mà làm, sau khi đợt tập huấn kết thúc thì có thể vào ở rồi.” An Trì hớp một ngụm cà phê, yên lặng một lúc, lại mở miệng nói.

Anh ta cần một chút cam đảm, bình thường Bạch Thắm tuy lạnh lùng nhưng tuyệt đối sẽ không khiến người ta sợ hãi, nhưng mỗi lần nhắc đến An Từ Thiên trước mặt cô, thì trong nháy mắt cô sẽ biến thành quả bom kích nổ, những người bên cạnh cũng sẽ bị lây lan. Thân là trợ lý bên người của An Từ Thiên, An Trì đứng mũi chịu sào luôn bị nổ đến bong da tróc thịt, nhưng cũng không thể tránh khỏi. An Trì đáng thương bây giờ bị ám ảnh tâm lý luôn rồi, mỗi khi nhắc đến An tổng trước mặt Bạch Thắm, đối phương còn chưa bắt đầu bùng nổ, thì trong lòng anh ta đã bắt đầu lo sợ.

Điều khiến người ta bất ngờ là lần này đợi rất lâu cũng không nghe thấy tiếng gào tức giận như dự đoán, ngay lúc anh ta đang nghi hoặc thì một giọng nữ lạnh lùng vang lên bên tai: “Đưa chìa khóa căn hộ cho tôi đi, tôi muốn tự mình thiết kế trang trí.”

Tay cầm ly cà phê của An Trì run lên, một ít cà phê bị đổ ra ngoài: “Há? ..... Được .....”

Bạch Thắm nhìn tay áo bị cà phê đổ vào của An Trì, trong lòng buồn bực: Cái tên An Trì này thật sự biến thành ngu ngốc rồi à? Chi chi vào tay áo của anh ta, mở miệng nói: “Dù sao gần đây tôi cũng không có việc gì làm, tự tôi thiết kế trang trí vậy.”

An Trì được nhắc nhở mới biết đã làm rơi tay áo, vội rút khăn giấy ra lau: “Được, đúng lúc tôi có chìa khóa căn hộ trên người. Vốn chuẩn bị chốc nữa sẽ liên hệ với công nhân tu sửa đến căn hộ. Nếu như vậy, tôi đưa số điện thoại liên lạc cho cô luôn nhé, những việc sau này cô có thể tự mình trực tiếp nói chuyện với nhóm công nhân.”

Lau hai cái đã vứt tờ khăn giấy đi, lấy chìa khóa và danh thiếp trong túi đưa cho Bạch Thắm: “Có chuyện gì thì gọi cho tôi bất cứ lúc nào cũng được.”

Gật đầu, để đồ vào trong túi xách, Bạch Thắm không nghĩ rằng còn có gì muốn nói với anh trợ lý dường như đã trở nên ngu ngốc ở đối diện nữa: “Không có việc gì nữa thì tôi đi trước nhé.”

Xách túi lên, đứng dậy, cất bước, đi được mấy bước, nghe thấy phía sau vang lên giọng nam có vẻ hơi gấp gáp: “Cô Bạch.”

Xoay người qua, dùng ánh mắt hỏi xem đối phương còn có chuyện gì. “Nếu như cô Bạch không bận, có thời gian thì có thể đi thăm An tông, mấy tháng nay An tông..... Tuy không nói gì, nhưng tôi nhìn ra An tông rất nhớ cô.” Người đàn ông vô thức đứng thẳng người, nghĩ rằng theo như phản ứng của cô Bạch ngày hôm nay, nói mấy câu này chắc cũng sẽ không nổi nóng dữ lắm đâu.

Bạch Thắm chỉ yên lặng đứng tại chỗ, không có bất cứ hành động nào, nhìn An Trì rất lâu mà không nói gì, mặt không cảm xúc. Mà An Trì bị nhìn thì càng ngày càng căng thẳng: “Đây chỉ là đề nghị của cá nhân tôi thôi, không phải An.....” Còn chưa dứt lời, anh ta đã thấy cô gái kia bất chợt xoay người rồi đi, bước đi khá vội vã.

An Trì không hề tức giận khi bị xem nhẹ, nếu như bỗng dưng bị Bạch Thắm nhìn chằm chằm, anh ta mới thấy sợ hãi. Nhẹ nhàng thở phào một hơi, gắp ma mà! Rõ ràng hôm nay cô không nói gì cả, mình lại căng thẳng hơn bất cứ lần nào khi cô nổi giận trước kia nữa. An Trì tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng trong lòng anh ta đã ngầm nhận định rằng sinh vật như Bạch Thắm càng trưởng thành thì lúc sát thương càng mạnh, sau này nếu không phải có chuyện tất yếu phải giải quyết, thì xa chừng nào liền cách cô xa chừng đó!

Bạch Thắm vội vàng rời khỏi tiệm cà phê, một mình đi dạo không mục đích. Câu nói cuối cùng của An Trì ban nãy giống như một cơn gió lớn thổi tung nội tâm vẫn luôn vờ như bình tĩnh của cô từ khi sống lại. Cô không muốn thừa nhận vào mỗi buổi sáng khi cô chỉ có một mình, mỗi buổi đêm khuya yên tĩnh, điều day dứt trong lòng cô, đều là kí ức của kiếp trước và khoảng thời gian hơn một tháng khi cô trở thành linh hồn: dự vọng An Từ Thiên đối với cô, sự ích kỷ của anh, sự lạnh lùng của anh, sự giam cầm của anh, sự đau khổ của cô, cô mất đi tự do, rồi chứng bệnh tâm thần của cô nữa..... Tất cả suy nghĩ, tất cả nhận thức của cô ở kiếp trước lại hoàn toàn bị dao động khi cô chứng kiến tất cả trong khoảng thời gian không ngủ không nghỉ kia, khi cô nhìn thấy thân thể bị tàn phá của mình được anh ôm chặt vào lòng không chịu buông tay, khi cô nhìn thấy anh mặc kệ là tỉnh táo hay mê man đều không chịu ngừng nhớ nhung về mình, khi cô nhìn thấy anh ngay cả cuối cùng sa vào lưới của ác ma, hơi thở yếu dần đi cũng đều là vì muốn gần mình thêm một chút.....

Siết chặt phần vải áo ở chỗ trái tim, cứng rắn ép về dòng nước mắt sắp trào ra. Thật ra Bạch Thắm là một người cực kì bú đống bình, một khi cô đã nhận định chuyện gì, thì căn bản sẽ không thay đổi quan điểm nữa. Đến bây giờ cô cũng không chịu thừa nhận rằng chính mình vì đau lòng và cảm động mà rơi nước mắt vì An Từ Thiên. Thực ra cô hiểu rất rõ vì sao mình sống lại —— chấp niệm, chấp niệm mãnh liệt kia, hoặc là vì sự theo đuổi đến chết cũng không từ của anh dành cho cô, hoặc là nỗi đau đớn và không đành lòng khi cô đối mặt với anh đang cận kề cái chết, đã khiến cô sống lại. Cô vẫn luôn không muốn suy nghĩ quá nhiều, vì cô biết cứ theo đà này cán cân trong lòng cô, sẽ không chút do dự mà nghiêng về một phía, sự thật cô nhìn thấy lúc còn sống và chết đi hoàn toàn không giống nhau, đã cho cô chấn động quá lớn.

Trong một chốc, Bạch Thắm không biết mình nên đi đâu về đâu.....

“Tiểu Thắm, dạo gần đây cậu thần thần bí bí làm chuyện gì thế? Sao mình vẫn luôn không thấy cậu đâu hết?” Lâm Thước Nhạc rót cuộc cũng chịu đựng cho đến khi đột huân luyện quân sự kết thúc, cuối cùng cũng lướt đến bên cạnh Bạch Thắm – người gần đây không thấy bóng dáng đâu cả.

Kéo cô cùng đi dạo phố, giữa đường vào một nhà hàng ăn cơm nghỉ ngơi, Lâm Thước Nhạc bắt đầu màn “tra khảo nghiêm khắc” của cô ấy: “Nói mau, có phải cậu vẫn luôn một mình hưởng thụ sau lưng mình, không đưa mình đi chơi cùng phải không?”

Bạch Thắm nhìn cô bạn thân phía đối diện cảm thán, cô ấy thật là tinh lực dồi dào mà, những người khác đều nhân dịp tập huấn vừa kết thúc để nghỉ ngơi thật tốt, mà cô ấy thì lôi mình ra ngoài dạo phố. “Cho dù mình không đi ra ngoài, lẽ nào cậu lúc nào cũng có thể thấy mình sao chứ.” Thương thức màu da càng thêm sạm của cô bạn thân, Bạch Thắm không hề nể tình cười nhạo một phen.

“Ô, Tiểu Thắm, sao cậu có thể xấu xa cười nhạo mình như vậy hả.” Lâm Thước Nhạc mếu miệng, đồng thời dùng ánh mắt lên án sự lạnh lùng của bạn tốt: “Cậu nên đau lòng cho mình mới phải.”

Nhưng chỉ đổi lại hai chữ “Đáng đời.” từ phía đối diện. Cái này đúng là Lâm Thước Nhạc tự chuốc lấy, gia thế của Lâm Thước Nhạc tuy không thể sánh bằng An Thị, nhưng chung quy vẫn có thể so với Bạch Thị, không muốn tập huấn quân sự cũng là chuyện đơn giản thôi. Nhưng Lâm Thước Nhạc cái gì cũng thấy tò mò, cái gì cũng muốn thử, cho dù mới mấy ngày đầu đã mệt đến bờ ra, cô ấy cũng rót đầy phần sức của mình kiên trì đến cùng, đối với một cô gái nhà giàu đã được gia đình nuông chiều từ bé mà nói, thể này thật sự cũng không dễ dàng gì. Thế nên tuy Bạch Thắm ngoài miệng luôn đã kích cô bạn thân này, nhưng cũng rất rõ đây chính là một trong những nguyên nhân mà cô thích Lâm Thước Nhạc.

“Ây da..... không cho đối chủ đề, nói mau, dạo gần đây cậu đi đâu làm gì thế?” Lâm Thước Nhạc lần nữa bị đã kích phát ra tiếng rống giận.

“Chồng chưa cưới của mình có mua một căn hộ ở gần trường cho mình, gần đây mình bận chuyện sửa sang cho căn hộ đó mà.”

“À, sửa sang căn hộ..... Hả, chờ đã! Cái gì? Chồng chưa cưới?! Chồng chưa cưới gì hả? Tiểu Thầm, khi nào thì cậu có thêm một ông chồng chưa cưới thế?” Lâm Thước Nhạc ngạc nhiên gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6: Sắp gặp mặt

Bạch Thầm cúi đầu, lấy tay che mặt chắn ánh mắt hờn giận của người đối diện: “Lâm Thước Nhạc, cậu hét lớn như vậy để làm gì?” Sau này nếu đi ra ngoài với nha đầu này nhất định phải đeo khẩu trang mới không mất mặt.

Phát hiện mọi người bốn phía đang nhìn các cô, Lâm Thước Nhạc mới phản ứng lại, nhìn Bạch Thầm bằng ánh mắt hối lỗi rồi lại nhỏ giọng quát: “Bạch Thầm! Cậu có vị hôn phu từ lúc nào, tại sao tớ không biết?!”

“Vừa tốt nghiệp cấp ba chúng tớ lập tức đính hôn, vừa đính hôn xong thì anh ấy đến thành phố A.”

“Vị hôn phu, đây là vị hôn phu đấy! Tiểu Thầm, tại sao cậu có thể nói nhẹ nhàng như thế? Tớ nghe cậu nói mà tại sao lại cảm thấy cậu không phải nói mình có vị hôn phu mà là nói mình hôm qua đang ăn cơm thì lại được thêm một sọt mì chứ!”

“Tối qua tớ ăn cơm có món sườn kho tàu, hương vị cũng không tệ lắm. . . ” Bạch Thầm cố ý bẻ cong ý của bạn tốt.

“A a a, Bạch Thầm, cậu... cậu... vị hôn phu của cậu là ai?” Không cần hỏi Lâm Thước Nhạc cũng biết đây là do gia đình sắp đặt nhưng cô không hiểu sao một người bướng bỉnh như Bạch Thầm lại đồng ý, cô dường như thấy được tương lai bản thân cũng bị ép duyên đến thế thảm.

“An Tử Thiên.” Bạch Thầm trầm mặc trong chốc lát.

“An... An... An Tử Thiên?” Lâm Thước Nhạc nghe cái tên này mà cảm thấy giống như sét đánh giữa trời quang, điều này so với tin tức bạn tốt đột nhiên có vị hôn phu thì quả thật chấn kinh hơn rất nhiều: “Vị hôn phu của cậu tại sao lại là anh ta?” Theo như cô biết thì An Tử Thiên ngoại trừ việc có chút tài năng kinh doanh thì là một người ngu ngốc.

Bạch Thầm thấy bạn tốt nhìn mình với ánh mắt đồng tình thì cũng biết cô ấy suy nghĩ gì: “Không phải như cậu nghĩ đâu, từ nhỏ An Tử Thiên đã mắc chứng tự bế*, không thích tiếp xúc với người khác mà thôi.”

“Chứng tự bế?!” Lâm Thước Nhạc có cảm giác muốn té xỉu, hôm nay cô lại nhận được nhiều tin tức đáng kinh ngạc như vậy, hiện tại cô vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận được. Dù sao An Tử Thiên lẫn lộn trên thương trường giống như một vị thần vậy!

“Tiểu Thầm, cậu... vì sao cậu lại đồng ý đính hôn với anh ta?” Lâm Thước Nhạc bối rối hỏi, nếu bạn tốt bị ép buộc mới đính hôn, sau này chỉ cần cô nhìn thấy An Tử Thiên một lần liền thì sẽ trừng mắt nhìn anh ta một lần, tuyệt đối không cho anh ta về mặt thân thiện, hừ!

“Tiểu Nhạc, cậu không cần lo lắng cho tớ, đính hôn với An Tử Thiên không phải chuyện xấu gì cả. Chẳng lẽ cậu không biết công ty nhà họ Bạch và An Thị hợp tác rất nhiều năm rồi sao. Hiểu biết của tớ về An Tử Thiên chắc chắn rõ ràng hơn mọi người rất nhiều, tớ làm chuyện gì cũng sẽ biết chừng mực, chắc chắn không để bản thân bị thiệt đâu.”

Đúng vậy, từ trước đến nay Bạch Thầm chưa bao giờ để bản thân chịu thiệt, kiếp trước cho dù tất cả mọi người ép cô cưới An Tử Thiên cô vẫn không đồng ý, cho dù mọi chuyện đã được sắp xếp xong xuôi nhưng cô vẫn không ngừng phản kháng, cô tuyệt đối không chịu nhượng nhịn để bản thân chịu thiệt.

Nhìn bạn tốt cười, Lâm Thước Nhạc mới hơi hơi yên lòng, cô chỉ cần Bạch Thầm cảm thấy vui vẻ là được rồi. Sau khi tốt nghiệp cấp ba Bạch Thầm thay đổi rất nhiều, trở nên hoạt bát hơn rất nhiều, cười cũng nhiều hơn. Cô thích Bạch Thầm thay đổi như vậy, thích bạn tốt càng ngày càng hoạt bát, càng ngày càng thích cười, lúc nào cũng vui vẻ hạnh phúc, không giống như, cô vừa nhìn đã thấy đau lòng.

“Tiểu Thầm, cậu yên tâm, tớ sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh cậu, cho dù cậu làm gì tớ cũng sẽ ủng hộ cậu.” Nói xong nắm tay làm dấu về cổ vũ Bạch Thầm.

Bạch Thầm lại chỉ nhẹ nhàng nắm lại tay Thước Nhạc, mỉm cười không nói lời nào.

Tiểu Nhạc, tớ có cậu làm bạn là đủ rồi. Giờ phút này Bạch Thầm cảm thấy vì cô được sống lại nên mới không mất đi một người bạn tốt như vậy.

Trong thư viện, Bạch Thầm bị Lâm Thước Nhạc lôi kéo đi tìm tài liệu làm bài tập. Cô ấy suốt ngày chơi đùa đến暮暮, buổi sáng ngày mai phải nộp bài luận văn mà hôm nay bị Bạch Thầm nhắc nhở mới nhớ mình chưa làm, vội vàng lôi kéo cô và Tô Thanh Thiên đến thư viện tìm tài liệu.

Thư viện im lặng chỉ có tiếng bước chân và tiếng Lâm Thước Nhạc lật sách tìm tư liệu. Tô Thanh Thiên ở bên cạnh im lặng đọc sách, khuôn mặt không có chút cảm xúc vẫn bị che mất hai phần ba bởi một cái kính lớn màu đen. Còn Bạch Thắm thì lại cầm sách ngẩn người, đêm qua cô lại nằm mơ thấy An Từ Thiên, mơ thấy đủ chuyện rồi bưng tỉnh. Bạch Thắm biết thật ra bản thân đã không còn chán ghét An Từ Thiên nhưng lại không biết lấy thái độ gì để đối mặt với anh, cũng không biết nên tìm lý do gì để gặp An Từ Thiên, cho nên mới chậm chạp không gặp anh. Nhưng mà, trốn tránh như vậy biện pháp tốt, chẳng lẽ cô phải chờ đến một ngày nào đó An Từ Thiên bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt sau đó vì bất ngờ mà bối rối xấu hổ? Hay là cứ giả vờ như chuyện gì cũng chưa xảy ra? Nhưng cô không thể làm như vậy được, rốt cuộc phải làm sao đây? Bạch Thắm cảm thấy vô cùng phiền não.

“Tiểu Thắm, cậu đang xem gì vậy?” Lâm Thước Nhạc không chịu nổi yên tĩnh, bắt đầu ồn ào.

Bạch Thắm bị cắt đứt suy nghĩ, nhìn Lâm Thước Nhạc, vươn tay chỉ chỉ chữ “yên lặng” thật to treo trên tường rồi lại cúi đầu đọc sách, không thêm đề ý.

Bị Bạch Thắm bỏ quên Lâm Thước Nhạc lại quay đầu tìm Tô Thanh Thiên muốn được an ủi: “Thanh Thiên, cậu đang xem sách gì vậy, có vẻ rất hay, cậu xem chăm chú như vậy.” Lâm Thước Nhạc cố ý nói nhỏ mà trong giọng nói còn có chút nịnh nọt.

Tô Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn Lâm Thước Nhạc, sau đó cầm sách trong tay đưa cho cô ấy rồi lấy một quyển sách khác mở ra xem, dù sao cô (TTT) đúng lúc xem xong, mà cô cũng không muốn xem tiếp, cô không chịu được nữ nhân vật ngu ngốc trong câu chuyện kia.

Lại đụng phải một người không thêm quan tâm, Lâm Thước Nhạc đành quyết cái miệng nhỏ nhắn, nhìn quyển sách Tô Thanh Thiên vừa đưa, nhưng vừa nhìn lúc lại tự mình che miệng nhỏ giọng cười.

Tô Thanh Thiên nghe được âm thanh nhỏ thì ngẩng đầu nhìn Lâm Thước Nhạc hơi nhú mày, ngay cả Lâm Thước Nhạc đọc quyển sách này cũng cười, nhân vật nữ kia thật đúng là một cô gái ngu ngốc nóng nảy.

--- BỔ SUNG THÊM ---

Chương 6: Sắp gặp mặt

Vừa ra khỏi thư viện, Lâm Thước Nhạc lập tức chia sẻ câu chuyện mình vừa mới đọc được Bạch Thắm: “Tiểu Thắm, tớ kể cậu nghe này, tớ vừa đọc một câu chuyện rất thú vị, nữ nhân vật chính trong câu chuyện đó là một cô gái vừa nóng nảy vừa ngu ngốc.”

Thấy Bạch Thắm nhìn mình, Lâm Thước Nhạc lập tức điều chỉnh giọng nói rồi kể: “Chuyện kể về một cô gái đã lấy chồng, ngày kỉ niệm lễ kết hôn của cô ta và chồng mình sắp đến, cô ta hy vọng anh chồng có thể tặng mình một bất ngờ nên mỗi ngày đều ám chỉ với anh chồng. Nhưng kết quả là đến ngày kỷ niệm lễ kết hôn ngày, anh chồng không có ý định gì cả, cô gái đó nhìn không được nên nhắc nhở chồng mình hôm nay là ngày kỷ niệm lễ kết hôn, nên có tổ chức một chút gì đó chúc mừng. Anh chồng lại chỉ chăm chú xem báo rồi thờ ơ nói vậy buổi tối đi ra ngoài ăn. Còn nói nếu cô ta không có việc gì làm thì lấy máy cắt cỏ trong kho đi cắt cỏ trong vườn. Cô gái kia nghe vậy thì giận dữ, ngồi im không nói gì, anh chồng lại cứ thúc giục cô ta đi cắt cỏ khiến cô ta càng tức giận. Sau đó cô ta nghĩ mình phải chịu nhiều năm vất vả mệt nhọc, lại nghĩ đến bạn bè được chồng săn sóc lãng mạn, mà chồng mình lại coi mình như bảo mẫu, càng nghĩ cô ta càng cảm thấy anh chồng không yêu mình, chỉ lợi dụng chính cô ta mà thôi. Cuối cùng cô ta nhất xúc động đã giết chết anh chồng kia, đến lúc cô ta lấy bao tải để bọc thi thể, mở ra cửa nhà kho mới thấy cả nhà kho tràn ngập hoa hồng đỏ, lại có một chiếc nhẫn kim cương vô cùng tinh xảo để ở một nơi rất dễ thấy.”

Lâm Thước Nhạc kể một hồi rồi thở hắt ra nói: “Tiểu Thắm, cậu nói cô gái kia có ngốc không chứ, nếu cô ta kiên nhẫn một chút thì mọi chuyện sẽ chẳng sao cả, nhưng chỉ vì cô ta quá nóng nảy mà cái gì cũng không có. Chắc chắn, thật đáng thương.” Sau đó Lâm Thước Nhạc còn rất không phúc hậu giả vờ đồng tình với cô gái trong câu chuyện.

ô Thanh Thiên đứng một bên im lặng đột nhiên mở miệng: “Cô ta là một người phụ nữ ngu xuẩn. Chồng cô ta chỉ muốn thay đổi cách tặng quà để cho cô ta một sự kinh ngạc, cô ta lại nghĩ chồng mình keo kiệt. Kỳ thật cô ta cái gì cũng có nhưng cô ta không hề phát hiện ra nên cuối cùng cái gì cũng không có.”

Bạch Thắm giật mình --- cô gái đó rất giống cô, cô cái gì cũng có, nhưng cô lại không thấy hề hay biết, cuối cùng, cái gì cũng không có .

Kiếp trước Bạch Thắm rất giống với cô gái kia, cái gì cũng muốn có, nhưng thực ra An Từ Thiên cái gì cũng cho cô, nhưng chỉ vì không phải phương thức cô muốn cho nên chuyện gì cô cũng nhìn không thấy cũng không biết, thậm chí còn nghĩ bản thân rất đáng thương. cái gì cũng không có. Cô hận An Từ Thiên, nhưng lại quên không có hi vọng thì sao có thất vọng, nếu không yêu sao lại hận. Cho nên, thật ra kiếp trước trong lòng cô đã có An Từ Thiên . . . Bạch Thắm bị kết luận này dọa sợ.

Bởi vì quan tâm nên muốn càng nhiều, nhưng kiếp trước Bạch Thắm hoàn toàn quên An Từ Thiên là một người mắc chứng tự bế, anh khác với những người bình thường, mà cô lại cứ yêu cầu anh giống như đối với người bình thường, tự nhiên hai bên sinh ra sự thất vọng và hiểu lầm. Cho nên, dù An Từ Thiên luôn luôn dùng cách của mình yêu thương Bạch Thắm nhưng cô mãi không chịu nhận ra, luôn hiểu lầm anh, tổn thương anh, thậm chí hung tợn nguyên rủa anh, cuối cùng hai người từng chút rơi vào bước đường cùng.

Gương mặt Bạch Thắm trắng bệch, cơ thể run rẩy làm Lâm Thước Nhạc bị dọa, lôi kéo cánh tay cô: “Tiểu Thắm, cậu làm sao vậy, Tiểu Thắm, cậu đừng làm tớ sợ, Tiểu Thắm?”

Nhưng Bạch Thắm lại không đáp lời, chỉ lẩm bẩm: “An Từ Thiên, An Từ Thiên. . . ”

An Từ Thiên? Chẳng lẽ là An Từ Thiên bắt nạt Tiểu Thắm?

“Tiểu Thắm, An. . . ” Lâm Thước Nhạc còn chưa kịp hỏi hết thì đã thấy bạn tốt giẫy khỏi tay mình, chạy vội đi ra ngoài.

Chương 7: Chương 6: Sắp gặp mặt (tt)

Vừa ra khỏi thư viện, Lâm Thước Nhạc lập tức chia sẻ câu chuyện mình vừa mới đọc được Bạch Thắm: “Tiểu Thắm, tớ kể cậu nghe này, tớ vừa đọc một câu chuyện rất thú vị, nữ nhân vật chính trong câu chuyện đó là một cô gái vừa nóng nảy vừa ngu ngốc.”

Thấy Bạch Thắm nhìn mình, Lâm Thước Nhạc lập tức điều chỉnh giọng nói rồi kể: “Chuyện kể về một cô gái đã lấy chồng, ngày kỉ niệm lễ kết hôn của cô ta và chồng mình sắp đến, cô ta hy vọng anh chồng có thể tặng mình một bất ngờ nên mỗi ngày đều ám chỉ với anh chồng. Nhưng kết quả là đến ngày kỷ niệm lễ kết hôn ngày, anh chồng không có ý định gì cả, cô gái đó nhịn không được nên nhắc nhở chồng mình hôm nay là ngày kỷ niệm lễ kết hôn, nên có tổ chức một chút gì đó chúc mừng. Anh chồng lại chỉ chăm chú xem báo rồi thờ ơ nói vậy buổi tối đi ra ngoài ăn. Còn nói nếu cô ta không có việc gì làm thì lấy máy cắt cỏ trong kho đi cắt cỏ trong vườn. Cô gái kia nghe vậy thì giận dữ, ngồi im không nói gì, anh chồng lại cứ thúc giục cô ta đi cắt cỏ khiến cô ta càng tức giận. Sau đó cô ta nghĩ mình phải chịu nhiều năm vất vả mệt nhọc, lại nghĩ đến bạn bè được chồng săn sóc lãng mạn, mà chồng mình lại coi mình như bảo mẫu, càng nghĩ cô ta càng cảm thấy anh chồng không yêu mình, chỉ lợi dụng chính cô ta mà thôi. Cuối cùng cô ta nhất xúc động đã giết chết anh chồng kia, đến lúc cô ta lấy bao tải để bọc thi thể, mở ra cửa nhà kho mới thấy cả nhà kho tràn ngập hoa hồng đỏ, lại có một chiếc nhẫn kim cương vô cùng tinh xảo để ở một nơi rất dễ thấy.”

Lâm Thước Nhạc kể một hồi rồi thở hắt hắt nói: “Tiểu Thắm, cậu nói cô gái kia có ngốc không chứ, nếu cô ta kiên nhẫn một chút thì mọi chuyện sẽ chẳng sao cả, nhưng chỉ vì cô ta quá nóng nảy mà cái gì cũng không có. Chắc chắn, thật đáng thương.” Sau đó Lâm Thước Nhạc còn rất không phúc hậu giả vờ đồng tình với cô gái trong câu chuyện.

ô Thanh Thiên đứng một bên im lặng đột nhiên mở miệng: “Cô ta là một người phụ nữ ngu xuẩn. Chồng cô ta chỉ muốn thay đổi cách tặng quà để cho cô ta một sự kinh ngạc, cô ta lại nghĩ chồng mình keo kiệt. Kỳ thật cô ta cái gì cũng có nhưng cô ta không hề phát hiện ra nên cuối cùng cái gì cũng không có.”

Bạch Thắm giật mình --- cô gái đó rất giống cô, cô cái gì cũng có có, nhưng cô lại không thấy hề hay biết, cuối cùng, cái gì cũng không có .

Kiếp trước Bạch Thắm rất giống với cô gái kia, cái gì cũng muốn có, nhưng thực ra An Từ Thiên cái gì cũng cho cô, nhưng chỉ vì không phải phương thức cô muốn cho nên chuyện gì cô cũng nhìn không thấy cũng không biết, thậm chí còn nghĩ bản thân rất đáng thương. cái gì cũng không có. Cô hận An Từ Thiên, nhưng lại quên không có hi vọng thì sao có thất vọng, nếu không yêu sao lại hận. Cho nên, thật ra kiếp trước trong lòng cô đã có An Từ Thiên . . . Bạch Thắm bị kết luận này dọa sợ.

Bởi vì quan tâm nên muốn càng nhiều, nhưng kiếp trước Bạch Thắm hoàn toàn quên An Từ Thiên là một người mắc chứng tự bế, anh khác với những người bình thường, mà cô lại cứ yêu cầu anh giống như đối với người bình thường, tự nhiên hai bên họ sinh ra sự thất vọng và hiểu lầm. Cho nên, dù An Từ Thiên luôn luôn dùng cách của mình yêu thương Bạch Thắm nhưng cô mãi không chịu nhận ra, luôn hiểu lầm anh, tổn thương anh, thậm chí hung tợn nguyền rủa anh, cuối cùng hai người từng chút rơi vào bước đường cùng.

Gương mặt Bạch Thắm trắng bệch, cơ thể run rẩy làm Lâm Thước Nhạc bị dọa, lôi kéo cánh tay cô: “Tiểu Thắm, cậu làm sao vậy, Tiểu Thắm, cậu đừng làm tớ sợ, Tiểu Thắm?”

Nhưng Bạch Thắm lại không đáp lời, chỉ lẩm bẩm: “An Từ Thiên, An Từ Thiên. . . ”

An Từ Thiên? Chẳng lẽ là An Từ Thiên bắt nạt Tiểu Thắm?

“Tiểu Thắm, An. . . ” Lâm Thước Nhạc còn chưa kịp hỏi hết thì đã thấy bạn tốt giẫy khỏi tay mình, chạy vội đi ra ngoài.

Chương 8: Bắt đầu lại lần nữa

Không! Cô không muốn lại chịu kết cục bi thảm như vậy! Bạch Thắm được trùng sinh chẳng qua chỉ vì cô vạn lần không muốn chứng kiến cảnh An Từ Thiên vì mình chết mà điên cuồng. Bạch Thắm muốn An Từ Thiên sống tốt, muốn anh hạnh phúc mà sống, muốn cả đời này cô và anh có thể hạnh phúc bên nhau.

Bạch Thắm chưa bao giờ có cảm giác muốn gặp An Từ Thiên mãnh liệt như vậy, miệng cô không ngừng lẩm bẩm ba chữ An Từ Thiên, lao đảo chạy đến công ty An thì, tìm văn phòng dưới tầng trệt của anh rồi đứng đó cúi đầu. Bạch Thắm cắn cắn môi, cố gắng kiềm chế thân thể run run, dù chỉ cần đẩy cửa là có thể đi vào nhưng cô không dám, cô sợ An Từ Thiên không tha thứ cho những tổn thương mình đã gây ra cho anh, sợ hãi nếu cô đẩy cửa ra thì cái chờ cô không phải là một căn phòng tràn ngập hoa hồng. (ý nói không được như mong đợi)

Bạch Thắm hoàn toàn quên mất những lời An Tri đã nói với mình trước đó mà tự mình rơi vào thế giới riêng khó khăn giãy dụa, sắp cắn nát môi cũng tự biết.

Trong lúc Bạch Thắm đang do dự thì cánh cửa trước mắt bỗng nhiên mở ra, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thì thấy một người đàn ông anh tuấn đang nhìn mây nhủ mi: “Em còn muốn đứng đó bao lâu nữa?”

Chính là giọng nói này, giọng nói hơi khàn khàn trầm thấp mà trong trẻo lại mang theo sự lạnh lùng, Bạch Thắm nghe giọng nói này hơn hai mươi năm, ngày hôm nay, ngay giờ phút này, cô mới phát hiện bao nhiêu năm qua cô vẫn chưa nghe đủ.

Hiện tại Bạch Thắm đã hoàn toàn quên mất mình định nói gì, định làm gì, trong đầu cô bây giờ tràn ngập hình ảnh của kiếp trước và hiện tại đan xen lẫn lộn, nhìn thấy người đàn ông đang đứng trước mặt là người cô vẫn luôn nhớ nhưng thì nghẹn ngào nhào người tới: “An Từ Thiên, anh Từ Thiên, anh Từ Thiên...”

An Từ Thiên bị Bạch Thắm đột nhiên ôm lấy thì lập tức sững sờ lại nghe thấy cô vừa nghẹn ngào vừa gọi tên mình, trong mắt chợt nổi lên một ngọn sóng lớn. Anh ôm cô gái xoay người đi vào phòng, bỏ lại mọi người đang đứng bên ngoài tròn mắt há hốc mồm. Đây là cô gái của anh, chính anh còn chưa ngắm đủ thì làm sao có thể để người soi mói, đây là thế giới hai người bọn họ, không thể để người khác nhìn trộm.

Không để ý Bạch Thắm khóc làm bẩn áo mình, An Từ Thiên rút khăn tay nhẹ nhàng lau vết máu trên môi cô, dịu dàng như đang lau bảo vật quý giá nhất trên đời: “Có đau không?”

Bạch Thắm không nói gì chỉ vùi đầu vào lòng anh khóc lớn.

An Từ Thiên nhìn Bạch Thắm khóc đến mức mặt mũi hồng hồng, hai mắt bị sưng đỏ thì nhất thời chân tay luống cuống. Anh chưa từng thấy Bạch Thắm khóc nhiều như vậy, trong trí nhớ của anh thì từ trước đến nay cô chỉ yên lặng rơi nước mắt, hơn nữa cũng chỉ trong chốc lát.

An Từ Thiên tưởng rằng có người bắt nạt Bạch Thắm thì vừa giận vừa đau, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó!

Nhìn cô gái trong lòng bởi vì khóc quá nhiều mà ho khan, An Từ Thiên cuống quýt vỗ vỗ lưng cô, giúp cô cảm thấy thoải mái: “Thắm Thắm...”

Nhưng không biết vì sao cô gái trong lòng anh vừa mới nín được một chút thì lại đột nhiên khóc lớn hơn, hai tay càng ôm chặt lấy An Từ Thiên, vừa khóc không ngừng vừa cố gắng nói những lời không rõ ràng.

An Từ Thiên không biết làm sao, chỉ có thể ôm chặt lấy cô, thấp giọng kêu: “Thắm Thắm, Thắm Thắm...”

. . . . .

Bạch Thắm tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm ở phòng nghỉ ngơi ở công ty của An Từ Thiên.

Căn phòng này giống với văn phòng của An Từ Thiên ở thành phố W, đều nằm ở tầng cao nhất trong công ty, diện tích giống như một phòng trọ nhỏ, điều khác biệt duy nhất là căn phòng này không phải văn phòng và có chút lớn hơn. Có rất ít người biết An Từ Thiên thích ngăn người hơn rất nhiều so với làm việc buồn chán.

Bạch Thắm ảo não tại sao bản thân có thể khóc đến ngủ ngay trong lòng An Từ Thiên, hiện tại phải làm sao? An Từ Thiên liệu có chê cười cô, đột nhiên gặp anh rồi khóc lớn đến ngủ quên, chuyện này...

Bạch Thắm bối rối mà hoàn toàn không phát hiện giờ phút này mình giống như một cô gái nhỏ.

“Em tỉnh rồi.” Bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói, Bạch Thắm còn chưa kịp phản ứng thì thấy hai mắt tối sầm, cảm giác mát lạnh truyền đến hai mắt, khiến hai mắt sưng đỏ cảm thấy thoải mái.

An Từ Thiên nhìn chằm chằm gương mặt đỏ ửng của Bạch Thắm, trong mắt nổi lên ý cười.

Không khí vô cùng yên tĩnh, Bạch Thắm chịu không được mà thấy xấu hổ: “Chân của anh sao rồi?” Bạch Thắm suy nghĩ một hồi lâu mới tìm được một đề tài chẳng ra sao để mở miệng.

An Từ Thiên không nói gì...

Nghĩ rằng anh vẫn còn đang trách cô, Bạch Thắm đành tự mình giải vây: “Xem em nói ngốc ngếch cái gì này, lâu như vậy rồi, chắc hẳn anh cũng không sao đúng không?”

“151 ngày...” An Từ Thiên bỗng nhiên mở miệng.

“A...” Bạch Thấm hơi ngửa đầu, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

An Từ Thiên nhìn ánh mắt của cô cách túi chườm nước đá, nói: “Hôm nay là ngày thứ 152 rồi ... không có việc gì ... anh rất vui...”

Bạch Thấm nghe An Từ Thiên chậm rãi nói xong, sống mũi đau xót, nước mắt lập tức chảy ra.

Anh nhớ rõ đã bao lâu không gặp cô như vậy nhưng lại không hề nhắc đến chuyện cô đã tổn thương anh nhiều như thế nào, chỉ cần thấy cô đã vui vẻ. Anh trả giá nhiều như vậy, muốn lại rất ít, mà kiếp trước cô ngay cả một chút yêu cầu nhỏ nhoi của anh cũng chưa bao giờ thực hiện.

Túi chườm nước đá bỗng nhiên bị lấy ra.

“Làm sao vậy?” An Từ Thiên có chút bối rối, tại sao cô bỗng nhiên lại khóc.

“Em xin lỗi...” Giọng nói của Bạch Thấm còn mang theo giọng mũi: “Em xin lỗi, từ trước đến nay em hoàn toàn không hiểu được tình cảm anh dành cho em, thật xin lỗi, trước đây em đã ích kỷ tàn nhẫn tổn thương anh...”

Cô ghen ngào, nói không nên lời, khóc nức nở một lúc lâu, sau đó cầm lấy tay An Từ Thiên, nhìn anh: “Anh Từ Thiên, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không ... sau này em sẽ không đối xử với anh như vậy nữa.”

An Từ Thiên hoàn toàn không tưởng tượng được Bạch Thấm sẽ nói với anh những lời như vậy, thậm chí anh còn thấy trong mắt Bạch Thấm mang theo sự quyết tâm.

Đây là mơ sao, là mơ đúng không? Tất cả chuyện này là mơ đúng không? Nếu là mơ, liệu anh có thể vĩnh viễn không tỉnh lại?

An Từ Thiên bỗng nhiên ôm chặt lấy Bạch Thấm: “Thấm Thấm, Thấm Thấm ... chúng ta ... ở cùng một chỗ ... vẫn ... vẫn...”

Anh ôm chặt lấy Bạch Thấm, cố gắng nhớ tên Bạch Thấm, lại luôn miệng nhắc đến ba từ “ở cùng nhau”.

Bạch Thấm cười ôm lấy An Từ Thiên, cảm nhận sức lực anh ôm cô.

*****

Bạch Thấm có chút đau đầu nhìn An Từ Thiên đang tự nhiên ngồi trong nhà trọ.

Vừa rồi cô nhận được điện thoại của An Tri, nói An Từ Thiên muốn đến căn hộ ở, đồ đạc đều đã chuyển đến.

Cô vừa vào cửa đã thấy An Từ Thiên ngồi trên sofa cau mày.

Không vui? Không thích cách bài trí của căn hộ?

Nhìn thấy Bạch Thấm vào nhà, An Từ Thiên còn nhíu nhăn mày cau có hơn, nhìn chăm chăm cô.

Chẳng lẽ giận mình?

Bạch Thấm không hiểu: “Anh Từ Thiên, anh không vui?”

“Em không sống ở đây.” Bạch Thấm phản ứng chậm chạp rồi cuộc cũng hiểu được tại sao anh không vui.

“Anh Từ Thiên, căn hộ này vừa mới được sửa sang, cần một khoảng thời gian mới ở được. Mùi sơn mới không tốt cho sức khỏe.”

“Hiện tại?” Anh rút cuộc cau mày nữa.

“A...” Bạch Thấm có chút xấu hổ, đoán rằng anh nói hiện tại có thể ở rồi, chắc là ý này.

“Anh Từ Thiên, nơi này cách công ty rất xa, anh đi làm không tiện.”

Tuy rằng kiếp trước cô bị cha mẹ đưa đến nhà họ An ở từ rất sớm, nhưng căn hộ nhà họ An lớn như vậy, người làm cũng có rất nhiều. Dù nói hai người bọn họ ở chung một nhà nhưng trên thực tế là có rất nhiều người ở sống chung. Nếu như hiện tại anh ở lại căn hộ này thì thật sự chỉ có hai người bọn họ. Nhanh như vậy hai người đã bắt đầu cuộc sống “ở chung”, Bạch Thấm có chút không quen.

An Từ Thiên chỉ nhìn cô không nói lời nào. Bạch Thấm biết anh đang suy nghĩ sắp xếp ngôn ngữ để nói ra ý muốn của mình. Kiếp trước cô không có tính nhẫn nại, không chờ anh nói đã bắt đầu hung hăng công kích anh. Kiếp này, cô sẽ cố gắng chờ, chờ anh chậm rãi nói ra lời mình muốn, cho dù chậm đến mấy cũng không sao.

“Tôi nay không có việc gì.” Anh nhìn chăm chăm Bạch Thấm rồi nói. Anh chỉ mắc chứng tự bế chứ không phải ngốc, anh thấy Bạch Thấm không quá muốn anh ở lại đây nhưng anh luôn muốn sống chung với cô. Buổi tối ngủ có thể chúc cô ngủ ngon, buổi sáng vừa mở mắt đã có thể nhìn thấy cô. Cô cười với anh một cái, anh sẽ vô cùng vui vẻ.

Hai người cứ thế nhìn nhau, thật lâu sau, Bạch Thắm rốt cục chịu thua: “Được rồi, nhưng chúng ta phải chia phòng ngủ!”

Cô có cảm giác kiếp này vĩnh viễn không thể từ chối mọi yêu cầu của An Từ Thiên. Cô được sống lại thật ra vì trả nợ anh mà. Bạch Thắm có chút buồn bực, nhưng cũng rất nhẹ nhõm.

Bạch Thắm đồng ý rồi, An Từ Thiên nụ cười, cầm lấy tay Bạch Thắm kêu to: “Thắm Thắm. . .”

Anh vô cùng vui vẻ gọi tên cô.

Bạch Thắm thầm nghĩ anh vừa vui vẻ đã gọi tên mình, chắc An Từ Thiên muốn chia sẻ niềm vui với cô rồi. Nếu như anh khó chịu cũng nghĩ đến cô thì thật tốt, cô muốn cùng anh chia sẻ mọi buồn vui.

Bạch Thắm mỉm cười, tùy ý để bàn tay to của anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bắt đầu ở chung

“Tiểu Thắm, hôm nay chúng ta đến đường Triều Dương chơi được không? Nghe nói ở đó mới mở một quán bán đồ ăn vặt khá nổi đấy! Rất nhiều người khen quá đó không dứt miệng!” Mới kết thúc tiết học Lâm Thước Nhạc đã lập tức đòi Bạch Thắm cùng cô ấy đi ăn vặt.

“Được...” Bạch Thắm nghĩ dù sao buổi chiều cũng không có tiết học, mà từ chuyện lần trước cô chuyển ra khỏi kí túc xá đã khiến Thước Nhạc giận dữ rất nhiều, hôm nay đi cùng cô ấy để bù lại một chút cũng được, nếu không cô nhất định sẽ bị Thước Nhạc oán hận đến chết.

Vừa ra khỏi trường Bạch Thắm đã thấy có một người đàn ông đứng cách đó không xa, xung quanh còn có một ít nữ sinh đang đứng: “Thước Nhạc, xem ra hôm nay tớ không thể đi cùng cậu, thật xin lỗi, lần sau tớ mời cậu ăn được không?”

Bạch Thắm vừa nói như vậy Lâm Thước Nhạc đã biết người đàn ông của Bạch Thắm chắc lại tới tìm, giận dữ nói: “Thật là, lúc nào đến không đến, lại cứ chọn lúc này mới đến. . . Tiểu Thắm, đã lâu rồi cậu không đi dạo phố với tớ, mãi hôm nay mới có cơ hội, cậu lại lật lọng! Tiểu Thắm, anh ta là ai vậy?”

Lúc đến gần Lâm Thước Nhạc mới phát hiện người đàn ông này tính tình có vẻ rất tốt, chỉ im lặng đứng một chỗ, cho dù xung quanh có nhiều người nhìn chằm chằm anh cũng chỉ mỉm cười, vô cùng kiên nhẫn. Người này trông giống như một người ôn hòa, khiến cho người ta không tự chủ mà có ấn tượng tốt, có cảm giác muốn thân thiết.

“Anh ấy là bác sĩ tâm lý của An Từ Thiên, tên Lâm Mặc. Thước Nhạc, hôm nay tớ quả thật không thể đi chơi với cậu, nếu không cậu với Tô Thanh Thiên đi cùng đi.”

(=.= ta còn tưởng đang miêu tả ATT, bảo quái sao anh bị cả đồng sinh vật hão sắc nhìn mà vẫn dám cười)

“Được rồi, nhớ lần sau phải mời tớ ăn đấy, nhất định phải chuẩn bị đủ tiền, nếu không đến không có tiền trả tớ để cậu lại trong quán trả nợ.” Nhất định phải cảnh cáo rõ ràng, nếu không không đến lúc đó Bạch Thắm lại đã quên thì cô làm sao bây giờ, hừ!

“Minh biết rồi.” Bạch Thắm ôm Lâm Thước Nhạc một cái ý bảo tạm biệt rồi bước đến chỗ Lâm Mặc.

Thấy Bạch Thắm, Lâm Mặc cười cười, lễ phép vươn tay: “Xin chào, Bạch tiểu thư, đã lâu không gặp!” Nụ cười tươi kết hợp với động tác lịch sự khiến cho bao nhiêu nữ sinh đứng xung quanh bị mê hoặc, thậm chí Bạch Thắm còn nghe được tiếng hít không khí nhỏ nhỏ.

“Xin chào, bác sĩ Lâm, đã lâu không gặp!” Bạch Thắm cũng lễ phép bắt tay chào hỏi lại.

“Bây giờ Bạch tiểu thư có rảnh không? Tôi muốn thương lượng với cô một việc.”

“Đương nhiên, đúng lúc tôi cũng đang cần tìm bác sĩ Lâm.” Nếu như không nhầm thì Bạch Thắm thấy trong mắt Lâm Mặc xẹt qua tia kinh ngạc.

Nhưng cũng đúng thời, từ trước đến giờ Bạch Thắm luôn cố gắng cách xa những người có quan hệ với An Từ Thiên, tâm trạng cô tốt thì không sao nhưng nếu không tốt, gặp ai thì người đó xui xẻo. Lâm Mặc là bác sĩ tâm lý của An Từ Thiên đương nhiên sẽ nằm trong số đó.

Bạch Thắm nghĩ đến cách cư xử của mình với Lâm Mặc trước đây thì có chút ngại ngùng, thực ra Lâm Mặc chỉ là một bác sĩ tâm lý tận tâm vì bệnh nhân của mình mà thôi, nhưng cô lại cứ liên tiếp cố ý công kích anh, hơn nữa từ lúc Lâm Mặc đề nghị cô nên tìm bác sĩ tâm lý thì cô càng không nể mặt hơn, được rồi, khi đó cũng do cô cực đoan cho rằng khuyên cô tìm bác sĩ tâm lý tức là đang mắng cô mắc bệnh thần kinh.

****

Quán cà phê.

Lâm Mặc vừa mỉm cười nói chuyện với Bạch Thắm vừa im lặng đánh giá cô: “Theo tôi biết thì gần đây tình cảm của Bạch tiểu thư với Từ Thiên gần nhất đột nhiên trở nên rất tốt.” Cô gái trước mắt anh đột nhiên thay đổi hoàn toàn, sự thay đổi của cô lớn đến mức ngay cả anh cũng tò mò muốn biết nguyên nhân tại sao cô lại như vậy.

Tóc dài làm cho Bạch Thắm trông càng thêm hiền thực, không giống như trước đây cô để tóc ngắn trông rất buồn bực. Tuy rằng cảm xúc trên mặt cô vẫn là lạnh nhạt xa cách nhưng Lâm Mặc vẫn cảm thấy rất hài lòng, dù sao cũng không giống như trước đây lạnh như băng hay tràn ngập địch ý, thậm chí có khi còn là biểu cảm phẫn nộ dữ tợn là được rồi, huống chi ngẫu nhiên cô còn có thể mỉm cười với anh. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy gương mặt của cô gái đối diện khi bình tĩnh mỉm cười rất đẹp. Đột nhiên anh có chút hiểu được tại sao An Từ Thiên lại cứ một mực thích cô như thế.

“Bác sĩ Lâm cứ gọi tôi Bạch Thắm là được rồi, sau này chúng ta vẫn còn phải gặp mặt nhau nhiều, cứ gọi tên tôi là tốt nhất.” Bạch Thắm cảm thấy áy náy với Lâm Mặc vì những hành động trước đây nên thái độ đối với anh tự dung cũng sẽ rất nhẹ nhàng.

“Nếu đúng như Bạch tiểu thư nói sau này chúng ta còn phải gặp mặt nhiều lần thì cô cũng gọi tôi là Lâm Mặc đi. Bác sĩ Lâm cũng chỉ là cách xưng hô của người ngoài thôi.” Lâm Mặc kinh ngạc không hiểu sao Bạch Thắm đột nhiên thay đổi lớn như vậy nhưng anh vẫn là một người biết phân biệt phải trái.

“Vậy tôi sẽ không khách khí nữa! Được rồi, Lâm Mặc, hôm nay anh tìm tôi có việc gì?” Bạch Thắm nói chuyện cũng thân thiện hơn làm không khí thoải mái hơn nhiều. Nếu như quyết định đối xử tốt với An Từ Thiên thì Lâm Mặc là người không thể không có mối quan hệ tốt được, hiện tại bắt đầu thiết lập tình cảm là tốt nhất.

“Gần đây tình cảm của cô với Từ Thiên có chuyển biến rất lớn. Không cần tôi nói cô cũng biết cậu ấy có chút đặc biệt, hôm nay tôi đến chính là muốn hỏi xem thái độ của cô với Từ Thiên là gì?”

Nói thật Lâm Mặc đối với sự thay đổi đột ngột của Bạch Thắm không hề có sự tin tưởng, dù sao nhiều năm như vậy mà tình cảm của hai người họ vẫn không có chút tốt đẹp, tình cảm đâu phải nói đổi là đổi được đâu. Anh lo lắng Bạch Thắm đột nhiên biết được chuyện gì đó mà cảm thấy đồng cảm với An Từ Thiên nhưng sau này thì thái độ lại quay trở về như trước đây, hoặc cô đang muốn suy tính điều gì đó. Mặc kệ nguyên nhân nào cũng vậy, kết quả đối với An Từ Thiên mà nói là rất tàn khốc, có thể trực tiếp khiến bệnh tình của anh chuyển biến xấu.

Ngừng vài giây, Lâm Mặc lại nói: “Tôi tin tưởng cô hiểu được tầm quan trọng của mình đối với An Từ Thiên. Là bác sĩ tâm lý của cậu ấy, tôi phải đảm bảo được tình trạng tâm lý của cậu ấy không bị xấu đi.” Lâm Mặc bổ sung nói

“Tôi đã đồng ý với Từ Thiên sẽ luôn ở cạnh anh ấy, tôi đã nói rồi thì nhất định sẽ không thay đổi, về điểm ấy, anh có thể yên tâm.” Bạch Thắm trả lời Lâm Mặc gọn gàng dứt khoát không chút do dự.

Lâm Mặc không nói gì, chỉ nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt Bạch Thắm, là một bác sĩ tâm lý hơn nữa còn là một vị bác sĩ tâm lý xuất sắc, so với lời nói của một người thì anh tin tưởng ánh mắt của người đó hơn. Nhưng thật may vì anh hoàn toàn không thấy trong mắt Bạch Thắm có sự né tránh hay cảm xúc nào trái ngược với lời nói vừa rồi của cô mà chỉ có sự kiên định. Điều này làm cho Lâm Mặc cảm thấy một sự khác biệt rõ ràng của Bạch Thắm hiện tại so với cô của trước đây cả ngày cứ như một con nhím toàn thân đầy gai, thậm chí anh còn cảm giác được sự thân thiện của cô.

Thật lâu sau, Lâm Mặc rốt cục thu lại khí thế áp bức của mình giống như đáng về lịch sự nhã nhặn trước đây, mỉm cười: “Tôi tin tưởng cô nói được làm được.”

****

Bạch Thắm bị An Từ Thiên gọi điện thoại thúc giục trở về nhà.

Vừa vào cửa Bạch Thắm đã thấy có một người đàn ông đang ngồi ngay ngắn trên sofa chờ cô về. Những lúc An Từ Thiên về nhà mà không thấy Bạch Thắm anh sẽ ngồi ở ghế sofa chờ cô. Hơn nữa An Từ Thiên chờ Bạch Thắm với đúng nghĩa của từ “chờ”, ngay ngắn ngồi im trên ghế sofa, không đi đâu hết cũng không làm gì cả, giống như học sinh tiểu học nghe thầy giáo giảng bài trên lớp, nghiêm chỉnh, tập trung tinh thần ngồi nghe. Đợi đến lúc Bạch Thắm trở về, vừa mở cửa ra, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy Bạch Thắm, mà điều Bạch Thắm nhìn thấy đầu tiên khi về nhà chính là khuôn mặt mỉm cười và ánh mắt tỏa sáng của An Từ Thiên như muốn nói hiện tại anh đang rất vui vẻ. (yêu quá ^^)

Bạch Thắm thấy vậy thì đau lòng.

An Từ Thiên thấy cô về thì rất vui vẻ, anh đi tới, nắm lấy tay cô nói: “Em về rồi.”

An Từ Thiên vô cùng vui mừng, anh chờ Thắm Thắm trở về, đang ngồi đợi thì anh nghe thấy tiếng bước chân của Thắm Thắm đi đến cửa, tiếng cô lấy chìa khóa mở cửa, tiếng khóa cửa chuyển động, sau đó cửa mở, Thắm Thắm của anh đã về.

Xem, chỉ cần anh chờ thì Thắm Thắm sẽ về, còn cười với anh nữa.

Anh rất hạnh phúc nha . . . . .

An Từ Thiên không thích ăn cơm ở bên ngoài nên hai người cùng đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn. Căn hộ hai người đang ở có một siêu thị khá lớn, hai người chỉ cần đi bộ ba năm phút đã tới.

Bạch Thắm một tay bị An Từ Thiên lôi kéo, tay kia thì chọn lựa nguyên liệu nấu ăn: “Anh Từ Thiên, tối nay anh muốn ăn gì?” Không đợi An Từ Thiên trả lời, Bạch Thắm suy nghĩ một chút rồi nói: “Hừm... chúng ta nấu canh uống đi, kết hợp với chút đồ ăn là đủ bữa rồi.”

Mỗi lần hỏi An Từ Thiên ăn gì, anh chỉ nhìn chằm chằm cô không nói gì, hoàn toàn là biểu cảm như muốn nói cô ăn gì anh ăn cái đó.

“Về đồ ăn thì xào rau cần nhé?” Bạch Thắm nghiêng đầu, cố ý nói.

Cô lập tức thấy biểu cảm trên mặt An Từ Thiên trở nên vẩn vơ. Ha ha . . .

Bạch Thắm biết An Từ Thiên ghét rau cần lại cố ý hỏi như vậy vì muốn nhìn dáng vẻ bối rối của anh. Thú vui nhỏ tẻ hại được thỏa mãn, Bạch Thắm cười tủm tỉm nhéo nhéo tay anh: “Đùa anh đó, em chỉ nói vậy thôi, sẽ không nấu rau cần.”

Bạch Thắm nhìn An Từ Thiên thờ dài nhẹ nhõm một hơi rồi sau đó tiếp tục mua đồ.

Chỉ là An Từ Thiên cứ nắm chặt lấy tay Bạch Thắm không buông, điều này làm cho cô không quen: “Anh Từ Thiên, anh nắm tay em như vậy làm sao em lấy túi táo được?” Anh không chịu buông tay, cô cũng không có cách nào rút ra được.

An Từ Thiên nhìn Bạch Thắm rồi lại nhìn túi táo, sau đó, vươn tay cầm lấy một túi to đưa cho Bạch Thắm.

Bạch Thắm bắt đắc dĩ cầm lấy túi táo đặt vào xe đựng đồ, cũng không còn hứng thú chọn đồ nữa.

Trên đường trở về, Bạch Thắm cố ý không quan tâm An Từ Thiên tự mình đi, An Từ Thiên thấy thế thì càng giữ chặt tay cô, bước nhanh đến trước mặt cô: “Thắm Thắm...”

Bạch Thắm không thêm đề ý đến anh, xoay người đi tiếp. An Từ Thiên thấy vậy cũng xoay người đứng trước mặt cô: “Thắm Thắm...” Không rõ vì sao Bạch Thắm đột nhiên không quan tâm mình, An Từ Thiên có chút nóng nảy.

“Hừ, theo sát em như vậy, anh sợ em trốn mất à?” Nhắc đến đây thì cánh tay hai người đang nắm lấy nhau run lên, cứ run... lại run.

An Từ Thiên càng dùng sức cầm lấy tay Bạch Thắm, mân mê rồi rốt cục mở miệng: “Nhiều người, nắm, không bị lạc.” Vừa nói anh còn làm vẻ mặt uất ức, ánh mắt né tránh không nhìn cô khiến Bạch Thắm trong lòng vừa giận vừa buồn cười, khuôn mặt vẫn tiếp tục làm vẻ tức giận.

Cho tới bây giờ Bạch Thắm cũng không nghĩ được An Từ Thiên lại có thể tìm một cái cớ như một đứa bé như vậy: “Nhiều người? Sợ em đi lạc?”

“Ừ, nhiều người, phải nắm!” Nói xong còn gật gật đầu, giống nhau muốn nói anh không nói dối.

Bạch Thắm bị anh làm cho chịu thua: “Thật sự là như vậy, anh là vì muốn tốt cho em?”

Bạch Thắm không nhịn được nữa mà bật cười. Siêu Thị hôm nay không đông, vậy mà nhiều người? Đây cũng không phải lúc đi mau sắm đồ tết. Mà cứ cho là có đông, nếu cô lạc khỏi anh thì vẫn có thể tự mình về nhà, huống chi còn có thể gọi điện thoại! Bạch Thắm ở trong lòng nghĩ, được rồi, anh muốn nắm thì để anh nắm.

Bạch Thắm không nói gì nữa, nhắc chân đi tiếp. An Từ Thiên thấy Bạch Thắm không hề nói gì thì cũng vui vẻ đi theo: “Thắm Thắm, ngoan. . .”

Bạch Thắm vừa nghe thì suýt nữa không cẩn thận trượt chân.

An Từ Thiên nấu cơm còn Bạch Thắm chỉ phụ trách rửa sạch nguyên liệu.

Bởi vì trước đây Bạch Thắm từng nói mình sau khi trưởng thành phải cưới được một người đàn ông biết nấu ăn, An Từ Thiên nhớ kỹ, sau đó còn muốn học nấu cơm khiến toàn bộ người nhà họ An giật mình kinh hãi một phen. Ông của An Từ Thiên cũng từ chuyện này mà biết mặc dù anh bị mắc chứng tự bế từ nhỏ nhưng chỉ cần anh biết được cô muốn gì thì sẽ nhớ kỹ rồi làm theo. Đó cũng là lý do sau này xảy ra sự kiện vợ chồng nhà họ Bạch đóng gói con gái đưa đến tận cửa nhà họ An.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sự kiện

Không thể phủ định tài nấu nướng của An Từ Thiên thật sự rất tuyệt, Bạch Thắm lại một lần nữa ăn no đến mức không chịu được. Cô ôm bụng nằm trên ghế sofa xem chương trình truyền hình lúc tám giờ, thoải mái rảnh rỗi.

Nhưng nằm trên sofa một thời gian dài thì không phải thói quen của cô, bình thường Bạch Thắm luôn dựa vào trong lòng An Từ Thiên... An Từ Thiên... đúng rồi, khó trách cô cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì... chính là An Từ Thiên.

Bạch Thắm cảm thấy có chút kỳ quái không biết anh đang ở đâu, ở phòng đọc sách? Không phải bình thường sau khi tan tầm anh không làm việc nữa sao?

Bạch Thắm mở cửa phòng đọc sách thấy An Từ Thiên đang ngồi trước máy tính chăm chú xem gì đó, con chuột máy di chuyển liên tục.

Đùng đùng ~ (tiếng sét đánh áy)

Cô nhìn thấy cái gì thế này!!! Trên màn hình máy tính đang hiển thị thứ gì vậy... “bánh bao nhỏ”* cô vừa buổi chiều sao lại xuất hiện ở đây?!!

*cái mà con gái phải dùng hàng tháng ấy :3 ai hiểu thì thôi nhé.

Vậy... vậy... An Từ Thiên chăm chú nhìn màn hình máy tính chính là để xem cái đó?

Hiện tại điều Bạch Thắm muốn làm nhất chính là xông lên cướp “bánh bao nhỏ” rồi giấu đến một nơi nào đó An Từ Thiên vĩnh viễn không tìm được... Bạch Thắm vừa nghĩ thì lập tức làm!

Cô vội chạy tới trước bàn học nhưng còn chưa kịp ra tay thì An Từ Thiên ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi: “Thắm Thắm, bà di cả cửa em đến rồi!”

Bạch Thắm “A.... Anh nói gì?” Cô còn chưa kịp phản ứng lại, từ khi nào thì cô có cái di cả? Chắc An Từ Thiên sẽ không biết từ này có một tầng nghĩa khác đâu nhì.

Thấy Bạch Thắm không hiểu, anh quay đầu tiếp tục nhìn máy tính, sau đó lại quay người nói với cô: “Trên mạng nói, kinh nguyệt, phụ nữ thường gọi đó là di cả.” Sau đó anh lại chỉ vào “bánh bao nhỏ” ở bên cạnh: “Băng vệ sinh, vật dụng cần thiết khi phụ nữ đến thời kì kinh nguyệt....”

Lúc An Từ Thiên nhắc đến hai chữ “kinh nguyệt”, mặt Bạch Thắm lập tức đỏ bừng, mà lúc anh chỉ vào “bánh bao nhỏ” thì không chịu được nữa, nhanh chóng cướp lấy nó rồi chạy khỏi phòng đọc sách, đem đến phòng mình giấu đi sau đó bối rối ngồi lên giường.

Lúc đi siêu thị, An Từ Thiên cứ nắm chặt tay cô không chịu buông ra, Bạch Thắm chỉ có thể cùng anh đi lấy “Bánh bao nhỏ”. Vốn Bạch Thắm cũng không cảm thấy gì, dù sao mọi người đều đã là người trưởng thành, thứ này cũng không phải đồ cấm gì mà phải lén lút đi mua.

Kết quả, An Từ Thiên vừa thấy thứ này thì cẩn thận quan sát một hồi lâu rồi hỏi Bạch Thắm đây là thứ gì. Bạch Thắm cảm thấy vô cùng xấu hổ, một người đàn ông trưởng thành lại dùng ánh mắt hiếu kỳ của trẻ con mà cẩn thận nghiên cứu rồi hỏi cô việc này quả thật làm Bạch Thắm không biết nên như thế nào, chẳng lẽ trực tiếp nói cho anh biết đây là băng vệ sinh, đồ dùng cần thiết khi phụ nữ đến chu kỳ kinh nguyệt? Nếu anh lại tiếp tục hỏi kinh nguyệt là gì thì cô biết phải nói gì mới được? “Đây đồ dùng của em, anh đừng tò mò.” Bạch Thắm qua loa trả lời anh rồi lại lúi lúi kéo anh đi mua thứ khác.

Vốn Bạch Thắm nghĩ An Từ Thiên sẽ không nhớ rõ chuyện này, ai ngờ anh lại lên mạng tra cứu... .

“Em tức giận?” Cửa phòng bị mở ra, An Từ Thiên chỉ đứng ở cửa không bước vào, vẻ mặt có chút bất an.

Bạch Thắm lúc này mới giật mình phát hiện vừa rồi cô chỉ lo cho cảm giác của bản thân mà quên mất An Từ Thiên sẽ nghĩ như thế nào. Vội vàng đứng dậy lôi kéo tay anh, Bạch Thắm cười trấn an: “Từ Thiên, anh không cần nghĩ nhiều, tại sao em lại tức giận chứ, anh đâu làm gì sai.”

An Từ Thiên nghe vậy thì không còn lo lắng nữa: “Thắm Thắm, chúng ta ra ngoài đi.”

“Đi ra ngoài làm gì?”

“Một bao “bánh bao nhỏ” không đủ, chúng ta đi mua thêm”

.....

Bạch Thắm cố gắng kiềm chế cảm xúc: “Vừa rồi anh dùng máy tính chỉ để tra mấy thứ này?” Bánh bao nhỏ, bánh bao nhỏ, anh lại có thể bắt đầu gọi thứ đó là bánh bao nhỏ .....

“Đúng vậy... Thắm Thắm, lúc di cả đến em không được dùng nước lạnh, không có thể ăn cay, còn...” An Từ Thiên có chút rầu rĩ vì không nhớ hết được những điều phải tránh: “Thắm Thắm, để anh đi xem lại...”

Bạch Thắm giật mình đối với việc anh thích ứng với cách gọi của mấy thứ đó rất nhanh.

Bạch Thắm vội vàng kéo anh nói: “Anh Từ Thiên, không cần xem, những chuyện đó em biết hết rồi. Anh cùng em xem ti vi đi, một mình em xem rất nhàm chán...” Trong giọng nói của cô còn mang theo giọng điệu làm nũng của cô gái nhỏ.

“Không được, sức khỏe của Thắm Thắm, rất quan trọng.” Đây là lần đầu tiên An Từ Thiên làm trái với yêu cầu của Bạch Thắm, hơn nữa còn là không chút do dự. Nghĩ đến những tài liệu anh xem được trên mạng, An Từ Thiên cho rằng phụ nữ đến thời gian hành kinh sẽ vô cùng yếu ớt, không thể không chăm sóc cẩn thận. Đây việc quan trọng liên quan đến sức khỏe của Bạch Thắm, không thể bỏ qua.

Bạch Thắm nhìn An Từ Thiên lại đi vào phòng đọc sách mà có cảm giác khóc không ra nước mắt. Vì sao lúc này ở siêu thị cô lại ngượng ngùng chứ? Anh hỏi cái gì thì cô nói cái đó, đồ mặt cái gì chứ! Còn có, tại sao đột nhiên An Từ Thiên lại chú ý đến vấn đề này?

Không đến hai ngày sau thì đi cả Bạch Thắm thật sự đến khiến An Từ Thiên như gặp phải kẻ địch lớn, lo lắng đủ chuyện làm cho Bạch Thắm cảm thấy cô đây không phải đến kì mà là ở cữ*....!

*Thời kỳ của phụ nữ ngay sau sinh, kéo dài trong 1 tháng.

Những điều gì cần chú ý An Từ Thiên nghiêm túc không cho phép cô làm, bởi vì thời tiết dần dần chuyển lạnh, ngay cả hoa quả Bạch Thắm cũng không thể ăn, nguyên nhân là do hoa quả đều có tính lạnh, mà những đồ lạnh sẽ gây kích thích khiến kỳ kinh dễ bị rối loạn, đối cơ thể có sự nguy hại rất lớn.

Cuối cùng trôi qua năm ngày, An Từ Thiên rốt cục hủy bỏ hạn chế, Bạch Thắm vui mừng đến mức muốn đập đầu cảm ơn ông trời, đồng thời cô cũng hạ quyết tâm về sau An Từ Thiên hỏi gì nói đấy, quyết không giấu diếm lảng tránh!

Mỗi ngày sau khi ăn cơm chiều hai người thường cùng nhau xem ti vi hoặc Bạch Thắm đi làm bài tập ở trường, An Từ Thiên cũng ngồi bên cạnh nhìn Bạch Thắm. Tóm lại mặc kệ là làm gì thì sau khi ăn cơm chiều thì hai người họ chắc chắn ở cùng một chỗ sau đó tắm rửa rồi đi ngủ. Thói quen nghỉ ngơi của An Từ Thiên rất có quy luật, tối nào cũng phải đi ngủ trước 11 giờ, Bạch Thắm vốn là người thích thức khuya, nhưng từ khi sống chung với An Từ Thiên thì cũng giữ thói quen 11 giờ thì đi ngủ giống anh.

Không có cách nào cả, không có ai chịu không nổi việc dù lúc làm việc gì cũng có người đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, không nói gì cả, chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm bạn, đến lúc bạn đi ngủ mới chịu dừng lại.

Có một lần An Từ Thiên hỏi: “An tòng, hai người đã từng hẹn hò chưa?”

An Từ Thiên vì thế mà cho rằng đã yêu thì phải có hẹn hò. Anh lên mạng sưu tầm các loại tài liệu về việc hẹn hò -- hiện tại anh vô cùng tin tưởng Internet, trên đó có rất nhiều thông tin mà anh muốn tìm, ví dụ như chuyện “bánh bao nhỏ” lần trước.

Anh quyết định theo cách hẹn hò đơn giản nhất là đi dạo phố, ăn cơm, xem phim.

Đi dạo phố.

“Anh Từ Thiên, không phải chúng ta đi dạo phố à? Tại sao anh kéo em đến đây?” Không phải đi dạo phố sao, tại sao lại đến một nơi không có ai thế này?

“Nhiều người quá.” An Từ Thiên xì mặt, tại sao lại có nhiều người như vậy? Ở nơi càng nhiều người anh càng cảm thấy khó chịu, lo lắng.

.....

Vì vậy hai người quyết định đi ăn cơm.

“Anh Từ Thiên, chúng ta đi đâu ăn?” Bạch Thắm có kinh nghiệm, hỏi trước rõ ràng xem anh muốn đi đâu để đi thẳng đến mục đích.

“Nhà hàng Tây, ăn bít tết.” Trên mạng nói phần lớn các buổi hẹn hò đều ăn cơm ở nhà hàng Tây, ăn bít tết uống rượu vang.

“Em không thích ăn bít tết, đổi chỗ khác nhé?”

“Quán đồ ăn Nhật.” Nhà hàng Nhật cũng khá được, nghe nói rất thực phù hợp cho các cặp tình nhân cùng nhau ăn cơm.

“Đồ ăn Nhật chủ yếu là đồ lạnh, bít tết dù sao cũng là đồ ăn chín, nhưng món Nhật thường là đồ sống. Anh không sợ em ăn xong thì bị đau bụng à?”

“Vây em chọn đi.” Tốt nhất là làm theo ý cô đi, như vậy buổi hẹn hò của hai người sẽ càng lãng mạn ngọt ngào.

“Nếu không chúng ta đến quán ăn lẩu?” Bạch Thắm vẫn thích ăn đồ nóng hổi hơn.

“Không vệ sinh...”

Không vệ sinh? Không phải cũng chỉ như nhà hàng Tây là đồ ăn Nhật sao?

Bạch Thắm: “Vây chúng ta nên ăn gì?” Đây đưa một thời gian dài như vậy Bạch Thắm đã sớm bị đói bụng.

An Từ Thiên trầm mặc không nói gì, anh thầm nghĩ nhìn đến những lúc Bạch Thắm ăn đồ anh nấu mà vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, những người khác không cần!

“Kỳ thật em cảm thấy tay nghề của anh Từ Thiên là tốt nhất, không bằng chúng ta về nhà ăn đi.” Nói rồi Bạch Thắm nắm lấy tay An Từ Thiên kéo đi, theo loại tình huống này mà nói dù có tiếp tục bàn luận thêm nửa ngày cũng sẽ không có gì kết quả, vẫn là về nhà ăn no rồi xem ti vi và tốt nhất.

Đồ ăn nóng hầm hập mang lên bàn, Bạch Thắm nhìn một bàn đầy mỹ vị mà cảm thán, quả nhiên ăn tối ở nhà vẫn là tốt nhất, khẩu vị của cô bị An Từ Thiên chiều thành hư rồi, đối với thức ăn bên ngoài không cảm thấy hứng thú.

Lúc hai người ăn cơm thường không nói lời nào, theo như giáo dục từ nhỏ của gia đình hai bọn họ chính là ăn không nói ngủ không kêu. Mãi cho đến lúc

ăn com xong Bạch Thắm mới phát hiện An Từ Thiên có chút không đúng. Từ lúc cô quyết định về nhà ăn anh đã không nói chuyện, ban đầu Bạch Thắm còn tưởng rằng anh mệt mỏi, không muốn nói nhiều, nhưng đến tận bây giờ vẫn không nói một tiếng thì chắc chắn có vấn đề.

Anh tức giận, Bạch Thắm rõ ràng cảm giác được .

“Từ Thiên, anh tức giận?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lời đồn đãi

Anh tức giận, Bạch Thắm rõ ràng cảm giác được .

“Từ Thiên, anh tức giận?”

Anh chỉ lắc đầu sau đó xoay người đi vào phòng không để ý đến Bạch Thắm.

Bạch Thắm không đuổi theo mà cẩn thận ngẫm lại những chuyện xảy ra vào ngày hôm nay. Có phải tại cô không đồng ý ăn com ở ngoài với anh? Nhưng không phải anh cũng không thích ăn ở bên ngoài sao?

Bạch Thắm nhẹ nhàng mở cửa phòng ra thì thấy An Từ Thiên đang ngồi dưới đất dựa vào mép giường, đầu anh cúi xuống, an tĩnh mà cô đơn. Cô không đoán ra được rốt cuộc vì sao anh không vui, người mắc tự chứng quá mức nhạy cảm, Bạch Thắm vừa mới bắt đầu chấp nhận anh, rất chuyện còn chưa hiểu được.

“Anh Từ Thiên, anh có thể nói cho em biết tại sao anh không vui có được không? Anh im lặng không nói, em lại không hiểu được anh, thấy anh như vậy em cũng rất đau lòng.” Bạch Thắm ngồi xuống cạnh anh, cầm lấy tay anh.

An Từ Thiên nhẹ nhàng giẫy tay ra nhưng lại bị Bạch Thắm dùng sức lớn hơn nắm lại.

Anh không nhìn Bạch Thắm, chỉ cúi đầu nghiêng người đi.

“Từ Thiên.....”

Phát hiện trong giọng nói của Bạch Thắm mang theo nước mắt, anh giật mình hoảng hốt:

“Thật xin lỗi..... Không có hẹn hò....”

An Từ Thiên tức giận bản thân mình không thể cho Bạch Thắm một buổi hẹn hò vui vẻ lãng mạn. Bởi vì anh không vui nên không nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của Bạch Thắm khi mặc quần áo mới, không nhìn thấy khuôn mặt cô tràn ngập kinh ngạc và vui vẻ dưới ánh đèn, lại càng không được Bạch Thắm cảm động ôm hôn ở rạp chiếu phim. Hiện tại ngay cả buổi hẹn hò cơ bản nhất của một người bình thường anh cũng không thể cho Bạch Thắm, sau này chắc chắn sẽ càng có nhiều chuyện anh không thể làm cho cô. Có lẽ, một ngày nào đó Bạch Thắm sẽ bỏ anh mà đi. An Từ Thiên càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng.

Bạch Thắm đã biết tại sao An Từ Thiên không vui nên tâm trạng bối rối lo lắng cũng biến mất.

“Từ Thiên, chắc anh cũng biết ý nghĩa của hẹn hò đúng không?” Bạch Thắm xoay mặt anh đối diện với mình: “Hẹn hò là một cách để các cặp tình nhân nâng cao tình cảm, nếu như tình cảm hai người đủ sâu sắc thì hẹn hò hay không không quan trọng.” Bạch Thắm mỉm cười.

“Huống chi hẹn hò không phải chỉ có thể là đi dạo phố, ăn com, xem phim, còn có rất nhiều cách làm khác, chỉ cần hai người vui vẻ ở cạnh nhau thì có thể gọi là hẹn hò. Anh và em ngày nào cũng cùng nhau ăn com, cùng xem ti vi, em đi học, anh cũng đi làm, anh chờ em tan học về nhà, chúng ta cùng đi dạo, Từ Thiên, tất cả những lúc đó anh rất vui vẻ đúng không?”

“Vui vẻ!” An Từ Thiên lo lắng bị hiểu lầm nên giọng nói khàn khàn mang theo một chút sự vội vàng.

“Đúng là rất vui. Mỗi ngày hai người chúng ta luôn ở cùng nhau chính là hẹn hò, ngày nào em cũng vui vẻ.” Bạch Thắm cố gắng đính chính tư tưởng cho An Từ Thiên, muốn cho anh hiểu được chỉ cần có thể ở bên cạnh anh thì cô sẽ vui vẻ, muốn cho anh thấy, hiện tại cô đang rất vui vẻ!

*****

Không khí trong trường học có chút quái lạ, Bạch Thắm đi đến cũng có người ở bên cạnh chỉ trỏ, chụm đầu ghé tai bàn tán nhưng khi cô vừa quay mặt nhìn thì họ lại giả vờ như không có gì.

“Thước Nhạc, bọn họ làm sao vậy?” Bạch Thấm nhìn bạn tốt bên cạnh đang không ngừng nhìn chăm chăm mấy người xung quanh.

“A... . . . Chắc tại cậu xinh đẹp nên bọn họ mới nhìn với bàn tán chút chuyện đi.”

Bạch Thấm không nói lời nào chỉ nhìn chăm chăm Lâm Thước Nhạc đang không ngừng trốn tránh ánh mắt cô. Bạch Thấm không phải kiểu người tự luyến (tự yêu bản thân), ánh mắt những người này nhìn cô rõ ràng không mang thiện ý.

“Ai nha, tớ nói thật, nhưng mà... . . . cậu không được tức giận.” Lâm Thước Nhạc không chịu được Bạch Thấm dùng ánh mắt tra khảo, về mặt biến đổi, phần nộ nói: “Cũng không biết là ai ác độc tung tin đồn cậu được người ta bao nuôi, là tình nhân của người ta.”

Nhìn sắc mặt Bạch Thấm đột nhiên trở nên lạnh lùng, Lâm Thước Nhạc vội vàng nói: “Tớ đã nói đây chỉ là bịa đặt, nhưng có rất nhiều người không tin, bọn họ nói cậu trừ lúc đi học thì không thấy ở trường bao giờ, còn luôn có xe sang trọng đưa đón, còn có người tận mắt thấy cậu cùng một người đàn ông lạ mặt hẹn hò.”

Lâm Thước Nhạc vốn chỉ muốn giải thích với Bạch Thấm, kết quả càng nói càng tức giận: “Rất cuộc là người nào đáng ghét như vậy chứ. Trường học không quy định sau khi tan học nhất định phải ở trường học, cứ có xe đưa đón thì là bị người ta bao dưỡng à, tại sao không nghĩ đó là xe riêng của nhà cậu chứ! Đây là loại người gì mà lại tung tin đồn như vậy chứ! Không có được nên ghen tỵ!” Cô càng nói càng lớn tiếng, dọa sợ những người xung quanh.

Thấy bạn tốt vì mình kích động như vậy, Bạch Thấm vốn đang rất tức giận lại bình tĩnh, lôi kéo Lâm Thước Nhạc tiếp tục đi về phía trước: “Đi thôi, bây giờ đi học, nếu muộn thì không tốt lắm.”

“Tiểu Thấm, tại sao cậu không tức giận?” Lâm Thước Nhạc kỳ quái.

Bạch Thấm cười nhìn cô: “Không phải có người giúp tớ tức giận rồi sao, tớ còn tức giận làm gì nữa.”

“Tiểu Thấm... . . . Quên đi! Cậu không tức giận cũng tốt, đây chỉ là tin vịt, cũng không cần để ý. Cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ giúp cậu người đứng sau chuyện này!” Lâm Thước Nhạc nói xong còn nắm tay thành quyền dùng sức quơ quơ.

Bạch Thấm vừa bước vào phòng học, trong phòng học đang vô cùng yên tĩnh lại lập tức nổi lên tiếng bàn tán xôn xao, mà chủ đề bàn luận rõ ràng là Bạch Thấm.

Tô Thanh Thiên ngồi ở góc lớp giờ tay vầy vẩy với hai người các cô. Bạch Thấm và Lâm Thước Nhạc đến gần rồi ngồi xuống, sau đó Lâm Thước Nhạc mở miệng hỏi: “Thanh Thiên, sao lại thế này? Ngay cả mọi người trong lớp cũng tin tưởng lời đồn sao?” Lâm Thước Nhạc cảm thấy kỳ lạ, ban đầu mọi người trong lớp vì cũng có từng tiếp xúc với Bạch Thấm không ít nên không tin tưởng vào lời đồn, tại sao hôm nay họ lại có phản ứng như vậy?

Tô Thanh Thiên đưa laptop của mình cho Bạch Thấm: “Cậu nhìn đi.”

Trên màn hình là ảnh chụp của cô và một người đàn ông, chỗ hai người đang đứng là một nơi có chút vắng vẻ, không có nhiều người qua lại nên càng dễ gây chú ý, mà trong ảnh chụp cô và người đàn ông đó lại đang trong tư thế vô cùng thân thiết, hai tay nắm chặt, do góc độ chụp ảnh mà chỉ có thể nhìn rõ mặt cô, không thấy khuôn mặt của người đàn ông kia. Bạch Thấm nhớ rõ nơi này, đây là lúc cô và An Từ Thiên đang ra ngoài hẹn hò hai ngày trước. Lúc ấy bởi vì An Từ Thiên không thích những nơi đông người nên mới tránh ở nơi hơi vắng người một chút, cô nắm tay anh trấn an, tấm ảnh này chắc được chụp vào lúc đó.

Bạch Thấm tiếp tục kéo màn hình xuống thì càng thấy nhiều ảnh chụp của mình với một người đàn ông khác, lúc thì đang ăn cơm, lúc thì ôm nhau, hoặc hôn môi, thậm chí còn có tấm ảnh được chụp ở cửa khách sạn, điều này có nghĩa gì thì không cần nói cũng biết.

Trên trang web của trường học còn có một bài viết có tiêu đề lớn màu đỏ rất nổi bật: “Hoa khôi học viện kinh tế và nhóm người tình bí mật!!!” Tiêu đề chứa đầy sự châm chọc, giống như đang vạch trần bộ mặt phóng túng của một nữ sinh viên hư hỏng.

“Nhân chứng vật chứng đầy đủ hết.”

Bạch Thấm ngẩng đầu nhìn Tô Thanh Thiên về mặt không thay đổi nhìn mình, nói với cô ấy bằng giọng nói bình thản. Bạch Thấm biết Tô Thanh Thiên không tin những điều này, cô ấy làm như vậy cũng chỉ là thông báo cho cô biết nguyên nhân mọi chuyện.

“Thanh Thiên, không phải ngay cả cậu cũng không tin Tiểu Thấm chứ?!” Vừa nhìn đến bài viết kia thì Lâm Thước Nhạc nổi khùng, lại nghe được Tô Thanh Thiên nói như vậy thì càng nóng nảy.

“Chỉ có tôi tin tưởng cô ấy thì vô dụng.” Tô Thanh Thiên lạnh nhạt nói.

“Thanh Thiên, cậu... . . .” Lâm Thước Nhạc còn chưa nói hết đã bị Bạch Thấm ngắt lời: “Thước Nhạc, cô ấy sẽ tin tớ.”

Lúc tan học, ba người các cô bị lớp trưởng ngăn lại, chính xác thì là Bạch Thấm bị lớp trưởng ngăn lại, kéo đến một phòng học trống. Lớp trưởng do dự nhìn Bạch Thấm rồi lại nhìn Lâm Thước Nhạc và Tô Thanh Thiên rồi mới mở miệng hỏi: “Bạch Thấm, cậu đã xem bài viết trên trang web của trường học chưa?”

“Lớp trưởng muốn hỏi cái gì?” Bạch Thấm vẫn lịch sự mỉm cười như trước.

Thật ra tuy rằng Bạch Thắm không tham gia các hoạt động của trường học bao giờ, mối quan hệ với mọi người cũng gần như không có ai thân thiết. Nhưng cô đối xử với mọi người luôn khá tốt, gặp ai cũng mỉm cười chào hỏi, tuy rằng không thân thiết nhưng lại có thể gọi tên chính xác từng người mỗi khi chào hỏi. Mọi người trong lớp đều cảm thấy cô rất thân thiện, thậm chí còn có một ít nam sinh âm thầm thích cô.

“Gần đây trong trường học có lời đồn, nói cậu. . . . nên tớ mới muốn cậu giải thích một chút về chuyện này để mọi người trong lớp có thể biết được sự thật, chúng tớ vẫn luôn cảm thấy cậu không phải người như thế.” Lớp trưởng cẩn thận lựa chọn từ ngữ mà mở miệng: “Cậu có thể nói cho chúng tớ biết, bài viết và ảnh chụp đó là sao không?”

Thật ra lớp trưởng cũng không tin bài viết và những ảnh chụp đó, nhưng mà có nhiều ảnh chụp như vậy thì cũng nên xem xét kỹ càng một chút.

“Ảnh chụp là thật, là tớ và vị hôn phu của tớ.” Bạch Thắm chỉ vào những tấm ảnh trên màn hình laptop cười nói.

“Là thật?!” Giọng nói của lớp trưởng có chút hơi lớn, cậu ta vô cùng kinh ngạc.

Trong nháy mắt cậu ta liên tưởng đến những việc mọi người bàn tán gần đây, đủ loại thái độ khác nhau như không thể tin, chăm chọc, ác độc cười nhạo.

Bạch Thắm lạnh nhạt nhìn lớp trưởng kinh ngạc, nếu như không nhầm thì cô dường như thấy được trong mắt cậu ta có sự biến hóa: “Nhưng chỉ có một tấm ảnh là, còn lại đều là giả.”

“Giả? Nhưng rõ ràng người trong ảnh chụp là cậu mà!” Giọng nói đầy kinh ngạc của cậu ta vẫn còn chưa giảm được âm lượng.

“Đúng, là giả, trong ảnh thứ nhất trên tay tớ và vị hôn phu đều đeo nhẫn. Mà cái khác lại không có. Điều này chứng tỏ những ảnh chụp đó là giả.”

“Nhưng những tấm ảnh này không phải chụp cùng một lúc, không phải lúc nào cậu cũng đeo nhẫn trên tay chứ?” Lớp trưởng cố gắng dùng từ uyển chuyển: “Người trong ảnh chụp rõ ràng là cậu, sao lại giả được?”

Bạch Thắm vẫn cười cười, nhưng Lâm Thước Nhạc nhận ra được nụ cười của cô không còn chút độ ấm: “Ảnh chụp đều đã trải qua xử lý, cậu không tin thì có thể tìm mấy người thông thạo đến kiểm tra là được.”

Bạch Thắm cũng đứng lên: “Thuận tiện mong lớp trưởng nói với mọi người một tiếng, tớ đã đính hôn. Cho nên, lời đồn đãi tớ bị bao nuôi cũng không sai, nhưng tớ không cảm thấy mình được chồng chưa cưới bao nuôi thì có gì sai, mong mọi người đừng tiếp tục bàn tán chuyện này. Về phần những lời bịa đặt, tớ cũng không hiểu mình đắc tội người ta lúc nào, nhưng chuyện này chỉ có thể xảy ra một lần là đủ, nếu người đó vẫn là chưa từ bỏ ý định thì tớ nhất định sẽ không buông tha dễ dàng, nếu có thể tự tin bản thân không có sơ hở gì thì không sao, bằng không đến lúc đó phải chịu hậu quả không nhỏ đâu!”

Bạch Thắm nói xong thì thu lại nụ cười, biểu cảm lạnh lẽo, ánh mắt không mang theo cảm xúc gì nhìn chằm chằm lớp trưởng, không nói nhiều lời uy hiếp nhưng cũng có thể khiến người khác sợ hãi. Cả Bạch Thắm, Lâm Thước Nhạc và Tô Thanh Thiên xoay người rời đi, chỉ để lại lớp trưởng đang ngẩn ngơ trong phòng.

“Ai nha, Tiểu Thắm thật lợi hại! Chỉ một câu đã có thể phá bỏ lời đồn đãi. Đặc biệt là lúc cậu nói mấy lời cuối cùng! Thật lợi hại, khiến cho lớp trưởng không nói được gì!” Vừa ra khỏi phòng học Lâm Thước Nhạc đã phấn chấn chạy quanh Bạch Thắm không ngừng hoan hô

“Thanh Thiên, cậu nói xem, rất lợi hại đúng không?.”

“Ừ.”

Bạch Thắm thấy được ý cười mòng mành trên khuôn mặt bị che một phần lớn bởi cái kính đen của Tô Thanh Thiên.

“Cậu đoán được người nào đứng sau chuyện này không?”

“Cậu cũng không biết à?.” Tô Thanh Thiên trả lời

Bạch Thắm nở nụ cười: “Cũng không biết chúng ta có nghĩ giống nhau hay không.”

“Mỗi mắt mong chờ.”

Sau khi cố gắng thoát khỏi sự truy hỏi của Lâm Thước Nhạc, Bạch Thắm đến công ty của An Từ Thiên, cô muốn gặp anh.

“Bạch tiểu thư, An tổng đang họp.” Người nói chuyện là một trong những thư ký của An Từ Thiên.

Bạch Thắm mỉm cười gật đầu ý bảo mình đã biết, chuẩn bị đến văn phòng của An Từ Thiên chờ anh.

Nhưng chưa được hai bước thì An Trì đi ra từ phòng họp, nhìn thấy Bạch Thắm thì hai mắt sáng lên:

“Bạch tiểu thư!”

“Không phải đang họp à? Tại sao anh lại đi ra ?”

“An tổng đang tức giận. . . . Bạch tiểu thư, cô có thể mang cái này vào không?” An Trì nâng nâng chén cà phê trong tay.

Không khí trong phòng họp vô cùng khó chịu, những tờ giấy bị bầy hỗn độn trên bàn, một số ít còn bị rơi lung tung dưới đất.

An Từ Thiên cau mày, trên mặt bao phủ vẻ tức giận nhìn nhóm nhân viên cao cấp trong công ty.

“Nếu như các người không muốn làm nữa thì ngay bây giờ có thể từ chức.” Văn giọng nói khàn khàn trầm thấp đặc trưng, âm lượng cũng không lớn hơn so với bình thường nhưng lại khiến những người ngồi dưới sợ hãi đổ mồ hôi lạnh.

“Ai không muốn làm vậy?” Phòng họp đang yên lặng thì bỗng nhiên xuất hiện một giọng nữ trong trẻo, không ít người kinh ngạc liếc chết ngắc đầu lên nhìn.

An Từ Thiên nhìn theo hướng giọng nói vừa phát ra thì thấy Bạch Thắm đang bung cái chén cười cười bước đến chỗ anh: “Em đến rồi.”

Mọi người vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện biểu cảm của ông chủ lớn nhà mình đột nhiên trở nên dịu dàng hơn nhiều.

“Tại sao không chờ anh ở văn phòng?”

“Nghe nói anh tức giận nên em đến đây xem sao. Cà phê uống nhiều không tốt, em mang cho anh ly trà. Em trở về văn phòng chờ anh.”

Mọi người trong phòng tro mắt nhìn Bạch Thắm đặt cái chén xuống rồi đi ra ngoài, trong lòng kêu gào, không phải cô đến giải cứu chúng tôi sao? Tại sao chưa nói gì đã đi rồi?

Cánh cửa phòng họp lại được đóng lại như cũ, bầu không khí lại trở nên áp bức như trước, yên lặng... ..

Ba phút sau...

An Từ Thiên đứng dậy: “An Tri, phần còn lại cậu xử lý.”

Trở lại văn phòng, An Từ Thiên thấy Bạch Thắm đứng ở phía trước cửa sổ, trầm mặc nhìn bên ngoài.

Nhìn Bạch Thắm trầm tĩnh như vậy, hơi thở quanh người cô cũng rất nhẹ nhàng, An Từ Thiên bỗng nhiên hoảng hốt, bước đến ôm cô vào trong lòng, tham lam cảm nhận hơi thở của cô: “Thắm Thắm... ..”

Bạch Thắm ôm lấy anh: “Àn... ..”

“Thắm Thắm... ..”

“Anh Từ Thiên, có anh bên cạnh, thật tốt... ..” Anh bỗng nghe được cô gái trong lòng nói như vậy.

Thật tốt... ..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nhà họ An

Trường học cho sinh viên nghỉ đông, An Từ Thiên và Bạch Thắm cùng về thành phố W.

Bạch Thắm vẫn sống tại nhà họ An như trước, chỉ khác là phòng của cô đổi thành căn phòng gần phòng của An Từ Thiên.

An lão gia đối với việc hai người cùng trở về không có ý kiến gì, chỉ nói: “Đã về là tốt rồi, ở lại qua Tết rồi hãy đi.” Sau đó ông đi thẳng vào thư phòng luyện thư pháp.

Bạch Thắm hiểu được ý của An lão gia. Kỳ thật đối với ông cụ nhà họ An, Bạch Thắm vẫn luôn kính phục. Ông một tay vất vả tự mình sáng lập ra tập đoàn An Thị, đến lúc lớn tuổi thì lại phải chịu tang con trai, làm người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, sau đó cháu trai lại mắc chứng bệnh tự bế. Ở kiếp trước bệnh tình của An Từ Thiên vốn có hy vọng được chữa khỏi nhưng lại vì cô ích kỷ suốt hơn hai mươi năm nên bệnh tình càng lúc càng trầm trọng đến mức không thể chữa được. Bạch Thắm nhớ đến quãng thời gian mình biến thành hồn phách, An lão gia hơn tám mươi tuổi nhìn An Từ Thiên điên cuồng mà cảm giác toàn bộ thế giới đều sụp xuống, suy sụp tự trách bản thân ông rốt cuộc làm sai điều gì để khiến cho con cháu nhà họ An không thể chết già, cuối cùng trúng gió nằm liệt giường không thể nhúc nhích.

Người mà kiếp trước Bạch Thắm phải xin lỗi nhiều nhất là An Từ Thiên, sau đó là An lão gia, mà tiếp theo chính là An Từ Nguyệt.

Đến lúc sắp ăn cơm chiều, An Từ Nguyệt về nhà. Bạch Thắm nhìn cô gái khí thế mạnh mẽ trước mắt thì rất muốn bước đến ôm cô ấy một cái.

Bạch Thắm nhớ đến lần đầu tiên mình gặp An Từ Nguyệt, năm ấy cô bảy tuổi còn An Từ Nguyệt mười bốn.

Lần đầu tiên đến nhà lớn của nhà họ An, cô còn nhỏ nên cũng không có hứng thú với thế giới của người lớn nên mới trốn khỏi đại sảnh của buổi tiệc, vụng trộm đi sâu vào khuôn viên nhà họ An.

“Tiểu thư, buổi tiệc đang được diễn ra ở đại sảnh, kỳ thật cô có thể nghỉ ngơi một chút hoặc ra đó khiêu vũ một bài để thả lỏng cũng được.”

Đó là một giọng nam xa lạ.

“Vây ngày nào cũng tổ chức tiệc thì tôi cũng sẽ được nghỉ ngơi mỗi ngày à?” Lần đầu tiên Bạch Thắm nghe được giọng nói nào lạnh lùng như vậy, trong thế giới nhỏ của cô ai ai cũng là những người có vẻ mặt ôn hoà, chưa bao giờ có một người lạnh lùng như vậy.

Lòng hiếu kỳ khiến cho Bạch Thắm tiếp tục đi về phía trước, sau đó cô nhìn thấy chủ nhân của giọng nói ấy. Đó là một cô gái tóc ngắn, màu da trắng nõn, gương mặt buống bình, môi mỏng mím lại đầu nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màn hình đối diện. Hiện lên trên màn hình là những chữ tiếng anh Bạch Thắm không hiểu, nhưng An Từ Nguyệt lại ngược lại, đôi tay cô ấy không ngừng gõ bàn phím, Bạch Thắm nhìn đến ngẩn ngơ.

“Cháu là ai?” Là giọng nam xa lạ kia đem cô kéo thực tế.

Cô lấy lại tinh thần mới phát hiện An Từ Nguyệt đang nhìn mình, Bạch Thắm còn nhỏ không biết phải làm sao, chỉ sợ hãi đứng tại chỗ nhìn An Từ Nguyệt. Nhưng ánh mắt của An Từ Nguyệt cũng không dừng lại ở trên người cô lâu mà lại tiếp tục nhìn màn phía trước, hai tay tiếp tục gõ bàn phím: “Thầy giáo, thầy không đổi trang khác à?”

“Chị.” Bạch Thắm không biết mình bị sao nữa, rõ ràng cô sợ người con gái trước mắt nhưng lại gọi cô ấy là chị, mà cô thật ra cũng không hiểu mình gọi cô ấy để làm gì. Chẳng lẽ cô muốn nói “Chị nghỉ ngơi một chút đi, em cũng chơi với chị được không?” à? Cho dù lúc đó cô còn tuổi nhỏ nhưng cũng phát hiện ra vẻ mặt mệt mỏi của An Từ Nguyệt cũng không chịu dừng lại, giống nhau ở vội vàng đuổi theo cái gì.

Bàn tay đang gõ bàn phím của cô ấy vẫn không dừng lại: “Thầy đưa cô bé này về đại sảnh đi, đây chắc là con cái của một vị khách nào đó lạc đường.”

Người đàn ông đáp lời, vừa bước vài bước đã thấy một cô bé đột nhiên quay đầu chạy.

Có đôi khi Bạch Thắm suy nghĩ, có lẽ ngày đó nếu như cô ngoan ngoãn ở cạnh cha mẹ thì có lẽ số mạng của cô sẽ không thay đổi. Sau khi chạy khỏi chỗ An Từ Nguyệt, cô mơ mơ màng màng đến vườn hoa phía sau nhà họ An, từ đó gặp An Từ Thiên.

“Chị Từ Nguyệt, đã lâu không gặp, có nhớ em không?” Bạch Thắm bước lên ôm lấy An Từ Nguyệt, khẽ cười hỏi.

An Từ Nguyệt sững sốt, tuy biết rằng Bạch Thắm từ khi học đại học thay đổi rất nhiều, nhưng hiện tại tự mình chứng kiến thì vẫn kinh ngạc, Bạch Thắm lại không sợ cô, còn chủ động gần gũi với cô nữa.

“Ồ thành phố A thế nào?” An Từ Nguyệt nhẹ nhàng ôm lại Bạch Thắm, hỏi.

“Tốt lắm, em với anh Từ Thiên đều rất vui vẻ. Cho nên, chị Từ Nguyệt, chị cũng nhớ chúng em phải không?” Bạch Thắm cố ý tránh vấn đề An Từ Nguyệt hỏi. Cô phát hiện người nhà họ An có một điểm giống nhau là cho dù vô cùng quan tâm đối phương nhưng không biết biểu đạt thế nào, nhắc đến chuyện tình cảm thì luôn bị động.

An Từ Nguyệt lờm Bạch Thắm, đáng tiếc lại không khiến Bạch Thắm sợ hãi mà lại cười tủm tỉm nhìn cô.

Không để ý tới Bạch Thắm, An Từ Nguyệt quay đầu xem An Từ Thiên: “Ồ thành phố w có quen không?”

“Vẫn tốt.” An Từ Thiên ngoại trừ lúc ở trước mặt Bạch Thắm sẽ nói rõ ràng một chút thì đối với những người khác trên cơ bản là tiếc chữ như vàng.

Bạch Thắm không về nhà họ Bạch, từ lúc cô bị cha mẹ đóng gói đưa đến nhà họ An cư, mỗi khi cô về nhà họ Bạch cứ xa lạ như khách vậy. Kiếp trước cô luôn chế nhạo cha mẹ mình và nhà họ Bạch phải bán con gái mới có thể kết thân với An Thị, mới có được chút danh tiếng. Bọn họ và lũ buôn người có cái gì khác nhau.

Sau Bạch Thắm sống lại cũng không trách móc cha mẹ mình nữa, dù sao ý nghĩ của cô trước kia quá mức cực đoan, sau nhiều chuyện xảy ra như vậy, một số việc đã không thể tiếp tục xem xét theo góc độ đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nhà họ An (tiếp)

Tình yêu của cha mẹ rất vĩ đại, cốt nhục tình thâm cũng là một loại tình cảm hết sức sâu đậm, đây đều là những loại tình cảm rất quan trọng trong cuộc đời của mỗi con người, nhưng rất quan trọng không có nghĩa là quan trọng nhất. Có đôi khi, cho dù là con gái cũng không thể yêu cầu cha mẹ coi mình là quan trọng nhất.

Giống như cha mẹ Bạch Thắm, đối với cha Bạch, chuyện quan trọng nhất của cuộc đời ông chính là sự nghiệp kinh doanh. Còn đối với mẹ Bạch, điều quan trọng nhất của cuộc đời bà chính là chồng mình, cho dù không nguyện ý, nhưng bà cũng sẽ tìm trăm ngàn lý do để thuyết phục mình nghe theo chồng, bao gồm việc bỏ rơi Bạch Thắm. Bà tự thuyết phục mình, chẳng qua là con gái thay đổi chỗ ở mà thôi, tuy rằng không ở bên cạnh bà, nhưng lại có được một cuộc sống có điều kiện hơn, càng nghĩ bà lại càng cảm thấy đúng, rồi lại cho rằng nếu tiếp tục giữ con gái ở lại nhà họ Bạch mới là điều không đúng.

Tuy rằng Bạch Thắm không trách cứ cha mẹ của mình, nhưng cô cũng hiểu được từ nay về sau mình cùng bọn họ sẽ chẳng thể nào thân cận được như trước nữa, dù sao hành động của họ cũng gần như là đã bỏ rơi đứa con gái của họ là cô rồi. Từ nay về sau, cô chỉ còn có thể coi họ là hai trưởng bối mà đối xử tôn kính, chỉ có tôn kính, chứ không hề có thân thiết.

Trong lúc Bạch Thắm rất cần đến hai người thân thiết nhất là bọn họ, lại bị đưa đến nhà họ An. Trong lúc cô khóc lóc kêu gào đòi trở về nhà, cái mà hai người bọn họ đáp lại cô chính là sự từ chối lạnh lùng. Khi cô sợ hãi bất lực muốn bỏ trốn, cái bọn họ cho cô cũng chỉ là sự trách cứ, bất luận cô có năn nỉ như thế nào, họ cũng không hề dao động, thậm chí hai người họ còn chủ động đưa cô về nhà họ An, lại vẫn không chịu mở miệng xin cho cô trở về nhà họ Bạch.

Cho nên, khi trở lại thành phố W, Bạch Thắm chỉ cùng An Từ Thiên đến nhà họ An dùng cơm, tỏ ý cô đã trở về, không bao lâu sau thì cũng rời đi, bởi vì dù cô ở lại thì cũng chỉ có thể lạnh nhạt và trầm mặc không nói gì.

An Từ Thiên đã trở lại, An Từ Nguyệt cũng liên thôi mái hơn. Đối với sự nghiệp của nhà họ An, An Từ Thiên chính là thân cây trụ cột, mà An Từ Nguyệt lại chính là cành cây. An Từ Thiên không có ở nhà chính, thân cây rời khỏi địa phương ban đầu, như vậy, việc hấp thu dinh dưỡng của cả một cây đại thụ lớn đều hoàn toàn dựa vào cành cây nhỏ này, như vậy, có thể thấy, bình thường An Từ Nguyệt vô cùng bận rộn vất vả, hiện tại thân cây rút cuộc cũng trở về, việc hấp thu dinh dưỡng nhanh chóng hơn, cũng thuận tiện hơn rất nhiều, mọi sự vụ đều có thể giải quyết trong một lần, làm cho hiệu suất làm việc được nâng cao hơn rất nhiều.

Nhưng An Từ Thiên bận rộn, thời điểm cuối năm lại càng bận rộn hơn, lúc này cái cây lớn An Thị càng cần thân cây An Từ Thiên này hơn bao giờ hết.

Bạch Thắm ở nhà, cảm thấy vô cùng nhàm chán, vừa liêu mạng cùng Lâm Thuộc Nhạc đi dạo phố xong, lúc trở về mua được rất nhiều đồ. Sau đó, Bạch Thắm lại gọi điện cho Lâm Mặc, báo cáo tình hình gần đây của An Từ Thiên, Lâm Mặc nói tình hình bệnh lý của anh càng ngày càng khả quan hơn, khiến cho Bạch Thắm hết sức vui mừng. Tiếp đó, Bạch Thắm lại gọi điện cho Tô Thanh Thiên nói chuyện phiếm, nhưng thời gian cuộc gọi lại vô cùng ngắn ngủi, hai người đều không phải là người nói nhiều. Tắt điện thoại, mở tivi, Bạch Thắm vẫn cảm thấy vô cùng nhàm chán, lại cầm lấy điện thoại.

“Anh Từ Thiên...”

“Thắm Thắm”

“Anh đang làm cái gì?”

“Bận bịu.”

“Em đi dạo phố cùng Thuộc Nhạc về, mua được rất nhiều đồ.”

“Có một không?”

“Không một, hiện tại em đang xem tivi.”

“Xem cái gì?”

“Hình như là [Hiền phụ].”

“Xem hay không?”

“Có chút cầu huyết*, không hay.” Thật sự là rất nhàm chán...

*Cầu huyết: tình tiết lặp đi lặp lại đến nhàm chán, hoặc những tình tiết vô lý, thiếu logic.

“Vậy xem cái khác.”

“Cái khác cũng không hay.”

“...”

“Anh Từ Thiên...”

“Ừ.”

“...”

“Ừ?”

“Em nhớ anh.”

“...”

Bút trong tay An Từ Thiên chợt dừng lại, khóe miệng chậm rãi cong lên. Đây là lần đầu tiên, Bạch Thắm chủ động nói nhớ anh.

“...”

Không dùng đầu óc suy nghĩ mà vô tình thốt ra những lời này, có phải cô thật sự rất nhàm chán hay không? Bạch Thắm yên lặng đo mặt.

“Anh cũng vậy.” An Từ Thiên tưởng tượng đến dáng vẻ cô vừa ôm điện thoại vừa ngượng ngùng, trái tim không tự chủ liền đập nhanh hơn, cảm thấy hết sức ngọt ngào.

An Từ Nguyệt đẩy cửa vào, nhìn thấy em trai mặt than* của mình lại ôm điện thoại ngăn người cười ngây ngô, cho dù là nội tâm cô vô cùng mạnh mẽ cũng có chút không thích ứng được, liền biết rõ còn có hỏi: “Khụ khu... đang nói chuyện với Bạch Thắm sao?”

*Mặt than: kiểu khuôn mặt luôn lạnh lùng, không thể hiện cảm xúc.

Bên này Bạch Thắm nghe được giọng nói của An Từ Nguyệt liền hoảng sợ, vội vàng cúp điện thoại. Cô khẽ đưa tay xoa khuôn mặt sớm đã đỏ rực của mình rồi tiếp tục ôm gối xem tivi, nhưng trong đầu lại chỉ toàn nghĩ đến bóng dáng của An Từ Thiên. Trong phim rõ ràng đang chiếu đến cảnh phát hiện người yêu có người khác, người thứ ba tìm đến tận cửa nháo loạn, vậy mà cô lại cười đến vô cùng ngọt ngào.

“Cô Bạch, lão gia đã trở lại.” Người hầu gõ cửa nói.

“Tôi biết rồi.” Cô đã dặn bọn họ là khi ông cụ trở về liền thông báo cho cô biết.

“Ông, người đã trở lại.” Bạch Thắm cười tủm tỉm bung nước trà ngon mới pha nghênh đón ông cụ.

“Có chuyện gì?” Ông cụ tiếp nhận ly trà, uống một ngụm nhỏ.

“Không có việc gì thì không thể tìm ông sao? Ông ra ngoài đánh cờ thu được kết quả như thế nào ạ? Có phải lại toàn thắng hay không ạ?”

Nhà họ An lớn như vậy, nhưng lại luôn thiếu đi không khí sinh động của những tiếng cười, tuy rằng cô cũng không phải là một người có tính tình hoạt bát, nhưng nếu như có thể làm cho mọi người vui vẻ hơn một chút, giả bộ làm cô gái nhỏ một chút cũng đâu có sao.

“Cũng không tệ lắm, bọn họ làm sao có thể là đối thủ của ông chứ. Một đám lão già chơi cờ dở tệ, làm sao mà không thua được chứ, hừ!” Có lẽ là hôm nay vận may của ông cụ nhà họ An không tệ, Bạch Thắm lại biết cách hỏi đúng trọng tâm, khiến co tâm tình của ông cụ khá tốt, hơi nghiêm mặt rồi cũng bắt đầu tươi cười.

Bạch Thắm nhân cơ hội giúp ông cụ xoa bóp vai rồi nịnh nọt: “Cháu biết là ông sẽ thắng mà... hắc hắc... Ông, người thật lợi hại!”

“Có việc gì cứ việc nói thẳng, đừng có quanh co lòng vòng!” Tuy rằng rất hưởng thụ lời khen của Bạch Thắm, nhưng ông cụ lại không quen với việc Bạch Thắm đối nhiên thân thiết như vậy, rất không được tự nhiên.

“Cháu thì làm gì có chuyện gì chứ, chỉ là muốn nói chuyện phiếm với ông một chút thôi. Lúc ở thành phố A cháu vẫn luôn rất nhớ ông đó!”

“Hừ! Thật vậy không? Chẳng phải con vẫn luôn chán ghét lão già này sao!” Tuy rằng được nghe Bạch Thắm nói nhớ mình rất vui vẻ, nhưng ông cụ nhà họ An vẫn không chịu thừa nhận ý tốt.

“Làm gì có chứ! Trước đây là do cháu còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện mới nói ra những lời nói hỗn hào như vậy, bây giờ ông hãy quên nó đi, quên mất nó đi! Cháu thật sự rất sùng bái ông, ông thật sự rất lợi hại, cháu làm sao chán ghét ông được chứ. Lại nói đã rất lâu ông không hề dạy cháu luyện thư pháp rồi, có phải ông chán ghét cháu hay không?” Hiện tại, ở trước mặt ông cụ nhà họ An, Bạch Thắm hoàn toàn là dáng vẻ của một cô gái nhỏ mới mười tám tuổi, chỉ biết làm nũng và giả vờ uất ức.

“Là con không chịu luyện hay là do ông không dạy, trong lòng con phải rõ hơn ai hết chứ.” Nghe được trong lời nói của cô có lẫn uất ức, ông cụ có chút mềm lòng, nhưng lại vẫn không biểu hiện ra ngoài như trước.

“Hắc hắc... ông, con biết sai rồi, vừa thi vào trường đại học xong liền chơi đến quên trời đất. Từ bây giờ con sẽ cố gắng bù lại tất cả, có được không ạ?” Bạch Thắm làm nũng lắc lắc cánh tay của ông cụ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thân cận

Đối với việc Bạch Thắm làm nũng, ông cụ lại có chút không biết làm sao. Thật sự là đã rất nhiều năm rồi, không còn có ai làm nũng với ông như vậy nữa. Đưa cháu gái duy nhất là An Từ Nguyệt lại không hề có loại người tính tình ngây thơ như vậy, hơn nữa sau khi cô mười hai tuổi, hành động làm nũng như vậy ông cũng đã không còn được thấy. Kỳ thật, ông vẫn luôn hâm mộ một số những người bạn già có con cháu làm nũng với họ. Hôm nay bỗng nhiên ông cũng được Bạch Thắm đối đãi như vậy, ông cụ lại có chút phản ứng không kịp.

Thấy ông cụ không nói lời nào, Bạch Thắm nói: “Ông, cháu biết cháu sai rồi, ông tha thứ cho cháu đi được không, hôm nay cháu có mua quà cho ông đây, ông nhận quà rồi đừng tức giận với cháu nữa có được không?” Bạch Thắm nói xong, không chờ ông cụ trả lời liền lạch bạch chạy lên lầu lấy quà.

Món quà Bạch Thắm mua cho ông cụ là một cái chặn giấy bằng bạch ngọc, trên mặt có khắc một câu thơ nổi tiếng. Dưới ánh đèn, chặn giấy bằng bạch ngọc phát ra ánh sáng hết sức ôn nhuận nhìn rất thích. Bạch Thắm thấy trên mặt ông cụ hiện lên sự yêu thích, yên tâm đứng một bên nở nụ cười. Thích là tốt rồi, không uống công cô đã kéo Lâm Thuộc Nhạc tìm cả một buổi trưa mới chọn được một món quà như vậy.

Sau đó, Bạch Thắm cùng luyện thư pháp với ông cụ một lúc thì người hầu báo lại nói An Từ Thiên đã trở về.

Vừa ra khỏi phòng đọc sách, Bạch Thắm liền thấy An Từ Thiên đang đứng ở trên lầu. Thấy cô, An Từ Thiên lập tức liền chạy lại ôm lấy: “Anh đã về rồi.”

Bạch Thắm có chút ngại ngùng đỏ mặt: “Anh Từ Thiên, ông còn đang ở đây đó.”

Ông cụ có chút ghen tị, rõ ràng anh là cháu trai của ông nhưng vừa trở về đến nhà, còn chưa thèm chào hỏi ông, lại chỉ biết ôm người phụ nữ của mình.

“Ông nội.” An Từ Thiên buông Bạch Thắm ra, rất lễ phép ân cần chào hỏi ông cụ nhà mình.

“Ừ, cuối năm rồi, công việc ở công ty có chút bận rộn, vất vả cho cháu rồi.”

“Dạ.” Anh vẫn chỉ trả lời duy nhất một chữ như cũ.

Ăn cơm xong, Bạch Thắm vô cùng hào hứng vàng lời kéo An Từ Nguyệt lên phòng.

“Chị Từ Nguyệt, hôm nay em đi dạo phố, phát hiện thấy chiếc lắc tay này, cảm thấy vô cùng hợp với chị nên mới mua, thế nào, chị có thích nó hay không?” Bạch Thắm lấy chiếc lắc tay đưa ra trước mắt An Từ Nguyệt như đang hiến vật quý.

“Cũng không tệ lắm” An Từ Nguyệt có chút kinh ngạc, tặng cho cô ư?

“Thích là tốt rồi, để em đeo giúp chị.” Nói xong, Bạch Thắm liền nắm lấy tay An Từ Nguyệt, giúp cô ấy đeo lắc tay.

“Vì sao lại đột nhiên tặng quà cho chị?”

“Dạ? Không có gì, chỉ là em thấy liền mua thôi, huống chi, trên tay chị lại trống trơn cái gì cũng không có, là con gái thì nên đeo một chút trang sức làm đẹp mới phải chứ.” Bạch Thắm một mực chuyên tâm đeo lắc tay giúp An Từ Nguyệt.

“...”

“Kỳ thật, em hy vọng chị Từ Nguyệt không bị mệt mỏi, thỉnh thoảng nghỉ ngơi một chút, vì bản thân mà sống một lần, hiện tại nhà họ An rất tốt, chị hoàn toàn có thể trộm lười biếng một lúc.” Bạch Thắm suy nghĩ một chút, nhìn An Từ Nguyệt.

“Chị Từ Nguyệt không cô đơn sao? Đúng ra nên có một người luôn ở bên cạnh, chăm sóc chị mới đúng, mỗi ngày chị chỉ lo công tác, cuộc sống của chị không nên chỉ xoay quanh mỗi công việc.”

An Từ Nguyệt không nói lời nào, chính là nhìn Bạch Thắm thật sâu, khiến cho Bạch Thắm nhớ đến lần đầu tiên gặp An Từ Nguyệt năm đó, cô ấy cũng nhìn cô như vậy.

Thời gian trôi qua thật nhanh!

“Quà của anh đâu?” Bạch Thắm tắm rửa xong liền nhìn thấy An Từ Thiên đang ở trong phòng chờ cô, sau đó lập tức đã bị anh kéo vào trong lòng, nghe thấy giọng nói có chút uất ức của anh: “Vì sao bọn họ đều được tặng quà, nhưng anh lại không có?”

“Làm sao lại không có chứ? Là em chờ anh đến tìm em thôi.” Bạch Thắm khẽ nắm lấy tay An Từ Thiên nói.

“Chỗ nào?” Giọng nói của anh lập tức nhảy nhót.

“Anh ôm em như vậy, làm sao em lấy được?”

Món quà Bạch Thắm dành cho An Từ Thiên là một bộ chiếc áo sơ mi màu trắng, kiểu dáng rất đơn giản, lúc ấy Bạch Thắm chỉ liếc mắt một cái liền vừa ý, tưởng tượng đến An Từ Thiên mặc chiếc áo này vào, nhất định bộ dáng sẽ rất tuấn tú!

“Anh mau mặc thử xem.” Nghĩ đến việc ngay lập tức là đã có thể nhìn thấy dáng vẻ của anh khi mặc chiếc áo này, Bạch Thắm có chút khản trương.

Nhưng An Từ Thiên lại không hề có động tác gì, chỉ nhìn Bạch Thắm.

“Sao vậy? Anh không thích nó sao?”

“Em giúp anh mặc đi.” Anh giờ hai tay nhưng lại không hề có động tác gì, chỉ nhìn Bạch Thắm, ánh mắt mang theo sự chờ mong.

Bạch Thắm nghĩ không biết hôm nay mình bị làm sao vậy, tại sao lại hay đồ mặc như vậy. Cô chậm rãi giờ tay về phía An Từ Thiên, nhưng vừa ngẩng đầu thì liền thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, liền hung tợn nói: “Mau nhắm mắt lại cho em!”

An Từ Thiên rất nghe lời nhắm mắt lại, hoàn toàn là một bộ dáng chịu đựng cô tùy ý làm bậy, khiến cho Bạch Thắm càng đỏ mặt hơn.

Rất nhanh Bạch Thắm đã cởi bỏ hết cúc áo trên chiếc áo sơ mi anh đang mặc. Dáng người của An Từ Thiên không phải rất cường tráng, không có bắp thịt, nhưng làn da lại vô cùng trắng mịn, dáng người cũng rất cân đối, thắt lưng... rất nhỏ, không có chút thịt thừa. Dáng người như vậy hẳn là rất đẹp rồi, Bạch Thắm nhìn có chút mê mẩn, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cơ thể của anh.

Đột nhiên tay của cô bị một bàn tay khác nắm lấy. Vừa ngẩng đầu lên, Bạch Thắm liền bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh, vốn là hô hấp đang bình tĩnh lại có chút hơi nặng nề: “Thắm Thắm, em đang làm gì?” Giờ phút này, âm thanh hơi khàn khàn của anh lại trở nên vô cùng quyến rũ.

Khuôn mặt của Bạch Thắm vô cùng đỏ, cô vội vàng thu ánh mắt không nhìn anh nữa, tùy tiện khoác chiếc áo sơ mi trắng lên người anh, khản trương cái lại cúc áo.

“Được rồi.” An Từ Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ đang lộn xộn trên người anh.

Bạch Thắm ngẩng đầu.

Có lẽ mỗi một cô gái đều đã từng ảo tưởng rằng, khi mình trưởng thành, sẽ gặp được một bạch mã hoàng tử của riêng mình, khuôn mặt điển trai, thích mặc áo sơ mi trắng, có thể không thích nói chuyện, nhưng mỗi lần nhìn mình lại đều mỉm cười dịu dàng.

Có lẽ, giờ phút này, An Từ Thiên cũng là một bạch mã hoàng tử, anh mặc áo sơ mi trắng, khí chất ưu nhã, ánh mắt nhìn cô chăm chú. Bạch Thắm cảm thấy, quả thật cô cũng sắp chết chìm trong sự dịu dàng ấm áp này mất rồi.

Không biết khi nào thì bắt đầu, chỉ biết khi Bạch Thắm phản ứng lại thì bọn họ đã ôm nhau ngã xuống giường, cách lớp quần áo, bàn tay của An Từ Thiên khẽ nắm lấy nơi mềm mại của cô. Kỹ thuật hôn của anh còn rất ngây ngô, mang theo sự vội vàng mà gặm cắn, Bạch Thắm có chút đau, nhưng cũng cố gắng hôn trả.

Hai cái người ngu ngốc bọn họ hôn nhau lại không biết thờ, đến khi dừng lại thì khuôn mặt của cả hai đều bị nghẹn đến mức đỏ bừng, hoặc... có lẽ cũng bởi vì động tình. Bạch Thắm ghé vào ngực của An Từ Thiên, cảm nhận tiếp xúc đập mạnh mẽ của anh, giọng nói không nên được sự ngọt ngào: “Anh Từ Thiên...”

An Từ Thiên chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô gái trong lòng, không thể kim lòng lại tiếp tục hôn lên đôi môi, khuôn mặt, khóe mắt, mũi và cuối cùng lưu luyến dừng lại ở phần cổ trắng nõn của cô, nhẹ nhàng cắn cắn. Chỉ hôn lướt qua liền thôi được sao? Hương vị của cô gái này ngọt ngào đến mức làm cho anh muốn ngừng mà không được.

“A!!!” Lúc Bạch Thắm rời giường soi gương rửa mặt mới phát hiện bờ môi của mình vì bị anh gặm cắn mà rách da, liền không nhịn được kêu to.

“Làm sao vậy?” An Từ Thiên nghe được tiếng hét của cô, liền vội vàng hấp tấp chạy vào.

“Anh nhìn đi, anh nhìn môi của em đi! Như vậy em làm sao có thể đi ra ngoài gặp người khác được nữa chứ!” Bạch Thắm chỉ vào môi của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn An Từ Thiên.

“A!” An Từ Thiên nhìn kỹ một chút.

“Đều là tại anh đó! Kỹ thuật hôn của anh thật sự là quá kém! Hôm nay làm sao em ra khỏi cửa được đây?” Bạch Thắm hung hăng nheo hông anh.

“Vậy đừng đi nữa.” Cô nheo có chút đau, nhưng anh chịu được. Cô lại không biết bộ dáng tức giận quệt miệng thờ phỉ phỉ của cô bây giờ đáng yêu biết bao nhiêu đâu, anh không muốn bị người khác nhìn thấy.

Nhưng mà, quả thật là anh không có kinh nghiệm trong việc hôn môi, cần phải luyện tập nhiều hơn một chút. (Maybe: Sao ta cứ cảm thấy dường như anh cũng rất phức tạp?)

“Anh... ừm ừm...” Bạch Thắm vừa mới mở miệng liền bị An Từ Thiên một lòng muốn luyện tập kỹ thuật hôn đột ngột hôn xuống.

Người nào đó mượn chuyện luyện tập mà mưu đồ muốn “túng dụng”...

Không thể tránh né, lúc xuống lầu dùng bữa sáng, Bạch Thấm liền bị An Từ Nguyệt và ông cụ nhà họ An thay phiên nhau dùng ánh mắt làm lễ rửa tội một phen.

An Từ Nguyệt nói: “Từ Thiên, lần tới nhớ phải dịu dàng một chút.”

Ông cụ nhà họ An nói: “Người trẻ tuổi phải hiểu được tiết chế.”

Mỗi nam da mặt dày vẫn thản nhiên như không có gì, nhưng Bạch Thấm lại chỉ ước gì tìm được một cái động đề mà chui vào.

Chỉ còn tám ngày nữa là đã đến đêm ba mươi, đột nhiên An Từ Thiên lại muốn đến thành phố C công tác ba ngày.

Bạch Thấm đang giúp anh sắp xếp hành lý, bất ngờ An Từ Thiên ở sau lưng ôm lấy cô: “Em có muốn đi cùng anh hay không?”

“Không được, anh đi sớm về sớm nhé! Anh đi công tác ở bên ngoài, chị Từ Nguyệt lại ở công ty suốt ngày, em phải ở nhà chăm sóc ông, bằng không một mình ông ở nhà, như vậy sẽ rất cô đơn.” Bạch Thấm xoay người, vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh: “Huống chi, thành phố C lại cách đây không xa lắm, nếu ngồi xe thì cũng chỉ mất nửa ngày đường mà thôi. Rất nhanh anh sẽ trở về, không phải sao?”

An Từ Thiên có chút mất hứng, càng ôm cô chặt hơn một chút, cảm anh tựa lên trán của Bạch Thấm, thỉnh thoảng cọ cọ: “Anh cũng rất cô đơn.”

“Được rồi, đừng náo loạn, em tin tưởng anh sẽ trở về rất nhanh thôi” Bạch Thấm ngẩng đầu khẽ hôn lên cằm của anh, còn chưa kịp rời đi, đôi môi đã bị anh bắt lấy, tiếp theo lại là một phen quần quýt dây dưa...

Bạch Thấm vốn là ở nhà với ông cụ, nhưng lại bị ông cụ đuổi ra ngoài: “Một người trẻ tuổi như cháu lại học ông ngày nào cũng ở lì trong nhà làm cái gì chứ, mau đi ra ngoài đi dạo đi, tuổi còn trẻ, vậy mà lại lười vận động thì lấy đâu ra sức khỏe!”

Bạch Thấm có chút buồn cười, lang thang đi dạo ở trên đường, ông cụ đã ra lệnh, tốt nhất vẫn là nên ở bên ngoài một lát rồi mới trở về vậy.

Thời gian cuối năm, ở trên đường, mọi người ai ai cũng bận mua sắm đồ tết, từng nhóm từng nhóm người tụ tập vào một chỗ, không khí vô cùng ồn ào náo nhiệt. Bạch Thấm đi trên đường một mình, lại nhìn từng nhóm người đi qua đi lại trên đường, đột nhiên lại cảm thấy bản thân có chút nhớ An Từ Thiên.

“Bạch Thấm!” Đột nhiên, ở phía sau lưng có người kêu tên cô.

Bạch Thấm quay đầu nhìn, phát hiện có một thiếu niên điển trai ở cách đó không xa đang chạy tới chỗ cô -- là Triệu Ngạn Bân.

“Bạch Thấm, đã lâu không gặp, cậu đi một mình à?” Có lẽ là vì bất ngờ gặp được Bạch Thấm, nụ cười trên mặt Triệu Ngạn Bân vô cùng sáng lạn.

“Triệu Ngạn Bân, đã lâu không gặp.” Bạch Thấm mỉm cười, lịch sự chào hỏi.

“... Cái kia, cậu... càng ngày càng xinh đẹp rồi.”

Bị nụ cười của Bạch Thấm làm cho hoa mắt, một người vẫn luôn giỏi giao tiếp từ trước tới giờ như Triệu Ngạn Bân vậy mà lại không biết nói gì, cứ phun ra nuốt vào một hồi lâu, mới thốt ra được một câu như vậy. Nhưng đây cũng là lời nói thật. Từ trước đến giờ tuy rằng Bạch Thấm vẫn luôn rất xinh đẹp, nhưng lại luôn lạnh lùng như băng tuyết khiến cho người ta không thể đến gần, mà hiện tại, làn da của cô trắng nõn mịn màng, đôi mắt trong trẻo như nước, lại thêm một nụ cười nhẹ nhàng, không thể không khiến cho Triệu Ngạn Bân bị hấp dẫn.

“Cảm ơn, cậu cũng trở nên tuấn tú hơn rất nhiều.” Được rồi, đây có lẽ cũng là lời nói thật. Tha thứ Bạch Thấm, cô đã không còn nhớ bộ dáng ban đầu của Triệu Ngạn Bân là như thế nào nữa rồi.

Nghe xong lời nói của Bạch Thấm, Triệu Ngạn Bân có chút ngượng ngùng.

“Không có việc gì thì tớ đi trước nhé, ra ngoài quá lâu sẽ khiến cha mẹ tớ lo lắng.” Nói xong, Bạch Thấm chuẩn bị xoay người rời đi.

“A... từ từ đã...” Vừa nghe đến việc Bạch Thấm phải đi, rốt cuộc Triệu Ngạn Bân cũng lấy lại tinh thần: “Là thế này, ngày kia là sinh nhật của tớ. Tớ đã mời rất nhiều bạn bè hồi cấp 3 đến dự tiệc, cậu có thể đến được không?”

“Còn phải tùy tình huống đã, có lẽ ngày đó tớ lại có việc đột xuất không chừng.” Nói thật, Bạch Thấm không muốn đi, nhưng lại không thể từ chối quá mức rõ ràng.

“Kỳ thật không có gì, cậu đừng hiểu lầm, tớ chỉ là muốn mời nhiều bạn học cũ đến tụ họp với nhau một chút, ngày đó sẽ có rất nhiều người. Đúng rồi, tớ cũng mời cả Lâm Thuốc Nhạc, vậy nên cậu nhất định cũng phải tham gia! Tớ sẽ thông báo cho mọi người là cậu cũng sẽ tới.” Nghe ra ý muốn từ chối trong lời nói của Bạch Thấm, Triệu Ngạn Bân vẫn mời rất nhiệt tình.

Bạch Thấm có chút không biết nói gì nhìn chằm chằm Triệu Ngạn Bân. Đây là chuyện gì chứ, bởi vì nói cho bạn học là cô sẽ đi, nên cô nhất định sẽ phải đi, nếu không thì chính là cô nói lời mà không giữ lời rồi.

Chương 15: Trở về (1)

Edit: Lam Anh

Ba ngày trôi qua, An Từ Thiên vẫn chưa trở về.

Trong điện thoại nói là vì cao tốc thành phố C bị tuyết phủ kín, hơn nữa cuối năm xuân đến, bọn anh bị chặn ở đường cao tốc tiến lùi không được.

Bạch Thắm cực kỳ lo lắng, khi An Từ Thiên gọi điện thoại đến, Bạch Thắm cầm điện thoại cố gắng ổn định tâm tình, cô phải tỉnh táo lại, nếu An Từ Thiên có vấn đề bởi vì tâm tình của cô, xảy ra chuyện gì trên đường cao tốc, cô sẽ hối hận đến chết.

Lạnh lẽo, đói khát, ẩm ỉ, tất cả mọi thứ xung quanh đều xa lạ, trước mắt còn có di động có thể kết nối với bên ngoài, nhưng lại mất sóng, làm sao bây giờ? Bạch Thắm cực kỳ sợ hãi, nếu An Từ Thiên không thể khống chế cảm xúc của anh thành công, có thể phát bệnh ở nơi đó rồi hay không?

Cô rất hiếm khi thấy An Từ Thiên phát bệnh, ngoại trừ tình hình chứng tự bế của An Từ Thiên tương đối lạc quan, anh cũng có ý thức khống chế mình không phát tác trước mặt cô.

Mà sau khi trùng sinh, trên cơ bản An Từ Thiên chưa từng phát tác. Tình hình này thay vì nói là phát bệnh, giải thích kĩ càng hơn thì là vì kích thích bên ngoài làm cho không khống chế được cảm xúc, dẫn đến không khống chế được hành vi. Kiếp trước nguyên nhân Bạch Thắm chán ghét An Từ Thiên là vì một lần vô tình nhìn thấy anh phát bệnh không khống chế được cảm xúc, lúc đó còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nhìn thấy An Từ Thiên giống như kẻ điên không ngừng tổn thương chính mình, tổn thương người bên cạnh, mãi đến khi bị cưỡng ép tiêm thuốc an thần mới hôn mê. Cô rất sợ, từ đó về sau cũng không muốn tới gần An Từ Thiên.

“Anh Từ Thiên, anh sao rồi? Có ổn không?” Cảm di động, giọng nói không tự chủ được có chút nghẹn ngào.

“Đừng lo lắng, không có việc gì.” An Từ Thiên an ủi.

“Trên cao tốc tuyết rơi lớn, lại có gió, anh nhất định phải mặc nhiều một chút, đừng để bị cảm. Còn nữa, cảnh sát đưa nước ấm và đồ ăn anh nhất định phải ăn hết uống hết, không được bắt bẻ. Chỗ đó dù sao cũng không phải ở nhà, anh Từ Thiên anh không được tùy hứng không chịu đựng chạm người khác gì đó.” Thật hối hận tại sao cô không nghe lời anh đi cùng anh tới thành phố C, cô sợ An Từ Thiên bởi chứng tự bế mà không chịu tiếp xúc với người xa lạ, bởi vì bắt bẻ mà không chịu tiếp nhận mấy món đồ ăn cầu thả, cô càng lo lắng bởi vì hoàn cảnh phức tạp và khép kín mà anh không khống chế được cảm xúc.

Bạch Thắm không ngừng dặn dò An Từ Thiên, liên tục nói đủ thứ, muốn cho anh biết cô luôn luôn bên cạnh anh, muốn để anh yên tâm đợi đường cao tốc khai thông. Cho dù có An Tri bên cạnh anh, cô cũng không thể yên tâm.

“Ông nội luôn đuổi em ra ngoài, nói người trẻ tuổi cứ đứng trong nhà là không tốt. Về sau em có ý sáng sớm vừa dậy đã ra ngoài, kết quả ông nội lại nói em không nên cứ chạy bên ngoài. Anh Từ Thiên, anh nói có phải ông nội rất xấu hay không?”

“Ừ, rất xấu.”

“Anh Từ Thiên, sao anh có thể nói ông nội của mình như vậy được. Em hiểu rõ thật ra trong lòng ông nội rất muốn em bồi ông, cho nên, chờ sau khi anh trở về thì bồi ông nội nhiều chút được không?”

“Được, chúng ta cùng bồi ông.”

“Bồi ông chơi cờ, bồi ông luyện chữ, bồi ông đánh quyền có được không?”

“Được, bồi ông.”

“Mấy ngày nay chị Từ Nguyệt bận nhiều việc ở công ty, nhưng em phát hiện ra một bí mật đấy... anh muốn nghe không?”

“Muốn...”

“Em phát hiện Lâm Mặc và chị Từ Nguyệt hình như có chút gì đó...”

“Cái gì?”

“Ôi, ngốc quá, là có tình nha, hình như Lâm Mặc thích chị Từ Nguyệt trước, thật ra em cảm thấy hai người họ rất xứng đôi, chị Từ Nguyệt cần một

người đàn ông dịu dàng có kiên nhẫn như Lâm Mặc ở cùng.”

“...” Anh không vui nghe Bạch Thắm khen ngợi người đàn ông khác: “Bọn họ rất xứng đôi.”

“Anh cũng cảm thấy như vậy phải không, em biết mà...”

An Từ Thiên ở đầu dây điện thoại bên này yên lặng nghe Bạch Thắm, anh biết Bạch Thắm khác thường d;đ;lqđ là vì cái gì, trong lòng vốn có chút nôn nóng bất an dần dần bình tĩnh lại, cứ nghe giọng nói của vợ như vậy, anh cực kỳ an tâm...

... Nói mãi đến khi điện thoại lại mất tín hiệu một lần nữa, Bạch Thắm nhìn di động trong tay, vẫn vô cùng lo lắng, không biết khi nào cao tốc có thể khai thông, không biết An Từ Thiên có thể chống đỡ đến lúc này hay không.

Bạch Thắm gọi điện thoại cho Triệu Ngan Bản nói trong nhà có một số việc không thể tới tham gia tiệc sinh nhật của anh, quà sinh nhật cô sẽ gửi Lâm Thước Nhạc mang đến.

Triệu Ngan Bản mặc dù tiếc nuối, nhưng nghe được giọng nói hơi lộ vẻ mệt mỏi của Bạch Thắm trong điện thoại, cũng chỉ có thể an ủi cô không cần lo lắng thái quá, quá mệt nhọc rồi.

Sáng sớm ngày thứ năm, Bạch Thắm nhận được điện thoại của Triệu Ngan Bản, nói bây giờ anh đang ở trước cửa Thanh Uyển, mời cô ra ngoài một chuyến.

Thanh Uyển nói là tiểu khu, thật ra là ở trên lưng chừng núi, không có xe riêng mà tới một chuyến cũng không tiện. Mà sáng sớm Triệu Ngan Bản đã tới rồi, người nhà đều đã đến cửa tiểu khu, Bạch Thắm cũng không tiện từ chối không gặp.

Từ rất xa Triệu Ngan Bản đã nhìn thấy Bạch Thắm đi tới phía mình: “Bạch Thắm.”

“Thật ra có việc thì cậu có thể nói trong điện thoại, sáng sớm đến đây cũng không tiện.” Bạch Thắm rất khéo léo nói lên ý kiến của mình.

“Gặp mặt bày tỏ lòng biết ơn mới đủ thành ý. Cảm ơn quà sinh nhật của cậu.” Đây là lý do Triệu Ngan Bản suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra để hẹn gặp Bạch Thắm.

Có chút không biết nói gì, chỉ vì việc này mà sáng sớm đến đây, anh ta không sợ lạnh bao nhiêu: “Không có gì, nếu mời tớ, tớ dĩ nhiên sẽ đưa quà sinh nhật, cậu thật sự không cần như vậy.” Dù Triệu Ngan Bản có ngu ngốc cũng nghe ra ý tứ của Bạch Thắm, tớ đưa cậu quà sinh nhật không phải vì tớ biết cậu sinh nhật, mà là vì cậu mời tớ tham dự tiệc sinh nhật của cậu, hoàn toàn là hành vi theo lễ tiết, cậu đừng tự mình đa tình.

“Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm, chuyện trong nhà vẫn chưa giải quyết sao?” Anh ta giọng gào nói sang chuyện khác.

“Tớ vẫn tốt, cậu không cần lo lắng cho tớ.”

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Bạch Thắm, Triệu Ngan Bản tức giận: “Chồng chưa cưới của cậu đâu? Chẳng lẽ trong nhà cậu xảy ra chuyện mà chồng chưa cưới của cậu không quan tâm gì sao?” Anh ta tức giận người đàn ông kia vậy mà không chăm sóc tốt cho Bạch Thắm, không để cô trong lòng.

Nghe thấy Triệu Ngan Bản nhắc tới An Từ Thiên, tâm tình Bạch Thắm vốn không tốt lúc này sắc mặt càng kém hơn.

Nhìn thấy sắc mặt đột ngột thay đổi của Bạch Thắm, Triệu Ngan Bản cho rằng Bạch Thắm có lẽ vì chồng chưa cưới của cô mà đau lòng như vậy: “Có phải chồng chưa cưới của cậu làm chuyện gì có lỗi với cậu không? Cậu nói cho tớ biết, tớ giúp cậu trút giận!” Nghĩ đến Bạch Thắm bị tổn thương, anh ta càng thêm tức giận.

“Không...” Bạch Thắm mới mở miệng, anh ta lập tức ngắt lời cầm lấy tay cô: “Cậu nói cho tớ biết không sao cả, tớ giúp cậu đi giáo huấn tên đàn ông kia, vậy mà lại làm ra chuyện có lỗi với cậu. Tiểu Thắm, cậu đừng buồn, không có anh ta, cậu còn có tớ, lòng tớ đối với cậu cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, Tiểu Thắm, tớ thích cậu, tớ thật sự rất thích cậu, cậu chấp nhận tớ đi, có được không?” Anh ta càng nói càng kích động, vội vã muốn có được câu trả lời của Bạch Thắm.

Bạch Thắm cố gắng tránh khỏi tay của Triệu Ngan Bản, anh ta cầm tay cô rất đau: “Triệu Ngan Bản, cậu buông ra, cậu...”

“Cậu đồng ý với tớ tớ lập tức buông ra, Tiểu Thắm, cậu hãy tin tớ, tớ thật sự thích cậu, tớ sẽ đối xử tốt với cậu.” Lại cắt ngang Bạch Thắm, lại tăng thêm sức lực trong tay.

Đúng lúc này, một bàn tay to xuất hiện giữa hai người, dùng lực kéo Bạch Thắm qua, ôm cô vào trong lòng.

Bạch Thắm chỉ cảm thấy trước mắt xoay chuyển, liền đứng vào một bức tường thịt, ngẩng đầu nhìn một cái, là An Từ Thiên.

“Anh Từ Thiên, anh trở về rồi! Anh có sao không? Có chuyện gì hay không?” Giọng nói kinh hi (kinh ngạc mừng rỡ) kêu lên, hai tay còn không an phận sờ loạn trên dưới, kiểm tra xem người mình vẫn luôn nhớ mong trước mặt có bình yên vô sự hay không.

An Từ Thiên bắt được hai bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trên người anh: “Anh không sao, rất ổn, em không cần lo lắng.”

Nhận được câu trả lời chắc chắn, trái tim nâng lên lamanh/lqđ mấy ngày nay của Bạch Thắm cuối cùng cũng hạ xuống: “Không sao là tốt, không sao là

tốt.” Hốc mắt lập tức đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào.

“Chúng ta về nhà.” An Tử Thiên ôm cô thật chặt, nhẹ giọng nói.

“Chúng ta về nhà, về nhà, ông nội và chị Tử Nguyệt đều đã ở nhà chờ anh đấy.”

Vì thế, An Tử Thiên cứ thế ôm Bạch Thắm từ từ đi xa, bỏ lại một mình Triệu Ngan Bản trong nháy mắt bị Bạch Thắm bỏ quên ngu ngơ trong gió rét, đắm chìm trong việc An Tử Thiên sau cùng quay đầu lại liếc mắt thâm sâu nhìn anh ta một cái, hàm chứa kinh hoàng, cảnh cáo, uy hiếp, cùng với phần nộ.

Anh ta nhìn bàn tay trống không của mình, vừa rồi rõ ràng cầm lấy tay Bạch Thắm, hiện tại trống không chỉ còn lại không khí, bên tai giống như vẫn còn tiếng kêu đau của Bạch Thắm vang vọng, mà khi đó anh ta lại không để ý.

Bây giờ... Không còn cái gì nữa. Trong nháy mắt ngay khi người đàn ông kia xuất hiện, trong mắt Bạch Thắm cũng chỉ có anh ta, khóc vì anh ta, cười vì anh ta, biểu lộ cảm xúc trực tiếp như thế, đó là Bạch Thắm anh ta chưa từng nhìn thấy, đó... Mới là Bạch Thắm chân chính.

Hóa ra, thật ra, cho tới bây giờ anh ta chưa từng có được người con gái thanh khiết mà lạnh lùng tốt cùng này. Triệu Ngan Bản bỗng nhiên nhớ tới ngày anh ta tỏ tình với cô gái đó lần đầu tiên, khi cô ấy nhắc tới chồng chưa cưới trong mắt chợt hiện lên ánh sáng chói mắt, đó là tình cảm anh ta chưa bao giờ nhìn thấy trên người cô, buồn cười là khi đó anh ta lại ngây ngốc không chịu buông bỏ, cho tới bây giờ...

Trở vào trong nhà, trải qua việc ông nội và An Tử Nguyệt quan tâm hỏi han ân cần, An Tử Thiên mới có thể ôm Bạch Thắm về phòng, trở lại thế giới của hai người một lần nữa.

Vừa trở lại phòng, cảm xúc Bạch Thắm kiên cường chống đỡ đã lâu rốt cuộc bộc phát, nằm trong lòng An Tử Thiên khóc thảm thiết. An Tử Thiên đau lòng lau nước mắt cho cô, làm thế nào cũng lau không hết, dứt khoát không ngừng hôn lấy nước mắt, từng giọt từng giọt tất cả đều ăn hết, vừa đắng vừa mặn, An Tử Thiên đau lòng không dùng được: “Thắm Thắm, Thắm Thắm...”

“Anh Tử Thiên, em nhớ anh, rất nhớ anh!” Bạch Thắm khóc không thành tiếng.

“Anh cũng nhớ em, không sao rồi, bây giờ không sao rồi, anh đã trở về.”

Một câu anh đã trở về của anh khiến cho Bạch Thắm khóc kịch liệt hơn, nói chuyện đứt quãng: “Anh trở về... Trở về... Về sau em... Sẽ không để anh một mình nữa.”

An Tử Thiên đau lòng nhìn người con gái trong lòng, nhớ tới ngày nào đó cô chợt xông vào văn phòng của anh nhào vào lòng anh khóc cũng kịch liệt như thế này, cũng là khóc đến đôi mắt đều sưng lên, khóc thờ không ra hơi, nói với anh muốn ở cạnh anh, sẽ không để anh một mình nữa.

Anh cực kỳ ảo não, tại sao biết bản thân vô dụng thế này, lúc nào cũng hại cô rơi nước mắt, khóc thương tâm như vậy. Anh thật sự là đáng chết!

“Không phải một mình, chúng ta ở cùng một chỗ...” Anh còn chưa nói xong, Bạch Thắm đã vội vàng hôn lên, cô cần thông qua cách này để chứng minh An Tử Thiên tồn tại, chứng minh lúc này An Tử Thiên ở ngay bên cạnh cô.

Cô dùng lực hôn, thậm chí đè An Tử Thiên ngã xuống giường, đầu lưỡi tiến công thần tốc tùy tiện quấy động trong miệng anh, liên tục vuron đến nơi sâu nhất trong khoang miệng. Vội vàng cảm nhận được An Tử Thiên, cái ôm của anh, nụ hôn của anh, thân thể nóng bỏng của anh...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trở về (2)

An Tử Thiên lẳng lặng ngắm nhìn thiếu nữ đang ngủ say ở trong lòng mình, đôi mắt hơi sưng của cô nhắm chặt, trên hàng mi cong dài vẫn còn đọng lại một vài giọt nước mắt chưa khô, trông vô cùng xinh đẹp động lòng người. Đôi môi của cô vốn mịn màng mềm mại, lại bởi vì nụ hôn kích động vừa rồi mà trở nên cực kì sưng mọng, hơi hơi vênh lên, thể hiện tâm tình rất tốt của người đang ngủ say.

Anh cố gắng hít hít hơi thở của cô gái trong lòng mình rồi thỏa mãn thở dài, nghĩ đến vẻ mặt tràn đầy niềm vui bất ngờ và nổi nóng lòng chờ đợi được anh ôm lấy của cô vào lúc nhìn thấy anh vừa mới trở về, vào một khắc đó, An Tử Thiên cảm thấy tất cả cố gắng và tổn kém để gấp rút trở về của chính mình đều vô cùng đáng giá. Có điều, chỉ cần nghĩ tới chàng trai cứ cầm lấy tay Bạch Thắm không buông, thì ánh mắt An Tử Thiên lập tức trở nên tối sầm, xem ra anh vẫn nên phải “thời thời khắc khắc” đều canh giữ ở bên người cô mới được, anh vừa mới không có mặt ở đó chưa bao lâu liền có người mơ tưởng đến cô gái của anh rồi.

Ở trong phòng khách, ông cụ nhà họ An đang ngồi trên ghế sofa, An Tử Thiên vừa đi xuống liền nhìn thấy.

“Ông ạ.”

“Ừ”. Ông cụ vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh rồi nói: “Ngồi xuống đây đi.”

Đợi cho An Từ Thiên ngồi xuống từ từ, ông cụ mới mở miệng: “Vào lúc cháu đang đi tốc độ cao bị chặn lại thì tâm tình thế nào.” Thật ra ông cũng vô cùng lo lắng khi đó An Từ Thiên không thể khống chế được cảm xúc của mình rồi xảy ra chuyện gì đó, nhưng thật may mắn là không có. Điều này có nghĩa là bệnh tình của An Từ Thiên đang không ngừng chuyển biến tốt hơn.

“Rất không tốt.” An Từ Thiên nhủ mảy lại, nghĩ đến hoàn cảnh khi đó của chính mình, cảm xúc của anh vẫn hơi chịu ảnh hưởng một chút.

“Há? Vậy làm cách nào cháu khiến cho bản thân bình tĩnh lại được?”

“Thấm Thấm” So với câu hỏi trước thì anh trả lời nhanh hơn. Khi nghĩ đến Bạch Thắm, đường nét gương mặt rõ ràng đã trở nên dịu dàng hơn. Cô không mong muốn anh bị mất bình tĩnh, trở nên không thể khống chế được, như vậy thì anh sẽ cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh hơn.

Ông cụ nhà họ An từ có chút hơi ghen tị...

Được rồi, tuy rằng cực kỳ không muốn thừa nhận, nhưng quả thật là ông cụ nhà họ An rất ghen tị với Bạch Thắm. Rõ ràng đứa cháu này là do ông nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, nhưng vì sao trong mắt nó lại chỉ có con bé Bạch Thắm kia, rốt cuộc là nó lại muốn bỏ mặc ông già này cô đơn một mình hay sao!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà cho dù Bạch Thắm vẫn một mực tôn tâm tư lấy lòng ông nhiều như thế nào, ông lại vẫn luôn không muốn quan tâm đến cô. Ông cụ vẫn luôn trêu chọc rằng, nếu An Từ Thiên không yêu thương Bạch Thắm nhiều như vậy, thì nhất định ông cũng sẽ nguyện ý thích Bạch Thắm, có một cô gái nhỏ đáng yêu nũng nịu, vừa thông minh lại xinh đẹp như vậy làm cháu gái thì thật sự là tốt...

Trước kia, vào lúc Bạch Thắm không chịu đón nhận An Từ Thiên, ông cụ nhà họ An vẫn luôn nghĩ rằng: cháu trai quý của ông không chỉ biết nói năng có chừng mực, vừa tuân thủ lịch sự, lại còn có năng lực kinh doanh tốt như vậy, mà Bạch Thắm cô, ngoại trừ là một cô gái nhỏ có được vài phần quyến rũ thì còn lại hoàn toàn không có gì đặc biệt, tại sao lại không chịu ngoan ngoãn ở chung một chỗ với đứa cháu của ông chứ? Được cháu trai quý của ông đề ý đến là phúc lớn khó có được của cô.

Hiện tại, Bạch Thắm hạnh phúc ngọt ngào ở chung một chỗ với An Từ Thiên thì ông cụ lại bắt đầu ghen tị.

Được rồi, ông cụ nhà họ An, ông cứ thừa nhận đi, kỳ thật ông chính là một ông già cực kì kiêu ngạo.

Mẫn cảm nhận ra được không khí bên cạnh chột xầu đi, bỗng nhiên An Từ Thiên nghĩ tới những lời Bạch Thắm đã nói với anh ở trong điện thoại, nên mở miệng nói: “Đã làm ông phải lo lắng.”

Ông cụ nhà họ An nghe được đứa cháu cưng của mình nói như vậy, vẫn còn chưa kịp hải lòng thể hiện một chút tình cảm vui mừng của mình, thì lại nghe An Từ Thiên nói thêm: “Là Thắm Thắm nói vậy.” (Maybe: ôi tiểu Thiên Thiên của chúng ta... haha...)

“...”

Ôi, ông cụ nhà họ An à, đời này ông cũng đừng mong chờ đứa cháu trai cưng của ông có thể thoát khỏi ma chướng của Bạch Thắm, tuy rằng chỉ là Bạch Thắm chỉ có vài phần quyến rũ cũng đã đủ khiến cho đứa cháu nội của ông mê mẩn luyến luyến, vậy nên, ông cũng nên biết chừng mực đi, ít nhất Bạch Thắm kia còn biết phải lấy lòng ông, nếu như đổi thành tiêu yêu tinh khác thì sớm đã dùng một cước đá bay ông lên sao Hỏa rồi. (Maybe: đây hoàn toàn là lời của tác giả, editor như tôi đây rất vô tội, tôi là một người rất biết kính già yêu trẻ, thiện tai thiện tai...)

An Từ Thiên khó hiểu nhìn ông mình nổi giận dưng dưng đi ra khỏi cửa, không rõ tại sao ông nội vừa mới còn vui vẻ thì lại đột nhiên liền tức giận.

Lên lầu tiếp tục ngắm Thắm Thắm ngủ vậy...

[Rất muốn bổ sung thêm một câu gào thét của ông cụ nhà họ An vào đây: “An Từ Thiên, cháu còn có thể không có tiền đồ hơn được nữa sao!!!!!!”]

Bạch Thắm bị An Từ Thiên nhắm nháp làm cho tỉnh lại. Tự chủ của An Từ Thiên quá kém, anh vốn chỉ định ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh nhìn Bạch Thắm ngủ, nhưng nhắm đi nhìn lại một hồi thì đột nhiên anh lại nhớ đến nụ hôn nhiệt liệt của cô trước đó, chịu đựng không nổi dụ hoặc ngọt ngào nên mới “hạ miệng” với Bạch Thắm.

Mở mắt liền nhìn thấy một cái đầu đen tuyền đang áp sát vào trên người mình, đây là cái gáy của An Từ Thiên... Từ chỗ gáy đang không ngừng truyền đến □* báo cho Bạch Thắm tin tức rằng người nào đó thừa dịp cô ngủ mà ăn trộm đầu h của cô.

*Cái này là nguyên bản của raw, là một kí tự, không phải một từ, cái này có lẽ do tác giả.

“Anh Từ Thiên... rất nặng đấy...” Trong âm thanh của thiếu nữ mang theo nét mềm mại đặc thù khi vừa tỉnh ngủ khiến cho anh càng thêm hứng thú dăng trào, An Từ Thiên không nói hai lời liền xâm chiếm đôi môi của cô.

Người nào đó từ lúc được hôn liền sinh ra nghiện mất rồi. Anh cảm thấy ở nhà thật sự là một nơi thật tốt. Từ sau khi về nhà, Bạch Thắm liền đối xử với anh vô cùng thân thiết, thậm chí còn cưng chiều động với anh một chút.

“Ngô... ngô...” Đột nhiên Bạch Thắm nghĩ đến, nếu như vào lúc đang hôn mà bởi vì không thể lấy hơi mà bị ngắt đi, liệu có phải vô cùng mất mặt hay không đây...

Cho nên là, An Từ Thiên đang tức giận?

Nhưng sự thật là lúc này Bạch Thâm đang suy nghĩ nhiều...

Không thấy Bạch Thâm đáp lại, An Từ Thiên dịu dàng liếm liếm khóe miệng của cô: “Thắm Thắm...” Trong giọng nói mang theo một chút tủi thân thấp thoáng, trên hàng mi khóe mắt còn mang theo sự chưa thỏa mãn đầy tính trẻ con. Bạch Thâm liền nộ vũ khí đầu hàng ngay tại chỗ, An Từ Thiên, anh dám cứ thế dụ dỗ em như vậy! Nội tâm Bạch Thâm không chống đỡ được, không chút do dự hôn lên khóe mắt nam nhân.

Từ khóe mắt đến chóp mũi rồi đến cằm, làn môi của cô lướt nhẹ trên khuôn mặt chờ mong của An Từ Thiên, thế nhưng từ đầu đến cuối cô lại không hề đụng chạm vào đôi môi của anh. An Từ Thiên nhìn đôi gò má đỏ bừng của người con gái trước mắt, trong nụ cười của cô mang theo vài phần giáo hoạt, đôi mắt anh sẫm lại.

An Từ Thiên đoạt lấy quyền chủ động, xâm chiếm đôi môi mềm mại, ngăn chặn hơi thở của cô, công thành đoạt đất trên từng góc nhỏ trong miệng cô. Đã là một người đàn ông thì ở trên phương diện này đều có thiên phú bẩm sinh, hơn nữa An Từ Thiên còn là người vô cùng thông minh. Bạch Thâm vô cùng bất mãn, rõ ràng hai người đều là tân thủ*, tổng cộng chỉ có vài lần kinh nghiệm như vậy, vì sao kỹ thuật của An Từ Thiên lại thuần thục như vậy được chứ?

*Tân thủ: người mới chơi, mới tham gia

Ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ chiếu vào, căn phòng được những tia nắng ấm áp hiếm có khiến cho thật giống khung cảnh mùa xuân về hoa nở...

Chẳng mấy chốc đã đến ngày ba mươi tết, An Từ Nguyệt cho người giúp việc về nhà nghỉ tết, từ ngày ăn com tất niên (30 tết) cho đến mừng ba, tổng cộng là bốn ngày. Vào hôm ba mươi, người giúp việc vừa nấu com tất niên xong xuôi liền rời khỏi nhà họ An, lúc này là thời điểm từng nhà đều vui vẻ chờ đợi đoàn viên. Hôm nay Bạch Thâm cũng trở về nhà họ Bạch, dù nói như thế nào đi nữa thì cô cũng vẫn là người của nhà họ Bạch, đến bữa com tất niên mà còn không trở về thì quả là có chút không thể nào nói nổi.

Bạch Thâm vừa rời khỏi nhà họ An, An Từ Thiên liền thúc giục ông cụ nhà họ An bắt đầu ăn com, bởi vì Bạch Thâm đã nói với anh rằng, chỉ cần anh ăn xong com thì cô sẽ lập tức quay lại.

“Thắm Thắm...”

“Anh Từ Thiên, nhanh như vậy sao? Anh ăn xong com tất niên rồi à?” Hai người đã giao hẹn, ai ăn com xong trước thì sẽ gọi điện thoại cho đối phương. Tốc độ nhanh như vậy, Bạch Thâm thật sự hoài nghi rất cuộc An Từ Thiên cuộc có ăn com hay không.

“Ăn xong rồi.” An Từ Thiên thúc giục ông cụ và An Từ Nguyệt ngồi vào bàn, bản thân thì lại chỉ ăn được mấy miếng liền vội vàng đi lên lầu gọi điện thoại cho Bạch Thâm.

“Vậy anh ăn mấy bát?” Bạch Thâm có thể khẳng định chắc chắn rằng An Từ Thiên không ăn nhiều lắm.

“...”

“Anh Từ Thiên...” Trong giọng nói của Bạch Thâm mang theo nét hờn giận không vui, chẳng lẽ là chưa ăn?

“Cũng được mấy miếng.” Nhận thấy Bạch Thâm không vui, anh liền không dám chần chờ.

“A...” Ở đầu bên kia điện thoại lập tức phát ra một tiếng kêu than: “Anh Từ Thiên! Rõ ràng là em đã nói cho anh biết ý nghĩa của bữa com tất niên rồi mà. Mọi người trong một nhà ngồi vòng quanh bàn tròn cùng nhau vui vẻ ăn một bữa com mới gọi là com tất niên chứ! Anh Từ Thiên, anh mới ăn mấy miếng như vậy thì có khác gì không ăn đâu, tại sao anh lại như thế chứ?” Bạch Thâm vô cùng đau đầu, đoán chừng hiện tại chắc ông cụ nhà họ An đang cực kỳ tức giận đây, nhưng An Từ Thiên làm sai cũng không thể trách cứ, cuối cùng kẻ chịu khổ không phải là chính cô sao...

“Anh Từ Thiên, anh phải nghe lời em, đầu tiên xuống lầu tiếp tục ăn com, nhớ rõ còn phải kính rượu cho ông nội và chị Từ Nguyệt, nói hai câu chúc để nghe cho ông nội nghe đi. Anh vừa mới rời khỏi bàn, hiện tại khẳng định là ông đang vô cùng tức giận, nhanh chóng đi dỗ dành ông nội đi...”

“... Không có em ở đây, anh đoàn viên làm sao được?” Trong âm thanh nặng nề của An Từ Thiên mang theo sự mất mát vô cùng rõ ràng. Bạch Thâm nghe xong mà sống mũi hơi cay, thiếu chút nữa vì xúc động mà ngay lập tức trở về nhà họ An, sau đó nhào vào trong lòng người đàn ông này.

“Anh Từ Thiên, trước tiên anh cứ quay lại kính rượu cho ông rồi chờ em trở lại, chẳng mấy chốc nữa em sẽ trở về. Anh nghe lời em nói, lúc nào em trở về sẽ có thưởng!” Bạch Thâm nói thật chậm rãi, dỗ dành An Từ Thiên.

An Từ Thiên ngoan ngoãn trở lại bàn com, kính rượu cho ông cụ: “Ông nội, chúc ông mạnh khỏe!”

Cho dù có tức đến đâu, nhưng đứa cháu cưng đã kính ông một ly rượu này, ông cụ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, khóe miệng ông khẽ giật giật, như vậy cũng đã chứng tỏ hiện tại tâm trạng của ông cụ đang vô cùng vui tươi hơn hờ. Phải biết rằng tất cả mọi người trong nhà họ An đều hơi bị cứng cơ mặt, cho tới bây giờ những biểu cảm trên khuôn mặt cũng không được phong phú cho lắm. (Maybe: Là lời của tác giả...)

Khi kính rượu cho An Từ Nguyệt, vốn là An Từ Thiên cũng định chuẩn bị chúc khỏe mạnh, nhưng bỗng nhiên anh lại nghĩ đến những lời Bạch Thâm đã nói với chính mình, mềm đã sửa lại thành: “Chị, chúc chị sớm sinh quý tử với Lâm Mặc.”

Bàn tay An Từ Nguyệt giờ ly rượu lên cứng khựng lại ở giữa không trung, đỏ mặt một hồi lâu. Ông cụ nhà họ An cũng ngậy ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn cháu gái mình. Chuyện từ này lúc nào vậy, tại sao ông lại không hề hay biết?!

Kỳ thật tình cảm giữa An Từ Nguyệt và Lâm Mặc vẫn luôn một mực ở trong tình trạng dây dưa không rõ. Căn bản An Từ Nguyệt đối với đoạn tình cảm này vẫn giữ thái độ không tin tưởng, không có một chút cảm giác an toàn, Lâm Mặc cố gắng rất lâu mà tiến triển cũng không rõ ràng, vô vùng đau đầu. Nay An Từ Thiên vừa nói như vậy, lại trong lúc vô ý đã giúp anh ta một phen, khiến cảm tình giữa hai người được đẩy từng bước về phía trước.

Sau khi com nước xong xuôi ánh chừng mất một giờ, rốt cục Bạch Thắm cũng quay lại nhà họ An trong sự chờ đợi của An Từ Thiên, nhận được một vòng ôm thật nồng nhiệt của anh. Có lẽ bởi vì hôm nay là ngày mọi nhà đều đoàn viên, vì thế cũng làm cho An Từ Thiên đã bị lay cảm giác cuốn hút luyến tiếc không nỡ để Bạch Thắm rời khỏi mình dẫu chỉ chốc lát. Vậy nên dù thời gian rời nhau ngắn ngủi nhưng anh vẫn nhớ nhung như thế.

Đến lúc đón giao thừa, Bạch Thắm làm mặt dày quay sang đòi lì xì mừng tuổi của ông cụ nhà họ An, rồi lại nhìn đến An Từ Nguyệt muốn một cái nữa. Khi vừa đến 12 giờ, cô đã bị An Từ Thiên kéo về phòng ngủ. Anh có quan niệm rất mạnh mẽ về thời gian nghỉ ngơi và làm việc, kéo dài tới 12 giờ đã là giới hạn của anh, tất cả mọi người trong nhà đều bị anh xua về phòng đi ngủ.

Tuy rằng bị An Từ Thiên đuổi về phòng ngủ, nhưng ông cụ nhà họ An vẫn vô cùng vui vẻ. Ông cảm thấy rốt cuộc đứa cháu của mình cũng đã biết chủ động quan tâm tới ông nội rồi, mà lại không hề biết điều này chỉ là do chứng cố chấp của An Từ Thiên đang tác quái mà thôi. Bạch Thắm đã sớm quen với tính nết này của An Từ Thiên, nên chỉ cười tùm tùm cầm mớ lì xì đồ hôm nay nhận được lên lầu đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lễ tình nhân

Mãi cho đến mừng ba, mỗi người trong nhà họ An đều trải qua những ngày tháng hết sức thanh tĩnh, ngoại trừ An Từ Nguyệt phải đi thăm hỏi một hai trưởng bối quan trọng thì mọi người đều chỉ ở trong nhà. Lễ mừng năm mới năm nay, ông cụ nhà họ An là người vui mừng nhất, mãi cho đến đầu tháng ba, cháu trai cháu gái vẫn luôn cùng ông chơi cờ, luyện thư pháp, thậm chí còn cùng ông tập thể dục rèn luyện sức khỏe mỗi sáng sớm. Ông cụ cũng đã lớn tuổi rồi, tất nhiên cũng muốn có người ở bên cạnh bầu bạn.

Đến mừng bốn, nhà họ An bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, người đến chơi tết cứ nối liền không dứt, An Từ Thiên luôn giữ chặt Bạch Thắm ở địa bàn của mình trên lầu, tuyệt đối không bước xuống dưới nhà, đương nhiên cũng không ai lại có gan lớn mà tùy tiện đi lên. An Từ Nguyệt thì ở lại phòng khách tiếp đón mọi người, còn ông cụ nhà họ An thì không phải ai cũng được gặp, phần lớn ông đều ở gian tiếp khách nhỏ trong phòng đọc sách nói chuyện phiếm với một ít người bạn già lâu năm của mình.

***

Thời gian trôi qua, đã gần đến ngày mừng tám, hôm đó là ngày Lễ Tình nhân. Bạch Thắm nghĩ, Lễ Tình nhân là một ngày đặc biệt, liệu có nên nhắc nhở An Từ Thiên một chút, để anh cũng có biểu hiện gì đó hay không. Nhưng cô lại cảm thấy, nếu như vì cô mở miệng nên An Từ Thiên mới có phản ứng, thì chuyện này lại không còn ý nghĩa nữa rồi. Thôi thôi, An Từ Thiên khác với những người bình thường khác, cô cũng không nên cố chấp những chuyện này làm gì.

Sáng sớm ngày hôm nay, An Từ Thiên đưa Bạch Thắm đến công ti với mình. Bắt đầu từ ngày mừng sáu, anh đã bắt tay vào xử lý sự vụ của công ty, bề bộn nhiều việc, một ngày cũng không thể nhìn thấy anh đến mấy lần.

Bạch Thắm ngồi một mình ở văn phòng, nhàm chán đến mức ngủ quên, lúc tỉnh dậy lại phát hiện đã đến 6 giờ chiều, nhưng lại vẫn không thấy bóng dáng của An Từ Thiên.

Cô vừa ra khỏi văn phòng liền thấy An Trì, có lẽ là anh đang đợi cô.

“Cô Bạch đã tỉnh rồi sao? An tổng có dặn, nếu như cô tỉnh, thì đưa cô đến chỗ anh ấy.”

“Anh ấy đang ở đâu?”

“Cô Bạch cứ đi rồi sẽ biết.” An Trì mỉm cười.

An Trì đưa Bạch Thắm đến trước cửa một nhà hàng: “An tổng đang chờ cô ở bên trong, cô mau vào đi.”

Bạch Thắm có chút khó hiểu, còn chưa kịp đẩy cửa bước vào thì đã có người bước đến: “Chào cô, xin hỏi cô có phải là Bạch Thắm không ạ?”

“Đúng vậy...”

“Xin chào cô Bạch, đây là hoa của cô, xin mời cô ký nhận.” Một bó hoa hồng tím ngạo nghễ xuất hiện trước mặt Bạch Thắm.

Bạch Thắm nhìn bó hoa trước mặt mỉm cười, đây nhất định là quà tặng của An Từ Thiên dành cho cô trong ngày Lễ Tình nhân. Vậy kế tiếp sẽ là một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến đúng không?

***

Bạch Thắm đẩy cửa ra, bước vào bên trong. Không khí trong nhà hàng hết sức yên tĩnh, nhân viên phục vụ chu đáo đưa cô đến trước một cánh cửa thì dừng lại: “Cô Bạch, xin mời.”

Bạch Thắm chậm rãi đẩy cửa ra, sau đó liền nhìn thấy một bữa tối dưới ánh nến mà nữ chính trong phim thần tượng hay mong chờ: ánh nến mỏng lung, hoa tươi kiều diễm, không khí lãng mạn, tiếng nhạc du dương, còn có... một người đàn ông đang yên lặng chờ đợi cô, An Từ Thiên.

Bạch Thắm dừng ánh mắt trên người An Từ Thiên, nhìn anh từ im lặng chuyển thành khẩn trương rồi đỏ mặt: “Thắm Thắm...”

Anh tiến lên nắm lấy tay cô, kéo cô đến trước bàn, lịch sự kéo ghế ra, cúi người mời cô ngồi xuống. Giờ phút này, An Từ Thiên giống như một chàng hoàng tử, lịch sự lễ độ, khuôn mặt tuấn tú, còn có đôi môi quyến rũ khẽ nhếch lên cười...

Sau khi làm xong mọi chuyện, An Từ Thiên trở về chỗ của mình, chuẩn bị nâng ly rượu lên được một nửa thì đột nhiên buông xuống, nhìn Bạch Thắm mà suy tư thật lâu. Bạch Thắm thấy anh đột nhiên im lặng thật lâu, tự nhiên không hiểu sao có chút khẩn trương, vô thức vuốt ve bó hoa hồng bên cạnh.

An Từ Thiên bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Bạch Thắm: “Thắm Thắm, đứng lên.”

Bạch Thắm nhìn An Từ Thiên, đứng dậy.

Anh nhắc ghế của cô đến bên cạnh chỗ của mình, sau đó xoay người nhìn Bạch Thắm vẫn còn đang đứng tại chỗ nhìn anh. An Từ Thiên lại tiến đến, nắm tay cô đến bên cạnh chiếc ghế: “Ngồi đi.”

Sau khi cả hai người đều ngồi vào chỗ của mình, An Từ Thiên nhìn Bạch Thắm đang ở gần ngay trước mắt mình, vui vẻ cười: “Như vậy mới đúng, anh và em không nên ngồi xa nhau như vậy.”

Bạch Thắm nghe vậy cũng nở nụ cười, thì ra là thế.

Bàn ăn vốn là hình chữ nhật, vị trí ban đầu của hai người lại là hai đầu bàn, vô cùng phù hợp với không khí lãng mạn của bữa tối dưới ánh nến, nhưng lại có chút không phù hợp về mặt khoảng cách đối với hai người yêu nhau.

Nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên An Từ Thiên có chút lo lắng: “Thắm Thắm, em có trách anh đột nhiên đổi vị trí như vậy hai không?”

Bạch Thắm mỉm cười: “Em cũng muốn đổi chỗ gần anh Từ Thiên một chút.”

Lúc này, An Từ Thiên mới giãn mày, mỉm cười một lần nữa, khôi phục vẻ mặt lúc đầu, anh rót rượu vang đỏ, sau đó nâng chén: “Như vậy, thân yêu...”, khẽ chạm vào ly rượu của Bạch Thắm: “Lễ Tình nhân vui vẻ!”

Chờ đến khi nếm thử thức ăn, Bạch Thắm mới giật mình phát hiện, thì ra An Từ Thiên đã đóng gói, đưa cả quần gia lẫn đầu bếp trong nhà họ An đến nơi này.

Bỗng nhiên âm nhạc thay đổi, An Từ Thiên đứng dậy, xoay người đưa tay mời: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, liệu anh có hân hạnh mời em nhảy một điệu?”

“Rất sẵn lòng!” Bạch Thắm đưa tay nắm lấy tay của anh, khẽ nở nụ cười.

“May mắn của anh!” An Từ Thiên cũng nở một nụ cười.

Hai người cùng nhau một điệu Valse nhẹ nhàng, Bạch Thắm tựa đầu vào vai của An Từ Thiên: “Anh Từ Thiên, em thật sự rất vui, cảm ơn món quà bất ngờ đầy vui vẻ trong ngày Lễ Tình nhân này của anh.”

An Từ Thiên vô cùng vui vẻ vì anh đã có thể làm cho Bạch Thắm hài lòng, đây là những điều cô nên nhận được. Mỗi một cô gái đều nên được âu yếm, được người mình yêu tỉ mỉ chuẩn bị một điều bất ngờ đầy vui vẻ, được hưởng thụ lãng mạn. Mà tất cả những điều người khác có thể làm được, anh cũng có thể làm được, anh hoàn toàn có thể làm được!

***

Theo như ý muốn của An Từ Nguyệt, cô muốn An Từ Thiên ở lại thành phố W, không đến thành phố A nữa, nếu như anh ở lại thành phố W thì việc xử lý chuyện của công ty sẽ dễ dàng hơn. Nhưng đương nhiên là An Từ Thiên sẽ không đồng ý, anh nói rằng Bạch Thắm ở đâu, thì anh sẽ ở đó. An Từ Nguyệt không lay chuyển được quyết định của anh, vì thế cuối cùng anh và Bạch Thắm vẫn quay về căn nhà nhỏ của hai người ở thành phố A.

Lâm Thước Nhạc nói Triệu Ngạn Bản đến Đại học A khi Bạch Thắm đang viết bài, cô liền không cẩn thận gạch một đường lên trên vở.

“Cậu ấy tới làm cái gì?”

“Không phải gần đây có cuộc thi hùng biện dành cho sinh viên khoa tiếng Anh được tổ chức ở trường chúng ta sao? Cậu ấy là sinh viên đại diện cho trường của cậu ấy.”

Bạch Thắm tiếp tục viết bài.

“Tiểu Thắm, cậu ấy nói muốn mời chúng ta ăn cơm, tớ đồng ý rồi...”

Bạch Thắm lại không cẩn thận gạch thêm một đường lên vở...

“Ôi, Tiểu Thắm, cậu bị làm sao vậy? Vở sắp bị cậu gạch hỏng rồi đó.”

“Bút này viết hơi khó, đợi lát nữa tan học, cậu cùng tớ đi mua một chiếc bút mới nhé.”

***

Nhìn người con trai đang mỉm cười đứng cách đó không xa, Bạch Thắm có chút đau đầu, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, chẳng lẽ người này đã sớm đứng cạnh ở nơi này hay sao? Hay là đã có người lên lút thông báo cho cậu ta... Bạch Thắm liếc mắt nhìn Lâm Thước Nhạc ở bên cạnh, vừa vận bất gặp cô ấy đang chột dạ cười.

“Thật trùng hợp, vậy mà lại có thể gặp các cậu ở đây.”

“Hi... hi... Tiểu Thắm nói bút của cậu ấy hỏng rồi, tớ liền đưa cậu ấy đến đâu mua bút. Cậu cũng đến đâu mua bút à?” Lâm Thước Nhạc, cậu còn có thể giấu đầu hở đuôi hơn nữa được không vậy?

“A... Đúng vậy, đúng lúc tớ cũng đang thiếu một cây bút.” (Maybe: nói dối cũng cần phải có kĩ thuật đó!)

“Ôi, thật là trùng hợp, vậy chúng ta cùng nhau mua đi.”

Bạch Thắm xấu hổ, tùy tiện lấy một chiếc bút rồi đi tính tiền.

“Triệu Ngan Bân, chúng tớ đi trước, cậu cứ từ từ chọn đi.”

“Chờ đã...” Triệu Ngan Bân gọi Bạch Thắm đứng lại: “... Cậu có rảnh không? Bạn bè cũ gặp nhau được một lần cũng không dễ dàng, hay là chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Cậu cố gắng khiến cho không khí trở nên thoải mái sinh động hơn.

“Ngại quá, tớ còn có việc, cậu và Thước Nhạc cùng đi nhé.” Bạch Thắm vẫn còn nhớ rất rõ, buổi sáng ngày hôm đó, khi mới trở về, An Tử Thiên bắt gặp cảnh tượng đó(1) đã không vui nhiều như thế nào. Anh cố ý làm món cô không thích ăn, sau đó còn bắt cô phải ăn, mãi cho đến khi cô chủ động giải thích quan hệ của cô và Triệu Ngan Bân, hơn nữa còn hứa về sau sẽ không qua lại với cậu nữa thì anh mới không giận dữ nữa. Hiện tại đương nhiên cô phải duy trì khoảng cách nhất định với Triệu Ngan Bân.

(1) Bạn nào không nhớ thì xem lại chương 13 nhé.

“Bạch Thắm, cậu đừng hiểu nhầm, tớ không có ý gì khác, thật đó, tớ chỉ muốn giải thích với cậu thôi.” Triệu Ngan Bân vội vàng kéo Bạch Thắm đang chuẩn bị bước đi lại.

“Xin cậu buông tay ra được không?” Một câu cầu kiến nhưng cũng mang giọng điệu ra lệnh.

Triệu Ngan Bân ý thức được mình thất lễ, vội vàng buông tay: “Thật xin lỗi, là tớ nhất thời quá nóng vội. Tớ chỉ muốn mời cậu ăn một bữa cơm, xin lỗi về việc lần trước đã thiếu lễ độ trước mặt cậu. Lúc ấy cảm xúc của tớ có chút quá kích động, chỉ lo đến cảm nhận của bản thân mà không để ý đến chuyện khác. Ở trước mặt cậu, tớ có chút không kiềm chế được cảm xúc của mình nên mới thất lễ, thật xin lỗi. Xin cậu hãy chấp nhận lời giải thích của tớ!”

“Tớ chấp nhận lời giải thích của cậu, nhưng tớ vẫn sẽ không đồng ý lời mời của cậu. Nếu cậu đã nói mình không thể kiềm chế được cảm xúc trước mặt tớ, vậy thì chúng ta vẫn nên không gặp mặt thì tốt hơn, miễn cho cậu lại làm ra chuyện gì đó thiếu lễ độ, như vậy dù cậu có giải thích với tớ thì cũng không giải thích được hết. Thật ngại quá, chồng chưa cưới của tớ còn đang chờ, tớ đi trước. Thước Nhạc sẽ tiếp đãi cậu thật tốt.” Nói xong, Bạch Thắm liếc mắt nhìn Lâm Thước Nhạc, ý muốn nói là: Chờ đó, lần sau tớ sẽ tìm cậu tính sổ.

Lâm Thước Nhạc rút cổ nịnh nọt: “Ha...ha... Đúng vậy, tớ đang rảnh, Tiểu Thắm, cậu cứ yên tâm đi, tớ sẽ tiếp đãi cậu ấy thật tốt.”

Lâm Thước Nhạc vẫy tay với bóng lưng của Bạch Thắm, bản thân cô khiến cho tình thế khó xử, vẫn nên tự mình xử lý thì hơn.

Sau đó Lâm Thước Nhạc quay đầu thấy vẻ mặt Triệu Ngan Bân tràn ngập sự thất bại, cậu nhìn chằm chằm bóng lưng của Bạch Thắm, muốn nói gì đó rồi lại thôi, đáng về tình thần uể oải, cô khẽ chột chột ngón tay mình, trong lòng cảm thấy áy náy, hình như lần này cô đã tham dự vào chuyện này quá nhiều rồi.

***

Đang trên đường đến công ty tìm An Tử Thiên, Bạch Thắm nhận được điện thoại của An Tử Nguyệt, hỏi có phải cô và Triệu Ngan Bân là bạn học của nhau hay không.

“Bọn em là bạn cùng lớp thời trung học, sao vậy ạ?”

“Hai người có phải vẫn liên lạc hay không, cậu ta theo đuổi em?”

“... Cậu ấy thích em, nhưng em liên lạc với cậu ấy rất ít. Chị Từ Nguyệt, tại sao đột nhiên chị lại hỏi điều này?” Bị hỏi loại chuyện như vậy, Bạch Thắm có chút xấu hổ. Tuy rằng bản thân cô cái gì cũng chưa làm, nhưng kí ức về kiếp trước khiến cô ít nhiều cũng có chút chột dạ.

“Gần đây đột nhiên Từ Thiên ra sức chèn ép công ty của nhà họ Triệu. Tuy rằng hiện tại An thị hoàn toàn có thể thủ mua công ty Đông Thành của nhà họ Triệu, nhưng đây là một chuyện hoàn toàn vô nghĩa, lãng phí nhân lực và tài chính, nếu lỡ như bị đối thủ kinh doanh bắt được điểm yếu thì lại càng không tốt. Chị đoán ngọn nguồn mọi chuyện chính là ở chỗ này. Chị mong em có thể khuyên nó đừng để chuyện tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc.” Giọng điệu của An Từ Nguyệt vẫn giống như trước đây, chỉ cần đề cập đến công việc thì hoàn toàn là giọng điệu giải quyết việc chung, tuy rằng như thế, không hiểu sao Bạch Thắm lại hơi có cảm giác An Từ Nguyệt đang có ý trách cứ cô không xử lý tốt các mối quan hệ với những người đàn ông khác, đối xử với An Từ Thiên vẫn chưa đủ chung thủy?

Bạch Thắm cảm thấy bản thân càng nghĩ càng thái quá, cô hơi lắc đầu, xem ra quả nhiên là do kí ức của kiếp trước ảnh hưởng mà, cô giải thích với An Từ Nguyệt: “Em không biết chuyện này. Nhất định là anh Từ Thiên đã hiểu lầm điều gì đó. Chị Từ Nguyệt cứ yên tâm, em nhất định sẽ khuyên anh ấy thật tốt, tuyệt đối không để anh ấy tiếp tục làm như vậy nữa.”

“... Tiểu Thắm, chị biết hiện tại em đã toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Từ Thiên, hai người các em hòa hợp, chị và ông nội cũng không cần phải lo lắng nữa.”

Bạch Thắm bỗng nhiên có chút không biết nói lời nào, từ trước đến nay An Từ Nguyệt vẫn luôn ít thể hiện cảm xúc trước mặt cô, là bởi vì không tin tưởng tình cảm của cô dành cho An Từ Thiên?

Editor: Hình như số lượng reader bị sụt giảm nghiêm trọng thì phải? Ai còn đọc bộ này thì lên tiếng ta xem nào....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Cãi nhau (1)

Bạch Thắm đẩy cửa phòng làm việc ra, An Từ Thiên không có ở đây.

“Thắm Thắm, chỉ còn khoảng 3 phút nữa là chúng ta đã có thể ăn cơm rồi.” Anh đang ở trong phòng bếp. Buổi chiều hôm nay Bạch Thắm không có tiết học, hai người hẹn nhau cùng ăn cơm trưa ở công ty, sau đó Bạch Thắm cùng anh đi làm, đến chiều tối sẽ lại lại cùng nhau trở về nhà.

Bạch Thắm bước đến trước bàn làm việc, trên mặt bàn có một tập văn kiện, ánh mắt của cô khẽ lướt qua, là một bản hợp đồng hợp tác. Góc phải trên bàn có 3 tập văn kiện, cô rút tập ở giữa mở ra xem, đây là bản kế hoạch thu mua công ty Đông Thành, vô cùng chi tiết, công việc thu mua lần này được chuẩn bị rất kỹ.

Lúc ăn cơm, Bạch Thắm vẫn quyết định nói với An Từ Thiên việc này: “Anh Từ Thiên, hôm nay chị Từ Nguyệt có gọi điện thoại cho em, chị ấy nói là anh đang thu mua công ty Đông Thành.” Vừa nói cô vừa gấp rau xanh vào trong bát của anh.

Động tác ăn cơm của An Từ Thiên hơi ngừng lại, sau đó lại tiếp tục: “Ừ.”

“Nhưng chị Từ Nguyệt nói công ty Đông Thành đang hoạt động rất tốt, không hề xuất hiện tình trạng lỗ lã gì cả. Tại sao bỗng nhiên anh lại muốn thu mua? Đột nhiên kiên quyết thu mua công ty Đông Thành như vậy sẽ khiến công ty lãng phí rất nhiều nhân lực và tiền bạc, không chỉ không được mọi người đồng tình, hơn nữa, cho dù có thu mua thành công Đông Thành thì vẫn khiến việc kinh doanh của công ty chịu ảnh hưởng rất lớn, rất có khả năng là sau một thời gian dài An Thị cũng vẫn không thể thu hồi lại vốn.”

An Từ Thiên không nói tiếng nào, gấp một miếng thịt cho Bạch Thắm, sau đó mới chậm rãi nói: “Anh không thích.” Anh không muốn nói dối Bạch Thắm, nhưng cũng không muốn nói rõ nguyên nhân thật sự với cô, suy nghĩ một hồi mới đưa ra đáp án như vậy.

“Vi sao anh lại không thích công ty Đông Thành chứ?”

“Chủ tịch Đông Thành rất đáng ghét!” Thật sự vô cùng đáng ghét, tại sao ông ta lại sinh ra một đứa con trai làm gì, để cậu ta mơ tưởng đến Thắm Thắm của anh chứ! Sinh con gái không phải tốt rồi sao... Sau này anh và Thắm Thắm nhất định sẽ sinh con gái. Con gái vô cùng đáng yêu, trắng trẻo mềm mại, lớn lên lại sẽ giống Thắm Thắm, thật sự vô cùng xinh đẹp, anh rất thích.

“Tại sao anh lại không thích chủ tịch của Đông Thành thế?”

“...”

Bạch Thắm thấy An Từ Thiên không nói lời nào, khẽ than nhỏ một tiếng: “Thật ra anh Từ Thiên không thích con trai của chủ tịch công ty Đông Thành mới đúng phải không...?”

“Ăn com!” An Từ Thiên cắt đứt lời nói của Bạch Thắm, sau đó lại gấp thêm cho cô một miếng thịt.

“Triệu Ngan Bân cậu ấy và em chỉ là bạn cùng lớp thời trung học bình thường mà thôi. Sau khi tốt nghiệp trung học, hai bọn em vốn không hề liên lạc với nhau nữa, cả kỳ nghỉ đông ở nhà cũng chỉ thấy mặt nhau hai lần mà thôi. Anh Từ Thiên, anh có thể đừng nghĩ nhiều như vậy được không? Em đã nói em sẽ luôn ở bên cạnh anh, chẳng lẽ anh không tin em hay sao?”

Rốt cuộc An Từ Thiên cũng buông bát com xuống: “Cậu ta thích em, ngày đó cậu ta đã thổ lộ với em” Anh tin em, nhưng điều này không liên quan đến việc anh ghét cậu ta thích em, thậm chí còn dám thổ lộ với em

“Nhưng mà em đã từ chối cậu ấy rồi, em và cậu ấy chỉ là mối quan hệ quen biết bình thường mà thôi, thậm chí còn chưa đến mức thân thiết. Anh Từ Thiên, anh không thể ăn dấm chua*lung tung như vậy được. Hủy bỏ kế hoạch chen ép thu mua công ty Đông Thành đi, có được không anh?”

“Ngày đó cậu ta nắm tay em đến mức hằn vết, sau đó còn sưng lên.” Cậu ta dám tổn thương em, anh còn không nỡ để em chịu đau dù chỉ là một chút, cậu ta dựa vào cái gì mà nắm lấy tay em, khiến cho em phải chịu đau như vậy chứ.

“Lúc đó chẳng qua là do cảm xúc của cậu ấy nhất thời quá mức kích động, sau đó cậu ấy cũng đã giải thích với em rồi, em cũng đã tha thứ cho cậu ấy, anh Từ Thiên, anh cũng tha thứ cho cậu ấy đi, việc gì mà phải tức giận vì một người không quan trọng chứ?”

An Từ Thiên thừa nhận câu nói “một người không quan trọng” vừa rồi của Bạch Thắm đã thành công lấy lòng anh: “Được, anh tha thứ cho cậu ta.”

Bạch Thắm mừng thầm, nhanh như vậy đã có thể thuyết phục được anh rồi, cô còn tưởng rằng phải tốn rất nhiều công sức chứ. Bạch Thắm cười tùm tùm: “Vậy khi nào thì anh sẽ hủy bỏ kế hoạch chen ép thu mua công ty Đông Thành?”

“Không hủy bỏ.”

“Vì sao chứ? Chẳng phải anh đã tha thứ cho cậu ấy rồi sao?”

“Anh chỉ tha thứ cho việc cậu ta nắm đau tay em.” Nhưng anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho việc cậu ta dám mơ tưởng đến em, dám có ý đồ cướp em rồi khỏi anh.

“...”

Bạch Thắm nâng trán: “Vậy rốt cuộc cậu ấy còn đắc tội An Từ Thiên đại nhân ở chỗ nào nữa?”

“Cậu ta thích em, anh không cho phép!” Vẻ mặt của An Từ Thiên vô cùng không vui.

“Nhưng thật sự là em đã từ chối cậu ấy mà. Cậu ấy có thích em hay không thì em đâu có thể khống chế được, anh Từ Thiên, anh không thể không phân rõ phải trái như vậy được, anh mau hủy bỏ kế hoạch thu mua lần này đi.”

“Không hủy bỏ.” Thu mua Đông Thành, cậu ta sẽ không còn tư cách mơ tưởng đến Thắm Thắm của anh nữa.

“Anh Từ Thiên, anh như vậy là đang cố tình gây sự! Chỉ vì cậu ta thích em, anh liền khiến cho gia đình người ta phá sản, như vậy đối với họ là rất không công bằng, nếu như những người khác biết sẽ nói anh như thế nào, sẽ đánh giá em như thế nào chứ, thậm chí nếu bị người có mưu đồ bắt được nhược điểm sẽ nhân cơ hội này mà nhắm vào An Thị!”

“Không có ai biết.”

“Tại sao lại không có ai biết? Em chỉ biết, hiện tại em phải đi nói cho Triệu Ngan Bân biết đó chính là lý do tại sao đột nhiên anh lại đi chen ép Đông Thành.” Bạch Thắm khuyên lâu như vậy, kiên nhẫn cũng dần mất hết, nói xong liền chuẩn bị đứng dậy.

An Từ Thiên vội vàng giữ chặt cô lại: “Không được đi gặp cậu ta, anh ghét cậu ta!”

“Muốn em không đi gặp cậu ấy, vậy anh hủy bỏ kế hoạch thu mua Đông Thành đi.”

“Không được!” Anh kiên trì.

“Em phải đi nói cho Triệu Ngan Bân biết là cậu ấy bị mù nên mới thích em, mới gặp phải phiền phức như vậy, em chính là một sao chổi, ai đụng đến thì đều gặp xui xẻo, sau này cậu ấy nhất định phải tránh xa em ra một chút, như vậy nếu cố gắng mới có cơ hội thành công một lần nữa.”

“Em không được đi, cũng không được tự mắng bản thân, không được rời khỏi anh.” Bàn tay của An Từ Thiên vươn ra, ôm chặt lấy Bạch Thắm vào trong lòng.

“Em không phải sao chổi thì là cái gì, chỉ cần là những người gần gũi với em thì đều gặp xui xẻo, hơn nữa còn là cả nhà người đó gặp phải xui xẻo!” Bạch Thắm cố ý nói.

“Không phải, em không phải như vậy, là tại cậu ta không tốt, tại sao cậu ta có thể thích em, cậu ta dựa vào cái gì mà đòi thích em, em là của anh!” An Từ Thiên rất sợ Bạch Thắm tự nghĩ cô là điều xui xẻo nên vội vàng giải thích.

“Anh nói em không phải là sao chổi, vậy anh Từ Thiên đừng tiếp tục thu mua công ty Đông Thành nữa được không?” Bạch Thắm ôm cổ An Từ Thiên, thả nhẹ giọng điệu.

“...” An Từ Thiên không nói lời nào.

Bạch Thắm nhìn chằm chằm An Từ Thiên, thấy anh lại im lặng, giận dỗi giãy ra khỏi vòng ôm của anh: “Ồ công ty rất nhàm chán, em đi về trước đây!” Sau đó cô cũng không quay đầu lại mà bước thẳng ra khỏi văn phòng.

An Từ Thiên không giữ cô lại, chỉ cần cô không đi tìm Triệu Ngạn Bản mà trở về nhà thì anh sẽ không ngăn cản cô. Chờ đến khi anh thu mua công ty Đông Thành xong, qua một thời gian cô cũng sẽ không còn tức giận nữa, Triệu Ngạn Bản chỉ là một người không quan trọng mà thôi.

An tổng giám đốc, An đại nhân, anh cũng cho rằng Triệu Ngạn Bản chỉ là một người không quan trọng mà thôi, vậy tại sao anh còn chèn ép người ta chặt chẽ như vậy chứ?

Buổi chiều trở về nhà, An Từ Thiên nghĩ Bạch Thắm sẽ nhốt bản thân ở trong phòng không thèm nhìn mặt anh, nhưng không ngờ lại gặp cô đang bận rộn trong phòng bếp.

Editor: Còn một đoạn nữa, nhưng ta thật sự mệt quá rồi, bài ngày mai có kiểm tra, ta còn chưa học nữa... đành “xén” bớt hôm khác bù nha...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cải Nhau 2

Bạch Thắm vừa mới xếp đồ ăn ra bàn, nghe thấy tiếng động thì quay đầu, liền thấy An Từ Thiên đang lảng lảng đứng ở cửa phòng bếp cách đó không xa chăm chú nhìn mình, cô không khỏi khẽ đỏ mặt, vội vàng xoay người lại, giọng nói tràn ngập vui vẻ: “Anh đã về rồi à, vậy thì tốt rồi, đi tắm rửa xong là có thể ăn cơm.”

An Từ Thiên rất nghe lời cô mà đi tắm rửa, sau đó ngồi vào bàn ăn, trên bàn có hai món mặn một món canh, đồ ăn rất đơn giản, bề ngoài nhìn có vẻ cũng không khó ăn nhưng cũng không thể gọi là đẹp mắt. Bạch Thắm bung hai chén cơm ngồi xuống, đặt một chén trước mặt An Từ Thiên: “Anh mau ăn thử xem, đồ ăn em làm có hương vị như thế nào.”

An Từ Thiên gấp một miếng măng, ừ, có chút nhạt, lại gấp một miếng sườn nướng, có chút mặn.

Bạch Thắm múc một bát canh đưa đến trước mặt anh, là canh đậu hũ (đậu phụ) rau xanh. Bạch Thắm nhìn một bàn thức ăn và món canh đậu hũ rau xanh mà mình làm cảm thấy có chút ngượng ngùng, so với những món đồ ăn mà An Từ Thiên tự làm hàng ngày thì quả thật không đáng bày ra mặt bàn, quá mức đơn giản, nhưng cô vẫn nhin không được chờ mong anh khen ngợi.

“Hương vị như thế nào?” Bạch Thắm có chút khẩn trương nhìn An Từ Thiên đang uống thử canh, anh nhíu lông mày, có phải rất khó uống hay không? Bạch Thắm hỏi thật cẩn thận.

An Từ Thiên buông chén xuống, nhìn một vòng tất cả các món ăn trên bàn, cuối cùng dừng ánh mắt trên mặt của Bạch Thắm, cô đang có chút khẩn trương, cô rất dễ ý đến lời nhận xét của anh sao? Nghĩ đến đây, trong lòng An Từ Thiên liền cảm thấy ngọt ngào, những cảm xúc không thoải mái tích tụ từ buổi trưa cùng với những lo nghĩ vừa rồi đều biến mất sạch sẽ: “Hương vị rất tốt.” Thấm Thấm của anh đặc biệt vì anh mà rửa tay nấu ăn, làm sao hương vị có thể không tốt được chứ?

Nghe được lời khen ngợi của An Từ Thiên, Bạch Thắm mới không còn khẩn trương nữa, nhưng cô vẫn không tin tưởng lắm vào tay nghề của mình, tự mình gấp một miếng sườn nếm thử, ừ, ngoại trừ có chút mặn thì hương vị cũng không thể nói là khó ăn được.

Cuối cùng cô cũng yên tâm nở nụ cười, lại gấp cho An Từ Thiên một miếng sườn nữa: “Tóm lại là hương vị cũng xem như có thể ăn được, về sau làm thêm vài lần nữa, đại khái hương vị sẽ từ từ khá hơn.”

“Tại sao không đợi anh trở về nấu cơm?” Rốt cuộc An Từ Thiên cũng nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Có thể ăn món ăn mà người mình thích nấu vì mình là một chuyện rất hạnh phúc, mỗi ngày anh Từ Thiên đều khiến cho em có cảm giác hạnh phúc, em cũng hy vọng có thể làm cho anh cảm thấy hạnh phúc như vậy.” Bạch Thắm cắn cắn môi do dự, cuối cùng vẫn thổ lộ cõi lòng.

An Từ Thiên nghe vậy, trong lúc nhất thời quá kích động nên không có bất kì động tác nào, chỉ biết nhìn chằm chằm người con gái đang đỏ ửng cả hai gò má trước mặt mình.

Bạch Thắm thấy An Từ Thiên nhìn mình chăm chú, ánh mắt của anh giống như có nhiệt độ, càng làm hai gò má của cô thêm đỏ ửng, rốt cục cô kiên trì không nổi, cúi đầu nhất quyết không nhìn anh nữa, cố gắng bới bới chén cơm trong tay: “Anh mau ăn cơm đi, đồ ăn sắp lạnh hết rồi!”

Không nghĩ đến cô vừa mới kịp ăn được hai miếng cơm đã bị An Từ Thiên nắm chặt lấy cánh tay, kéo vào trong lòng của anh, cằm của cô dựa vào bả vai An Từ Thiên, còn chưa kịp kêu đau, đôi môi đã bị che lại.

Đến khi Bạch Thắm phản ứng được, thừa nhận nhiệt tình của An Từ Thiên, cũng đáp trả lại anh nồng nhiệt, khiến An Từ Thiên càng thêm kích động, dùng sức hôn cô.

Cảm xúc kích động đôi khi không thể diễn tả bằng lời, khi đó An Từ Thiên sẽ luôn dùng hành động để diễn tả, anh tin tưởng rằng cho dù anh không nói ra thì Bạch Thắm cũng sẽ hiểu được cảm xúc của anh.

Chờ hai người chấm dứt hành vi triền miên trao đổi nước miếng, Bạch Thắm đã sớm kim nén đến mức hai má đỏ bừng, hơi thở hỗn hển, đôi mắt ngập nước giống như hòn gạch nhìn người đàn ông đang ôm lấy cô, bờ môi bị mút đến sưng đỏ, khoe miệng còn lưu lại ấn kí mập mờ, đáng vẻ hết sức quyến rũ động lòng người, khiến cho An Từ Thiên thiếu chút nữa không kiềm chế được mà đặt cô lên bàn ăn sạch sẽ.

Cuối cùng một câu “Em đói bụng” của Bạch Thắm đã kéo lí trí của anh trở về. An Từ Thiên ổn định tinh thần, hâm nóng lại đồ ăn, sau đó hai người mới chính thức bắt đầu ăn cơm tối.

Sau khi ăn xong, An Từ Thiên ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa đọc sách, Bạch Thắm dựa vào người anh, xem tiết mục giải trí kì mới nhất, toàn bộ sức nặng của cô đều dồn lên cơ thể của anh, một bàn tay cầm điều khiển, bàn tay còn lại thì bị anh nắm chặt.

Không khí rất hòa hợp. Bạch Thắm khẽ liếc mắt, nhìn về mặt thoải mái của An Từ Thiên là có thể nhìn ra tâm trạng của anh đang rất tốt, giống như trận cãi nhau nhỏ của hai người lúc chiều không hề tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì.

Lúc này tâm trạng của anh đang rất tốt, hẳn là cũng rất dễ thương lượng đúng không. Mím mím môi, Bạch Thắm nở một nụ cười: “An Từ Thiên, hiện tại tâm trạng của anh đang rất tốt đúng không?”

“Anh rất vui.” An Từ Thiên ngẩng đầu ra khỏi sách, nhìn người con gái bên cạnh, khẽ cười xoa nhẹ lên mái tóc của cô. Đã hơn nửa năm, rốt cuộc Bạch Thắm cũng để tóc dài, chất tóc rất tốt, mái tóc mềm mại luôn gọn gàng rũ xuống hai bên sườn mặt của cô. Nói ra cũng thật kỳ lạ, cô bướng bỉnh như thế nhưng lại có một mái tóc thật mềm mại, chỉ cần An Từ Thiên vừa chạm đến liền yêu thích không muốn buông tay.

“Hi... hi... Anh Từ Thiên vui vẻ như vậy, anh có muốn làm cho em cũng cảm thấy thật vui vẻ hay không?” Ý cười trên mặt Bạch Thắm càng sâu hơn, ánh mắt cô giống như đang lóe sáng vậy.

“Vậy phải làm sao Thắm Thắm mới có thể vui vẻ?” An Từ Thiên thấy được ánh mắt giống như đang tỏa sáng của cô, liền biết nhất định cô đang tính toán điều gì đó.

“Anh Từ Thiên đồng ý với em một điều được không?” Bạch Thắm nghĩ đến điều mình sắp nói ra, lại càng cười nịnh nọt, muốn dỗ cho vị đại gia trước mặt càng thêm vui vẻ.

Lời này của Bạch Thắm vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt của An Từ Thiên cũng từ từ lạnh xuống, ánh mắt anh xoay chuyển không nhìn cô nữa, tiếp tục nhìn xuống quyển sách trong tay: “Không được.”

Editor: An đại gia của chúng ta thì có vẻ sợ vợ thế thôi, một khi đã ghen là chín trâu mười hổ cũng không cản nổi đâu... hắc... Tội nghiệp cho bé Bân!

Hình như số lượng reader sụt giảm còn nghiêm trọng hơn ta tưởng thì phải... cả lượt thanks, lượt cmt lẫn lượt view đều giảm sút một cách hết sức nghiêm trọng... huhu...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Cãi Nhau 3

“Tại sao? Em còn chưa nói mà anh đã không đồng ý rồi!” Bạch Thắm mất hứng vì mình chưa nói gì thì An Từ Thiên đã trở mặt không đáp ứng mình. Uống phở sức lực lớn như vậy dụ dỗ anh, vừa làm xiếc vừa bán mình, kết quả anh vừa có lợi đã trở mặt rồi...

“Em không nói thì anh cũng biết rõ em định nói cái gì.” Anh không hề nhìn cô, tiếp tục lật một trang sách.

“Vậy anh đáp ứng em đi, anh đồng ý thì sẽ khiến em vui vẻ mà.” Bạch Thắm ôm lấy cánh tay An Từ Thiên lắc lắc làm nũng, cố ý để anh không đọc được sách.

“ ”
• • •

Thấy An Tử Thiên phớt lờ mình, Bạch Thắm có chút nóng vội, nói: “Thu mua công ty Đông Thành vốn là một chuyện vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt, huống chi người nhà họ Triệu đâu có làm cái gì gây bất lợi cho hành động của An thị, anh cần gì phải nhần tâm như vậy!”

Bạch Thăm thấy khuôn mặt An Tử Thiên vẫn trầm ngâm, không có biểu cảm gì, rốt cuộc cũng tức giận, dứt khoát thu tay về, ngồi thẳng người lên nói: “Anh vẫn như thế, anh đã nói sẽ nghe theo em hết mả. Bây giờ em nhắc tới chuyện này là vì muốn tốt cho An thị, anh cũng không muốn, còn im lặng thế này nữa. Em đã giải thích vô cùng rõ ràng rồi, anh chính là không tin em đó!”

Từ khi sống lại tới nay, bởi vì Bạch Thâm thấy rõ những thứ này, trong lòng mang áy náy, bản thân cũng chấp nhận sự thật là mình có tình cảm với An Tử Thiên, với cả, đối với bên ngoại tình tình đã xuôi gió xuôi nước hơn, chả có chuyện bất mãn nào. Lúc này, chuyện của Triệu Ngạn Bân chính là chuyện đầu tiên, giờ lại một lần nữa cảm nhận được sự im lặng của An Tử Thiên, tính cách bướng bỉnh biến mất đã lâu của cô bắt đầu trở dậy. Anh không để ý đến em, vậy thì em liền vùng lên đấm chọc anh, bị đấm chọc đau thì anh sẽ mở lời thôi.

“Em đặc biệt nấu bữa tối hôm nay chỉ vì khiến anh buông tha cho kế hoạch thu mua thôi à?” Cuối cùng, An Từ Thiên đang ngồi trên ghế sofa cũng chịu nhìn thẳng vào Bạch Thẩm.

Bạch Thâm sững sờ, nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của An Tử Thiên, nhưng trong đó chỉ có sự an tĩnh chẳng nhìn ra được gì cả.

Còn An Tử Thiên vừa nói xong câu đó liền hối hận, nhìn thấy hai mắt Bạch Thảm ửng đỏ thì đau lòng gần chết, vừa định mở miệng nói xin lỗi lại nghe cô nói như thế. Mặc dù biết rõ là cô cố ý chọc giận mình, thế nhưng anh vẫn không nín nổi tức giận.

An Tử Thiên càng là mất ngủ suốt đêm, ngồi yên trên ghế sofa đến quá nửa đêm mới về phòng, vì vậy anh đã thức trắng cả đêm.

Vi vậy, lời đồn đại trong trường học vốn là sắp lẳng xuống, không biết do ai quạt gió thổi lửa mà giờ lại có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Đồn là bông hoa Bạch Thâm của học viện ngoại thương bị đại gia bao dưỡng mình vất bỏ rồi, là bởi vì cô không biết tốt xấu lợi dụng đứa bé trong bụng làm lợi thế muốn có thêm tiền tài và lợi ích từ vị đại gia đó, kết quả là bị đại gia vứt bỏ, bắt phá thai. Không có đại gia bao nuôi, không có tiền tài nên hiện tại sắc mặt cô mới trắng bệch, tinh thần hoảng hốt.

“Tiểu Thám, gần đây cậu sao rồi?” Lâm Thước Nhạc nhìn hai ngày, rốt cuộc không nhìn được nữa, hỏi ra.

Bach Thâm liếc ban tốt một cái, lai dờ mắt sang đĩa bánh ngọt Black forest ở trước mặt, dùng đĩa chọc chọc, vẫn không nói lời nào.

Lâm Thước Nhạc thấy bộ dạng đó của cô thì hơi sốt ruột nói: “Tiểu Thấm à, cậu nói chuyện đi, hai ngày nay cậu cứ như thế này, bây giờ hỏi thì cậu không nói, cậu đừng để mình lo lắng nữa.” Vừa nói vừa đẩy đẩy Tô Thanh Thiên đang nhàn nhai uống nước ép hoa quả ở bên cạnh.

“Thanh Thiên, cậu giúp mình hỏi tiểu Thấm một câu đi, đều là bạn bè mà, cậu quá không quan tâm đến cậu ấy rồi đó.”

Bị chỉ trích, Tô Thanh Thiên đặt ly thủy tinh trong tay xuống, mới nói: “Có vài thầy cô giáo trong trường đã biết những tin đồn rồi, cậu mà không giải quyết vấn đề thì hai ngày nữa sẽ quấy nhiễu đến nhà trường. Đến lúc đó coi như cậu thật sự vô tội thì chuyện ấy cũng không dễ xử lý tốt đâu.” Cô không biết gần đây Bạch Thấm gặp phải vấn đề gì mà có bộ dạng tệ hại như vậy, nếu như không thể giải quyết được trong một, hai ngày thì đòi sự chú ý của cô sang những chuyện khác cũng coi như là một biện pháp tốt.

Nghe Tô Thanh Thiên nói như vậy, rốt cuộc Bạch Thấm cũng đòi tâm mắt lên người Tô Thanh Thiên, vẻ mặt đã có chút biến hóa, không còn vô cảm nữa.

“Thật nhảm chán!”

Lâm Thước Nhạc nghe Bạch Thấm nói ra một câu không đầu không đuôi thì mờ mịt rồi, vội la lên: “Nhảm chán, cái gì nhảm chán chứ? Tiểu Thấm, Thanh Thiên nói rất đúng, cậu không thể mặc kệ chuyện này nữa. Lần trước cũng đã bác bỏ được tin đồn trong một khoảng thời gian rồi, tình trạng hiện tại của cậu lại khiến tin đồn lan truyền càng thêm lợi hại đó. Cậu mà phớt lờ, nếu bên phía trường học nhúng tay vào thì tính chất chuyện này sẽ thay đổi đấy!”

Bạch Thấm nhếch miệng, nở nụ cười trấn an với Lâm Thước Nhạc, nói: “Mề Nhạc à, cậu yên tâm đi, mình sẽ xử lý mà, phía trường học sẽ không có hỏi những chuyện đó đâu.”

“Chuyện này không lớn cũng chẳng nhỏ, không biết là ai lòng dạ nhỏ nhen, ghen ghét cậu mà tung ra loại tin đồn đó. Nếu như trường học nhúng tay vào thì kể cả chuyện này là lời đồn cũng sẽ vấy bẩn cậu. Nhất định phải tra ra là ai ác độc như vậy muốn hại cậu! Chờ tra ra được là ai thì mình nhất định sẽ không bỏ qua cho nó!” Lâm Thước Nhạc càng nói càng tức, cảm thấy uất ức thay bạn tốt, nói xong lời cuối còn kích động đập bàn một cái.

Bạch Thấm vội vàng bắt được tay Lâm Thước Nhạc, khuyên nhủ: “Cậu khoan hãy kích động đi, mình biết đó là ai rồi, cô ta sẽ không có trái ngon để ăn đâu.”

Khỏe miệng cô nhếch lên ý cười tràn đầy giễu cợt, nói: “Đâu dễ tạo ra lời đồn về Bạch Thấm này chứ.”

Rốt cuộc về mặt dờ dẩn ngàn năm bất biến của Tô Thanh Thiên cũng có chút biến hóa, mắng nhỏ: “Lâm Thước Nhạc, mình ghét bỏ cậu, ra ngoài với cậu thật mất thể diện.” Cô thật sự không thích những ánh mắt chiếu tới của những người chung quanh. Cô chán ghét người khác dùng ánh mắt phức tạp gì đó nhìn mình, sẽ khơi lại những kỷ ức trước kia của cô. Cho dù là dưới tình huống này, những ánh mắt phóng đến sẽ khiến cô cảm thấy bẩn thỉu, những ánh mắt kia bao hàm quá nhiều dục niệm với tham lam.

Lâm Thước Nhạc mặc kệ sự ghét bỏ rõ ràng của Tô Thanh Thiên, chỉ vội vàng hỏi: “Cậu biết là ai sao? Vậy là ai làm hả? Cậu đã biết rõ ai tung tin đồn ở sau lưng cậu mà sao còn phớt lờ? Nhân vật chính trong lời đồn ở trường học là cậu đó, cậu biết hay không hả?”

Bạch Thấm bị Lâm Thước Nhạc nắm bả vai lắc đến chóng mặt, thật vất vả mới bắt được tay cô giữ cô dừng lại, mới nói: “Chẳng phải lúc đó vừa khéo vào kỳ nghỉ định kỳ sao, với cả về sau lời đồn cũng từ từ lắng xuống, nên mình mới mặc kệ chứ, học kỳ này xử lý nhiều việc quá nên mình quên mất.”

“Chắc chắn vì cậu không hề xử lý chuyện này, đã khiến người tung tin đồn lại thừa dịp lợi dụng sơ hở rồi!” Lâm Thước Nhạc hung dữ lườm Bạch Thấm, thật giống như nhân vật chính trong lời đồn không phải là Bạch Thấm mà là chính cô vậy. Lời đồn đã nổi lên khắp nơi trong trường, thế sao mà người trong cuộc vẫn làm như chẳng liên quan gì đến mình thế, thật sự là gấp chết cô mà!

“Vậy cậu định xử lý chuyện này ra sao?” Lâm Thước Nhạc thờ dài một cái, trong lòng nghĩ có phải thật ra mình chính là một bà mẹ già không đây? Cái gì cũng phải quan tâm rồi.

Bạch Thấm xúc một miếng nhỏ bánh ngọt đưa vào trong miệng, không nhanh không chậm nói: “Ừ, chờ cô hướng dẫn đến tìm mình thôi. Không phải người tung tin cũng định làm to chuyện khiến mình “Thân bại danh liệt” sao? Trước khi mọi chuyện truyền tới trường học phải thông qua cô hướng dẫn, chờ đến lúc cô hướng dẫn qua tìm mình thì nói rõ ràng thôi.”

“Còn phải đợi cô hướng dẫn đến à, tại sao cậu không tự mình bác bỏ tin đồn chứ?” Lâm Thước Nhạc vẫn là bộ dạng kích động như cũ, thậm chí không phải tự học sinh giải thích sẽ nhanh hơn sao?

“Cậu cảm thấy học sinh trong trường sẽ tin vào lời giải thích của mình à, hay là vẫn tin tưởng lời của cô hướng dẫn nói hơn?” Bạch Thấm cười khê, bạn tốt của cô luôn lo lắng chuyện của cô hơn chuyện của chính mình, , đòi trước mắt đi tình bạn chính là một trong những chuyện tiếc nuối nhất đời cô. Hiện tại tóm chặt lấy rồi, thấy có người đang lo lắng vì mình, cảm giác này thật tốt đi.

“Nhưng cô hướng dẫn cũng sẽ không tin vào lời nói suông của cậu đâu, cậu phải đưa ra bằng chứng đi.”

“Biết là ai còn có thể lo không có được chứng cứ à!” Im lặng hồi lâu, Tô Thanh Thiên chợt mở miệng thần nhiên ném ra một câu.

“Huống chi thủ đoạn của cô ta thô không chịu nổi, hoàn toàn không cần dụng tâm đi đối phó.” Sự lạnh nhạt và miệt thị trong lời nói vừa nghe đã rõ.

Bạch Thấm nghe vậy nhếch miệng cười nói: “Chỉ là đại học quá nhảm chán, có một chút gia vị sau giờ học thì cuộc sống đâu quá tệ.”

Nụ cười trên mặt cô mang vẻ tà ác mà Lâm Thuộc Nhạc chưa từng thấy qua.

“Mình đều đã nghĩ xong làm sao có thể thu thập được chứng cứ rồi. Chúng ái khanh, ghé tai lại đây, nghe Gia nói một lời!” Có lẽ, rốt cuộc thân phận của người chế thuốc nào đó đã bắt đầu có tác dụng, tâm tình Bạch Thắm đột nhiên tốt lên sau mấy ngày qua.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lại xuất hiện lời đồn đãi

“Gần đây trường học xuất hiện một số những lời đồn đãi không tốt về em, dù tôi tin tưởng em trong sạch, nhưng tốt nhất là em vẫn nên làm ra hành động thực tế nào đó để sáng tỏ mọi chuyện đi thì hơn, dù sao tôi cũng là giáo viên hướng dẫn của em, người khác nhìn vào cũng sẽ nghi ngờ tôi bao che.”

Quả nhiên, không đến ba ngày sau, giáo viên hướng dẫn liên hệ với Bạch Thắm nói về chuyện những lời đồn đãi gần đây, tuy những lời đồn đãi này gây náo loạn xôn xao trong trường học, nhưng lúc nói chuyện, giáo viên hướng dẫn của cô là Trương Viễn vẫn luôn giữ giọng điệu nghiêm khắc lại cũng không mất đi sự nhẹ nhàng, thái độ như vậy rất được lòng người khác.

Mà sở dĩ Trương Viễn nói tin tưởng Bạch Thắm là vì trước đây, trong một đợt huấn luyện quân sự của trường, một số lãnh đạo đã ám chỉ cho ông về thân phận khác biệt với người khác của Bạch Thắm, mặc dù không hề nói rõ ràng, nhưng dù sao Trương Viễn cũng đã làm giáo viên hướng dẫn nhiều năm như vậy, đương nhiên ông không hề ngu ngốc, bình thường cũng âm thầm không dấu vết quan tâm Bạch Thắm nhiều hơn một chút, đây cũng là lý do tại sao Bạch Thắm có thể được tự do trong đại học như vậy, ngay cả giáo viên hướng dẫn là ông đã không có ý kiến thì tất nhiên ban cán sự lớp sẽ không nói thêm được điều gì. Theo như ý nghĩ của Trương Viễn, việc cô gái xinh đẹp khéo léo này bị đại gia bao nuôi là chuyện không thể nào xảy ra được, nếu nói cô bao nuôi tiểu bạch kiểm (trao bao) thì phỏng chừng có khi ông còn tin một hai phần.

“Cảm ơn thầy đã tin tưởng em như vậy, thật ra thì bị người khác tung tin đồn nhảm lâu như vậy, em cũng nên sớm chủ động làm mọi chuyện sáng tỏ. Nhưng dù sao em vẫn cho rằng “thanh giả tự thanh*”. Lần trước lớp trưởng có hỏi, em cũng đã giải thích đơn giản một chút, không ngờ là người bịa đặt vẫn không chịu buông tha, bình thường ở trường học, em cũng không có mâu thuẫn với bất kỳ ai, thật sự em không nghĩ ra tại sao người đó lại hắt hắt nước bẩn này lên người em.”

*thanh giả tự thanh: ý nghĩa là tự bản chất của người ngay thẳng, trong sạch, thanh tao, cho dù bị nói xấu vu oan họ vẫn không thanh minh và rồi sự thật sẽ được phơi bày.

Lúc này, người vẫn luôn im lặng nghe Trương Viễn nói khi bị ông gọi đến văn phòng là Bạch Thắm mới mở miệng, giọng điệu mang theo sự tôn trọng đối với thầy giáo, sự biết ơn vì được tin tưởng và lúc nói xong lời cuối cùng, cô còn lâm ly biểu diễn một hình tượng ngây thơ nhu nhược đang vô cùng uất ức vì bị vu oan.

Không cần có hành động khoa trương, chỉ đơn giản là trong giọng nói của cô mang theo sự uất ức kìm nén, đồng thời khoe mát cũng vì khổ sở mà trở nên hồng hồng, cũng đã khiến cho Trương Viễn nhìn thấy mà lòng mềm nhũn, lập tức ông liền vỗ ngực cam đoan rằng sẽ cố gắng hết sức, giúp đỡ Bạch Thắm tra ra thủ phạm phía sau những lời đồn đãi, sau đó tuyệt đối sẽ xử lý không nương tay.

Cuối cùng, hai người bàn bạc quyết định là sau ba ngày, Bạch Thắm sẽ đưa ra chứng cứ kết luận rốt cuộc ai là thủ phạm loan truyền tin đồn bậy quấy rồi trật tự trong trường học. Vốn Trương Viễn nói ba ngày có lẽ không đủ thời gian, muốn cho cô thêm chút thời hạn, nhưng Bạch Thắm lại từ chối, nói rằng thời gian ba ngày là đủ rồi. Nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin như đã tính trước được mọi chuyện của học trò, Trương Viễn cảm thán trong lòng: “Thật sự là một cô gái thông minh kiên cường, không phải mình làm thì sẽ kiên quyết không chịu nhận.”

Ai ngờ ngay tại buổi chiều ngày hôm đó, trên Forum của trường học xuất hiện hẳn một bài post: “Chân tướng sự việc hoa khôi của học viện quản trị kinh doanh ‘được bao nuôi’ !!!” Nội dung chủ yếu chính là nêu rõ lý do tại sao gần đây tinh thần của Bạch Thắm vẫn luông không tốt, ban đầu còn có người đoán là vì quyền rũ đại gia không thành, ngược lại còn thất thân, nhưng thật ra không hoàn toàn đúng.

Theo như “người biết chân tướng” nói, gia cảnh của Bạch Thắm không tốt, nhưng thành tích lại xuất sắc, khi lên đại học, bởi vì gia đình cô “trọng nam khinh nữ” nên không cung cấp tiền học cho cô, vì một lòng muốn đọc sách, bằng khuôn mặt nổi bật của mình, cô đã quyền rũ được đại gia giàu có bao nuôi, bằng lòng cung cấp đầy đủ điều kiện vật chất cho cô.

Ai ngờ mới được bao nuôi chưa đến một năm thì sự việc đã bại lộ, cô không chỉ bị vợ của người ta tìm đến cửa hung hăng dạy bảo, mà cuộc sống tương lai cũng không biết dựa vào ai. Tin tức về Bạch Thắm được người ta bao nuôi lần này là do vợ của vị đại gia kia cung cấp, bà ta nói nếu cô đã dám quyền rũ chồng của người khác thì chắc hẳn cũng sẽ không sợ bị thân bại danh liệt. Vì thế, cái gọi là “cuộc đời của Bạch Thắm” lại trở thành một đề tài nổi bật cho các học sinh trong trường xì xào thảo luận.

Rất nhiều người đều cảm thán nói: Quả nhiên là mất người mất của, cái gì cũng chưa có, cuối cùng lại vẫn là mức nước bằng giò trúc, đã trảng xe cát*, có thể bảo Bạch Thắm không hoảng hốt được hay sao!

*Mức nước bằng giò trúc / Đã trảng xe cát: cả hai câu này đều có nghĩa là làm việc khó nhọc, vất vả mà không mang lại kết quả, lợi ích gì, chỉ tốn phí

thời gian và công sức.

Mà bản thân Bạch Thắm lại hoàn toàn không quan tâm đến những lời đàm tiếu xung quanh, ở trường học, nên làm gì thì cô vẫn làm cái đó, tan học sẽ về nhà, không chút ảnh hưởng bởi những lời đồn đãi.

Ngày hôm sau, lời đồn đãi càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Có lẽ là bởi chịu ảnh hưởng từ An Từ Thiên, quan niệm thời gian của Bạch Thắm cũng trở nên nề nếp hơn rất nhiều, thói quen bước vào lớp học trước năm phút so với giờ học của cô chưa từng thay đổi.

Đối mặt với những ánh mắt khác thường cùng với những lời thì thầm truyền tai nhau của những người xung quanh, Bạch Thắm vẫn giữ vẻ bình thản ung dung, không bị ảnh hưởng chút nào, nên làm cái gì thì vẫn làm cái đó.

Tiết học hôm nay là bài chuyên khoa, không giống những bài học cơ bản khác, không nghe cũng không sao. Phần lớn giáo sư không giảng bài theo sách giáo khoa, nhưng sở dĩ sách giáo khoa có thể được gọi là “sách giáo khoa” thì nhất định sẽ có điều hữu ích. Bạch Thắm không bao giờ coi thường sách giáo khoa, mỗi lần đến bài chuyên khoa, cô vẫn xem qua giáo trình một lần, hiện tại chưa đến giờ học nên cũng nhàm chán, cô tiện tay lật lật qua vài trang sách.

Tổng Diễm vẫn luôn chú ý Bạch Thắm từ khi cô bước vào lớp. Nhìn cô phải chịu những lời bán tán và những ánh mắt khác nhau của mọi người xung quanh, một mình lẻ loi lơ lửng ngồi ở một góc lớp, người bình thường vẫn hay có mối quan hệ tốt với Bạch Thắm là Tô Thanh Thiên cũng không ngồi cạnh mà còn cách thật xa, cô bước vào lớp lâu như vậy nhưng Tô Thanh Thiên vẫn không hề nhìn Bạch Thắm an ủi lấy một lần, mà Lâm Thuộc Nhạc lại không hề có ở trong lớp, xem ra quả nhiên là bị bạn bè xa lánh. Bạch Thắm cô đơn đáng thương như vậy, cô (TĐ) có nên an ủi cô ấy vài câu không nhỉ?

Nghĩ là làm, Tổng Diễm không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, không chút do dự đổi chỗ ngồi lại gần Bạch Thắm, nhẹ giọng gọi: “Bạch Thắm”

Tổng Diễm vừa ngồi xuống bên cạnh, Bạch Thắm liền cảm giác được ánh mắt mọi người chú ý đến cô càng thêm mãnh liệt nên hơi nhú mào, mặc dù cô nghe được giọng nói của Tổng Diễm bên tai nhưng động tác đọc sách cũng không dừng lại, vì sao cô ta lại đến ngồi cạnh cô chứ, nghĩ đến việc tiếp đó không thể tập trung đọc sách mà còn phải phân tâm để ý đến Tổng Diễm, Bạch Thắm có chút khó chịu.

“Bạch Thắm, cậu không sao chứ?” Thấy người bên cạnh không hề phản ứng khi mình gọi, Tổng Diễm liền nghĩ là cô bị những lời đồn đãi vây khốn nên không muốn giao tiếp với người khác, giọng nói càng trở nên nhẹ nhàng.

Lúc này ánh mắt của mọi người trong phòng học gần như đều chuyển đến nơi này, Bạch Thắm vẫn chỉ nhìn sách: “Có chuyện gì không?” Đột nhiên Bạch Thắm cảm thấy cô càng ngày càng giống với An Từ Thiên rồi, nói chuyện cũng ngắn gọn như vậy, nhưng thật sự hiện tại cô không muốn để ý tới Tổng Diễm.

“Bạch Thắm, cậu không cần như vậy, thật ra còn có rất nhiều người quan tâm đến cậu mà. Tuy điều kiện của gia đình cậu không có cách nào tự lựa chọn, nhưng chỉ cần cậu cố gắng thì những điều kiện vật chất bên ngoài đều có thể thay đổi mà, cậu cần gì phải...” Tổng Diễm nói đến chỗ này, bỗng nhiên Bạch Thắm không nặng không nhẹ liếc mắt nhìn cô ta một cái, ánh mắt không chút cảm xúc khiến cho cô ta lập tức quên mất bản thân đang định nói tiếp điều gì, mà ngay cả tư thế Bạch Thắm cũng không thêm đổi, đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục đọc sách. (Maybe: bà chị Tổng Diễm à, chị chắc là gia cảnh của tiểu Thắm Thắm nhà chúng tôi không tốt thật chứ?)

“Thật xin lỗi, Bạch Thắm, tớ không cố ý, đều tại tớ có chút quá kích động.” Giọng điệu và tên của Tổng Diễm quả thật rất hợp nhau, một từ “ngọt” thôi cũng đủ để nói lên điều đặc sắc trong giọng nói của cô ta*. Giọng điệu ngọt ngào, nhẹ nhàng mềm mại an ủi người khác như vậy, lại kèm theo một chút uất ức trong giọng nói khi giải thích, đủ để mềm hóa ý muốn làm họ hoa mắt của một đám nam sinh trong lớp.

*Ở đây có lẽ tác giả muốn chơi chữ, từ “Diễm” trong tên của Tổng Diễm có nghĩa là “ngọt ngào”.

Ánh mắt của Tổng Diễm khẽ lướt một vòng xung quanh lớp học, lại tiếp tục nói:

“Chúng ta ở chung một phòng, đương nhiên tớ sẽ hiểu cậu hơn so với những người khác một chút, tớ biết thật ra cậu không phải loại người như vậy, cậu cũng không muốn như vậy có phải không. Vì sao bọn họ lại cứ nói cậu ở sau lưng như vậy, mỗi người đều sẽ có lúc mắc phải sai lầm, tại sao bọn họ lại không nghĩ đến việc khoan dung một chút chứ? Cậu yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, tớ cũng sẽ ở bên cạnh ủng hộ cậu, mặc kệ cậu đúng hay sai!”

Tổng Diễm nói xong, còn kích động đến mức oa oa khóc nức nở, giọng của Tổng Diễm không lớn, nhưng lại vừa đủ để cho mọi người trong lớp đều nghe thấy rõ ràng.

Nghe đến đó, từng người trong lớp học đều liếc Bạch Thắm bằng một ánh mắt phức tạp, không thể nói rõ, sau đó lại nhìn về phía Tổng Diễm bằng ánh mắt khen ngợi, đồng cảm, thậm chí còn xen lẫn một chút bội phục. Cũng đúng thôi, đối mặt với những lời đồn đãi vây quanh như vậy mà còn có thể nói rõ mình tin tưởng Bạch Thắm trước mặt mọi người thì quả thật cũng có chút can đảm, phải biết rằng vẫn luôn có câu “gần mực thì đen” mà!

Thấy được những ánh mắt mọi người nhìn mình, Tổng Diễm rất đắc ý, nhưng trên mặt lại không thể hiện một chút ý cười nào, lại còn chuẩn bị tiếp tục cố gắng không ngừng: “Bạch Thắm, sau này nếu như cậu có khó khăn gì muốn nói, cứ việc đến tìm tớ là được rồi, tuy rằng tớ...”

Còn chưa kịp nói xong, người vẫn luôn có phản ứng gì là Bạch Thắm đột nhiên gấp sách lại, giọng nói không chút tình cảm: “Vào học.” Cô có biết cô ồn ào huyên náo bên tai tôi không ngừng, như vậy là rất phiền hay không. Bạch Thắm sắp xếp sách vở, đứng dậy rồi đi.

“A...” Tổng Diễm nhìn một loạt động tác của Bạch Thắm mà không biết phải phản ứng như thế nào, lúc cô ta còn chuẩn bị nói điều gì thì bỗng nhiên tiếng chuông vào học đang vang lên bên tai.

Bạch Thắm vừa ngồi xuống một vị trí không có ai ở hàng đầu tiên trong lớp học thì thầy giáo bước vào.

Từ đầu đến cuối Bạch Thắm cũng không thèm liếc mắt nhìn Tổng Diễm một cái nào. Tổng Diễm vẫn còn một mình ngồi ngơ ngác, duy trì tư thế vừa mới ngồi xuống, không khí xung quanh có chút xấu hổ, cô ta nắm chặt nắm đấm khiến móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Bạch Thắm ngẩng đầu nhanh chóng hoạt động xương cổ một chút, lúc nhìn sang bên trái thì vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Tô Thanh Thiên, tầm mắt hai người chạm vào nhau, thấy ánh mắt cười như không cười của Tô Thanh Thiên, khóe miệng của Bạch Thắm cũng hơi nhếch lên, sau đó liền quay đầu bắt đầu nghe giáo sư giảng bài. Tiết học hôm nay vậy mà lại do giáo sư Lê đích thân giảng bài, thật sự rất hiếm khi có được cơ hội như vậy!

Thời gian trôi qua rất nhanh, một tiết học nhanh chóng kết thúc khi Bạch Thắm vẫn còn đang tập trung nghe giảng, chuông tan học vang lên, giáo sư Lê cũng ngừng giảng bài: “Cả lớp nghỉ, Bạch Thắm, em ở lại một chút.”

Rất nhanh học sinh trong lớp đều về hết, ai cũng không hề để ý đến có một người khi bước ra cửa đã quay đầu lại nhìn về phía Bạch Thắm với một ánh mắt ghen tị.

Bạch Thắm thu dọn sách vở, đứng dậy đi đến cửa phòng học: “Thầy ạ.” Tuy rằng tính tình của cô có chút lạnh nhạt, nhưng cô không phải là một người ngu ngốc, đối với bài giảng chuyên ngành của thầy cô vẫn luôn rất tôn trọng. Giáo sư Lê là một thầy giáo đào tạo quản lý kinh doanh chuyên nghiệp rất nổi tiếng, mà bài học chuyên khoa của các cô cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, từ lúc đi học cho đến giờ cũng chưa được giảng dạy một lần nào, hơn nữa giáo sư Lê cũng rất ít khi lên lớp. Hôm nay khó có cơ hội được nghe giáo sư Lê giảng bài, Bạch Thắm thật sự nghe giảng rất chăm chú, chuông tan học vang lên còn cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

Vừa dẫn Bạch Thắm đến phòng làm việc, giáo sư Lê vừa hỏi: “Bài học hôm nay có chỗ nào nghe không hiểu hay không?”

“Thầy giảng rất dễ hiểu, chỗ nào khó hiểu thầy cũng giảng rất tỉ mỉ, chỉ cần nghĩ kĩ một chút là đã có thể hiểu được rồi ạ.”

Nghe Bạch Thắm nói như vậy, giáo sư Lê liền tùy tiện chọn ra mấy chủ đề chính trong bài học mà đặt câu hỏi, Bạch Thắm đều có thể trả lời rất rõ ràng.

Vừa vặn đến phòng làm việc, giáo sư kêu cô ngồi xuống, có vẻ như những câu trả lời vừa rồi của Bạch Thắm đã khiến cho giáo sư Lê vừa lòng. Đối mặt với nữ học sinh ngoan ngoãn trước mặt, khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc của ông cũng trở nên nhu hòa hơn: “Cũng không tệ lắm, các câu trả lời của em đều rất ổn, nhưng vẫn còn tương đối bảo thủ. Thật ra em có thể suy nghĩ thoáng ra một chút, đây cũng không phải vấn đề thực tế, các phương án đưa ra cũng có thể mạo hiểm một chút, như vậy càng sẽ phát huy được nhiều ý tưởng mới.”

Đối với học trò yêu thích, tự nhiên giáo sư Lê cũng có yêu cầu cao hơn một chút, tuy rằng cô là sinh viên năm đầu tiên, nhưng giáo sư Lê đối với người học trò này hết sức vừa lòng, không chỉ học tập chăm chỉ, tôn trọng thầy cô mà lại còn rất nhiệt tình với bài học chuyên khoa, mà quan trọng nhất là khả năng tiếp thu rất cao, dạy cái gì cũng chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể hiểu được, ngẫu nhiên đưa ra ý tưởng còn có thể khiến cho người ta gặp một bất ngờ vui vẻ nho nhỏ.

Ban đầu ông sắp xếp luận văn nhỏ chính là muốn khảo sát năng lực của nhóm sinh viên mới vào trường này, mà đến lúc có kết quả cuối cùng, ông vẫn ấn tượng nhất với bài làm của cô, mặc dù kiến thức và ý tưởng vẫn chưa phải là hoàn hảo, nhưng ý tưởng thật sự rất xuất sắc, cho dù nếu có là sinh viên năm cuối mà nghĩ được như vậy cũng đã là rất giỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Trình Việt Vũ

Hiếm khi được nghe giáo sư Lê khen ngợi, cho dù là Bạch Thắm cũng không tránh khỏi vui mừng, sự nghiêm túc của mình có thể được giáo sư Lê tán thưởng, đây là chuyện đầu tiên khiến cô vui vẻ kể từ sau khi giận dữ với An Tử Thiên.

Sau khi khai giảng, nhìn thời khoá biểu biết được thầy giáo dạy môn chuyên ngành của học kỳ này là giáo sư Lê thì cô cũng rất hưng phấn, nếu như có thể được vị giáo sư đức cao vọng trọng trên thương trường này ưu ái, vậy sẽ trợ giúp khá nhiều cho tương lai của cô đó! Bắt đầu từ đó, chỉ cần giáo sư Lê có tiết thì Bạch Thắm đều biến hiện vô cùng nghiêm túc, không tích cực phát biểu giống như những người khác, nhưng khi cô phát biểu sẽ khiến cho đôi mắt của giáo sư Lê sáng lên. Sau lần hiểu rõ bài tiểu luận đó, Bạch Thắm thật sự cảm tạ đề tài tự do của giáo sư, có tâm cơ khác, chọn một khái niệm về hệ thống quản lý thương mại mà vài năm sau mới có người đưa ra. Cô còn có ý dùng ngôn ngữ giống như học sinh tiểu học viết ra quy luật, mặc dù là ngôn ngữ của trẻ con nhưng vẫn để cho giáo sư liếc mắt một cái là nhìn thấu được nội dung trong đó. Giáo sư vốn có ấn tượng sâu sắc với cô, từ đó càng thêm coi trọng cô hơn.

Không có kiến thức chuyên môn, nhưng mà có tư duy tốt, ý tưởng hay thì còn sợ người học sinh đó không ưu tú à. Có ngư cụ (dụng cụ đánh bắt cá) có cá lớn, chỉ là không có kỹ xảo câu khéo léo mà thôi, đợi một thời gian nữa, học được kỹ xảo thì dĩ nhiên sẽ câu được cá lớn.

Bạch Thắm hiểu rất rõ đạo lý đó, giáo sư Lê thích nhất không phải là sinh viên có kiến thức chuyên môn giỏi, mà là người có tư duy có ý tưởng và nhiệt tình với chuyên môn, cho nên cô phải trúng chỉ bằng một kích.

“Cám ơn giáo sư, em sẽ nỗ lực!”

“Chương trình học trong năm đầu không phải quá nhiều, ngoài giờ học thì chắc e sẽ khá rảnh rồi nhì. Thầy tìm vài việc cho em làm nhé?” Giáo sư Lê thấy hai mắt Bạch Thắm sáng ngời, ông vẫn khá hưởng thụ sự sùng bái của sinh viên với mình, về mặt dĩ nhiên càng thêm ôn hòa rồi.

“Giáo sư mà bảo em làm thì cho dù có bận bịu em cũng bớt chút thời gian đi làm” Mặc dù giáo sư Lê không nói cụ thể là làm gì, nhưng Bạch Thắm cảm giác nhất định là chuyện tốt, liền cười híp mắt vuốt mông ngựa.

“Em học được cách nhìn nọt người khác từ bao giờ vậy?” Giáo sư Lê có chút kinh ngạc, tính tình của Bạch Thắm luôn luôn lạnh nhạt, nhưng nghĩ lại, dù sao cũng là cô nhóc mới mười mấy tuổi, sao có thể lạnh mặt suốt được chứ?

“Dưới quyền thầy có một cậu tiến sĩ tên là Trình Việt Vũ, gần đây đang chuẩn bị luận án tiến sĩ, em đến giúp việc cho cậu ta đi. Thế nào, có đồng ý không?”

“Đồng ý, tại sao có thể từ chối ạ, cám ơn giáo sư đã quan tâm em!” Bạch Thắm vội vàng tỏ vẻ mình rất sẵn lòng làm chuyện này. Cô hiểu rất rõ, tiến sĩ thực tập chuẩn bị luận văn vốn không cần người khác đến giúp một tay, giáo sư Lê là cố ý tạo ra cơ hội đó để quan tâm cô.

“Tôi cảnh báo trước, mặc dù chỉ là giúp việc, cũng không phải chuyện quan trọng gì, nhưng em cũng không được lơ là, phải nghiêm túc bắt kể việc lớn nhỏ mới có thể học được nhiều thứ hơn. Tôi sẽ tìm Trình Việt Vũ để hỏi thăm tình hình, nếu em có chút lười biếng, đến lúc đó bị mắng thì đừng trách tôi không nhắc nhở em!” Giáo sư Lê thấy Bạch Thắm đáp ứng tích cực như vậy, nghĩ đến tình hình gần đây liền rất vui mừng, tâm tính bên bi mới có thể đạt được thành tựu.

“Xin giáo sư yên tâm, em sẽ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ mà đàn anh giao phó, nhất định sẽ không khiến giáo sư thất vọng.” Bạch Thắm cung kính nói.

“Ừ, đi theo Trình Việt Vũ thì cố học tập thật tốt, cậu ta là một sinh viên xuất sắc, em sẽ học được nhiều được bỏ ích từ cậu ta.” Nhìn thấy sinh viên nghiêm túc cam đoan với mình như vậy, về mặt vừa nghiêm khắc giờ lại trở nên hiền từ.

“Chuyện quan trọng nhất bây giờ là em phải nghiêm túc học tập, không cần phân tâm vì những chuyện vô nghĩa ở bên ngoài. - Em phải nhớ thật kỹ sự đòi là thật thật giả giả, đợi sau này em thành công thì người khác đương nhiên sẽ không dám coi thường em.” Mấy ngày nay, cho dù không hay nghe chuyện bên ngoài nhưng ông vẫn nghe lọt vài lời đồn thổi, tình cảnh của Bạch Thắm chắc cũng chẳng dễ chịu.

Đối với người con gái mà nói thì thanh danh là quan trọng nhất, ông còn hơi lo lắng Bạch Thắm sẽ không chịu nổi những chuyện này, hôm nay đặc biệt lên lớp liếc qua, thấy cô bình an vô sự giống như không bị ảnh hưởng, lúc này mới yên lòng, càng thêm hài lòng với cô sinh viên thông minh này. Bây giờ trẻ con đều được nuông chiều từ bé, gặp chuyện liền dễ dàng hốt hoảng, nhưng ông rất hài lòng với tính cách kiên cường của Bạch Thắm. Đưa bé biết chịu đựng những đả kích thì ngày sau mới có thể vô cùng tỏa sáng.

Nghe được giáo sư Lê nói lời quan tâm, trong lòng Bạch Thắm ấm áp hẳn lên.

“Em sẽ nhớ kỹ lời giáo sư nói, cảm ơn thầy đã quan tâm, em sẽ nghiêm túc nỗ lực học tập. Thầy cứ yên tâm đi, những chuyện nhỏ nhặt kia sẽ không ảnh hưởng gì tới em đâu!” Nói xong, cô tràn đầy tự tin nhìn giáo sư Lê.

Giáo sư Lê gật đầu một cái, nói: “Ừ, em hiểu là tốt rồi.”

Nói xong, cầm túi tài liệu ở trên bàn lên, dặn dò: “Em mang những tài liệu này đến phòng nghiên cứu 306 đi, Trình Việt Vũ đang chờ ở đó, hai đứa có thể làm quen trước, tìm hiểu một chút xem sau này em có thể giúp được những gì.”

Cô nhận túi tài liệu giáo sư đưa tới, nói: “Vâng, em sẽ mang qua đó, nếu giáo sư không còn chuyện gì thì em đi trước ạ.”

“Em đi đi, tôi còn phải đi tham dự một buổi tọa đàm, cũng sắp phải đi rồi.”

Sau khi lễ phép tạm biệt giáo sư Lê, Bạch Thắm không nhanh không chậm đi tới phòng nghiên cứu 306, cửa phòng khép một nửa, cô lễ phép gõ cửa, liền nghe được tiếng nói ở bên trong.

“Mời vào.”

Giọng nói trong trẻo, Bạch Thắm nghĩ người đàn ông này không ca hát mà tiếng lại vang trong, cũng không tệ lắm.

Đi vào bên trong, người đàn ông tóc ký xong vừa khéo cũng đặt cây bút trong tay xuống ngẩng đầu lên, thấy Bạch Thắm, cười mở mồm răng cười một tiếng. Bạch Thắm thấy người đàn ông ngẩng đầu cũng nhìn rõ ràng bộ dạng của anh, hơi sững sốt một chút.

Mắt trong mày khéo, vài sợi tóc rối che đi đôi mày rậm, sống mũi rất đẹp, ngũ quan có vẻ rất lập thể, hé môi, lộ ra hai hàm răng trắng tinh, rất tuấn tú. Rất giống với dáng vẻ sau khi Triệu Ngạn Bản trưởng thành mà cô đã tưởng tượng ở kiếp trước. Vừa có diện mạo tuấn lãng rực rỡ như ánh mặt trời vào thuở thiếu niên, phóng khoáng ngông nghênh, tư thái tự do, vừa có bao dung, ôn hòa, trầm ổn, sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành.

“Xin chào, cô là?”

Cô bị tiếng nói của anh kéo suy nghĩ về thực tại.

“Xin chào, tôi là Bạch Thắm, là giáo sư Lê bảo tôi qua đưa tài liệu cho anh.”

“A, Bạch Thắm, thì ra cô phụ tá nhỏ mà giáo sư Lê tìm cho tôi lại là một đại mỹ nữ cơ đấy!” Ý cười trên mặt đối phương càng thêm nồng đậm.

“Mặc dù cô đã biết, nhưng tôi vẫn nên tự giới thiệu một chút nhĩ. Xin chào, tôi là Trình Việt Vũ, rất hân hạnh được biết cô, cô gái xinh đẹp.” Nói xong còn làm một động tác cúi người rất tiêu chuẩn với Bạch Thắm.

Ổng tay áo anh tùy tiện cuốn lên và cổ áo hơi mở làm ra hành động này khiến Bạch Thắm vui vẻ nở nụ cười, phối hợp đáp lễ: “Thật may là hôm nay tôi mặc váy, nếu không sẽ rất thất lễ. Xin chào, thân sĩ!” Bạch Thắm có ấn tượng khá tốt với vị đàn anh mới quen này, cô rất dễ dàng cảm nhận được sự thân thiện của anh.

“Xem ra 'mỹ nhân băng giá' trong truyền thuyết cũng không lạnh lùng đâu, hay là sức hút của tôi quá lớn khiến cho cô gái xinh đẹp vừa gặp đã thương chăng?”

“Tôi nghĩ, có lẽ do hôm nay tâm tình của cô ấy không tệ.” Bạch Thắm mỉm cười nói, đưa tài liệu trong tay qua.

“Hả? Có thể chia sẻ một chút với tôi không?” Trình Việt Vũ nhận lấy túi giấy, hỏi.

“Cô ấy vừa quen một vị thân sĩ đẹp trai.”

“Nhưng vị thân sĩ đẹp trai lại bỏ lỡ một vị tiểu thư xinh đẹp.” Vì muốn tăng thêm tính chân thật cho những lời này, chẳng những giọng nói của người đàn ông mang theo mất mát, mà vẻ mặt cũng biến thành buồn khổ không dứt.

“Hả?” Bạch Thắm nghi ngờ nhìn đối phương.

Trình Việt Vũ liếc qua tay cô, đầy thiện ý cười nói: “Chiếc nhẫn đính hôn 'Nhà Eva' rất đẹp, tiểu thư xinh đẹp thoát nhìn rất hạnh phúc! Quả nhiên là không thể tin lời đồn đãi được!”

Bạch Thắm nghe xong hơi sững sốt, cúi đầu nhìn bàn tay trái của mình, một chiếc nhẫn tinh xảo đeo ở ngón giữa. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Trình Việt Vũ, mỉm cười, nói: “Đàn anh đúng là tinh mắt, người khác sẽ không chú ý đến đâu.”

Cô biết đây là Trình Việt Vũ cố ý chỉ ra, Eva là một tập đoàn thiết kế đồ trang sức rất có danh tiếng trên thế giới, trong đó thiết kế nhẫn là nổi tiếng nhất, - ...- rất được các đôi tình nhân yêu thích. Bởi vì là tác phẩm thuần thủ công, - thành phẩm hạn chế, không phải cứ có tiền là mua được, cho nên nhẫn của Eva cũng là tượng trưng cho thân phận. - Điều này giống như nói rõ: anh không tin vào lời đồn trong trường mà là tin cô.

“Ha ha, tôi chỉ cảm thấy khá hứng thú với mẫu thiết kế của Eva mà thôi, thấy chiếc nhẫn của cô rất giống với phong cách của họ, đoán mò thôi.” Trình Việt Vũ thân nhiên nói.

“Tôi cũng rất ưa thích chiếc nhẫn này.” Cô xoa nhẹ ngón giữa, có lẽ là vì nhìn chiếc nhẫn mà nghĩ tới An Từ Thiên, cũng có lẽ là vì hành động của Trình Việt Vũ, nên Bạch Thắm cảm thấy rất uất ức.

Sau khi sống lại, lần đầu tiên chạy tới phòng làm việc tìm anh, hưng hăng khóc lớn một trận, chưa kịp làm gì thì đã ngủ mất, lúc tỉnh lại liền phát hiện trên tay dư ra đồ vật nhỏ này. Cô chưa từng quên trong lúc vô tình phát hiện chiếc nhẫn này đeo vào tay mình thì trong lòng không tự chủ được mà sinh ra vui mừng và có chút ngọt ngào. Anh Từ Thiên của cô đó, có lẽ đến đời sau cũng không tìm được một người cố chấp yêu cô giống như anh nữa. Lỡ bỏ qua buổi lễ đính hôn, hiện tại cô cũng muốn bỏ sung, muốn trả nợ cho An Từ Thiên, nghiêm túc đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của anh, chiếc nhẫn đính hôn của nam giới vừa đơn giản mà phóng khoáng sẽ an vị trên tay anh.

“Như vậy mới hoàn chỉnh, tại sao chỉ có một mình em đeo nhẫn đính hôn chứ.”

Cô cười thoải mái, lúc chuẩn bị thu tay về thì đột nhiên bị An Từ Thiên nắm lấy, cô có hơi lo lắng, lúc này có phải nên nói vài lời êm tai không? Nhưng cô muốn nói gì, nói thế nào thì thật sự không thoát ra được . . . . .

Ngẩng đầu nhìn về phía An Từ Thiên, anh vậy mà bất động, cổ sức nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón tay. Nhìn thấy bộ dạng đó của An Từ Thiên, không biết vì sao cô đột nhiên đỏ mặt.

Thật sự muốn gặp anh quá, Bạch Thắm chợt rất muốn nhìn thấy An Từ Thiên. Giận dữ anh nhiều ngày như vậy, cô không có nổi một bữa ăn, giấc ngủ ngon, tự khi nào mà cô đã có thói quen hôn hôn trước khi đi ngủ, mỗi bữa cơm phải có anh bên cạnh làm bạn, quen hương vị đồ ăn do anh làm . . . . . Lúc nào thì cô đã có thói quen anh theo sát cuộc sống của mình, quen với sự nuông chiều của anh thế....

Dòng suy nghĩ bị tiếng chuông di động cắt đứt, Bạch Thắm áy náy xin lỗi Trình Việt Vũ: “Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại đã.” Mà đối phương thì hiền hòa làm ra động tác 'Cô cứ tự ý'.

Cô lấy di động ra nghe.

“Lâm Mặc à.”

“Bạch Thắm, tôi vừa khám bệnh cho An Từ Thiên xong.”

“Tôi biết rồi, hôm nay là ngày anh ấy tái khám.” Mỗi lần An Từ Thiên đến tái khám ở chỗ của Lâm Mặc thì Lâm Mặc sẽ gọi điện thoại báo cho Bạch Thắm, hai người sẽ trao đổi về tình trạng của anh.

Bạch Thắm vừa nói vừa đi ra bên ngoài. Mặc dù có ấn tượng khá tốt với Trình Việt Vũ nhưng dù sao cũng là lần đầu quen biết, vẫn không nên để anh ta nghe thấy những chuyện riêng tư này.

“Kết quả không tốt như lúc trước, tôi cảm giác hôm nay hơi khó khai thông cho anh ta, anh ta không đồng ý nói gì với tôi cả. Tôi hỏi An Trì, anh ta cũng nói mấy ngày nay trạng thái của An Từ Thiên không tốt lắm. Cô có cảm giác như thế không?” Lâm Mặc có chút nghi ngờ, không phải tình trạng đang dần tốt lên sao, tại sao hiện tại lại xảy ra tình trạng này?

“.....Hai hôm trước chúng tôi có cãi nhau, hai ngày nay chúng tôi vẫn chưa nói chuyện lại.” Do dự một hồi, Bạch Thắm mới nói.

“Cái gì? Hai người cãi nhau hả?” Ngay cả Lâm Mặc luôn luôn bình tĩnh cũng thấy rất kinh ngạc.

“Tôi biết mà, cũng chỉ có cô mới có thể ảnh hưởng đến anh ta thôi. Chuyện gì xảy ra vậy? Bạch Thắm, chẳng lẽ cô quên mất ban đầu cô đã nói gì ở trước mặt tôi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nếu như là anh.

Trước kia Bạch Thắm quá hung dữ đã khắc sâu ấn tượng với Lâm Mặc rồi, cho nên, theo bản năng Lâm Mặc liền cho rằng Bạch Thắm đã làm gì đó khiến An Từ Thiên bắt đầu quay về trạng thái lúc trước, có lẽ, tình huống thậm chí còn có thể tệ hơn nữa.

“Chúng tôi không có cãi nhau, chỉ là giận dỗi mà thôi.” Nghe lời tra hỏi của đầu bên kia, không biết vì sao Bạch Thắm lại có chút chột dạ. Chỉ là giận dỗi mà thôi, đây đâu tính là cãi nhau chứ.

“An Từ Thiên vĩnh viễn sẽ không cãi nhau với cô.” Im lặng một lúc, Lâm Mặc đáp lại lời giải thích của Bạch Thắm bằng một câu như thế.

Bạch Thắm ngây ngẩn cả người.

An Từ Thiên vĩnh viễn sẽ không cãi nhau với cô.

Anh sẽ mãi mãi không có chút bất mãn nào với cô, mãi mãi luyện tiếu đặt một chút tức giận lên người cô. Trước khi sống lại, mỗi một lần gọi là tranh cãi đều là tự bản thân công kích anh mà thôi.

Cuộc sống sau khi sống lại trôi qua quá thuận lợi, bất tri bất giác liền quên mất những ký ức kia. Ngẫm lại, hiện tại bản thân lại muốn dùng cách thức này để dẫm vào vết xe đổ của đời trước ư? Đời trước lấy danh nghĩa hận để tổn thương anh, đời này lại lấy danh nghĩa yêu để tổn thương anh.

Cô hối hận không dứt, ở trong lòng hung hăng trách mắng mình.

Rời khỏi chỗ của Trình Việt Vũ, Bạch Thắm nhấn số di động của Triệu Ngạn Bản để hẹn gặp mặt anh ta.

Triệu Ngạn Bản nhận được điện thoại hẹn gặp của Bạch Thắm liền vô cùng vui mừng –ll,e..ele...Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại hẹn mình gặp mặt, như vậy chẳng phải chứng tỏ bản thân cũng có chút vị trí trong lòng cô sao!

Lúc anh ta đến quán cà phê ước định, liếc mắt liền thấy cô gái mà mình thầm yêu đã lâu đang yên tĩnh ngồi một góc, cúi đầu nhẹ nhàng khuấy cốc cà phê trong tay. Khoảng cách hơi xa nên không thể thấy rõ vẻ mặt cô, có lẽ cô đang suy nghĩ chuyện gì đó đến mất hồn, nên một hồi lâu vẫn không hề động tác. Ngọn đèn trên tường hắt ra ánh sáng dịu dàng bao quanh cô tạo thành một vòng sáng mỏng lung. Giờ phút này, Triệu Ngạn Bản cảm thấy tương lai sẽ không thể tìm được một cô gái nào khiến anh ta động tâm như Bạch Thắm trên thế giới này nữa.

Bước từ từ đến trước mặt cô, không một tiếng động ngồi xuống đối diện cô, Triệu Ngạn Bản im lặng, chỉ tham lam ngắm nhìn khuôn mặt tinh tế của cô gái ở trước mắt.

Bị bóng râm bao phủ kéo suy nghĩ về, Bạch Thắm ngẩng đầu thấy Triệu Ngạn Bản ngồi ở đối diện đang nhìn mình chăm chăm, Bạch Thắm hơi sững sờ, liền nghĩ tới An Từ Thiên. Anh thích nhất chính là chẳng làm gì mà chỉ lẳng lặng nhìn cô, ăn cơm đến một nửa thì sẽ dừng lại nhìn cô, lúc đọc sách chỉ nhìn sơ qua rồi lại dời ánh mắt sang cô. Nửa đêm tỉnh ngủ anh sẽ len lén đến phòng cô, vịn mép giường nhìn cô, nhìn một lúc thì ngủ mất tiêu. Ngày hôm sau cô vừa mở mắt đã nhìn thấy anh thì hôm đó tâm tình sẽ rất tốt.

Làm thế nào đây, anh Từ Thiên, rất nhớ anh đó!

“Em chờ lâu chưa?” Thấy Bạch Thắm nhìn mình, Triệu Ngan Bản có chút ngượng ngịu.

“Không đâu, tôi cũng vừa đến thôi.” Bạch Thắm phục hồi tinh thần, đáp lại.

Gần đây Mễ Nhạc thường trách mình hay ngăn người, hình như đúng là có việc này nhĩ.

“....Không nghĩ tới em lại chủ động hẹn gặp anh, anh rất bất ngờ song cũng rất vui về!” Triệu Ngan Bản có chút kích động nói.

Bạch Thắm lại lần nữa thu hồi ánh mắt có chút mông lung của mình, nhìn về phía Triệu Ngan Bản, cảm thấy mới một thời gian không gặp, dường như mình đã hơi quên mất dáng vẻ của anh ta rồi.

“Hẹn anh tới là vì cần nói rõ ràng một số việc với anh.”

Triệu Ngan Bản sững sốt, đột nhiên có chút hoảng hốt khi thấy ánh mắt của Bạch Thắm, trực giác khiến anh ta không muốn nghe Bạch Thắm nói tiếp. Anh ta cảm giác nếu để cho cô tiếp tục nói thì về sau mình sẽ không thể tham dự vào cuộc đời cô được nữa.

“A, đúng rồi, đã có kết quả của cuộc thi diễn thuyết rồi đấy, anh đứng hạng nhất đó, em không định chúc mừng anh sao?”

“Triệu Ngan Bản.”

“Anh nghe nói em cũng tham gia, nhưng tại sao vào lúc tranh tài, anh không nhìn thấy em đâu? Đã có chuyện gì.....”

“Triệu Ngan Bản!” Bạch Thắm lên giọng, rốt cuộc cắt đứt tiếng lải nhải không ngừng của anh ta.

“Anh hãy nghe tôi nói trước, đừng mở miệng nữa.”

“Bạch Thắm, đừng nói nữa được không, đừng tàn nhẫn với anh như thế.”

Bạch Thắm nghe ra được trong giọng nói của Triệu Ngan Bản đang đè nén sự bị thương.

“Triệu Ngan Bản, xin hãy nghe tôi nói.” Bạch Thắm không dừng lại, nghiêm túc lặp lại một lần nữa, tay cầm thìa liền hơi dùng thêm sức.

“Gần đây tâm trạng tôi không tốt lắm, bởi vì tôi và chồng chưa cưới có một chút mâu thuẫn. Lý do là tôi khuyên anh ấy thu hồi quyết định thu mua công ty Đông Thành nhưng anh ấy không đồng ý. Anh ấy cho rằng có người đang mơ tưởng vợ chưa cưới của mình nên phải nhận chút báo ứng, để cho người đó hiểu, không phải là đồ của mình thì đừng nhòm ngó. Tôi nói cho anh ấy biết tôi đã dứt khoát từ chối người đó, anh ấy không nên nhẫn tâm phá hủy sự nghiệp của người ta như vậy. Chồng chưa cưới của tôi rất cố chấp, tôi nhất thời xúc động đã nói vài câu nặng lời, sau đó hai chúng tôi vẫn im lặng cho đến bây giờ.”

Nhìn thoáng qua Triệu Ngan Bản đang khiếp sợ, Bạch Thắm tiếp tục nói: “Hắn là anh cũng biết, gần đây gia đình anh ở trong tình trạng nguy hiểm như thế đều là do một tay anh tạo thành. Tôi đã từ chối anh rồi, rốt cuộc anh còn đang chờ mong điều gì nữa?” Bạch Thắm nói rất nặng nề, thậm chí là rất vô tình, cô đã suy nghĩ cẩn thận, ngoại trừ An Từ Thiên thì cô chẳng cần phải mềm lòng với bất cứ ai cả.

“Hôm nay tôi hẹn anh tới chính là muốn nói, bắt đầu từ hôm nay chúng ta không cần gặp nhau nữa, về sau xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, nếu như có một ngày nhìn thấy tôi thì xin hãy tránh thật xa. Chắc anh sẽ không muốn công ty do cha mẹ anh nỗ lực xây dựng hơn nửa đời người bị phá hủy trong chốc lát chứ? Tôi cũng không hy vọng vì một người không liên quan mà tôi và chồng chưa cưới sinh ra mâu thuẫn, làm thương tổn tình cảm giữa chúng tôi. Anh ấy là người đàn ông duy nhất mà tôi yêu suốt đời này.”

Cô muốn nói cho anh ta biết, chỉ cần anh ta không chủ động xuất hiện trước mặt cô thì công ty nhà anh ta sẽ bình yên ngay.

Bạch Thắm ăn nói vô tình, hành động cũng lưu loát, nói xong lời nên nói liền bỏ qua về mặt đau đớn và phẫn nộ của Triệu Ngan Bản, dứt khoát đứng dậy rồi đi.

“Em dựa vào đâu mà có thể xác định cả đời này chỉ yêu chồng chưa cưới của mình, em dựa vào đâu mà chắc chắn cả đời này anh ta sẽ không thay lòng.” Lúc nói những lời này, giọng điệu của Triệu Ngan Bản thậm chí đã có ý: cô vô tình thì tôi cũng độc ác thâm hiểm.

Bạch Thắm chẳng thèm quay đầu lại, chỉ nói: “Bởi vì tôi chính là lẽ sống của anh ấy.” Mặc kệ người phía sau sẽ phản ứng ra sao, giờ phút này cô chỉ muốn mau chóng về nhà, anh đang ở trong nhà chờ cô đấy.

Trở về nhà, vừa mở cửa liền thấy An Từ Thiên bê một đĩa quả anh đào đã rửa sạch sẽ đi về phía ghế sofa trong phòng khách. Sau bữa tối, thỉnh thoảng Bạch Thắm cũng xem TV, xem được một nửa liền thêm ăn thứ gì đó, An Từ Thiên không cho cô ăn quả vặt, mỗi ngày đều sẽ chuẩn bị một vài đĩa trái cây đã rửa sạch, thậm chí là cất gọn gàng đặt ở đâu đó cho Bạch Thắm đỡ thèm. Mặc dù, mấy ngày nay Bạch Thắm giận dữ không nói chuyện với anh, - nhưng vẫn không làm gián đoạn thói quen thường ngày của anh, chẳng qua là hai người biến thành một người mà thôi.

An Từ Thiên không ngờ Bạch Thắm sẽ về sớm như vậy, bình tĩnh đứng lại, hai người chỉ im lặng nhìn nhau. An Từ Thiên quay đầu thu hồi tầm mắt, bước về phía trước, đặt đĩa quả anh đào đồ thẩm vừa rửa sạch sẽ ở chỗ cố định.

Anh đột nhiên cảm thấy eo mình bị ôm chặt, có thứ gì đó dán trên lưng, thân thể anh cứng ngắc, nghe rõ giọng nói của Bạch Thắm.

“Anh Từ Thiên.....”

An Từ Thiên không biết mở miệng nói chuyện thế nào, cô ấy tha thứ cho mình rồi sao? Rốt cuộc cũng nguyên ý nói chuyện với mình sao? An Từ Thiên vẫn không nhúc nhích.

Người phía sau đã vòng đến trước mặt, đôi tay vẫn ôm eo anh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đầy uất ức lên nhìn anh, khẽ nói: “Anh Từ Thiên không để ý tới em sao?”

Lúc này anh mới có phản ứng, vươn tay ôm chặt Bạch Thắm, khẽ gọi: “Thắm Thắm”

Tâm trạng hoảng loạn mấy ngày qua giờ mới yên ổn lại, có trời mới biết anh hồi hận thế nào vì hôm đó nhất thời bị kích động mà nói lấy. Bạch Thắm đã phớt lờ anh mấy ngày rồi, thậm chí suýt chút nữa anh cũng bắt đầu hoài nghi hai người ở cùng nhau chỉ là một giấc mộng, hiện tại tỉnh mộng, bọn họ lại sắp như trước rồi.

“Anh Từ Thiên, em đã nói rõ với Triệu Ngan Bân rồi, về sau sẽ không gặp mặt anh ta nữa, sau này người kia sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống của chúng ta nữa.” Nhận được sự đáp lại của An Từ Thiên, Bạch Thắm mới nở nụ cười.

“Nếu như là anh Từ Thiên thì em đều có thể nhân nhượng.”

An Từ Thiên cảm thấy chuyện duy nhất mình có thể làm ngay bây giờ là dùng sức ôm chặt cô gái ở trong ngực, ôm thật chặt, ai cũng đừng nghĩ cướp đi cô gái chỉ thuộc về riêng anh.

Anh cố chấp muốn thu mua công ty Đông Thành, nói cho cùng chẳng qua là vì nội tâm xấu xí và ghen tỵ của chính mình mà thôi. Anh ghen tỵ tên Triệu Ngan Bân đó đã cùng Thắm Thắm vượt qua ba năm học cấp 3, còn anh thì không tồn tại trong ba năm đó. Ghen tỵ trong ba năm đó, Triệu Ngan Bân đã hấp dẫn ánh mắt của cô từng chút từng chút một, thậm chí suýt chút nữa khiến cô ái mộ, suýt chút nữa đã khiến anh mất đi người con gái mình yêu nhất.

Anh có ham muốn chiếm hữu đến đáng sợ, mười mấy năm qua, cho dù có ở chung một phòng thì cô vẫn gạt bỏ anh ra khỏi cuộc sống của cô, trừ những lúc ở nhà họ An, anh đều không thể ở bên cạnh cô.-. Cố gắng thay đổi tình trạng này, nhưng đôi lấy kết quả là cô quyết liệt tự tổn thương mình. Vì vậy, anh đổi sang một cách khác, mặc dù không thể ở bên cạnh cô nhưng anh đều nắm rõ mọi hành động của cô. Âm thầm giải quyết những người mơ tưởng cô, dạy dỗ những kẻ nói xấu cô, cuộc đời của cô vẫn bị anh dùng những hành động đáng sợ đó để xâm nhập vào mà cô chẳng hề hay biết - Cho dù là hiện tại, anh có thể ôm trọn cô vào lòng nhưng những hành động đó vẫn được tiếp tục không ngừng.

Tất cả đều do ham muốn chiếm hữu tham lam của anh quá phá, mà Thắm Thắm của anh lại chẳng biết gì cả, ngược lại còn từng bước thỏa hiệp với hành động ích kỷ của anh.

Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói mang theo vẻ khàn khàn vốn có: “Nếu như có một ngày anh làm ra chuyện khiến em rất tức giận, rất tức giận thì em sẽ làm sao?”

Bạch Thắm mỉm cười duỗi ngón tay thon lướt qua gương mặt An Từ Thiên, cuối cùng dừng lại ở bên môi anh.

“Anh Từ Thiên muốn tổn thương em à?”

Hồ hấp của người đàn ông lập tức rối loạn, vội la lên: “Không thể nào!” Cả đời này anh sẽ không thể làm tổn thương em!

Hôn nhẹ khoe môi anh, tâm tình của Bạch Thắm rất vui vẻ, liền nói: “Nếu như là anh Từ Thiên thì không sao cả.” Em tin tưởng anh vĩnh viễn sẽ không thương tổn em!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sự thật

Triệu Khai đang đi đến văn phòng của người hướng dẫn để đưa bảng chấm công cả tuần vào thời gian cố định như thường lệ. Bây giờ chính là thời gian các lớp có tiết dạy đến chấm công, trong phòng làm việc hơi náo nhiệt hơn so với bình thường, cửa đang mở, anh cũng không gõ cửa liền đi thẳng vào.

Vừa tiến vào liền phát hiện vị hoa khôi Bạch Thắm rất khó gặp gỡ của lớp mình cũng đang ở đây, còn có Lâm Mễ Nhạc và Tô Thanh Thiển nữa.

Ủm! Bình thường Bạch Thắm cũng khá thân thiết với hai người họ.....Khoan, không đúng, hai ngày qua không phải Tô Thanh Thiển và Bạch Thắm rất xa cách ư, hai ngày nay cũng chẳng thấy bóng dáng Lâm Mễ Nhạc đâu, sao bây giờ lại đồng đủ thế?

Liếc nhìn xung quanh lại thấy ánh mắt của các thầy cô giáo và đám học sinh cũng như có như không ngó qua bọn họ, anh càng cảm thấy rất kỳ quái. Nghi ngờ bước đến bên cạnh người hướng dẫn, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng nói của Lâm Mễ Nhạc: “Thật sự không ngờ Bạch Thâm có thể vào được đại học bằng cách đó, nếu không phải do cậu ấy không nhận được mà chính miệng nói với mình, mình thật sự không ngờ trông cậu ấy kiểu ngạo như thế mà phải dựa vào bản mình mới lên được đại học.”

“Cũng vì tính cách cương liệt của cậu mới không sinh lòng nghi ngờ gì với biến hóa lớn như thế, cậu là đồ ngốc à?” Đây là tiếng của Tô Thanh Thiên, vẫn độc mồm như cũ.

Đây là, Lâm Mễ Nhạc và Tô Thanh Thiên, làm sao có thể chứ? Bạch Thâm đang ở trước mặt bọn họ, tại sao họ có thể nói như vậy? Triệu Khai còn chưa kịp kinh ngạc được bao lâu, lại cảm thấy giọng nói này, hình như có gì đó bất thường!

Theo bản năng dời tầm mắt, ánh mắt lướt qua rồi dừng lại trước máy vi tính của Mộ Nhiên.

Đúng, là máy vi tính, giọng nói này là từ trong máy vi tính truyền ra! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lại tiếp tục bước lên trước hai bước, rốt cuộc có thể nhìn rõ nội dung trong máy vi tính, một cô gái đang đưa lưng về phía màn hình, cảnh tượng kia chính là phòng ngủ của nữ sinh, cô gái đứng ở cửa phòng ngủ nhưng không hề đi vào. Triệu Khai nhìn kỹ, tấm biển trên cửa là số 306. Nếu như anh nhớ không lầm, không phải phòng 306 là phòng ngủ của đám người Lâm Mễ Nhạc sao? Cô gái kia.....

Còn chưa kịp nghĩ quá nhiều, giọng nói của Lâm Mễ Nhạc lại vang lên bên tai: “Ai, mình nói cho cậu biết, không phải là để cho cậu nói mình dần, mình là muốn cậu nghĩ cách giúp mình, làm thế nào đây? Bạch Thâm bảo mình giúp cậu ấy, mình giúp thế nào hả? Nhà mình mở công ty chứ có mở đài truyền hình đâu, sao mà mở cuộc họp báo mời ký giả làm sáng tỏ được chứ? Huống chi, lời đồn trong trường học không đúng mười thì cũng đúng bảy phần mà.....” Nghe thấy giọng là biết cô đang phiền nào.

“Cậu đừng xía vào chuyện này, với cả cậu cũng chẳng quản được đâu. Việc duy nhất cậu có thể làm là giữ bí mật giúp cậu ấy, đừng nói cho bất kỳ ai, để cậu ấy tự giải quyết chuyện của mình đi. Đại gia bao nuôi cậu ấy cũng đã nói, nếu làm thì không cần sợ thân bại danh liệt. Trước kia là do mình bị mù mới nghĩ cậu ấy không tồi, sau này sẽ không thân thiết với cậu ấy nữa.”

Triệu Khai cảm thấy ánh mắt của mình thật chính xác, trước kia anh đã cảm thấy, thật ra thì người lạnh lùng nhất trong lớp không phải là Bạch Thâm, mà là Tô Thanh Thiên, bây giờ xem ra đúng là vậy rồi. Như vậy, cô gái đứng ở cửa chính là.....

Trên màn hình, cô gái chột xoay người lại, Triệu Khai lập tức thấy được trên khuôn mặt đáng yêu của cô gái hiện lên nụ cười lạnh, không hề che giấu chút nào...

Tổng Diêm, quả nhiên là Tổng Diêm!

Nhìn thoáng qua ba người Bạch Thâm đang đứng xoay lưng về phía anh, trong nháy mắt đó, Triệu Khai đột nhiên hiểu ra được cái gì, nếu như anh đoán không lầm thì lời đồn đãi trong trường học.....Anh không muốn nghĩ thêm nữa, rõ ràng là một cô gái đáng yêu như vậy, tại sao lại làm thế chứ?

Trên màn hình, Tổng Diêm đã đi ra khỏi ống kính, hình ảnh đột nhiên thay đổi, cảnh tượng chuyển thành trong quán internet, hình ảnh cũng không rõ lắm, song vẫn nhận ra được nhân vật chính trong đoạn video chính là Tổng Diêm. Trong một góc phòng, cô ta đang điều khiển chuột và bàn phím của máy vi tính ở trước mặt, mười ngón tay lướt như bay. Mặc dù hình ảnh không rõ lắm, nhưng Triệu Khai vẫn cảm nhận được Tổng Diêm luôn tươi cười, hơn nữa ý cười còn càng lúc càng đậm. Nụ cười này tương phản khá lớn với tươi cười ngọt ngào làm người ta hài lòng của cô ta, nó mang theo sự sáng khoái ác độc, thậm chí mặt mũi còn có chút vẩn vơ. Đến cuối cùng, hình như cô ta còn lăm bắm gì đó trong miệng nhưng lại hoàn toàn không nghe rõ, vì video đã chấm dứt như thế.

“Ồ trong file của một cái usb khác, tôi tìm được một chuyên gia về máy vi tính, lần theo vài địa chỉ IP của topic gửi vào BBS của trường học. Tất cả địa chỉ IP đều là ở trong tiệm internet, mà hai ngày trước, địa chỉ IP phát tán ra topic gọi là sự thật chính là của một máy vi tính trong tiệm internet đó. Mà gần đây nhất có người mở topic bằng địa chỉ IP này chính là người trong phòng 306 của chúng tôi.” Người nói chuyện là Bạch Thâm, nói tới đây, cô liền dừng một chút.

“Thầy hướng dẫn, kết quả đều ở trong đây.”

Nghe giọng nói hình như không có gì khác thường, nhưng đôi mắt sắc bén của Triệu Khai đã phát hiện Bạch Thâm có hơi đỏ vành mắt.

“Cho nên, những lời ở trong phòng ngủ đều là sắp xếp trước, thật ra, đây là một màn kịch mà em tìm Lâm Mễ Nhạc và Tô Thanh Thiên phối hợp diễn để gài bẫy Tổng Diêm. Nhưng sao em có thể chắc chắn người đó là Tổng Diêm chứ?” Kỳ thật Trương Viễn đã tin người tung ra lời đồn là Tổng Diêm rồi. Thân là người hướng dẫn, dĩ nhiên là đã có chút hiểu biết về học sinh của mình, đặc biệt là hai người sôi nổi như Bạch Thâm và Tổng Diêm.

Bình thường nhìn Bạch Thâm khá lạnh lùng nhưng thật ra rất thông minh, cô bé có thể nhìn rõ người xung quanh đối xử với mình là thật tâm hay giả dối. Còn Tổng Diêm thì nhiệt tình với người khác nên thoát nhìn khá là dễ thương đáng yêu, nhưng thật ra xử sự lại quá khôn khéo, vô cùng coi trọng danh lợi, hơi vì cái lợi trước mắt. Đây đối với một sinh viên còn non nớt như cô ta mà nói thì cũng chẳng phải chuyện tốt gì. Mà quan trọng nhất là, anh biết rõ mặc kệ là xét về gia thế hay tính cách của mỗi người thì Bạch Thâm hoàn toàn chẳng cần phải nói dối. Song anh có tin cũng vô dụng, anh hiểu rất rõ dụng ý của Bạch Thâm khi đặc biệt lựa chọn vào xé chiều hôm nay, lúc phòng giáo viên hướng dẫn đông đủ nhất trong cả tuần để tới giải thích lời đồn. Tuy rằng kết quả này có chứng cứ vô cùng xác thực nhưng ý chỉ trích lại hết sức rõ ràng, anh cũng không ngại ‘thuận nước đẩy thuyền’ giúp đỡ Bạch Thâm một phen.

“Chẳng lẽ ngay từ đầu em đã nhận định là Tổng Diêm tạo ra tin đồn sao?”

Vấn đề có chút sắc bén đấy, mọi người xung quanh không rõ chân tướng liền cho là thầy hướng dẫn đang thiên vị bạn Tống Diễm kia.

“Tống Diễm và em vốn cùng phòng, chúng em ở chung cũng khá tốt, làm sao em sẽ lập tức nhận định là bạn ấy chứ, là....” Giọng nói vốn bình yên không gọn sóng nhưng lúc này lại vì câu hỏi sắc bén hơi chói tai của người hướng dẫn mà hơi run nhẹ.

Triệu Khai lập tức nghe ra được, người đẹp bị uất ức, anh có chút đau lòng đấy. Thầy hướng dẫn, thầy đừng nghiêm khắc thế chứ! Bạch Thắm không phải là loại người vô duyên vô cớ nhắm vào người khác đâu, anh tin tưởng Bạch Thắm làm vậy là có nguyên nhân.

Bạch Thắm còn chưa nói hết câu, Lâm Mễ Nhạc lại không thể đứng nhìn bạn tốt chịu uất ức liền cắt ngang lời cô, giải thích: “Thưa thầy, là em, là em phát hiện Tống Diễm khả nghi trước.”

Trương Viễn thấy Lâm Mễ Nhạc chen miệng giải thích, cũng không nói gì nhiều, ý bảo cô tiếp tục giải thích.

“Tuy rằng lời đồn trong mỗi topic trên diễn đàn của trường đều khác nhau nhưng em lại phát hiện ra dưới mỗi topic gần như đều có một corset tên là 'Con thỏ nhỏ nghiệp dư', mặc dù không nói nên gì nhiều song những nội dung phát tán ra đều là ngôn từ công kích Bạch Thắm. Mà corset đó, em đã từng vô tình nhìn thấy trong máy vi tính của Tống Diễm, hình như là nickname cô ta đặt trong BBS. Em bảo Bạch Thắm nghĩ cách thử cô ta một lần, nào ngờ lần thử này lại vạch trần được bộ mặt thật của cô ta. Nếu không phải do em tận mắt nhìn thấy thì em hoàn toàn không tin là do cô ta làm. Bình thường cô ta còn luôn an ủi Bạch Thắm, nói tin tưởng Bạch Thắm nhất định không phải loại người như vậy, cô ta tuyệt đối tin tưởng mà, bởi vì lời đồn là do chính tay cô ta tạo ra!” Lâm Mễ Nhạc càng nói càng kích động, âm lượng cũng càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, đoán chừng người đi trên hành lang cũng sẽ nghe rõ tiếng của cô rồi.

Lâm Mễ Nhạc vừa dứt lời, trong phòng làm việc liền yên lặng mấy giây. Triệu Khai chợt nhớ tới hai ngày trước tiết dạy của giáo sư Lê, Tống Diễm còn ngồi bên cạnh khích lệ ủng hộ Bạch Thắm, còn nói sẽ luôn luôn là bạn bè. Lúc đó anh chỉ cảm thấy Bạch Thắm đúng là không biết điều, ngay cả được cô gái ngây thơ thiện lương như Tống Diễm an ủi mà cũng chẳng chút lưu tình mà đẩy ra ngoài, khi đó ngay cả anh cũng hơi tin tưởng lời đồn đó. Hiện tại, cẩn thận nhớ lại những lời nói khi đó của Tống Diễm, đúng là hàm ý sâu xa mà. Anh có chút sợ hãi, không ngờ bình thường nhìn như một cô gái nhiệt tình, đơn thuần lại có tâm cơ khá sâu, thủ đoạn còn khá ác độc. Phải biết rằng: Danh dự của một cô gái quan trọng đến cỡ nào! Bạch Thắm đã đắc tội gì với Tống Diễm mà khiến Tống Diễm dùng mọi thủ đoạn với cô như thế?

Mọi người trong phòng bắt đầu thì thầm, thảo luận vấn đề này.

Có lẽ là do lời an ủi của bạn tốt, giọng nói của Bạch Thắm đã khôi phục bình tĩnh: “Bây giờ em chỉ muốn biết rốt cuộc em đã đắc tội gì với cậu ấy, để cho cậu ấy có thể giả vờ thân thiết giống như chị em ở trước mặt em, vừa xoa người đã phá hủy danh dự của em rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng nghị luận chung quanh càng lớn hơn. Hiện tại Triệu Khai chỉ cảm thấy thì ra Tống Diễm lại là một cô gái có nội tâm xấu xa không chịu nổi!

“Ài, cô Tống Diễm đó là ai vậy, anh gặp qua chưa?”

“Tôi đã gặp cô Tống Diễm đó rồi, thoát nhìn là một cô sinh viên rất đáng yêu, không ngờ hóa ra lại là người như vậy. Phụ nữ ấy à, quả nhiên là không thể coi thường.”

“Vậy Tống Diễm này và Tống Diễm trong hội học sinh kia là cùng một người rồi. Xem đi, tôi đã nói trước với anh cô Tống Diễm đó không đơn giản mà, anh vẫn không tin, còn nói cô ta rất đơn thuần. Anh xem, người đơn thuần mà anh nói đã làm ra chuyện đơn thuần rồi đấy.”

“Học sinh thời nay à, tâm tư đúng là càng ngày càng phức tạp rồi. Tôi có ấn tượng với cô Tống Diễm kia, đi học khá tích cực, tôi còn nghĩ là một đứa bé ngoan, nào ngờ là người như vậy đâu, ài. . . . .”

Mọi người ở đây đều rớt rít nghị luận, bỗng có một giọng nam trầm thấp từ ngoài cửa truyền vào: “Tôi cũng muốn biết lý do nào khiến quý nhà trường có danh tiếng hơn trăm năm lại để mặc cho học sinh của mình bị lời đồn bao vây, uất ức đến tận bây giờ!”

Mọi người sững sốt, theo nơi phát ra tiếng nhìn về phía cửa, một người đàn ông từ ngoài cửa hùng hổ tiến vào. Thân cao 1,84m, âu phục trên người được cắt may tỉ mỉ khéo léo lộ ra thân hình cao ráo của anh. Không hề do dự, vẻ mặt anh trầm tĩnh như nước, đi thẳng đến bên cạnh Bạch Thắm.

Triệu Khai nghe thấy Lâm Mễ Nhạc nhỏ giọng kêu lên: “Rất đẹp trai đó!”

Được rồi, cho dù bản thân không muốn thừa nhận, nhưng chỉ trong cái liếc mắt ngắn ngủi, anh cũng cảm thấy người đàn ông này có tướng mạo hết sức xuất sắc. Mặc dù màu da có chút tái nhợt, nhưng không hề lộ vẻ yếu đuối, hình dáng gương mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, có góc cạnh, đôi môi mím chặt như muốn nói với mọi người rằng: hiện tại tâm tình của anh không tốt, trong đôi mắt thâm sâu tràn đầy tức giận khiến người ta không dám dễ dàng nhìn thẳng.

Anh là ai? Triệu Khai nghi ngờ.

“Anh Từ Thiên, sao anh lại tới đây?” Bạch Thắm rất kinh ngạc, vì sao An Từ Thiên lại xuất hiện ở đây vào lúc này chứ?

“Không đến, còn để em chịu uất ức nữa sao?” An Từ Thiên hiếm khi không mỉm cười với Bạch Thắm, lúc nói chuyện còn mơ hồ tức giận.

“Bạch Thắm, vị tiên sinh này là?” Trương Viễn cũng không hề tức giận vì An Từ Thiên bỗng nhiên xuất hiện, còn không thèm nhìn mình nữa. Ánh mắt của

anh luôn luôn sắc bén, đã nhìn ra người đàn ông ở trước mắt này không phải thì quý, người bình thường tuyệt đối sẽ không nói những lời này ở trước mặt công chúng, anh quyết định phải biết rõ thân phận của người tới mới nói sau.

Bạch Thắm vừa mới chuẩn bị trả lời câu hỏi của người hướng dẫn, thì có một giọng nam trả lời thay cô: “Xin chào, tôi là trợ lý của tổng giám đốc của An thị, vị này là tổng giám đốc của An thị.” An Trì bước lên trước, khách khí giới thiệu thân phận của mình với Trương Viễn.

An thị? Trương Viễn rất bất ngờ, thời gian trước trường học chỉ một món tiền khổng lồ để xây sân thể dục mới, nghe nói chính là do An thị tài trợ toàn bộ tiền bạc, hai người kia nói An thị thì chắc là An thị này rồi.

Còn chưa kịp mở miệng chào hỏi, ngoài cửa lại có tiếng nói truyền vào: “Tổng giám đốc An đại giá quang lâm đến trường của chúng tôi, sao không báo sớm để chúng tôi chuẩn bị tiếp đón chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vạch trần

Người đến là viện trưởng của học viện ngoại thương - Tiền Chí Quốc.

“Ai nha, trợ lý An, chào cậu, chào cậu!” Ông ta vừa tiến vào liền nhiệt tình bắt tay chào hỏi An Trì.

“Viện trưởng Tiền, xin chào ông! Hôm nay chúng tôi đến đây chủ yếu là vì chuyện của cô Bạch Thắm - vợ chưa cưới của quản lý nhà chúng tôi. Gần đây cô Bạch bị người ta hãm hại tung tin đồn, chúng tôi muốn biết rốt cuộc quý trường sẽ xử lý thích đáng như thế nào.” Lời nói của An Trì hoàn toàn đối lập với vẻ nhiệt tình của Tiền Chí Quốc, đi thẳng vào vấn đề, biểu đạt mục đích chính của lần 'hung sư vấn tội' này.

Vị viện trưởng Tiền Chí Quốc này cũng không phải ngồi rồi, lập tức dừng chào hỏi, nhanh chóng tiến vào chủ đề. Nói giỡn à, lần trước xây sân thể dục mới đều do An thị tài trợ toàn bộ tiền bạc đấy, vị thần tài này mà không đối xử thật tốt thì coi sao được chứ!

“Tổng giám đốc An cứ yên tâm đi, chúng tôi sớm đã chú ý tới chuyện này, vì tính đặc thù của chuyện này, chúng tôi cũng không tiện 'khuê chiêng giống trống' điều tra, liền giao cho thầy hướng dẫn Trương Viễn của trò Bạch Thắm tự mình đi điều tra.”

Nói xong liền xoay người hỏi Trương Viễn: “Thầy Trương, thời gian trước tôi đã nhấn mạnh với cậu về những lời đồn trong trường học, cậu điều tra đến đâu rồi?”

Trương Viễn vội vàng nói: “Viện trưởng tới đúng lúc lắm, kết quả đã tra ra được. Tóm lại những lời đồn trong trường học đều là giả dối không có thật, thật ra là có người cố ý tung tin đồn muốn phá hoại danh dự của trò Bạch Thắm.” Ở trong lòng thì yên lặng châm chọc, ông nhấn mạnh với tôi phải điều tra rõ chuyện này từ lúc nào chứ, nếu không phải do tôi coi trọng Bạch Thắm, kịp thời nhắc nhở thì hôm nay sợ là ông lại nói khác rồi.

Tiền Chí Quốc vốn đang mỉm cười lập tức trầm mặt xuống, nói: “Hừ, cố ý tung tin đồn phá hoại danh dự của bạn học không phải là lỗi nhỏ đâu! Sinh viên thời nay đều là như thế sao? Ai làm? Chẳng lẽ thầy Trương không định trừng phạt nó à?”

“Tôi cũng vừa mới biết thủ phạm sau những lời đồn đó là ai, còn chưa kịp gọi người tới để hỏi cặn kẽ tình hình.”

“Gọi tới đi, hỏi rõ ràng xem tại sao lại muốn hãm hại vợ chưa cưới của tôi!” Nói chuyện chính là An Từ Thiên, chỉ cần nghĩ tới Thắm Thắm phải chịu uất ức trong thời gian dài như vậy, anh vừa đau lòng vừa tức giận.

“Đừng, vậy bây giờ anh gọi em đó đến đây đi, tìm hiểu cặn kẽ tình huống. Không làm gì đã đưa ra hình phạt cũng hơi bất công đó.” Thái độ cả vú lấp miệng em của An Từ Thiên cũng không khiến cho Tiền Chí Quốc tức giận, ngược lại còn phụ họa thêm.

Thật ra thì ông ta chỉ nói miệng vậy thôi, nhưng người có đầu óc đều nghe ra là gọi Tổng Diêm đến chỉ là phong nền, để người ta mượn cớ mà thôi. Hôm nay tổng giám đốc của An thị đã đích thân đến truy cứu chuyện này, Tổng Diêm nhất định gặp vận rủi rồi!

Nhận được điện thoại, Tổng Diêm liền chạy đến phòng giáo viên, nửa đường còn gặp phải lớp trưởng Triệu Khai của lớp mình, Tổng Diêm liền bày ra nụ cười ngọt ngào như ngày thường, chào hỏi: “Chào lớp trưởng!”

Ngoài ý muốn, không hề được đáp lại, chỉ thấy Triệu Khai dùng vẻ mặt khó hiểu và ánh mắt kỳ quái để nhìn mình, Tổng Diêm đột nhiên cảm thấy có chút mù mờ, suy nghĩ một chút tình huống gần đây, cảm thấy mình không hề đắc tội Triệu Khai, liền nhắc chân tiếp tục đến văn phòng.

Cửa văn phòng đang đóng, Tổng Diêm có chút kỳ quái, bình thường vào giờ này, cửa văn phòng đều luôn luôn có sinh viên đến tìm thầy giáo, sao hôm nay lại an tĩnh như vậy? Nghĩ đến vừa rồi đụng phải Triệu Khai, vẻ mặt cậu ta rất kỳ quái, chắc cậu ta cũng từ đây về đi. Trong lòng Tổng Diêm không khỏi có chút lo lắng, ổn định tâm tư liền nâng tay lên gõ cửa, nghe được bên trong nói 'mời vào' mới đẩy cửa đi vào.

Phòng làm việc yên tĩnh khác thường, bình thường mặc dù cũng nói phải giữ yên lặng, nhưng người đến người đi khó tránh khỏi có chút huyền ảo. Mà

hôm nay lại chẳng có ai nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng lật trang sách và di chuyển đồ vật thôi. Tống Diễm nhạy cảm phát hiện có vài thầy giáo đang liếc mắt quan sát mình, trong lòng càng thêm lo lắng. Ánh mắt Tống Diễm chuyển sang thầy hướng dẫn, bên cạnh còn thêm một người, có chút quen mặt, cẩn thận suy nghĩ một chút - Là viện trưởng! Viện trưởng làm gì ở phòng giáo viên hướng dẫn vậy? Nếu như có chuyện thì tại sao còn ngồi đó, không nhanh không chậm uống trà chứ?

Cổ đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, Tống Diễm bày ra chiêu bài của mình.

“Chào thầy hướng dẫn, chào viện trưởng!”

“Ừ.” Tiền Chí Quốc không hề để ý đến Tống Diễm, vẫn uống trà như cũ, chính là không để lại dấu vết quan sát nữ sinh đáng yêu, vui vẻ này. Chỉ có Trương Viễn đáp lại Tống Diễm, dù sao đợi lát nữa thì người hỏi chính là anh mà.

“Tống Diễm à, hẳn là em đã nghe nói gần đây trong trường học nổi lên rất nhiều lời đồn về Bạch Thâm chứ?” Thái độ của Trương Viễn với Tống Diễm vẫn như bình thường, trên mặt còn mang theo ý cười mơ hồ, cũng không quá nghiêm nghị, hỏi một câu rất bình thường.

“Có nghe nói qua ạ.” Trong lòng Tống Diễm kinh hãi, trên mặt không có ý cười, miễn cưỡng chuyển về mặt tự nhiên thành nghiêm túc.

“Em và Bạch Thâm là bạn cùng phòng, có quan hệ thế nào?” Trương Viễn tiếp tục hỏi.

“Thưa thầy, vừa vào học kỳ Bạch Thâm liền dọn ra ở riêng, thỉnh thoảng cũng có về qua phòng. Chúng em ở chung không tệ lắm, bạn ấy dọn ra ngoài thì bọn em cũng ít nói chuyện hơn.” Tống Diễm cố gắng cân nhắc từ ngữ, cẩn thận trả lời, chỉ sợ thầy hướng dẫn phát hiện ra điều bất thường.

“Em và bạn ấy có mâu thuẫn gì không? Em cảm thấy bạn ấy là người như thế nào?”

“Tuy tính tình Bạch Thâm hơi lạnh nhạt, không nhiệt tình khi ở chung với người khác, nhưng nhân phẩm khá tốt. Ban đầu ở chung phòng thì chúng em có chút xích mích nhưng không to tát lắm. Em thật sự quý bạn ấy, mặc dù không thích nói chuyện với người khác, nhưng là người rất chân thành.” Tống Diễm nói xong còn cười cười, nói có chút mâu thuẫn thì thầy hướng dẫn cũng chẳng tin đâu, cứ nói có chút xích mích nhỏ đi. Cô ta không hề chú ý tới, ưc cô ta nói quý Bạch Thâm thì viện trưởng ở một bên liền ngừng giờ tài liệu trong mấy giây.

“Ừ, xem ra các em sống khá hòa thuận đấy. Bình thường tôi cũng nghe nói, em rất nhiệt tình với mọi người, danh tiếng trong đám sinh viên cũng khá tốt.”

Nghe thấy thầy hướng dẫn khen ngợi, Tống Diễm không nhịn được cười khẽ một tiếng, trên mặt chợt thoáng qua vẻ đắc ý.

“Vậy em cảm thấy những tin đồn về Bạch Thâm là thật hay giả? Dựa theo sự hiểu biết của em về Bạch Thâm thì có phải bạn ấy là người như vậy không?”

Trọng điểm tới rồi, nghe rõ câu hỏi của thầy hướng dẫn, Tống Diễm liền nhú mày, vẻ mặt khổ sở, do dự.

Thấy thế, Trương Viễn tiếp tục dẫn dắt: “Em không cần suy nghĩ nhiều, tôi đã hỏi Lâm Mễ Nhạc và Tô Thanh Thiển về những vấn đề này rồi. Hiện tại lời đồn truyền ra lợi hại như vậy, đã ảnh hưởng đến danh dự của trường học rồi, bây giờ tôi không thể bỏ mặc được. Dù sao ba người các em cũng là bạn cùng phòng với Bạch Thâm, sẽ hiểu rõ bạn ấy hơn những người khác, tôi nghĩ nên tìm các em hỏi trước tình hình rồi mới giải quyết.”

Tống Diễm nghe thấy thầy hướng dẫn nói đã hỏi Lâm Mễ Nhạc và Tô Thanh Thiển trước liền nhú mày, nghĩ tới hai ngày trước.....Khóe miệng không kìm được hơi nhếch lên.

Nghe thầy hướng dẫn nói xong, Tống Diễm vẫn vờ tỏ ra vẻ khó xử, do dự một hồi, rốt cuộc cũng mở miệng: “Thưa thầy, em thật sự cảm thấy Bạch Thâm là một cô gái tốt, tuy rằng chúng em không phải là bạn bè tốt nhất, nhưng em thật sự rất quý trọng người bạn này. Người khác đều nói bạn ấy dựa vào dáng vẻ xinh đẹp của mình mà làm kiêu, nhưng em biết rõ bạn ấy hoàn toàn không giống như thế, bạn ấy....Bạn ấy chỉ muốn bày ra mặt hoàn mỹ nhất ở trước mặt mọi người mà thôi.”

“Hả? Tại sao em lại nói như vậy?”

“.....Trong lúc vô tình, em đã từng nghe thấy Lâm Mễ Nhạc nói Bạch Thâm rất thiếu tiền, nhưng đó là chuyện vừa mới vào trường đại học thôi. Thỉnh thoảng em có nhìn thấy ai đó đến trường đón bạn ấy, ban đầu em cũng thấy rất kỳ quái, song sau khi bạn ấy nói có chồng chưa cưới rồi thì em chẳng hề suy nghĩ nhiều nữa, dù sao đó cũng là chuyện riêng của bạn ấy.”

Tống Diễm do dự nói xong, Tiền Chí Quốc nghe vậy, rốt cuộc đã ngẩng đầu, san sẻ chút ánh mắt vào cô ta, ánh mắt sắc xảo nhìn ra được đằng sau vẻ mặt do dự của Tống Diễm là suy nghĩ: hỏi tôi mau đi, hỏi tôi nhiều vấn đề nữa đi, tôi có rất nhiều điều muốn nói đó.

“Vậy em có xem qua nội dung của những bài đăng đó không, có bình luận ở phía dưới không?”

“Em có xem qua nội dung bài đăng, nhưng mà em không bình luận, bởi vì em cảm thấy 'thanh giả tự thanh' (người trong sạch sẽ tự chứng minh mình trong sạch), giải thích quá nhiều ngược lại là che giấu, em nghĩ rằng một ngày nào đó mọi người sẽ hiểu và thông cảm cho Bạch Thâm.” Tống Diễm mỉm cười, nó.

Trương Viễn hỏi tiếp: “Hả? Em chưa từng bình luận sao? Nhưng vì sao Lâm Mễ Nhạc lại nói trong lúc vô tình đã thấy em bình luận phía dưới bài đăng, tài khoản là chú thỏ nhỏ thích chưng diện chứ?”

Nụ cười của Tống Diễm hơi cứng ngắc, Trương Viễn tiếp tục nói: “Tôi đã cố ý đọc vài bình luận ở phía dưới bài đăng, quả nhiên phát hiện ra có tài khoản này, nội dung bình luận cũng giống như bài đăng, đều dùng ngôn từ mang tính châm chọc.”

Có lẽ là bị giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc của Trương Viễn hù dọa, hoặc có lẽ là bị nội dung hù dọa, sắc mặt Tống Diễm biến thành tái nhợt, miệng há ra nhưng không thốt ra được câu hoàn chỉnh.

“Thưa thầy, em...em không có.....” Hốt hoảng đứng phắt ánh mắt nghiêm nghị của Trương Viễn, liền vội vàng tránh né, nỗ lực ổn định tâm tư, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, muốn tìm lý do ứng phó với tình huống trước mắt. Tống Diễm đột nhiên hiểu ra, ban này lớp trưởng Triệu Khai nhìn mình với vẻ mặt khó hiểu, có lẽ chính là vì chuyện này đi.

“Thưa thầy, em nhớ ra rồi. Ban đầu nó là tài khoản phụ của em, sau lại bị Lâm Mễ Nhạc thấy được, cậu ấy tìm em muốn dùng nó, nói là tăng thêm tài khoản cho mình. Sau đó em không thể nào đăng nhập tài khoản đó nữa, bây giờ còn chẳng nhớ mật khẩu rồi.” Mặc kệ, phải qua cửa này trước, có chết cũng phải kéo Lâm Mễ Nhạc xuống nước.

Trương Viễn không hề bỏ qua tia sáng lạnh chợt lóe lên trong mắt Tống Diễm, lại nói tiếp: “Ý của em là những bài viết đó đều do Lâm Mễ Nhạc đăng, sợ bị tra được nên mới vu oan cho em, đúng không?”

“Lâm Mễ Nhạc và Bạch Thắm là bạn học chung cấp 3, trong trường, bạn ấy là người hiểu rõ Bạch Thắm nhất, em nghĩ bạn ấy sẽ không đối xử với bạn tốt của mình như vậy đâu.” Sẽ không đối xử như vậy với bạn tốt của mình, nhưng nếu như không còn là bạn bè nữa thì sao? Cô ta nghe nói, hai ngày qua Lâm Mễ Nhạc và Bạch Thắm rất ít khi ở cùng nhau.

Trương Viễn nhìn nữ sinh trước mắt, nội tâm khẽ than thở. Thật ra thì anh vẫn cảm thấy Tống Diễm là một sinh viên tốt, có năng lực, có bản lĩnh, có yêu cầu, mặc dù không có bối cảnh gia đình xuất sắc chống đỡ nhưng dựa vào tính cách mạnh mẽ thì sau khi tốt nghiệp cũng có thể nhận được không ít thành tựu về mặt sự nghiệp. Đáng tiếc, lại sử dụng những năng lực này vào sai chỗ rồi, chọc tới An thị thì cuộc sống sau này có lẽ sẽ chẳng mấy dễ chịu đâu.

“Em nói mình không đăng, còn nói không phải là Lâm Mễ Nhạc, bây giờ lại chỉ có hai người các em biết, vậy không phải là một trong hai em thì là ai?” Viện trưởng vẫn luôn im lặng ngồi uống trà, giờ tài liệu ở một bên đột nhiên mở miệng. Là về nghiêm nghị và tức giận khác hẳn với Trương Viễn.

“Chỉ là, lúc bạn Lâm Mễ Nhạc nói đến chuyện này còn giao ra một vài tư liệu, nếu không thầy Trương thật sự không biết tra xét bằng cách nào.”

Nói xong, tay liền lắc lắc túi tài liệu dày cộp ở trước mặt Tống Diễm “Coi như những lời trước của em đều đúng đi, vậy em muốn giải thích như thế nào về cái này đây?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kết thúc trò hay

Dù sao Tống Diễm cũng chỉ là một sinh viên đại học chưa trải chuyện đời, làm sao từng bị một người là giáo sư như Trương Viễn quát hỏi, lúc cầm tập tài liệu, bàn tay cũng run lên, cô ta lật xem từng tờ từng tờ một, sắc mặt dần trở nên tái nhợt, thậm chí còn đổ mồ hôi lạnh. Trong tay cô ta là tài liệu mà An Trì điều tra được, thời gian, địa điểm mỗi lần cô ta post bài đăng đều được liệt kê rất cặn kẽ, còn có cả thông tin về người đã giúp cô ta làm giả ảnh chụp nữa. Đây đều là những chứng cứ Bạch Thắm tìm ra được, không cần phải nói thêm điều gì nữa, giấy trắng mực đen như vậy đã đủ để chứng minh rõ cuộc là ai là người đứng sau những lời đồn đại. Tống Diễm cố gắng kiềm chế bản thân ngừng run rẩy, nhưng đột nhiên cô ta nghe được giọng nói của Lâm Thước Nhạc: “Thật ra lúc còn học trung học, mối quan hệ giữa tôi và Bạch Thắm cũng không hẳn là rất thân thiết, sau này học đại học mới gần gũi với nhau như vậy.”

Nội dung quen thuộc như vậy khiến cho Tống Diễm đột nhiên ngẩn đầu. Trên màn hình máy tính chính là hình ảnh cô ta đang đứng trước cửa phòng kí túc xá cong môi cười lạnh. Cho đến tận bây giờ, cô ta cũng không nghĩ được rằng lúc cô ta cười lạnh sẽ có dáng vẻ như vậy, thì ra ngay cả bản thân cô ta cũng không thể nhận ra mình được nữa rồi sao? Rốt cuộc Tống Diễm cũng không thể khế được cơ thể ngừng run rẩy.

Mãi cho đến khi đoạn video kia kết thúc, cơ thể cô ta run rẩy càng rõ ràng, tài liệu trong tay Tống Diễm bị nắm chặt đến nhàu nát, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay cô ta không ngừng chảy ra làm thấm ướt tập tài liệu.

Trương Viễn nhìn Tống Diễm không nói gì, đột nhiên siết chặt nắm đấm tay đến mức gân xanh nổi lên rõ ràng, Tiền Chí Quốc cười lạnh mở miệng: “Thầy Trương, đây chính là học sinh mà bình thường ông vẫn luôn khen ngợi sao? Ông xem đi, cái gọi là ‘học sinh tốt’ của ông đã làm ra chuyện gì! Thật không ngờ trường đại học A của chúng ta lại có thể tuyển được một học sinh có thủ đoạn ác liệt như vậy, nếu cứ như vậy, truyền thống và danh tiếng trăm năm nay của trường sớm muộn gì cũng bị hủy hoại trong tay hai người!” Tiền Chí Quốc hung hăng vỗ bàn, thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Tuy rằng Trương Viễn biết Tiền Chí Quốc nói như vậy thật ra không phải để phê bình ông, mà là nói cho người nào đó nghe, để anh ta sẽ không vì chuyện lần này mà giận chó đánh mèo, rút tiền tài trợ dành cho trường, nhưng dù sao ông cũng đang có mặt trong căn phòng này, bị nói thẳng mặt không kiêng nể gì trước mọi người như vậy, trong lòng cũng có chút tức giận, nhưng không thể mắng lại, nên đương nhiên trút hết mọi tức giận lên kẻ đầu sỏ là Tống Diễm.

Trương Viễn cũng nặng nề vỗ bàn thật mạnh: “Tổng Diêm, thật sự là em đã khiến cho tôi quá thất vọng rồi! Tốt nhất hiện tại em nên giải thích cho tôi biết, tại sao em lại làm như vậy!”

Bỗng nhiên đôi mắt vốn ráo hoảnh của Tổng Diêm dần trở nên mờ hồ, nước mắt không hề báo trước rơi xuống từng giọt lớn giọt nhỏ, vì sao lại làm như vậy, vì sao cô ta lại làm như vậy: “Tôi* không thích cô ta, tôi vô cùng chán ghét cô ta.” Có lẽ là bởi vì khốc, giọng nói của cô ta đã không còn ngọt ngào như bình thường nữa.

*Chữ “tôi” vốn là để xưng hô với giáo sư Trương, mình để Tổng Diêm xưng hô như vậy có thể coi là rất “hỗn”, nhưng cảm xúc của cô ta đang bị rối loạn, hơn nữa nếu xưng “em” thì có vẻ nhu mì quá, không hợp với một nhân vật phản diện độc ác như cô ta.

“Hoang đường! Chỉ bởi vì em không thích Bạch Thâm, nên đã dùng thủ đoạn ác liệt như vậy để tạo ra lời đồn đại đối phó với em ấy sao? Cùng là con gái với nhau, em hẳn là biết danh dự quan trọng như thế nào đối với một cô gái chứ, em làm như vậy, chẳng lẽ em vốn không hề có chút cảm giác áy náy nào hay sao? Chẳng lẽ em không hề nghĩ đến chuyện này sẽ gây ra hậu quả như thế nào sao?”

“Tôi không thích cô ta, tôi chán ghét cô ta, tại sao tôi lại phải áy náy cơ chứ!” Cô gái vốn còn đang cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu, không thể khống chế cảm xúc mà hét lớn: “Tôi không thích cô ta, tại sao lại có rất nhiều người cứ thích cô ta như vậy!”

Tiếng hét này lại làm cho hai vị giáo sư đối diện sững sốt, họ không hề nghĩ tới rằng cô nữ sinh vốn đang im lặng lại sẽ đột nhiên bùng nổ cảm xúc, rống to lên như vậy.

Bị một nữ học trò nhỏ bé hét thẳng vào mặt như vậy, Tiền Chí Quốc cảm thấy toàn bộ mặt mũi của mình đều mất sạch, vô cùng tức giận: “Em...” Còn chưa kịp nói hết, lại đột nhiên xuất hiện một giọng nữ ngắt lời ông định nói.

Từ lúc Tổng Diêm bước vào căn phòng này cho đến hiện tại mọi sự thật đều đã được vạch trần, về mặt của Bạch Thâm vẫn không hề có chút thay đổi, lạnh lùng thản nhiên lắng nghe cuộc nói chuyện vừa rồi, hiện tại mới chịu bước ra từ căn phòng nhỏ bên trong văn phòng: “Có lẽ tôi biết vì sao cô chán ghét tôi như vậy, thậm chí không tiếc dùng những thủ đoạn ác liệt như vậy để đối phó với tôi.”

Bạch Thâm theo Tổng Diêm tiến vào mãi cho đến hiện tại sự tình chân tướng hoàn toàn vạch trần đi ra, trên mặt vẻ mặt vẫn không có biến hóa, lạnh lùng thản nhiên nghe được hiện tại rốt cục theo văn phòng phòng trong đi ra: “Có lẽ tôi biết vì sao cô chán ghét tôi như vậy, thậm chí không tiếc dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với tôi.”

Vốn đã có chút không khống chế được cảm xúc, Tổng Diêm nhìn thấy Bạch Thâm đầy bình tĩnh bước ra từ căn phòng nhỏ bên trong văn phòng, đi theo sau còn có Lâm Thuộc Nhạc, Tô Thanh Thiên và hai người đàn ông lạ mặt, giờ phút này cô ta chật vật như thế, lại còn bị người mà cô ta vô cùng chán ghét, dùng trăm phương nghìn kế để hãm hại nhìn thấy, Tổng Diêm đột nhiên cảm thấy, bản thân mình chưa bao giờ trở nên mất mặt lung tung như vậy. So với cô ta, Bạch Thâm lạnh lùng cao ngạo nhìn cô ta tôn biết bao nhiêu tâm tư, chật vật tranh đoạt, cuối cùng lại khiến bản thân bị thương đầy mình mà cô không cần tốn chút sức lực đã có thể đạt được lại vứt bỏ dễ dàng như giấy rách.

Tổng Diêm càng trở nên không thể kiềm chế: “Vi cái gì? Tôi cũng muốn là gì cái gì! Vì sao cô chỉ cần làm ra vẻ lãnh diễm* cao quý liền có rất nhiều người thi nhau thích cô? Vì cái gì mà mỗi lần có chuyện gì tốt, giáo sư cũng sẽ ưu tiên cho cô? Vì sao mà ngay cả Lê giáo sư cũng chỉ liếc mắt một cái đã vừa ý cô, mà cho dù tôi có cố gắng cỡ nào cũng chỉ có thể đối lại được những câu nói qua loa có lệ của họ? Vì sao mà cô chịu bao lời tai tiếng mà các cô ấy còn đứng về phía cô? Cô nói cho tôi biết vì sao đi? Vì sao rõ ràng tôi đã cố gắng khiến cho bản thân trở nên thu hút chói mắt, nhưng cô vừa xuất hiện, mà lại không cần làm bất kì điều gì cũng đã có thể cướp đoạt đi tất cả mọi thứ như vậy! Cô mau nói cho biết vì sao đi!!!” Tổng Diêm lớn tiếng kêu gào một tràng, xả hết tất cả những thất vọng chán nản và sự tức giận trong lòng ra ngoài.

*lãnh diễm: lạnh lùng + diễm lệ (đẹp)

Cho dù bị cô ta mất khống chế gào thét vào mặt như vậy, Bạch Thâm vẫn không hề bị lay động: “Chính cô cũng hiểu rõ tôi chưa từng làm cái gì, vậy cô dựa vào cái gì mà lại tìm tôi gây phiền phức?”

Sau đó cô xoay người mỉm cười với hai vị giáo sư: “Thưa thầy, kết quả điều tra đã có, nguyên nhân của chuyện này cũng đã được sáng tỏ. Em tin tưởng các thầy nhất định sẽ xử lý chuyện này một cách công bằng, nếu không có chuyện gì nữa, em và vị hôn phu của mình có thể đi trước được không ạ?”

Một phút trước khuôn mặt của Tiền Chí Quốc còn tràn đầy vẻ giận giữ mà lúc này đã tràn ngập tươi cười: “Nếu như tổng giám đốc An có việc, vậy thì cứ cùng bạn học Bạch Thâm đi trước, tôi cũng không ở lại đây lâu nữa. Tiếp theo chuyện này nhất định sẽ được nhà trường xử lý thật tốt, trả lại công bằng cho tổng giám đốc An và bạn học Bạch Thâm.”

Sau khi lễ phép chào tạm biệt hai vị giáo sư, Bạch Thâm liền cùng An Từ Thiên rời khỏi văn phòng, Lâm Thuộc Nhạc và Tô Thanh Thiên tất nhiên cũng sẽ không tiếp tục ở lại đó, cùng hai người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kết thúc trò hay (tiếp)

Khi Lâm Thước Nhạc mang tâm trạng đầy hưng phấn xen lẫn hồi hộp và nhiều loại cảm xúc phức tạp đan xen, nhấn chuông cửa nhà trọ của bạn tốt, Tô Thanh Thiên đứng bên cạnh rót cuộc cũng chịu không nổi việc từ sáng đến giờ người nào đó vẫn luôn trong trạng thái kích động không khống chế được, hé ra bản mặt người chết*: “Lâm Thước Nhạc, cậu có thời ngay đi không, chẳng qua chỉ là ăn một bữa cơm, cậu lại có thể lòi kéo mình từ lúc 7 giờ sáng cho đến bây giờ là đã 11 giờ 30 phút rồi đấy!!!”

*bản mặt người chết: mặt lạnh lùng, cau có, sầm si

“Đây là ăn cơm với An Từ Thiên đó!!! An Từ Thiên đây cậu biết không, Thanh Thiên, đó là nhân vật truyền thuyết trong giới kinh doanh đó, là người không phải muốn gặp là gặp được đâu. Vậy mà hôm nay anh ấy mời chúng ta ăn cơm, cậu không hồi hộp sao? Thật sự không hồi hộp chút nào hay sao?”

“STOP!!!” Tô Thanh Thiên kinh thường quay đầu, không thèm tiếp tục nhìn cô, nhưng bàn tay giấu sau lưng lại vụng trộm xoa xoa lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Cửa mở, Lâm Thước Nhạc tạo một tư thế mà cô cho là nghiêm chỉnh đoan trang nhất, nhưng khi vừa nhìn thấy người mở cửa là Bạch Thắm liền sụp đổ: “Tiểu Thắm.”

Bạch Thắm vừa thấy dáng vẻ này của Lâm Thước Nhạc lại cực kỳ vui vẻ: “Sao nào, nhìn thấy tớ nên không vui? Vậy cũng đừng vào nhà nữa, tớ đóng cửa.” Sau đó cô giả vờ làm động tác đóng cửa, khiến cho Lâm Thước Nhạc nóng nảy, vội vàng lòi kéo cánh cửa: “A, tiểu Thắm, đừng, đừng mà, cậu không biết tớ vì đến đây mà đã mất bao nhiêu thời gian để chuẩn bị đâu, vừa rồi lại Thanh Thiên lại bị tớ giầy vò một lúc, có lẽ bây giờ cô ấy đã muốn đập chết tớ rồi. Làm sao tớ có thể không vui khi nhìn thấy cậu được cơ chứ?”

Bạch Thắm mở miệng trừu cô: “Là vì chuẩn bị gặp tớ hay thật ra là mơ ước đến người đàn ông của tớ thế?”

Chưa từng bị bạn tốt trêu chọc như thế, Lâm Thước Nhạc vừa nghe vậy liền đỏ mặt: “A, tiểu Thắm, cậu để chúng tớ vào nhà đi đã.”

Cuối cùng Bạch Thắm cũng nhường đường để cho các cô vào nhà, khi bước vào cửa, Tô Thanh Thiên đột nhiên nói một câu: “Cậu yên tâm, với chỉ số IQ của cô ấy, cho dù có mơ ước cũng không có cơ hội gặp được đâu.”

Được rồi, câu nói lần này của Tô Thanh Thiên đã thành công khiến Lâm Thước Nhạc phát điên, hai tay lao về phía cổ của cô: “Tô Thanh Thiên, ngày nào cậu không nói ác về tớ cậu sẽ chết hay sao? Cậu là cái đồ hư hỏng xấu xa không có lương tâm!”

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp vang lên: “Chào các cô.”

Lúc này, cái tay của Lâm Thước Nhạc vừa mới kịp chạm đến cổ của Tô Thanh Thiên, nghe thấy giọng nói lạ đột nhiên vang lên, theo bản năng quay đầu lại nhìn, thấy An Từ Thiên đang đứng cách mình không xa, nghiêm trang nhìn về phía bên này, thì lập tức rút tay lại, đặt ở phía sau lưng, giống như học sinh tiểu học chịu phạt, nghiêm chỉnh đứng thẳng, ưỡn ngực hóp bụng: “Xin chào, truyền thuyết... à, không phải, xin chào, tổng giám đốc An!” Sau đó cô còn cúi đầu tỏ vẻ tôn kính.

Mà biểu hiện của Tô Thanh Thiên có vẻ giống người bình thường hơn rất nhiều, cô khẽ gật đầu chào lại An Từ Thiên: “Xin chào!” Tất nhiên, đó là khi đã bỏ qua việc về mặt của cô đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, hai tay nắm chặt thì đúng là hoàn toàn không có gì khác thường.

Bạch Thắm cảm giác giống như không khí động nhiên ngưng đọng lại trong nháy mắt vậy: “Đừng đứng đó mãi nữa, Thanh Thiên, hai cậu vào trong nhà ngồi đi. Không phải anh vừa vào bếp chuẩn bị hay sao, nhanh như vậy đã xong rồi?”

Nghe được nửa về sau của những lời mà Bạch Thắm vừa nói ra, Lâm Thước Nhạc vừa mới nhắc chân chuẩn bị bước vào liền bước hụt, may mắn bám lấy được Tô Thanh Thiên, liền quay đầu cười giọng: “Không cần thận bước hụt, ha ha...” Cô chỉ nhìn về phía Bạch Thắm, không có dũng khí nhìn thẳng An Từ Thiên.

Tô Thanh Thiên ghét bỏ lấy tay đẩy cô ra rồi quay đầu đi thẳng đến ghế sofa ngồi.

Bạch Thắm cười cười, còn chưa kịp nói chuyện thì đã bị An Từ Thiên kéo vào phòng bếp.

Anh ôm thắt lưng mảnh khảnh của cô, cảm thì tựa trên vai cô: “Thắm Thắm, giúp anh nấu cơm có được không?”

“A? Không phải bình thường anh vẫn luôn không muốn em vào bếp hay sao?”

“Một mình nấu cơm rất buồn chán, Thắm Thắm cùng làm với anh đi.” Bình thường không để cô vào bếp là vì biết Thắm Thắm ở ngoài chờ anh, nhưng hôm nay lại có thêm hai người, làm sao anh có thể để các cô ấy hấp dẫn mất hết lực chú ý của cô được chứ.

An Từ Thiên như có như không vô thức cọ cọ vành tai của cô, thật mềm mại, nho nhỏ, chỉ cần là Thắm Thắm, cho dù là điều gì cũng làm cho anh say mê đến nghiện.

Cô vội co rút cổ: “Ừm, có chút nhột, anh đừng có làm loạn, hai cô ấy còn đang ở bên ngoài chờ em, nếu em ở trong phòng bếp, hai cô ấy phải làm sao bây giờ?”

Anh có chút nhịn không được, dùng đầu lưỡi khẽ kiếm vành tai khéo léo đáng yêu của cô: “Không phải là bạn tốt sao, không ngại.”

Anh nói rất mơ hồ, nhưng Bạch Thắm lại nghe hiểu được anh đang muốn nói gì: “A, đừng liếm”

Chưa bao giờ cô nghĩ vành tai mình cũng sẽ mẫn cảm như vậy, Bạch Thắm vội xoay người lại, hô hấp có chút dồn dập: “Sao anh có thể bảo em để bọn họ ở bên ngoài được chứ? Đây là lần đầu tiên bọn họ đến đây làm khách mà, chúng ta thân là chủ nhà, làm như vậy không tốt đâu.”

An Từ Thiên không đáp, tiếp tục mặc kệ hôn lên hai gò má đỏ bừng của cô, nhẹ nhàng nhàn nhàn hôn dọc theo hai má, chuyển đến cái cổ trắng nõn rồi cuối cùng lại quay về phía vành tai của cô mà hôn, khiến cho cả người Bạch Thắm như muốn nhũn ra, hai tay của cô không tự giác ôm lấy cổ An Từ Thiên, không có sức lực né tránh: “Được rồi, đừng làm loạn nữa, em ở lại với anh.”

An Từ Thiên nghe vậy liền không quấy rầy cô nữa, Bạch Thắm ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của anh đang chăm chú nhìn mình, hơi im lặng một chút mới giật mình phản ứng lại: “Em ra ngoài nói chuyện với hai cô ấy trước đã... Ừm...”

Tại sao trước đây cô lại chưa từng phát hiện ánh mắt của An Từ Thiên quyến rũ đến như vậy, chỉ cần chạm đến là rơi vào không thoát ra được, tại sao trước đây cô hoàn toàn không hề phát hiện, Từ Thiên của cô lại quyến rũ người khác như vậy.

Bạch Thắm còn chưa kịp nói xong, đôi môi đỏ mọng đã bị An Từ Thiên đánh lên, vì thế hai người liền “say sưa giao hòa răng môi” ngay trong phòng bếp nhỏ, hoàn toàn quên mất hai vị khách đang ở bên ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đột nhiên phát hiện ra, hình như ta rất ít viết phân đoạn An Từ Thiên và Bạch Thắm ở riêng với nhau... Trời ạ, sao ta lại quên viết những phân đoạn như vậy chứ [phát điên~].

Editor: Vốn là lời của tác giả còn một đoạn nữa, nhưng ta thấy nó không liên quan đến nội dung của truyện, lại có chút khó edit, nên editor ta đây mạn phép được tính lược.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tình yêu, tình bạn

Lâm Thước Nhạc bứt rút tay chân ngồi ở trên ghế sofa, thỉnh thoảng lại ngó về phía phòng bếp, lôi kéo Tô Thanh Thiên: “Ôi, Thanh Thiên, tại sao phía phòng bếp vẫn chưa có động tĩnh gì như vậy? Tại sao tiểu Thắm còn chưa đi ra nữa? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù có đánh chết tớ thì tớ cũng không thể tin được, An Từ Thiên, một nhân vật trong truyện thuyết, vậy mà lại tự mình xắn tay áo vào bếp nấu cơm! Không phải là người như anh ấy, mỗi lần dùng bữa, đều phải ăn ở khách sạn cao cấp xa hoa, hưởng thụ bữa tiệc do đầu bếp riêng tí mi xào nấu sao? Thanh Thiên...”

Hôm nay, Tô Thanh Thiên đã ngắt lời lời nhai của Lâm Thước Nhạc đến n + 1 lần rồi: “Lâm Thước Nhạc, cậu đủ rồi đấy. Nếu như cậu còn huyền thuyên âm ỉ nữa, không biết chừng An Từ Thiên sẽ đuổi cậu ra khỏi nhà đấy!” Thật sự là cô ấy đang nghĩ đây là phim thần tượng hay sao, còn cái gì mà khách sạn cao cấp xa hoa, đầu bếp riêng chứ...

Mặc dù biết rõ lời Tô Thanh Thiên nói hoàn toàn không có khả năng xảy ra, Lâm Thước Nhạc vẫn bị dọa sợ thành công, lập tức rút lại bàn tay đang lôi kéo ống tay áo của bạn tốt, sau đó lại vẫn không an tâm mà liếc về phía phòng bếp nhìn một cái, xác định bên kia không có động tĩnh gì mới quay đầu nhỏ giọng oán giận: “Thanh Thiên, cậu thật là, luôn đối xử với tớ như vậy. A, Thanh Thiên, không phải bình thường cậu rất lạnh nhạt hay sao, tại sao hôm nay lại trở nên mất bình tĩnh như vậy?”

Không thể không nói giờ phút này bạn nhỏ Lâm Thước Nhạc đã làm “sáng tỏ chân tướng”, đúng là hôm nay Tô Thanh Thiên không bình tĩnh, thật sự rất không bình tĩnh.

Tô Thanh Thiên vẫn không thèm cho Lâm Thước Nhạc dù chỉ một cái liếc mắt như cũ, nhưng cơ thể lại có chút cứng nhắc, bàn tay đang nhấn nút điều khiển từ xa dừng lại ở một kênh đang phát chương trình thiếu nhi.

Nói ra, thật ra gia thế của Tô Thanh Thiên cũng không tầm thường, cô là con gái nhà họ Tô ở thành phố S, trên cô còn có một anh trai. Thành phố S và thành phố W tuy rằng không nằm trong cùng một tỉnh, nhưng xét vị trí địa lý thì cũng cách nhau một khoảng rất gần.

Thành phố W là trung tâm kinh tế quan trọng nhất quốc gia, công ty An thị là công ty lớn nhất thành phố W, điều đó cũng có thể nói lên được sức ảnh hưởng của nó trong giới kinh doanh cả nước. Tuy rằng ở rất gần nhau, nhưng suy cho cùng nền kinh tế của thành phố S vẫn không kém phát triển hơn thành phố W, công ty của nhà họ Tô mặc dù là công ty lớn nhất thành phố S, nhưng nếu so sánh với An thị thì vẫn kém hơn một bậc. Nhà họ Tô không hề có tư tưởng phong kiến “trọng nam khinh nữ”, cho nên Tô Thanh Thiên đã được người nhà bồi dưỡng từ nhỏ.

An Từ Thiên lại không lớn tuổi hơn mấy người họ bao nhiêu, từ khi bắt đầu được người trong nhà bồi dưỡng, Tô Thanh Thiên đã biết đến chuyện của An Từ Thiên, anh là một người lạnh lùng quái gở, không thích tiếp xúc cùng người khác, nói thẳng ra thì chính là một người có tính tình rất xấu. Nhưng chính sự quái gở đó của anh mà khiến người ta không thể không nhắc đến tài năng của anh trên thương trường, đầu tranh quyết liệt, dũng cảm tiến tới, bách chiến bách thắng, chưa bao giờ gặp được đối thủ, nếu như sinh ra ở ở đại, nhất định anh cũng sẽ là một đại tướng quân công cao chấn chủ*, vang danh cả nước.

*công cao chấn chủ: công lao, danh tiếng vang dội, lấn át của quân chủ (vua)

Anh là một người có rất nhiều điều cở quái, những lần đàm phán cùng đối tác cũng đều trao đổi qua video, chưa bao giờ tự mình xuất hiện tiếp xúc với người khác. Đã từng có một đối tác làm ăn chưa thông báo đã trực tiếp đến công ty, yêu cầu gặp An Từ Thiên, cùng họ đối mặt đàm phán. An Từ Thiên cũng ra gặp, đàm phán cho An thị đạt được lợi ích lớn nhất, nhưng cuối cùng lúc chuẩn bị tan họp lại tuyên bố hủy họp tác, lý do là đối phương không tôn trọng đối tác (An thị - An Từ Thiên). Sau đó công ty kia lại tuyên bố phá sản, đắc tội An thị, đắc tội An Từ Thiên, mặc dù tất cả mọi người đều không rõ ngọn nguồn mọi chuyện, nhưng vẫn muốn tránh xa không kịp đối với công ty này.

Anh chỉ ngồi trong phòng làm việc xử lý các dự án họp tác và giấy tờ liên quan tới quy hoạch, không ra khỏi cửa nhưng vẫn nhạy bén nhận ra được những thay đổi rất nhỏ trong giới kinh doanh, rồi lợi dụng những ảnh hưởng toàn cục để tạo cho An thị lợi ích tốt nhất ở trong đó.

Cho dù An Thị che dấu tốt đến đâu vẫn không ngăn được người khác cố ý điều tra. Trong thương trường có người nói An Từ Thiên là một kẻ thần kinh, thượng đế đóng một cánh cửa của anh nên mở cho anh một cánh cửa khác, nên An Từ Thiên có thiên phú kinh doanh chắc là do thượng đế đền bù cho anh. Vì thế mọi người vừa hâm mộ, ghen tị An Thị có được một thiên tài kinh doanh đồng thời cười nhạo châm chọc An Thị lại để cho một kẻ thần kinh đứng trên cao như vậy, một ngày nào đó anh ngã xuống thì oán trách cũng vô dụng

Sau khi quen biết và qua lại thân thiết với Bạch Thắm, Tô Thanh Thiên mới dần dần biết được sự thật bên trong, cái gì mà bệnh thần kinh chứ, đó chẳng qua chỉ là bên ngoài nghe nhầm đồn bậy mà thôi, nhưng An Từ Thiên thật sự đúng là không phải một người bình thường, chứng bệnh tự bế ở cái xã hội phức tạp khó phân biệt này cũng không phải điều gì mới lạ.

Nhưng Tô Thanh Thiên lại rất ngạc nhiên khi biết chuyện Bạch Thắm lại ở cùng một chỗ với một người có chứng bệnh tự bế, hơn nữa tình cảm giữa hai người họ, bất kì ai sáng suốt cũng đều có thể nhận ra đó không phải là giả. Hơn nữa theo hiểu biết của cô về Bạch Thắm, cô ấy cũng không phải là loại người có thể vì danh lợi và phú quý mà bán đứng hạnh phúc của bản thân.

Hôm nay là lần đầu tiên cô được gặp mặt trực tiếp, người mà theo như cách nói của Lâm Thước Nhạc, chính là nhân vật trong truyền thuyết, cho dù là một người vẫn luôn luôn lạnh nhạt như Tô Thanh Thiên cũng sẽ trở nên mất bình tĩnh. Từ đêm qua cô đã bắt đầu có chút cảm giác thấp thỏm không yên, nếu không thì hôm nay, cô đã không bị Lâm Thước Nhạc ép buộc, kéo đi thành công từ sáng sớm như vậy.

Vào lúc bước vào nhà trọ, nhìn thấy An Từ Thiên, kì thật sự khấn trương trong lòng của Tô Thanh Thiên cũng tuyệt đối không nhỏ. Nhưng mà rốt cuộc là hiện tại đang xảy ra chuyện gì vậy, để hai người các cô ở lại phòng khách rồi mặc kệ, không nói đến An Từ Thiên thì thôi, nhưng Bạch Thắm đâu? Tô Thanh Thiên liếc nhìn cửa phòng bếp đóng chặt, quên đi, nhân vật trong truyền thuyết cũng đâu có đáng phải tò mò như vậy đâu, tốt nhất là ngoan ngoãn xem ti vi đi, sau đó cô thuận tiện liếc nhìn người nào đó không còn dám quấy rối, thật ra, cô cũng sợ không cẩn thận mình sẽ bị An đại nhân đá ra khỏi cửa.

Vì thế trong nhà trọ tràn ngập hai loại không khí kì lạ khác nhau, mãi tiếp tục cho đến một tiếng sau, hai người “làm việc vất vả” trong phòng bếp mang cơm trưa ra mới kết thúc.

Đến khi mời hai người họ ngồi xuống ăn cơm, bỗng nhiên An đại nhân thốt ra một câu: “Tiếp đãi không chu đáo, xin thứ lỗi.”

Tô Thanh Thiên và Lâm Thước Nhạc nghe vậy đều cảm thấy “thụ sủng nhược kinh”*, kích động đến mức không biết đặt tay chân ở đâu cho hợp lý, hơn nữa ngày sau mới tìm lại được chính giọng nói của mình, Tô Thanh Thiên vẫn cố giả vờ bình tĩnh như trước: “Tổng giám đốc An khách sáo rồi.” Mà suy nghĩ của Lâm Thước Nhạc vẫn còn đang ở bên ngoài chín tầng mây: “Đâu có đâu có, hắc hắc, tổng giám đốc An tiếp đón rất tốt, rất tốt.” (Maybe: hai bé Thiên và Nhạc thì ngu ngơ, bé Thiên thì sợ vợ sẵn rồi, giờ là lúc chị Thắm lên ngôi đại boss =]])

An Từ Thiên trầm mặc đảo quanh ánh mắt qua lại giữa hai người họ, nhìn Lâm Thước Nhạc đang không ngừng liên tục đổ mồ hôi lạnh thấm mướt bản thân lấm lem trong lòng, rốt cuộc mở miệng vàng: “Có thể gọi tôi là An Từ Thiên.”

Vì vậy, một bữa cơm bắt đầu trong tình trạng không có hai người này. (Maybe: đại ý tức là bé Thiên và bé Nhạc bị bé Thiên dọa dờ như cây cơ rồi, nên suốt bữa ăn hai bé vẫn ở trong trạng thái trong suốt =]])

Bạch Thắm vì hai câu nói này của An Từ Thiên mà vô cùng vui vẻ, anh chấp nhận chủ động biểu đạt ý tốt với bạn bè của cô, điều này một lần nữa chứng minh là cô chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng anh, đồng thời điều này cũng thể hiện, anh đã bắt đầu chủ động bước từng bước ra thế giới bên ngoài tiếp xúc trao đổi, một ngày nào đó, An Từ Thiên của cô nhất định sẽ không còn khác biệt so với những người bình thường khác, không còn cần chịu những người suy đoán ác ý của người ngoài nữa.

Ban đầu khi cô đưa ra đề nghị mời hai người bạn tốt là Lâm Thước Nhạc và Tô Thanh Thiên đến nhà trọ ăn cơm, An Từ Thiên không đồng ý, anh cảm thấy đây là không gian riêng tư của cô và anh, giống như căn phòng của hai người trong nhà lớn của nhà họ An vậy, là nơi không thể cho phép người khác bước vào.

“Nhưng chuyện giải quyết những lời đồn đại lần này, Thước Nhạc và Thanh Thiên đã giúp đỡ em rất nhiều, nếu như không tỏ vẻ một chút thành ý thì chẳng phải là rất vô tâm hay sao.”

“... Bên ngoài.”

“Nhưng đồ ăn bên ngoài anh ăn nổi hay không?”

“...”

Bạch Thắm không ngừng cố gắng, chui vào trong lòng anh làm nũng: “Anh Từ Thiên, anh biết không? Bình thường các cô gái mà có bạn trai, đều sẽ tổ chức một buổi tiệc để cho các chị em tốt và bạn trai của mình chính thức gặp mặt, như vậy thể hiện tình cảm của cô ấy là thật lòng, cô ấy thật sự muốn ở bên cạnh người bạn trai đó thật tốt. Mà người bạn trai rất lịch sự mời chị em tốt của bạn gái mình ăn cơm, chấp nhận qua lại thân thiết với họ tức là thể hiện sự coi trọng đối với bạn gái mình, cũng thể hiện rằng anh ta là một người rất nhiệt tình. Đương nhiên, nếu như người đàn ông đó mà có một tay nghề nấu ăn tốt, có thể tự mình xuống bếp nấu cơm sẽ càng có được sự ủng hộ từ những người chị em tốt của bạn gái mình. Có được sự ủng hộ từ những người bên cạnh bạn gái, tình cảm giữa hai người mới càng trở nên ngọt ngào sâu đậm.” Bạch Thắm tích cực cọ cọ trong lòng anh. (Maybe: kiểu này là bé Thiên chết chắc r =]])

“Nếu như các cô ấy không thích anh thì em cũng sẽ không thích anh?” An Từ Thiên hiểu có chút khác biệt.

“Đương nhiên không phải! Chỉ là nếu như các cô ấy cảm thấy anh không tệ, lại đối xử với em rất tốt, tình cảm của chúng ta có được sự ủng hộ của người khác, sẽ càng trở nên ngọt ngào hơn.” Bạch Thắm vội vàng giải thích, mỗi một mối tình cảm đều hy vọng có được nhiều người chúc phúc, cô cũng hy vọng như vậy.

“Anh vẫn sẽ đối xử với em tốt, tốt cả đời.” An Từ Thiên cố chấp với ý nghĩ của mình, nghiêm túc thổ lộ tình cảm của mình với cô. Cho dù tất cả mọi người đều không đồng ý, anh cũng vẫn sẽ đối xử với em tốt cả đời!

“Điều này đương nhiên em biết chứ. An Từ Thiên, rốt cuộc anh có muốn mời hai cô ấy đến nhà ăn cơm hay không?”

Có lẽ là vì hy vọng tình cảm giữa mình và Bạch Thắm ngày càng ngọt ngào, cũng có thể là vì chứng minh anh vẫn sẽ đối xử tốt với cô cả đời, dù sao rốt cuộc thì cuối cùng An Từ Thiên vẫn đồng ý, hơn nữa còn tự mình xuống bếp. Đạt được mong muốn, Bạch Thắm đại tiểu thư phản kích đến mức chủ động “hiến dâng nụ hôn”, cuối cùng lại bị anh phản kích, thiếu chút nữa bị ăn sạch sành sanh.

Lúc ăn cơm, An Từ Thiên vẫn luôn giữ thói quen tốt là chỉ chuyên tâm ăn uống mà không nói chuyện, mà hai cô nàng họ Lâm, Tô ngồi một bên, vừa ăn cơm vừa nhìn anh nhiều lần gấp thức ăn cho Bạch Thắm, về mặt tràn ngập sự dịu dàng lại không dám nhiều lời.

Bạch Thắm vừa học theo An Từ Thiên, chuyên tâm ăn cơm không nói chuyện, vừa bị đáng bề cần thận ngồi một bên của hai người bạn tốt chọc cười, cuối cùng lương tâm cũng trở dậy: “Hôm nay hai người các cậu làm sao vậy? Chẳng lẽ là do An Từ Thiên nấu ăn quá ngon, khiến cho hai người chỉ mãi ăn cơm mà không nói chuyện?”

Nói thật, cho dù sớm cho đồ ăn đến miệng rồi nuốt vào bụng từ lâu, nhưng Lâm Thước Nhạc vẫn có chút không thể tin được, nhân vật An Từ Thiên trong truyền thuyết, vậy mà ở nhà lại không hơn không kém, là một người chồng có thể nấu ăn. Hơn nữa đồ ăn anh nấu còn ngon như vậy, thật sự là ngon như vậy, a... a... a..., thân là người được mời cơm, giờ phút này Lâm Thước Nhạc đang âm thầm kích động trong lòng!

“Ăn rất ngon, thật sự là hương vị rất ngon, Tiểu Thắm, cậu thật hạnh phúc nha!” Lời nói của Bạch Thắm vừa dứt, Lâm Thước Nhạc giống như đã tìm được người thân, về mặt kích động bật thốt ra.

Bạch Thắm cười, nhìn về phía An Từ Thiên: “Đúng vậy, tớ thực sự rất hạnh phúc.”

Cảm nhận được ánh mắt của Bạch Thắm, An Từ Thiên nhìn lại cô, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười dịu dàng. Có được em, anh cũng thật sự hạnh phúc.

Ngồi một bên nhìn An Từ Thiên tươi cười, Lâm Thước Nhạc nhìn đến mức trở nên ngây dại, bàn tay đang cầm chiếc đũa gấp thức ăn cũng khựng lại ở giữa không trung. Mà Tô Thanh Thiên cũng ngây ngẩn đến mức quên nhai nuốt.

Thật ra, Bạch Thắm cậu mời chúng tớ đến ăn cơm, mục đích chính đó là nhìn hai người bọn cậu ân ái đúng không!!!

An đại nhân lại mở miệng: “Cảm ơn bình thường hai người vẫn luôn quan tâm chăm sóc đến Bạch Thắm, sau này nếu có chuyện gì cứ việc mở miệng, tôi nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức mình.” Anh đã chuẩn bị rất lâu mới nói ra những lời này.

Tô Thanh Thiên là người có tâm tư sâu xa hơn một chút, lập tức liền nghe ra trong lời nói vừa rồi của An Từ Thiên có bao nhiêu phần hứa hẹn, qua nhiên, vị trí của Bạch Thắm trong lòng anh khác hẳn với người bình thường! Những lo lắng ban đầu vì bạn tốt cũng giảm bớt đi được phần nào.

Nếu như có một người đàn ông đối xử với cô giống như An Từ Thiên đối xử với Bạch Thắm, đặt cô ở trên đầu quả tim mà yêu thương, hết sức che chở dịu dàng, cho dù người đàn ông đó thật sự có bị bệnh thần kinh, cô cũng sẽ mặc kệ những người khác nói như thế nào, nghĩa vô phần cổ* cùng người đó yêu nhau.

*nghĩa vô phần cổ: làm việc nghĩa không được lùi bước. Ở đây ý muốn nói là nếu như tồn tại một người đàn ông yêu bé Thiên như bé Thiên yêu chị Thắm, bé Thiên cũng sẽ yêu thương người đó giống như việc hiển nhiên, giống như một lẽ phải, nhất quyết không do dự, đắn đo hay lùi bước.

Những người có gia thế như các cô, mục tiêu lớn nhất trong cuộc đời chính là có được một tình yêu gì có thể thay đổi được như vậy. Thượng đế đóng lại cánh cửa mang tên “bình thường” của An Từ Thiên, lại mở ra cho anh một cánh cửa khác mang tên “tình yêu”. Anh thật sự rất may mắn, có được một hạnh phúc như thế.

Cuối cùng khi bữa cơm này kết thúc, Lâm Thước Nhạc đã ăn quá no, còn Tô Thanh Thiên thì cũng đã kết thúc suy nghĩ sâu xa trong lòng.

Sau khi ăn xong, An Từ Thiên bị Bạch Thắm đẩy ra ban công tưới nước cho hoa cỏ. Còn Lâm Thước Nhạc và Tô Thanh Thiên thì bị kéo vào phòng bếp thực hiện “việc lớn” đó là rửa bát. Theo như cách nói của cô, thì đó chính là “không thể có ăn mà không có làm”.

Lâm Thước Nhạc bữu môi la hét nói biết thế đã không thèm ăn bữa cơm trưa này.

Bạch Thắm đột nhiên mỉm cười nói: “Thước Nhạc, cậu đến đây để kiểm tra đúng không?”

“Hả?” Lâm Thước Nhạc hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

“Cậu đến đây kiểm tra, liệu tớ có hạnh phúc hay không đúng không?” Bạch Thắm không hề ngần đầu, lau chùi bàn ăn, động tác vô cùng mềm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Về phần kết quả

“Đúng vậy đó, Tiểu Thắm, cậu gọi chúng mình tới đây thật ra chỉ vì muốn khoe khoang tình cảm thôi.” Lâm Mễ Nhạc bữu môi, nói.

“Ha ha, cho nên, Mễ Nhạc à, hôm nay cậu tận mắt chứng kiến nhé, sau này có thể không cần lo lắng anh ấy sẽ đối xử tệ với mình, mình sống không được vui nữa nhé.” Bạch Thắm ngẩng đầu lên, nói.

“Mình biết rõ thật ra thì hai người các cậu vẫn luôn rất lo lắng, rốt cuộc có phải mình thật sự tự nguyện chung sống với An Từ Thiên không, vì thế Mễ Nhạc mới lén lút tiết lộ tin tức của mình cho Triệu Ngạn Băng biết. Thanh Thiên à, tuy rằng cậu không nói gì, nhưng mình vẫn cảm nhận được sự lo lắng của cậu.”

Bị nói trúng tâm tư, hai người cũng hơi mất tự nhiên.

“Mình đã từng nói rồi, chuyện mà Bạch Thắm mình không muốn làm, người khác bức ép được mình trong nhất thời, nhưng không bức ép được cả đời. Tuy anh ấy có chút tự kỷ, cũng không thích nói chuyện nhiều với ai, nhưng lại thật sự rất yêu mình, nguyện ý làm tất cả vì mình. Cái gì mà thể diện với tư thái đều không đáng giá để anh ấy nhắc tới. Mình có lòng tin sẽ khiến anh ấy từ từ thay đổi trở nên như người bình thường, có thể tiếp xúc trao đổi bình thường với người ngoài. Các cậu nhìn đi, hôm nay chính là một ví dụ rất thành công đấy.”

Tô Thanh Thiên chưa bao giờ thấy Bạch Thắm như vậy, nghĩ tới người yêu liền nghĩ đến tương lai tràn đầy hy vọng, hai mắt sáng rực chói lóa, cười dịu dàng đến như thế, đây là lúc cô thấy Bạch Thắm đẹp nhất.

Thật mừng thay cho cô ấy, có thể được một người yêu đến sâu sắc như thế.

Tô Thanh Thiên mỉm cười, đáp: “Cậu hạnh phúc là tốt rồi, hãy luôn cố gắng nhé!”

Nhận được sự ủng hộ của bạn tốt, ý cười trên mặt Bạch Thắm càng nồng hơn.

“Ừm!”

Lâm Mễ Nhạc cũng vội la lên: “Mình rất coi trọng các cậu đó, cố gắng lên, sống hạnh phúc cho chúng mình xem đi!”

Bạch Thắm cảm động, nói: “Không chỉ có mình, còn có các cậu nữa, chúng ta đều sẽ hạnh phúc, sau này chúng ta vẫn sẽ hạnh phúc! Nhất định đấy!”

Tô Thanh Thiên mỉm cười nhìn hai cô bạn thân của mình, đáy lòng tự nhủ: chỉ hy vọng là thế.

Ngoài cửa, người nào đó lặng lẽ cầm bình tưới cây tránh đi, vẻ dịu dàng còn đọng mãi trên khóe miệng.

An Từ Thiên ôm chặt Bạch Thắm đang ngăn người từ phía sau, khẽ nói: “Họ đi rất lâu rồi.”

Bé con, anh đang ở bên cạnh em đây, em phớt lờ anh rồi nhé!

Nghe thấy giọng nói hơi uất ức của người đàn ông, Bạch Thắm cười nhẹ, tựa vào trên người anh, đáp: “Em đang nghĩ đến Tống Diễm.”

“Nghĩ cô ta làm gì?”

“Em nghĩ là, thật ra Tống Diễm đã bị chính lòng ham hư vinh của mình hại đi. Thật ra cô ta chẳng thiếu thứ gì, gia cảnh sung túc, dung mạo xuất sắc, có năng lực có đầu óc, được các bậc cha chú thừa nhận, có không ít nam sinh theo đuổi. Có lẽ do cuộc sống trôi qua quá thuận lợi, sự xuất hiện của em đã đoạt hết ánh mắt của mọi người ở xung quanh nên nhất thời cô ta mới có thể làm ra chuyện tệ hại đó.”

“Mặc kệ như thế nào, đều là cô ta sai, sẽ phải gánh chịu hậu quả thôi.”

Bạch Thắm chẳng cần nhìn cũng biết, lúc này An Tử Thiên nhất định là đang nhử mồi.

Thật ra, nguyên nhân là vì, lúc cấp ba cô ta có thổ lộ tình cảm của mình với một nam sinh nhưng bị từ chối, hóa ra người trong lòng của cậu bạn ấy là Bạch Thắm. Khiến cho cô ta vốn không quá ưa thích Bạch Thắm, thông qua sự chú ý dần dần phát hiện ra Bạch Thắm đã đoạt mất quá nhiều ánh mắt mà cô ta vốn cho rằng thuộc về mình.

Cậu bạn cô ta thích lại thích Bạch Thắm, thầy giáo cũng quý Bạch Thắm nhiều hơn quý mình, ngay cả giáo sư Lê cũng ưu ái Bạch Thắm hơn. Mặc kệ cô ta ra sức lấy lòng hai người bạn cùng phòng kia nhưng họ càng thân thiết với Bạch Thắm nhiều hơn. Thậm chí, càng ngày càng cảm thấy, ngay cả mỗi người xung quanh cũng thích Bạch Thắm. Cuối cùng, không nhận được liên nghĩ ra cách đó, hủy hoại danh tiếng của cô ta thì các người có thích cô ta nữa không?

Truyền ra bài đầu tiên, cũng chẳng mấy ai tin tưởng, nhưng chỉ cần vài người tin và mắng chửi cũng đủ khiến cô ta hưng phấn kích động thật lâu, cô ta thích cảm giác này nên mới có bài thứ hai xuất hiện. Mãi cho đến sau này, cô ta càng ngày càng mê luyện loại cảm giác này, cô ta cảm thấy ánh mắt tán thưởng của mọi người đã dần quay về trên người mình, rồi không thể ngừng bịa đặt được. Cô ta cũng đã từng rất lo lắng, thế nhưng chả có ai muốn tra xem người nào truyền ra những bài viết này, chỉ mãi bàn tán say sưa về scandal của hoa khôi trường, ngay cả Bạch Thắm cũng chỉ cải chính tin đồn đó một lần rồi không xen vào nữa. Vì vậy, để cả cô ta cũng bắt đầu từ từ nghi ngờ rằng: có lẽ những tin đồn ấy chính là sự thật mà trong lúc vô tình mình đã nói trúng, thật ra, Bạch Thắm đúng là một con người tệ hại.

Càng ngày càng tùy ý bịa đặt, cô ta đắm chìm trong những lời nói dối không lối thoát của mình. Cho đến ngày kia, nghe được Lâm Mễ Nhạc và Tô Thanh Thiên nói chuyện, cô ta vui sướng cho rằng ông trời đang giúp mình, Bạch Thắm quả nhiên là kẻ vô cùng dễ tiện. Cô ta đang vạch trần sự thật vì quần chúng, trong lúc nhất thời, cô ta cảm thấy mình là hóa thân của chính nghĩa. Sau khi sự thật được phơi bày, cô ta bừng tỉnh hiểu ra, thì ra mọi hành động, lời nói của mình từ trước đến nay đều là chuyện cười vô lý ở trong mắt Bạch Thắm. Cô ta tự cho là đúng, đắc ý hả hê diễn trò, cuối cùng chỉ là một thắng hề tức cười mà thôi.

Rốt cuộc cô ta hận Bạch Thắm đến mức nào chứ?

Thật ra cô ta không hề oán hận, cô ta chưa bao giờ hận Bạch Thắm, nhiều lắm cũng chỉ là chán ghét thôi. Làm nhiều chuyện như vậy, chẳng qua là vì muốn hưởng thụ loại cảm giác gọi là thành công, hư vinh, cô ta quyền luyện cảm giác đó, không hề có chút quan hệ đến chuyện có oán hận Bạch Thắm hay không.

Cô ta không chịu nổi chính là, sau khi lên đại học, trước kia mọi người luôn xoay quanh mình dần biến mất, tất cả những ánh mắt như hâm mộ, ghen tỵ, khen ngợi, thân thiện đều không thấy nữa. Chênh lệch cực lớn khiến cô ta không tiếp nhận nổi, mới tìm kẻ gọi là đầu sỏ gây nên chuyện, là Bạch Thắm.

Cô ta không chịu nổi chính là, nhân sinh và dự tính của mình đã thay đổi, cô ta cho là mình sẽ 'thuận buồm xuôi gió' bước tiếp, ai biết nửa đường lại nhảy ra một Bạch Thắm, đoạt đi hết mọi thứ.

Nói cho cùng, chỉ là khả năng chịu đựng của cô ta quá yếu đuối, không tiếp nhận được hoàn cảnh thay đổi, không tiếp nhận được sự chênh lệch giữa thực tế và lý tưởng. Cô ta có năng lực xuất sắc, nhưng lại không có tâm lý xuất sắc.

Bạch Thắm vui mặt vào trong lòng An Tử Thiên, ôm eo anh, giọng nói mềm yếu truyền ra từ trong ngực anh: “Anh Tử Thiên, trước kia, có phải em cũng vì cuộc sống khác xa với mộng tưởng của mình, mới lo lắng sợ hãi không thích ứng được, không tìm thấy cách giải quyết, nên đã đổ hết tội lỗi cho anh, cứ oán trách, làm tổn thương anh để giải quyết những lo lắng trong lòng em không? Có phải trước kia em cũng giống Tống Diễm không, đắm chìm trong thế giới ích kỷ của mình còn tưởng rằng mình là đúng nữa. Có phải trước kia em cũng khiến cho người ta chán ghét giống như vậy không?” Cô càng dùng sức ôm lấy cánh tay anh, chỉ sợ vừa buông tay anh sẽ biến mất ngay.

An Tử Thiên vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô, dựa vào đó hóa giải sự lo lắng của cô.

“Không phải vậy, trước kia là anh không tốt, không nên xem nhẹ ý muốn của em mà mạnh mẽ giữ em ở lại bên mình, may mà em không oán trách anh. Làm sao Thắm Thắm lại đáng ghét chứ? Thắm Thắm mãi mãi khiến cho người ta yêu thương, nếu không Tống Diễm sẽ không ghen tỵ với em.” Hiếm khi anh nói một câu dài như vậy, tuy có chút chậm rãi nhưng đã an ủi người trong lòng thành công.

Bạch Thắm chỉ im lặng, ở trong lòng anh điều chỉnh tư thế thoải mái hơn, lẳng lặng ôm anh.

Lại là một phòng yên tĩnh nhưng hoàn toàn khác lần trước, không khí ấm áp hài hòa, An Tử Thiên nghĩ cứ như vậy cả đời là được rồi, chỉ cần Bạch Thắm vẫn bầu bạn bên mình thế này.

Tống Diễm bị nhà trường ghi lỗi để xử phạt, tung tin đồn nhảm là chuyện không lớn không nhỏ, nói nhỏ thì chỉ dính đến vấn đề cá nhân của sinh viên, nói lớn thì sẽ dính đến danh dự của nhà trường, huống chi đại học A có danh tiếng hơn trăm năm, cho dù là đuổi học Tống Diễm cũng không hề quá đáng chút nào.

Bề ngoài thì như là xử phạt nhưng kết quả vẫn là quá nhẹ, thật ra là do Bạch Thắm nói với Tiền Chí Quốc là nể tình bạn bè, cô không muốn Tống Diễm bị đuổi học.

Làm như vậy chẳng phải vì Bạch Thắm lương thiện gì, mà do cô biết, nếu Tống Diễm rời khỏi trường thì sự việc sẽ cứ như vậy mà kết thúc, cô ta còn ở lại trường thì mọi việc chưa xong đâu.

Thực tế đúng là vậy, mặc dù Tống Diễm được ở lại trường nhưng không được sống dễ chịu. Hôm đó, Bạch Thắm chọn thời gian quá khéo, sự thật đã được truyền ra với vận tốc của ánh sáng, Bạch Thắm đã nhanh chóng lật ngược tình thế. Vì vậy, Tống Diễm đã tự mình ném được cái gọi là bị dư luận

chỉ trích rồi.

Nhà trường thông báo kết quả xử phạt cho toàn trường biết, cuối cùng Tổng Diễm đã bị bạn bè xa lánh. Cuộc sống của cô ta bắt đầu trở nên hỗn loạn, đi học thì không bị người ta chiếm chỗ ngồi trước thì cũng bị người ta xa lánh, chuyển chỗ khi thấy cô ta ngồi đâu đó. Ban cán sự lớp thông báo cái gì đều vô tình bỏ qua cô ta, đi trên đường nói không chừng sẽ bị người vô ý đụng phải..v.v.... Càng không nói đến, người thích cô ta lúc trước liền tránh xa hơn, phải sạch mọi quan hệ.

Đáng nhắc tới chính là, trên BBS của trường cũng xuất hiện khá nhiều tin bài, có vài nội dung chẳng khác mấy so với tin tức ban đầu, chỉ là nhân vật chính đổi thành Tổng Diễm, còn có vài sự thật khác. Vừa nhìn những tin này người ta đã biết có người cố ý tố giác, song nó cũng chẳng thể ngăn cản nhân vật chính Tổng Diễm trở thành đề tài bàn luận sôi nổi lúc rảnh rỗi. Mà người ngầm ngầm làm chuyện này chính là Lâm Mễ Nhạc và Tô Thanh Thiên.

Nói đến chuyện này, Lâm Mễ Nhạc còn muốn tranh công với Bạch Thắm cơ mà, cô nắm tay cho hả giận, nói: “Lúc trước mình đã nói đợi mình tra ra hung thủ phía sau, mình nhất định sẽ không để cho cô à sống tốt! Hừ hừ. . . . .”

Còn Tô Thanh Thiên vẫn bày ra vẻ mặt của tử thi như cũ.

Cha Tổng Diễm vốn là quản lý cấp trung trong một công ty quốc doanh, cố gắng thêm hai năm nữa là có thể lên chức, gần đây vì có sơ suất trong công việc tạo thành một tổn thất khá lớn cho công ty nên bị sa thải. Còn mẹ Tổng Diễm vì chăm sóc cho con gái mà nghỉ việc ở nhà nội trợ. Hiện tại, cả nhà bị mất đi nguồn kinh tế, bạn bè, thân thích trước kia cũng vì thế mà xa cách dần.

Người thông minh muốn đối phó với ai cũng không tự mình ra tay, Bạch Thắm ở trường học vẫn như lúc trước, nên làm gì thì làm đó, giống như sự kiện tin đồn đó chưa hề xảy ra. Cười nhẹ chào hỏi với các bạn học quen biết, nghiêm túc đi học, sau giờ học tới giúp việc cho Trình Việt Vũ, thu thập tài liệu, nghiêm túc làm từng sự kiện trong trường học.

Kết thúc cuộc thi thuyết trình Anh ngữ của các trường đại học, Triệu Ngan Bản liền quay về trường mình. An Tử Thiên hủy bỏ phi vụ thu mua, công ty của nhà họ Triệu bị tổn thương chút sức lực nhưng cũng dần trở về quỹ đạo.

Ngày tháng từ từ trôi qua, ngoại trừ chuyện học, tất cả trọng tâm cuộc sống của Bạch Thắm đều đặt lên người An Tử Thiên, thông qua trao đổi, hoàn thiện kế hoạch hồi phục với Lâm Mặc. An Tử Thiên phối hợp rất tích cực, ngoại trừ đôi khi ghen tỵ vì Bạch Thắm và Lâm Mặc liên lạc quá mức thường xuyên, nên giận dỗi đòi Bạch Thắm bồi thường chút thôi.

Khi đó, Bạch Thắm đều đỏ mặt, thờ ơ phờ phạc, ở trong lòng yên lặng buồn nôn!

Đây có phải là một sự tiến bộ không, anh đã biết nhỏ mọn, trêu chọc, vòng vèo, chiếm tiện nghi của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bề ngoài vô dụng

Nghỉ hè, Bạch Thắm nói muốn trở về thành phố W, An đại nhân liền ngoan ngoãn đi theo cô trở về, trong công ty tự nhiên lại bị rối loạn nhỏ một phen.

Ông cụ nhà họ An biết chuyện này, lại trách cứ hai người một phen, rất không vui về nói hai người cứ đi đi về về, làm trẻ nãi không biết bao nhiêu chuyện, lãng phí không biết bao nhiêu các loại nhân lực, vật lực, văn... văn... của công ty. Thật ra, ông cụ chỉ là thấy cháu trai của mình lộn vòng quanh, đi theo sau mong một người phụ nữ thì có cảm giác rất không công bằng, người đàn ông nhà họ An phải là một người đàn ông “đầu đội trời, chân đạp đất”, làm sao có thể mất đi khí phách đàn ông trước một người phụ nữ như vậy chứ!

Chủ nghĩa đàn ông trong lòng ông cụ đang nổi lên mãnh liệt.

Bạch Thắm đối với ông cụ nhà họ An đặc biệt rất kiên nhẫn, đối mặt với những lời trách cứ của ông cụ, tất nhiên là không thể thiếu một màn làm nũng giả vờ đáng yêu được: “Ông nội, ông nói như vậy chính là không muốn chúng cháu trở về đây rồi? Nhưng nếu cháu thật sự không về, ông muốn tìm ai người trò chuyện thì tìm ai đây?”

“Ông đường đường là chủ tịch An Thị, còn có thể thiếu người muốn trò chuyện cùng hay sao?” Ông cụ hung hăng trừng hai mắt nhìn Bạch Thắm, tức giận nói.

Đúng vậy, chủ tịch! Ông cụ bây giờ vẫn còn là chủ tịch An Thị, dù đã 72 tuổi, nhưng An Xế Cảnh vẫn giữ chức vụ cao nhất – chủ tịch – chống đỡ, phát huy hào quang cho An thị. Thật ra, nhà họ An cũng không hề lớn mạnh giàu có như người ngoài vẫn tưởng tượng. Nhà họ An đã ba đời đơn truyền (chỉ có một con), mãi đến thế hệ của An Tử Thiên, không dễ dàng gì mới có được một đôi trai gái là hai chị em An Tử Nguyệt, An Tử Thiên. Kết quả ông trời không chiều lòng người, ông cụ nhà họ An còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui gia đình được con cháu quây quần bên gối thì đã phải chịu tang, làm người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Một vụ tai nạn xe cộ ngoài ý muốn đã đột ngột cướp đi tính mạng của cha An Tử Thiên, gần nửa năm sau thì mẹ An Tử Thiên cũng mất. Hai lần sự việc ngoài ý muốn An Tử Thiên đều có mặt, tận mắt chính kiến cha mẹ mất, chính vì vậy mà tạo thành ám ảnh tâm lý không thể nào gỡ bỏ, kết quả mắc phải chứng tự bế.

Ông cụ nhà họ An từng âm thầm cảm ơn Bạch Thắm ở trong lòng vì cô đã xuất hiện kịp thời, xuất hiện ngay đúng lúc bệnh tình của An Từ Thiên đang chuyển nặng nhưng vẫn còn kịp cứu vãn, sự xuất hiện của cô đã từng đem lại cho nhà họ An hy vọng.

Nhưng mà sau này Bạch Thắm lại trở nên phản nghịch chống đối, trở nên thù hận An Từ Thiên và nhà họ An, lại làm cho bệnh tình của An Từ Thiên phát triển theo chiều hướng ngược lại, càng ngày càng không ngừng chuyển biến xấu. Chứng kiến cháu trai mình còn chưa hiểu cái gì là tình yêu đã bị chính tình yêu của mình tra tấn đến mức như thế, ông cụ nhà họ An thật sự mong rằng An Từ Thiên không hề gặp được Bạch Thắm thì tốt biết bao, ông tình nguyện nhìn cháu trai của mình cứ chìm đắm trong thế giới của riêng mình cũng không mong anh phải chịu sự tra tấn từ cả bên ngoài lẫn bên trong suốt hơn mười mấy năm như thế.

Cho dù hiện tại bỗng nhiên thái độ của Bạch Thắm thay đổi, nhưng trong lòng của ông cụ vẫn còn băn khoăn như trước, tình cảm đối với Bạch Thắm cũng rất phức tạp.

Trước đây có lẽ Bạch Thắm còn có thể không hiểu rõ, nhưng từ khi cô sống lại đến nay, cô biết thật ra chủ tịch An Thị uy nghiêm mạnh mẽ trước đây lại giống với một lão ngoan đồng*, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, thích so đo, thích ghen tị lại còn cố chấp không chịu thừa nhận.

*Lão ngoan đồng: chỉ những người càng lớn tuổi càng trở nên cố chấp, cứng đầu và trẻ con.

“Ông nội, lúc cháu còn ở trường học, cũng không hề bỏ bê việc luyện thư pháp, còn thường xuyên cùng anh Từ Thiên chơi cờ với nhau, đến lúc đó ông nội cũng có thể chơi cờ với anh ấy rồi, nói không chừng kết quả còn không biết là ai thắng đâu!”

Ông cụ nghe thấy cháu trai vậy mà lại học chơi cờ vậy, vô cùng vui vẻ nhếch miệng cười, nhưng lại nghĩ đến Bạch Thắm còn đang ở bên cạnh, lập tức liền nghiêm mặt lại: “Ừ, thắng nhóc thôi đó mới học không lâu, nó làm sao có thể thắng ông được chứ? Chẳng lẽ trong lòng cháu, ông cũng đã trở thành một người thần trí không minh mẫn rồi hả? Hừ...!”

Bạch Thắm thấy ông cụ như vậy, không khỏi cười trộm trong lòng: “Lúc chúng cháu ở nhà, mỗi ngày cháu và anh Từ Thiên còn có thể cùng ông tập Thái Cực quyền, cùng ông ra ngoài đi dạo, hoặc là ở nhà đọc sách, luyện thư pháp...”

Mới nói được một nửa, đột nhiên ông cụ lại đứng dậy bỏ đi: “Đi đi đi, mấy người trẻ tuổi các cháu, không chịu đi làm chuyện quan trọng, suốt ngày cứ vây quanh một ông già như ông làm cái gì!” (Maybe: ông cụ An, “chuyện quan trọng” là chuyện gì thế... hihi... ta thật là “ngây thơ” a~)

“Vậy được rồi, ông nội, nếu ông đã nói như vậy, hiện tại chúng cháu lập tức quay về thành phố A.” Bạch Thắm giả vờ ra về nhụt chí.

“Trở về đó liền cứ an phận ở nhà đi, cả ngày cứ đi đi về về, còn ra bộ đáng gì nữa!” Ông cụ nhà họ An nghe thấy Bạch Thắm nói như vậy liền nóng nảy, cô đi thì không sao, nhưng cháu trai bảo bối của ông cũng sẽ đi theo, chờ lâu như vậy mới chờ được cháu trai bảo bối về nhà một lần, sao có thể đột nhiên thất bại được chứ.

Bạch Thắm cười tủm tỉm nhìn ông cụ nhà họ An đi xa, không nói lời nào.

Phía sau, người giúp việc già là di Tôn cười ha ha nói: “Cô Bạch không cần tin mấy lời vừa rồi của ông chủ, ông ấy chính là thích lòng nghĩ một đằng miệng nói một kiêu. Trước đó ông ấy biết được hai người trở về, không biết đã vui vẻ đến mức nào đâu, vậy mà ở trước mặt hai người lại cứ mạnh miệng như vậy.”

“Cháu biết mà di Tôn. Chính là vì sợ ông ấy ở nhà một mình cô đơn buồn chán, nên chúng cháu mới đặc biệt trở về đây với ông ấy.” Bạch Thắm quay người cười nói với di Tôn.

Phần lớn thời gian công việc của An Từ Thiên không nặng nề, bởi vậy có rất nhiều thời gian anh ở nhà cùng Bạch Thắm và ông cụ.

Ông cụ vừa lúc liền bắt lấy cơ hội này, lôi kéo An Từ Thiên tập Thái Cực quyền, chơi cờ với mình, thậm chí còn sắp xếp cho anh bài tập luyện thư pháp, mỗi buổi tối đều kiểm tra một lần. Mặc dù Bạch Thắm cảm thấy có chút đỡ khó khăn, nhưng mỗi ngày vẫn ngoan ngoãn cùng An Từ Thiên hoàn thành bài tập luyện thư pháp.

Mỗi lần kiểm tra, ông cụ vừa luôn phê bình chữ họ viết xấu xí không đáng một đồng, vừa ngấm ngấm cẩn thận cất giữ những bức thư pháp An Từ Thiên viết.

An Trì cầm tài liệu vừa nhận được trong tay, do dự một chút, sau đó gõ cửa phòng của Boss.

Khi An Trì bước đến trước bàn làm việc, An Từ Thiên vẫn còn đang cúi đầu làm việc, một lát sau mới mở miệng:

“Chuyện gì?” Anh vẫn không hề ngẩng đầu như cũ.

An Trì đáp: “Tổng giám đốc An, chỗ bên kia gửi tài liệu đến.”

Anh có chút không hiểu tại sao mỗi ngày Boss lớn nhà mình đều ở cùng một chỗ với Bạch Thắm, nhưng lại vẫn không gián đoạn chuyện điều tra các hoạt động hàng ngày của cô, nếu nói là An Từ Thiên nắm rõ tình trạng mỗi một phút mỗi một giây cuộc sống của cô thì cũng không hề khoa trương, phóng đại một chút nào.

Nhưng mà không hiểu thì sao chứ, dù sao anh cũng đã quen với những loại chuyện như vậy. Nhưng mà nếu như có một ngày Bạch Thắm biết

chuyện này, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Nghĩ đến vấn đề này, An Trì lại cảm thấy có chút đau đầu, nhưng mà nếu như An Từ Thiên đã không lo lắng, anh cần gì phải quan tâm nhiều chuyện như thế đâu?

Nghe được An Trì nói như vậy, An Từ Thiên lập tức dừng tay lại, cầm lấy tập tài liệu trong tay An Trì mở ra, lật xem.

An Trì cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh.

“Đi ra ngoài!” Ánh mắt của An Từ Thiên vẫn không hề rời khỏi những trang giấy đang cầm trong tay.

An Từ Thiên thu hồi tầm mắt rất nhanh, xoay người đi ra ngoài.

An Từ Thiên nhìn những đoạn ghi chép ngắn đầy tỉ mỉ những chuyện của Bạch Thắm với người khác, nghĩ đến những kết quả giám sát cuộc sống của cô mà anh thu được trước kì nghỉ hè, Bạch Thắm cười với người đàn ông kia, sắc mặt của An Từ Thiên càng trở nên âm trầm, bàn tay nắm chặt lấy bàn làm việc đến mức gân xanh nổi lên, các đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Nếu như An Trì vẫn còn ở trong văn phòng, nhìn đến tình cảnh này, anh ta nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì việc mình vừa bị đuổi ra ngoài là hết sức kịp thời, đã gần một năm rồi An Từ Thiên không hề có loại biểu cảm như vậy, mà nay nó lại xuất hiện.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí nặng nề áp bức người khác trong văn phòng, liếc mắt nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, An Từ Thiên liền cầm lấy di động, giọng điệu và biểu cảm trên mặt lúc này cực kì khác biệt, vô cùng dịu dàng: “Thắm Thắm.”

“Anh Từ Thiên, anh còn chưa tan làm sao? Nếu như không có gì quan trọng thì anh mau trở về đi, ông nội sắp đuổi em ra khỏi nhà rồi này.” Giọng nói của Bạch Thắm truyền qua điện thoại mang theo một chút ý làm nũng. Từ khi nghỉ hè đến nay, Bạch Thắm vẫn luôn ngây ngốc ở li hai nơi duy nhất là nhà lớn nhà họ An và công ty, thậm chí ngay cả Lâm Thuốc Nhạc mời cũng chỉ đồng ý hai lần, sau đó lại không hề ra ngoài cùng cô ấy nữa. Không biết xuất phát từ tâm lí gì, ông cụ nhà họ An đột nhiên lại nói là mỗi ngày Bạch Thắm đều ở trước mặt ông đi qua đi lại khiến ông cảm thấy phiền lòng, vừa rồi còn muốn đuổi cô ra ngoài. Vì thế, ngay cả An Từ Nguyệt, Bạch Thắm cũng nhân cơ hội cô ấy ở nhà mà tố khổ, lại càng không nói đến An Từ Thiên.

“Ừ, anh sẽ về ngay.” Cho dù là cách biệt qua điện thoại di động cũng không ảnh hưởng đến việc anh mỉm cười âu yếm với cô.

Tiếp tục nói vài câu rồi kết thúc cuộc trò chuyện, nụ cười trên khóe miệng An Từ Thiên cũng biến mất, anh buông tài liệu trong tay xuống, im lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ, thật sự là em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh sao?

Bạch Thắm cảm thấy đêm nay An Từ Thiên có chút kỳ quái, rõ ràng đã hơn 11 giờ đêm mà anh vẫn còn chưa muốn đi ngủ, vẫn còn ở phòng ngủ của cô đến tận bây giờ. Nếu như anh có chuyện gì muốn nói thì đúng ra đã sớm mở miệng rồi, suy nghĩ hơn bốn mươi phút mà vẫn còn chưa đủ sao?

“Anh Từ Thiên, anh không mệt à?” Bạch Thắm nghi hoặc nhìn An Từ Thiên đang đọc sách.

Anh nhìn cô một chút: “Còn chờ một lát nữa.”

Còn chờ một lát là còn chờ đến bao giờ chứ, anh không mệt nhưng em còn muốn đi ngủ mà.

“Anh Từ Thiên, em muốn ngủ.”

“Chờ một lát nữa đi.”

“...”

Anh muốn ở trong này đọc sách em cũng không có ý kiến, nhưng anh có thể buông tay em ra, để em đi ngủ có được hay không chứ?

Bạch Thắm có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không thể thoát khỏi tay anh. An Từ Thiên cực kì cố chấp, nếu như anh đã muốn làm điều gì thì nhất định phải làm được, chuyện này cô hiểu rõ nhất.

Bạch Thắm tựa vào người anh, đang lúc cô đang ngáp đến lần thứ 10, bỗng nhiên An Từ Thiên mở miệng: “Thắm Thắm...”

Bạch Thắm ngẩng đầu, hai mắt nhắm lệ mờ mờ nhìn anh, cô đã mệt mỏi đến mức ngáp chảy cả nước mắt.

Sắc mặt của An Từ Thiên rất nghiêm túc, là chuyện gì rất quan trọng hay sao, tại sao về mặt của anh lại thận trọng như vậy?

Đang chuẩn bị mở miệng thì tiếng chuông điện thoại di động bỗng vang lên, Bạch Thắm cảm thấy kỳ quái, đêm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, đã trễ như vậy là ai còn gọi tới?

Còn chưa kịp có động tác gì, An Từ Thiên lại hiếm khi lấy tốc độ cực nhanh nhào qua, ấn nút tắt điện thoại.

“Anh Từ Thiên, anh?” Bạch Thắm càng thêm không hiểu rốt cuộc hiện tại An Từ Thiên đang thế nào.

“Sinh nhật vui vẻ!” Bỗng nhiên An Từ Thiên mở miệng.

Bạch Thắm ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhìn về phía đồng hồ báo thức trên bàn, hiện tại là đúng thời điểm sang ngày mới: 0 giờ 00 phút, sinh

nhật? Hiện tại Bạch Thắm vẫn còn có chút không phản ứng lại kịp, của cô ư?

Lúc này điện thoại lại vang lên, An Từ Thiên lại tắt đi rất nhanh, cũng không cần xem là ai gọi tới.

“Thắm Thắm, sinh nhật vui về!”

Lúc này Bạch Thắm mới khôi phục tinh thần nhìn về phía An Từ Thiên. Hiện giờ anh vừa có chút không yên vừa có chút kích động, bất an lo lắng. Anh đang lo cô vẫn sẽ giống như trước đây sao?

Trước đây, Bạch Thắm không hề tổ chức sinh nhật, bởi vì đây chính là ngày cô gặp được An Từ Thiên, cũng chính là ngày bắt đầu chuỗi ngày tháng bị nhốt trong lồng giam của cô, một ngày xui xẻo đen đui như vậy thì có gì đáng chúc mừng chứ? Ngay tại ngày sinh nhật của cô, cha mẹ cô mà đưa cô đến nhà họ An để đổi lấy vinh hoa phú quý của bản thân họ, chính vì vậy ngày này đối với cô là một loại châm chọc!

Cho nên mặc dù Bạch Thắm vô cùng hâm mộ những đứa trẻ khác được nhận quà, được ăn bánh ngọt, được nhận lời chúc phúc trong ngày sinh nhật, khi An Từ Thiên tổ chức sinh nhật cho Bạch Thắm chỉ vì muốn cô nở một nụ cười, cô lại vô cùng tức giận, ném thẳng chiếc bánh sinh nhật 3 tầng hương vị đầy cuốn hút, hét to với anh ngay trước mặt mọi người:

“Anh đây có phải là muốn ở trước mặt mọi người nói cho tôi biết, tôi chính là bắt đầu bị anh độc chiếm từ lần sinh nhật ngày đó đúng không?”

Hoa quả cùng bơ đập xuống đất khiến cả phòng tỏa ra hương thơm ngọt ngào, nhưng dường như Bạch Thắm cảm thấy đông hỗn loạn như vậy là vẫn chưa đủ, còn tiếp tục hung hăng dẫm lên, khiến cho đôi giày cô đang đeo dính đầy bơ của bánh kem cũng không thêm quan tâm:

“Anh giả bộ tốt bụng muốn tổ chức sinh nhật cho tôi, hay thật ra là muốn tuyên bố rằng cơ hội này tôi đều sẽ bị tên biến thái là anh cầm tù mãi cho đến chết?”

Mà dường như lần đó Bạch Thắm đã chiến thắng, từ đầu đến cuối An Từ Thiên chỉ im lặng nhìn mặt đất không nói chuyện, mà ngay lúc ông cụ nhà họ An giận giữ mắng mỏ, cô lại trào phúng mà kiêu ngạo giẫm lên mặt đất dính đầy bơ rồi đi.

Từ đó về sau, trong cuộc đời của cô tuyệt đối không còn xuất hiện loại chuyện chúc mừng sinh nhật như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Sinh nhật vui về (H nhẹ)

An Từ Thiên hơi dùng sức nắm tay Bạch Thắm, cảm giác đau đớn gọi cô trở về hiện thực từ trong hồi ức, An Từ Thiên đang khản trương nhìn cô chăm chăm.

Cô cười khẽ một tiếng, trấn an tâm tình khản trương của anh, ôm cổ anh, kề trán vào trán anh, nói: “Cám ơn anh, anh Từ Thiên, em rất vui về!” Cô hôn lên môi anh, đây là phần thưởng thực tế nhất.

Nhận được phần thưởng, An Từ Thiên mới buông lỏng cảm xúc, cười nói: “Người đầu tiên.”

“Hả?”

“Anh là người đầu tiên!” Anh cười thỏa mãn giống như một đứa bé được nhận kẹo.

Là người đầu tiên nói 'Sinh nhật vui về' với em!

Bạch Thắm hiểu ra, ánh mắt lướt qua di động đang vang lên từng hồi ở trên bàn, có chút buồn cười phát hiện: thì ra anh cũng có một mặt trẻ con như thế! Nghĩ tới trong khoảng thời gian này, trên người anh có những thay đổi khiến cho người ta càng ngày càng lạc quan, cô không kìm nổi lòng mình, hôn lên khóe miệng anh, đáp: “Anh Từ Thiên thật tốt!”

Rốt cuộc cũng nói được điện thoại, còn chưa kịp nói chuyện, bên kia liền vang lên tiếng nói đầy vui sướng: “Happy birthday! Sinh nhật vui về! Tiểu. . . .”

An Từ Thiên lấy lại di động, dứt khoát nhấn nút tắt máy, ném nó lên bàn một cách không thương tiếc.

“Anh có quà tặng!” Anh vội vàng nắm lấy vai cô, bắt cô nhìn mình, thò tay vào túi lấy một chiếc hộp nhung hình vuông, màu đỏ, không lớn không nhỏ ra, đưa tới trước mắt cô.

Cô nhìn về mặt đầy chờ mong của An Từ Thiên, cười cười, hơi cúi đầu, nghiêm túc mở dây thắt nơ bướm trên cái hộp ra. Cái nơ bướm này không khéo léo lắm, chắc là do anh tự tay thắt nút. Tượng tượng An Từ Thiên nhũ mày ngồi ở trước bàn vừa nghiêm túc vừa vụng về thắt nơ bướm, đáng vẻ nghiêm

túc mím môi, trong lòng cô liền có chút ấm áp, có chút xót xa.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, tầm mắt vốn đặt ở trên cái hộp của anh cũng dời đi, cười nhẹ với cô, rồi tiếp tục nhìn cái hộp, ý bảo cô mau mở hộp ra.

Cô chậm chạp mở nắp ra, có đôi chút sững sờ, đôi mắt tròn to, kinh ngạc nhìn đồ trong hộp.

Một sợi dây chuyền lẳng lẽ nằm giữa mặt vải nhung màu đen, ở phía trên dây chuyền có thêm một đôi khuyên tai chia ra đặt hai bên. Chính giữa dây chuyền là một viên kim cương màu hồng phấn cỡ quả dưa nhỏ treo lủng lẳng, đường cắt hoàn mỹ, tản mát ra ánh sáng rực rỡ như vì sao, cả sợi dây chuyền đẹp đến chói mắt, liếc mắt nhìn liền không cách nào dời tầm mắt. Mà trên đôi khuyên tai cũng khảm đầy kim cương màu hồng nhỏ, dưới ánh đèn cũng rất lóa mắt, đẹp không sao tả xiết.

Những thứ này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là chất liệu của dây chuyền và khuyên tai là giống với chất liệu, kiểu dáng của chiếc nhẫn trên tay cô, nhìn một cái cũng biết đây là một bộ đồ trang sức. Kiểu dáng giống với chiếc nhẫn đính hôn, so với món quà sinh nhật đơn thuần, càng thêm có ý nghĩa hơn nhiều. Bạch Thắm mừng rỡ không thôi, đây là món quà sinh nhật đầu tiên cô nhận được sau hồi bảy tuổi, cũng là món quà sinh nhật cô thích nhất.

“Thật xinh đẹp!” Ngón tay Bạch Thắm vuốt nhẹ sợi dây chuyền và đôi khuyên tai, nhẹ giọng cảm thán.

Mà giờ phút này, tầm mắt An Từ Thiên lại bị đầu ngón tay đang di động kia bắt lấy, ánh kim cương chiếu xạ ra ánh sáng khiến cho đầu ngón tay vốn trắng nõn của Bạch Thắm càng thêm vài phần sáng bóng mê người. Anh hơi động lòng, đáy mắt gọn sóng, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, dẫn lòng hỏi: “Đeo lên không?”

Đôi mắt cô sáng lên, đáp: “Ừm!”

“Anh đeo cho em” Hiếm khi thấy được dáng vẻ nôn nóng của cô, thật đáng yêu, thật vất vả mới dè xuống được sự xao động, giờ bắt đầu không an phận rồi.

Anh cầm dây chuyền trong hộp lên, đi tới phía sau cô, gạt nhẹ mái tóc cô, nhẹ nhàng đeo dây cho cô. Động tác có chút vụng về, lúc đeo khuyên tai thì càng thêm thận trọng, chọc vào lỗ tai mịn màng chỉ sợ làm đau cô thôi. Anh gần như kẻ sát vào cô, hơi thở ấm áp phả vào cổ, mặt cô bắt đầu có cảm giác nóng ran, khó chịu lúc lắc đầu.

“Đừng động đây.” Giọng nói khàn khàn của An Từ Thiên đột nhiên vang lên bên tai, cảm giác nóng ran chợt truyền khắp toàn thân, cảm nhận được hơi ấm của anh cách lớp áo truyền đến sống lưng, Bạch Thắm cứng người, bất động.

“Xong chưa?” Bạch Thắm có chút khẩn trương, hỏi.

. . . . .

“Xong rồi.” Qua mười mấy giây, cuối cùng An Từ Thiên cũng mở miệng, thân thể hơi rời khỏi cô một chút, thờ nhẹ một cái.

“Đẹp không? Để em xem một chút.” Cô xoay người, nhìn gương ở phía sau mình.

“Đẹp lắm.” An Từ Thiên chợt đứng lên, thân thể cao lớn dè lên cô.

Có chút bất ngờ, Bạch Thắm ngã xuống chiếc giường mềm mại, còn chưa kịp tìm về tầm mắt của mình, trước mặt bỗng tối sầm. Bàn tay to của An Từ Thiên bịt kín hai mắt cô, đồng thời ấn môi lên đôi môi đỏ mọng hấp dẫn.

Đột nhiên đối mặt với bóng tối, theo bản năng cô liền hơi bất an, nhẹ nhàng giãy giụa, nói: “Ừm, anh Từ Thiên. . . . . Ừ. . . . .”

Ở trên môi cô trức trặc vài lần anh mới chậm lại một chút, đầu lưỡi khẽ hoạt động bên trong khoang miệng cô, khước miệng, bờ môi đều dính hơi thở mập mờ.

“Rất đẹp, rất xinh đẹp.” Anh nhìn chằm chằm vào đôi môi mềm mại đỏ búng của cô, chuyên chú nhẹ giọng ní non, song vẫn không di chuyển ban tay đang che mắt cô.

“Anh Từ Thiên, tay anh...” Bạch Thắm nhỏ giọng kháng nghị.

“Tay à? Làm sao thế?” Nụ hôn ướt át đã chuyển qua vành tai, theo thói quen anh định hôn lên vành tai xinh xắn ấy thì phát hiện ra hôm nay có thêm vật cản trở gì đó. Anh nhủ vậy, vừa dời đi trận địa vừa ra quyết định ngày mai sẽ tháo khuyên tai đó ra, dù xinh đẹp cũng không được ảnh hưởng đến quyền lợi của anh, nhất định phải bị tuyệt phủ để không thấy ánh mặt trời nữa.-d-o-ô-m-N- Anh từ từ lướt xuống căn cổ trắng nõn, nhẹ nhàng hút.

Bạch Thắm dần dần trở nên mềm nhũn, giọng nói đột nhiên nâng cao một chút: “Anh Từ Thiên, tay. . . . .”

Hơi bị giật mình sao? An Từ Thiên nhếch môi cười khê, gọi: “Thắm Thắm.”

Bởi vì là buổi tối nên cô mặc váy ngủ, nhưng do An Từ Thiên vẫn sống cùng phòng nên cô vẫn mặc nội y. An Từ Thiên vừa chạm vào bộ ngực mềm mại cao vút của cô, lại bị lớp áo ngăn cản mà có chút bất mãn. Tháo dây chuyền trên cổ cô ra, An Từ Thiên bắt đầu hối hận tại sao anh lại nghĩ đến quà tặng này chứ! Tay tiếp tục đưa vào bên trong, bộ ngực truyền đến xúc cảm ấm áp khiến Bạch Thắm khê kinh hô.

Lại tồn tại một lớp vải dày ngăn cản như trước, An Từ Thiên tiếp tục bất mãn: “Thấm Thấm, coi nó xuống, nhé?”

Âm cuối hơi nâng lên nhưng tràn đầy hấp dẫn, Bạch Thấm hơi khó chịu giãy dụa thân thể, nụ hôn của anh đã dòi xuống ngực rồi, váy ngủ vốn không quá kín giờ cũng rộng lũng thùng.

Lúc này, sắc mặt Bạch Thấm đã ửng hồng, môi đỏ mọng hơi nhếch, trên cằm cổ trắng nõn xuất hiện dấu hôn nông sâu, cổ áo mở rộng lộ ra một bên vai, một nửa bộ ngực sữa lộ ra khỏi bra, viền đăng-ten càng làm nổi bật lên màu trắng nõn nà của bộ ngực. Ánh mắt An Từ Thiên càng sâu hơn, đôi tay chợt dòi đi trện địa, chuyển ra sau lưng Bạch Thấm. Dùng một giây để định vị, một giây để kéo khóa, ba giây để rút tay về vị trí cũ.

Bạch Thấm mở to mắt, mới kịp nhìn thấy đôi mắt đen láy thâm trầm của An Từ Thiên đã cảm thấy trước ngực chợt lạnh, lại bị che kín mắt, trước mắt chỉ có chút hơi nước thoáng qua. Cô theo bản năng xoay mặt để né tránh bóng tối bao phủ, vươn tay định bắt lấy hơi nước ấy.

Sao An Từ Thiên có thể để cô như ý, liền dề xuống, hôn lên bầu ngực cao vút lộ ra một nửa. Nơi đó đột nhiên truyền đến nhiệt độ khiến Bạch Thấm rất khó thích ứng.

“.....Ừm, anh Từ Thiên, không cần.....Không nhìn thấy.....”

“Không nhìn, ngoan nhé.....” Giọng nói khàn khàn mang theo ý cung chịu vâng lên.

Bạch Thấm chính là sự hấp dẫn trí mạng với anh, anh không thể chống cự cũng không muốn chống cự, nhưng anh không hề muốn để cô thấy dáng vẻ tham lam của anh với cô. Cô sẽ sợ sao? Sẽ chán ghét sao? Nội tâm của anh thật ra vẫn luôn rất bất an, chỉ muốn cô thấy được mặt hoàn mỹ nhất của mình.

Từ lúc bị đụng ngã, Bạch Thấm vẫn luôn không hề phản kháng, chỉ vì không thích ứng được với bóng tối đột nhiên xuất hiện mà làm ra sự phản kháng nho nhỏ. Hôm nay An Từ Thiên mang đến cho cô một niềm hạnh phúc và cảm động to lớn, cho dù bây giờ hiến thân ngay cho anh thì sao, dù sao đời này cô đã được định trước là người của anh rồi, sinh là người của anh, chết rồi còn sống lại vì anh, bây giờ dâng mình cho anh, cô cũng sẽ không tiếc nuối.

Bởi vì An Từ Thiên hút cần mà truyền tới cảm giác tê dại khiến cả người cô như nhũn ra, sắc mặt ửng hồng, cánh tay hạ xuống bên cạnh anh, cô nâng tay luôn vào mái tóc đen của anh. Giờ phút này, Bạch Thấm vô cùng muốn nhìn rõ dáng vẻ An Từ Thiên hôn mình, vội nói: “Từ Thiên....Em muốn nhìn...Ừm, cho em nhìn anh đi....”

An Từ Thiên hơi ngừng động tác, đột nhiên ngậm chặt đóa hồng mai, khiến cho Bạch Thấm hốt hoảng giãy dụa, la khẽ: “A...Từ Thiên, tay.....Em muốn nhìn....Dáng vẻ hôn em...” Tiếng thờ gấp đã hóa thành một dòng nước, chậm rãi chảy vào trong lòng anh.

Có lẽ là đang trừng phạt vì lúc này Bạch Thấm dựa vào âm thanh để mê hoặc mình, An Từ Thiên hơi dùng sức cắn đỉnh hồng mai, trước khi cô kịp cảm nhận đã buông ra rồi.

An Từ Thiên hạ tay đang che mắt cô xuống, kéo váy ngủ lên ngang eo cô, anh lại bắt nạt đôi môi đỏ mọng của người trong lòng một lần nữa, bắt đầu dùng mảnh công thành đoạt đất. Nghe được lời của Bạch Thấm, anh muốn làm nhất chính là hung hăng hôn lên môi của cô.

Muốn xem phải không? Vậy thì anh để cho em xem, xem cho rõ, nếu như em còn không sợ gương mặt bởi vì dục vọng tham lam mà vận vẹo xấu xí này, vậy anh còn phải sợ gì nữa!

Một bàn tay nắm cả eo thon của cô, từ từ xiết chặt, một bàn tay khác thì không ngừng tùy ý vuốt ve nơi cao vút kia.+-+£EEQuuyuyĐƠn=-=

Bạch Thấm chỉ cảm thấy nụ hôn của An Từ Thiên rất mãnh liệt, khí thế, lưỡi của anh chiếm đoạt từng tác từng tác trong khoang miệng cô, tùy ý kéo dài đến chỗ sâu nhất.

Cô chỉ có thể bị động đáp lại, cái lưỡi xinh xắn cũng nhanh nhẹn tiến vào khoang miệng anh, tinh tế liếm mọi chỗ ở bên trong, còn chưa kịp đi sâu vào góc trong cùng liền bị lưỡi của anh kéo lại dây dưa. Nước bọt trong suốt tràn ra từ khe miệng theo nụ hôn kịch liệt, kéo dài đến cằm.

An Từ Thiên đương nhiên không biết, vào lúc này, ở trong mắt Bạch Thấm, dáng vẻ động tình bị nhuốm đầy dục vọng của anh có bao nhiêu gọi cảm, có bao nhiêu nam tính quyến rũ. Sợi tóc ngắn ở trước trán lộn xộn, rối tung, con ngươi chuyên tâm gọn sóng, khuôn mặt hơi nhợt nhạt thường ngày vì động tình mà ửng hồng, bởi vì hôn mãnh liệt mà đôi môi đỏ tươi, sáng bóng, ánh sáng lấp lánh nơi khe miệng còn kéo dài đến cằm.

Thoát khỏi đôi môi đang chiếm đoạt của anh, cô hôn xuống theo ánh sáng đó, cô vô thức kéo kéo cổ áo vốn xộc xếch của anh, cuối cùng liền mở hai nút áo phía trên, hôn lên yết hầu (cổ họng) anh. Bắt đầu là nhẹ nhàng liếm hôn, tỉ mỉ gặm cắn, ừm, động đây à? Cô nghịch ngợm hôn theo yết hầu đang di động, hơi dùng sức cắn một cái coi như trả thù, trong nháy mắt liền cảm nhận được vòng tay bên hông xiết nhẹ một chút.

À. . . . .

“Yêu tình nhỏ.....”

Giọng nói của An Từ Thiên càng thêm khàn khàn, cô còn nghe được tiếng cắn răng nghiến lợi nữa.

Anh chợt dùng sức đẩy một cái, một vật cứng nóng bỏng liền đặt tại nơi mềm mại giữa hai chân Bạch Thấm, cách chiếc váy ngủ tơ tằm mỏng manh, nhiệt

độ nóng bỏng và cảm xúc rõ ràng liền thuận lợi truyền đến. Khuôn mặt Bạch Thắm vốn đang hồng hồng liền đỏ rực, nhiệt độ của vật ở giữa hai đùi kia dường như đã truyền khắp toàn thân cô chỉ trong nháy mắt. An Từ Thiên nhạy cảm phát hiện làn da trắng nõn của yêu tinh nhỏ nằm dưới thân mơ hồ lộ ra sắc hồng, mê hoặc lòng người. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cuộc gặp gỡ định mệnh

Ánh nắng chiều của mùa hạ rải rác khắp nơi, tản ra sự nhiệt tình cuối cùng. Bầu trời bị đốt đỏ rực, làm nổi bật từng mảng từng mảng màu đỏ chanh ở khắp nơi.

Trong vườn hoa xanh um tươi tốt, một bóng dáng nhỏ nhắn mơ màng xoay xoay khắp nơi. Thật xinh đẹp, tất cả cây cối, hoa cỏ đều được nhuộm sắc cam ấm áp dễ chịu, cô gái nhỏ hí hóp mắt ngẩng đầu nhìn bầu trời, bây giờ mặt trời cũng biến thành một quả cầu sáng tròn vành vạnh màu cam. Cô bé thích màu sắc ấm áp đó, tán thưởng một lát cô bé lại bắt đầu khổ não: Trời sắp tối rồi mà bé còn chưa tìm được đường đi ra ngoài, ba mẹ nhất định sẽ lo lắng cho bé.

Vườn hoa này quá lớn, thật đáng ghét! Cô gái nhỏ nhìn bốn phía một lúc, nhìn những lối nhỏ đan chéo nhau không nhận được bấu víu, hoàn toàn quên mất rốt cuộc là ai mới vừa lưu luyến đến quên mất đường ra ngoài ở trong vườn hoa to rộng này.

A.....Phía trước có người, thật quá tốt, đến hỏi một chút xem làm thế nào để đi ra ngoài thôi! Trái tim nhỏ bé liền kích động lên, bởi vì có hy vọng ra ngoài mà bước đi như nhảy nhót.

Nhìn thì rất gần nhưng bé phải đi rất nhiều đường ngang lối dọc mới đến được, song cuối cùng cũng đến rồi. Nơi đây vậy mà còn có xích đu này, vừa rồi bản thân đi dạo một vòng lớn như thế mà chẳng hề phát hiện ra có xích đu, vì sao ở đây lại có chứ, rất muốn ngồi một chút đó!

Mặc dù trong vườn nhà mình cũng có xích đu nhưng không xinh đẹp, lớn như thế này. Ở trong lòng cô gái nhỏ đã yên lặng chảy nước dãi, nếu như mình bảo anh trai ở trên kia xuống để mình chơi một lát, anh ấy có đồng ý hay không nhỉ? Anh trai chỉ ngồi mà không đứng đưa, có phải do không có ai đẩy giúp anh ấy không? Hay là mình qua đây giúp anh ấy một lúc, sau đó anh ấy sẽ nhường cho mình chơi thôi.

Cô bé thật sự đã quên mất mục đích đến nơi này, xích đu kia, xích đu đó, thật sự muốn ngồi trên đó quá, thật là xinh đẹp!

Đi lên phía trước, đôi tay nhỏ nắm lấy ghế xích đu, sử dụng toàn bộ sức mạnh, cuối cùng đẩy nó ra, cô bé nhìn đôi tay đỏ ửng của mình, có chút bất mãn. Anh trai kia nặng quá đi, tay đỏ hết rồi, còn hơi đau nữa. Cô bé mím mím môi, nghĩ: nếu như có mẹ Tổng ở đây, nhất định sẽ thổi thổi cho mình, thổi thổi một lát sẽ hết đau.

Cậu thiếu niên vốn đang ngồi yên tĩnh trên xích đu, đột nhiên bị xích đu kéo vút lên không trung mang đến cảm giác không trọng lượng làm cho có chút hoảng sợ, cậu dùng sức nắm chặt dây thừng ở hai bên, không hề nhắm mắt lại.--,...,le,...,qu,...,y....don,...,...Lực đẩy xích đu cũng không lớn, xích đu cũng không bay lên quá cao, cho dù ở điểm cao nhất cậu cũng không nhìn được nơi cao nhất của biệt thự nhà họ An, một khoảng trời đỏ rực rất nhanh sẽ bị phòng ốc che khuất.

“Anh trai, anh trai, chơi vui không, em đây có lên cao không?” Xích đu vừa dừng lại, cô gái nhỏ đã không đợi kịp, vội vàng hỏi cảm nhận của cậu thiếu niên.

Cậu thiếu niên nhìn cô bé mặc áo đầm ngắn màu hồng nhạt đột nhiên nhảy đến trước mặt mình. Cô bé chải kiểu tóc công chúa đáng yêu, còn đeo một chiếc vương miện nhỏ ở phía trên, viên kim cương trong suốt vô sắc bị ánh nắng khúc xạ hiện ra màu hồng chanh. Ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của bé cũng được dát lên một tầng màu cam mỏng ấm áp, coi như bây giờ là mùa hè nóng ran cũng làm cho người ta không nhận được muốn đến gần.

Thấy anh trai ở trước mặt cứ nhìn mình mà chẳng nói lời nào, cô bé nghĩ cậu thiếu niên đang nhìn váy của mình, không khỏi có chút đắc ý, xoay một vòng tại chỗ, hỏi: “Anh trai đang ngắm váy của em à? Đây là mẹ đặc biệt mời người đến làm cho em vào dịp sinh nhật đó, có đẹp không ạ? Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật dương lịch của em đấy, nhưng mẹ nói hôm nay phải tham gia một bữa tiệc quan trọng, nên bảo em mặc chiếc váy này vào trước, có đẹp không anh?” Cô bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt sáng lấp lánh tràn đầy mong đợi nhìn cậu.

Lúc cậu thiếu niên nghe cô gái nhắc đến mẹ thì đôi đồng tử (con ngươi) vốn trầm tĩnh chợt co rút lại, rồi lập tức khôi phục về bình thường, cô gái nhỏ đang đắc ý khoe khoang quần áo xinh đẹp của mình, cũng không có chú ý tới.

... ..

Vẫn không nói lời nào ư? Cô gái nhỏ hơi ừ ừ, vì sao anh trai này không chú ý đến mình thế? Cô bé chợt nhớ ra những điều mẹ dạy, đúng rồi, trẻ con vô lễ thì người khác chắc chắn sẽ không thích đâu. Cô bé đột ngột xuất hiện còn chưa tự giới thiệu và chào hỏi với anh trai mà, anh trai nhất định không để ý đến bé đâu.

Vì vậy, cô nhóc lại nở nụ cười, nói với cậu: “Ài chà, em quên mất tự giới thiệu về mình rồi. Xin chào anh trai, em tên là Bạch Thắm, ba mẹ, mẹ Tổng, chú Trần và các trường bồi đều gọi em là Tiểu Thắm, anh có thể gọi em như vậy, chỉ là em càng thích người khác gọi em là Thắm Thắm, em cảm thấy Thắm Thắm dễ nghe hơn so với Tiểu Thắm. Anh trai, anh cũng có thể gọi em là Thắm Thắm. Lần đầu tiên gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn!” Nói đến cuối còn khom lưng cúi người chào như thật. Câu cuối cùng là mẹ Tổng dạy bé khi tự mình giới thiệu với bạn học và thầy cô giáo ở trường, bé đã dùng ở đây rồi.

.....

Bị Bạch Thắm mở to mắt đầy mong đợi nhìn gần ba phút, nhưng cậu thiếu niên vẫn im lặng, song ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên người bé, không nhúc nhích.

Rốt cuộc cô nhóc cũng nhụt chí, cúi đầu lẩm bẩm: “Được rồi, anh trai, em biết mình sai rồi. Vừa rồi em không nên chưa nói tiếng nào đã đứng đằng sau đây xích đu cho anh, đã hù dọa anh rồi đúng không? Nhưng đó là bởi vì.....Bởi vì em cũng muốn chơi xích đu mà, anh trai cho em chơi xích đu một lát nhé?” Nói đến xích đu, bé lại ngẩng đầu lên, đôi mắt tiếp tục lấp lánh nhìn về phía cậu thiếu niên.

Xích đu? Cậu thiếu niên quay đầu nhìn tay mình đang nắm dây thừng, hiện tại mới ý thức được thì ra là mình đang ngồi trên một chiếc xích đu.

Bạch Thắm thấy cậu quay đầu, cho là cậu không đồng ý, khuôn mặt nhỏ nhăn nhăn nhó, nói: “Anh trai, anh cho em chơi một lát đi.” Mẹ thường xuyên không cho bé chơi xích đu ở trong nhà, nói là rất nguy hiểm, mỗi lần đều chưa chơi đủ đã bị mẹ xuống rồi.

“Vây, hay là em đẩy xích đu giúp anh rồi lát nữa anh cho em chơi nhé?” Nói xong, không cho cậu thời gian đáp lại, bé lập tức đẩy xích đu, chỉ sợ cậu từ chối thôi.

Lúc xích đu từ trên hạ xuống rồi lại đi lên thì cậu thiếu niên nghe được một tiếng “Á” thảm thiết, là tiếng của Bạch Thắm, cô bé này rất thích kích động đột ngột.-;;” Lần này xích đu cũng không bay cao, cậu không hề phản ứng, đợi đến khi xích đu dừng lại cậu mới quay đầu. Cô bé vốn đang đứng cười hí hóp mắt đã sấm ngã trên mặt đất, một góc trán dính máu đỏ tươi, máu tươi chảy từ thái dương xuống gò má, vẫn tiếp tục chảy xuống.

Dại ra hơn một phút, trên mặt cậu thiếu niên mới xuất hiện vẻ hốt hoảng, cúi người xuống lắc lắc cô bé nhưng vẫn không có phản ứng, máu tươi trên gương mặt bé nhiễm đỏ ống tay áo cậu.

Lúc An Từ Thiên bé Bạch Thắm đã hôn mê bất tỉnh xuất hiện trước đại sảnh của buổi tiệc thì hiện trường tạm thời an tĩnh lại, đến khi có một giọng nữ sắc bén hô to: “Tiểu Thắm!” thì mới phá vỡ được sự yên tĩnh. Ông cụ An thấy trên người An Từ Thiên có dính máu và xuất hiện vẻ hoang mang hiếm thấy, vội vàng kêu người đi tìm bác sĩ gia đình.

An Từ Thiên chẳng hề quan tâm chính mình đã tạo ra sự hỗn loạn như thế nào với buổi tiệc mà Bạch Thắm gọi là rất quan trọng, cậu vẫn lo lắng canh giữ ở bên ngoài phòng được sắp xếp cho Bạch Thắm, bởi vì Bạch Thắm mà cậu không hề tỉnh táo, thậm chí suýt chút nữa đã phát bệnh tự tổn thương mình.

Bạch Thắm bị bất tỉnh khiến cho cậu rất sợ, cha là cũng ở chung với cậu sau đó liền bị thương, chảy rất nhiều máu rồi không tỉnh lại nữa. Về sau mẹ mang cậu đi ra ngoài, trở về cũng chỉ có duy nhất mình cậu, mẹ nói là cần nghỉ ngơi, vào phòng, rồi cậu không nhìn thấy mẹ nữa.

Nếu như Bạch Thắm vẫn bất tỉnh, có phải sẽ giống như cha và mẹ hay không, những điều đó xảy ra đều là vì sự tồn tại của cậu!

An Xế Cảnh nhìn thấy cháu trai cắn chặt môi mình, sắc mặt tái nhợt, thân thể bắt đầu co giật, lập tức tiến lên dùng sức ôm cậu, nếu không giây tiếp theo An Từ Thiên sẽ tự đâm vào tường.

“Từ Thiên, Từ Thiên, con bé không sao đâu, bác sĩ nói con bé không sao, sẽ tỉnh lại nhanh thôi!”

An Từ Thiên chẳng hề phản ứng, cho dù bị hạn chế hành động thì cậu vẫn không ngừng run rẩy, khuôn mặt tái nhợt đột ngột nổi đầy gân xanh, quả đấm lần lượt rơi xuống người của An Xế Cảnh đang ôm cậu, khí lực lớn đến dọa người!

An Xế Cảnh im lặng nhẫn nại, không dám buông lỏng tay, tong lúc hai người đang giằng co, trong phòng có người chạy ra, hô: “Cô Bạch tỉnh rồi!...Ông chủ, cậu chủ nhỏ....Cậu chủ nhỏ phát bệnh sao?!”

Người đó vội vàng tiến lên giúp An Xế Cảnh giữ chặt An Từ Thiên, hô lớn: “Cậu chủ nhỏ, cô Bạch tỉnh rồi, cô bé kia tỉnh rồi! Cô bé còn đang tìm cậu đó!”

Có lẽ là nghe được lời người kia nói, trạng thái bất thường của An Từ Thiên cũng từ từ ngừng lại, hô hấp cũng từ từ thả lỏng. Cảm giác được sức lực giam cầm mình dần buông lỏng, An Từ Thiên mạnh mẽ thoát khỏi cánh tay đang giam mình lại, vọt vào phòng.

Bạch Thắm ngạc nhiên nhìn An Từ Thiên đột nhiên xông vào với bộ dạng nhếch nhác, cho đến khi An Từ Thiên lao đến trước giường mình, cô bé mới mở miệng hỏi: “Anh trai, anh làm sao vậy? Quần áo loạn loạn, tóc loạn loạn, sắc mặt cũng khó coi, trên tay áo là máu của em sao?” Cô bé Bạch Thắm cũng không hề bị máu tươi hù dọa, ngược lại còn rất tò mò hỏi.

“Em không sao chứ?” An Từ Thiên không trả lời bé, nhưng cuối cùng đã mở miệng nói câu đầu tiên với bé.

Ở phía sau, An Xế Cảnh và quan gia An Hồng cùng bước vào, nghe được An Từ Thiên mở miệng nói chuyện liền tròn to hai mắt ngạc nhiên không thôi.

Bạch Thắm cũng là hai mắt sáng lên, thậm chí quên mất cơn đau trên trán, reo lên: “Anh trai, rốt cuộc anh đã chịu nói chuyện với em rồi!-

III3./q4y,..do,,,d0n....-.,Em không sao, chỉ là cái trán hơi hơi đau, em không khóc đâu, mẹ nói bé ngoan sẽ không được tùy tiện khóc!” Nói xong còn

nhìn mẹ mình đang đứng bên cạnh.

An Từ Thiên không đáp lời, chỉ dè dặt vươn tay muốn đụng vào lớp băng vải trên trán bé. Mẹ Bạch đứng bên cạnh thấy thế định ngăn cản, lại bị An Hồng lấy cớ là hỏi thăm tình hình, vội vàng kéo ra ngoài.

Mới vừa chạm đến băng vải trắng, Bạch Thắm liền phát ra tiếng rên khẽ, vết thương của bé cũng không nghiêm trọng lắm nên bác sĩ không tiêm thuốc tê. Lúc hôn mê thì không sao nhưng giờ tỉnh lại, đứa bé luôn luôn rất sợ đau, dù An Từ Thiên chỉ chạm nhẹ thì Bạch Thắm cũng cảm thấy rất đau, đỏ cả mắt, nhưng vẫn cố nén không để nước mắt rơi.

Thấy thế An Từ Thiên có chút luống cuống, không biết nên làm sao mới đúng.

Có thể do cảm giác của trẻ em rất mẫn cảm nên cảm nhận được cảm xúc áy náy của An Từ Thiên. Vừa rồi mẹ nói lần này bị thương là do bé làm sai, không thể trách người khác, càng không thể trách anh trai này, ngược lại còn phải cảm ơn anh trai, nếu không mình sẽ nằm ở nơi đó, không ai chăm nom đâu.

Bé nhin đau, nở nụ cười, nói: “Anh trai, anh còn chưa nói cho em biết tên anh đâu!”

An Từ Thiên nhìn bé một lúc, há miệng, giọng nói có chút khàn khàn, nhưng cuối cùng vẫn nói ra: “An Từ Thiên.”

“Vậy em có thể gọi là anh Từ Thiên không? Tiểu Thắm muốn cảm ơn anh Từ Thiên đã giúp em tìm được cha mẹ, còn tìm bác sĩ cho em. Lần này bị thương đều do bản thân em quá tùy hứng, không hề liên quan đến anh Từ Thiên, anh Từ Thiên không cần tự trách đâu. Nếu không nhờ anh Từ Thiên thì bây giờ em vẫn còn nằm ở đó, không ai chăm nom đâu! Lần tới anh Từ Thiên đến nhà em làm khách, em mời anh ăn món điểm tâm mà em thích ăn nhất nhé?” Nói như vậy chắc không sai đâu, mẹ sẽ khen ngợi bé nhỉ? Bé còn mời anh trai ăn món ăn bé thích nhất nữa mà!

Nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ của cô bé, An Từ Thiên im lặng gật đầu một cái, suy nghĩ một chút lại mở miệng gọi: “Thắm Thắm”

Bạch Thắm nghe vậy lại cười vui vẻ, nói: “Anh Từ Thiên gọi em là Thắm Thắm, thật tốt, em thích anh gọi như thế!”

An Từ Thiên không nói gì thêm, chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Mà An Xế Cảnh đứng ở phía sau đều thu hết mọi tình huống vào trong mắt, nắm chặt tay ở sau lưng, lặng lẽ đè nén nỗi khiếp sợ và chút kích động vui mừng dưới đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Quán quýt người nào đó

Khi Bạch Thắm bị ép tỉnh lại vì thiếu oxy mới phát hiện những hình ảnh rõ nét kia đều ở trong mơ.

Vừa mở mắt đã chạm vào đáy mắt sâu xa của An Từ Thiên, mãi lâu sau mới hết thần thờ. Anh ấy luôn có năng lực này, chỉ cần mình đối mắt với anh ấy liền không dễ rời đi, tâm mắt chuyên chú như mực đường như có vòng xoáy thời khắc đều hấp dẫn bản thân rơi xuống, hãm vào...

Bất mãn Bạch Thắm không chuyển tâm lúc mình hôn, anh trừng phạt cắn lên môi cô, cuối cùng cũng gọi được hôn cô quay lại: “Ừm...” Bạch Thắm ôm cô anh đáp lại nụ hôn chào buổi sáng vô cùng nhiệt tình nọ.

Hai lưỡi dây dưa, cô cố gắng cướp đoạt quyền chủ động lại chẳng bao giờ được, tức giận né tránh anh quán quýt khắp nơi. An Từ Thiên bắt đầu dĩ chậm thế tấn công lại, nhượng quyền chủ động cho cô, giống như đứa trẻ lên ba bắt được đồ chơi thú vị, Bạch Thắm cười cong mắt, bắt đầu từ từ chậm rãi dò xét lãnh địa, vốn ở ngoài hàm răng anh quanh quẩn một vòng, sau đó dễ dàng đi vào không an phận liếm liếm, cảm nhận bàn tay lớn đặt trên lưng mình có dấu hiệu không thành thật mới giữ lấy tay anh, cùng lưỡi anh nhảy múa.

Mãi cho đến khi hai người đều thờ hồng học, Bạch Thắm mới buông tha lưỡi anh, tỉnh tề hôn lên khoe môi anh: “Anh Từ Thiên còn muốn nhóm lửa trên người sao?”

Tay dưới thân dí dóm vẽ vài vòng ở lưng An Từ Thiên.

An Từ Thiên vẫn nhìn Bạch Thắm, thỉnh thoảng hôn đáp trả môi cô, mới sáng sớm, giọng anh khàn khàn cực kì gọi cảm: “Đã đốt rồi...”

Ngừng thè lưỡi liếm hôn, nhìn chằm chằm An Từ Thiên: “Vì sao anh Từ Thiên dừng lại?” Tuy trước đó cũng có mấy lần làm bước này kha khá, nhưng mỗi lần đều không làm triệt để như hôm qua, còn thiếu một bước mấu chốt cuối cùng. Cô còn nhớ, rõ ràng đêm qua cả hai đều động tình, An Từ Thiên lại dừng lại đột ngột, khuôn mặt bởi vì động tình mà nhiễm hơi thở bất thường, mặt nhẵn nhịn tới mực có ít vận vẹo, im lặng một lúc, bỗng nhiên xuống giường rồi vọt vào nhà vệ sinh.

Bạch Thắm yên lặng nằm trên giường nghe tiếng nước loáng thoáng truyền đến, có chút nhụt chí, anh ấy là đàn ông ư, vì sao đến bước ngoặt cuối cùng còn có thể dừng lại?

Lúc An Từ Thiên trở về trên giường, kéo cô: “Ngủ”, trên người còn mang theo hơi lạnh.

“Anh Từ Thiên...”

Bị anh hung hăng hôn sau đó: “Ngủ!”

Bạch Thắm im lặng, tuy nhìn An Từ Thiên giống như bình thường, nhưng cô vẫn cảm giác được anh càng im lặng thì tâm trạng càng không tốt?

Không nghĩ ra, thôi thì ngủ đi, thoải mái mái nép vào ngực anh nhắm mắt lại.

An Từ Thiên khẽ vuốt khuôn mặt Bạch Thắm, hôn cái trán trơn bóng của cô: “Đợi kết hôn đã.”

Bạch Thắm sững sờ, ngọt ngào trong tim trào ra như hũ mật bị vỡ, vui vẻ cười ra tiếng, nâng mặt anh lên, liền tiếp hôn cái “chụt” lên môi anh: “Anh Từ Thiên thật đáng yêu!”

Không ngờ bản chất An Từ Thiên lại là một người truyền thống, giữ lần đầu tiên vào đêm tân hôn.

An Từ Thiên ngoài ý muốn có chút đỏ mặt: “Trên mạng nói các cô gái đều hi vọng như vậy.”

“Anh Từ Thiên nhìn được sao?” Cô cười xấu xa.

“Từ nay trở đi ngủ với em!” An Từ Thiên nhún mày, không nhìn được, cho nên để rèn luyện tính nhẫn nại, từ nay anh ngủ với em, kháng cự hấp dẫn!

Giờ Bạch Thắm nhận ra biểu cảm của An Từ Thiên đúng là ngày càng phong phú, trong tình huống như thế này, nên vui mừng hay im lặng đây?

“Em có mơ thấy lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đấy.” Bạch Thắm mở miệng.

“Em còn nhớ à?” Đáy mắt An Từ Thiên có chút kích động nhỏ, cô ấy bắt đầu đồng ý nhớ lại rồi!

“Hi hi, đương nhiên nhớ chứ! Lúc nhỏ anh Từ Thiên cũng rất đẹp trai nhỉ, khi đó cũng tại em nhìn anh ngẩn người nên quên tránh sang bên cạnh, thế nên mới bị bàn đu dây đập vào.”

Hôm ấy, ánh nắng chiều đều rơi xuống quanh thân anh, áo sơ mi trắng anh mặc sáng rực rỡ, giống như đã được rắc lên một lớp bột vàng. Cũng không dính lại vì đồ mồ hôi khi hè đến, mà hoàn toàn trái ngược lại, gió hạ xuyên qua tầng tầng lớp lớp cây cảnh và hoa xanh um tươi tốt đã được lọc qua khí nóng, mang theo từng cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng lướt qua mặt anh, thổi bay những chiếc lá khô rơi lẻ tẻ trên trán anh. Cô nhớ rõ hôm ấy, thiếu niên nhoèn miệng, nhìn cô chăm chú, như một cậu bé bước ra từ trong truyện tranh.

Vẫn luôn không nói cho anh biết, cũng bởi vì ánh nhìn chuyên tâm và nghiêm túc khiến cô động lòng, ngừng quán quýt anh.

Thì ra những kí ức vẫn rõ ràng như thế, dù đã qua hơn hai mươi năm, chúng vẫn khắc thật sâu trong lòng mình, để mỗi khi nhớ lại, ngay cả khi anh cúi đầu, lông mi dày cong cong cũng hiện lên rõ nét.

Nay đúng là một buổi sớm tuyệt đẹp, mở mắt ra đã có thể ôm hôn người mình yêu...

Đợi lúc Bạch Thắm mở máy thì thấy tin nhắn của Tô Thanh Thiên, nội dung rất đơn giản, chỉ là bốn chữ sinh nhật vui vẻ kèm bốn dấu chấm than ở sau, thời gian là 0 giờ. Đương nhiên, cô cũng thấy năm tin được gửi từ Lâm Thuốc Nhạc, một tin đơn giản là chúc cô sinh nhật vui vẻ, có tin thì hung dữ uy hiếp cô hậu quả của việc dám treo điện thoại không nhận, diễn hình của phong cách Lâm thị.

Điện thoại vang lên.

“Xin chào.”

“Tôi không khỏe.” (*)

(*): Ở Trung Quốc, câu chào đầu tiên của họ là “Nhĩ hảo”, dịch ra có nghĩa là “Người tốt / người khỏe”, chỗ này tác giả dùng chơi chữ.

“...”

“Bây giờ thân sĩ rất không khỏe, tiểu thư xinh đẹp có đau lòng không?” Giọng điệu đối phương vui vẻ.

“Trình Việt Vũ, đêm qua cậu lại thức đêm à?” Anh ta thích chơi trò chơi thi đấu thể thao, vừa chơi là đến tận khuya, thậm chí là thâu đêm.

“Ừm?”

“Nếu không sao đầu óc còn chưa tỉnh táo?” Vừa quen còn tưởng Trình Việt Vũ thật là phong độ thân sĩ nam tính, ai ngờ anh ta chẳng những không thân sĩ, mà còn có không ít thói quen côn đồ. Nếu không muốn bị anh ta đùa giỡn thì tốt nhất đừng nói chuyện khách khí với anh ta.

“Bạch tiểu thư, bây giờ anh thật sự không tốt, rất rất mệt!” Ngữ điệu giống như thật sự không có tinh thần.

“Cho nên đêm qua anh thật sự thức đêm?” Cô thừa nhận mình đang cố ý, ai bảo hôm nay tâm trạng cô không tệ chứ, vui đùa một chút cũng được.

“... Được rồi, Bạch tiểu thư, nói thật cho em nhé, giờ anh đang ở thành phố W.”

“Thành phố W? Anh tới thành phố W làm gì?”

“Vì tới chúc mừng sinh nhật cho em đấy! Bạch tiểu thư xinh đẹp, sinh nhật vui vẻ! Happy birth-day to you, hap-py birth-day to you...” Anh ta thể mà hát bài chúc mừng sinh nhật, coi cô là đứa bé hả? Còn nhỏ nhẹ hát cơ chứ.

Cười khẽ một tiếng, Bạch Thắm có chút cảm động nói cảm ơn.

“Chỉ cần có thể để Bạch tiểu thư xinh đẹp cười tươi như hoa, bất anh làm gì anh cũng đồng ý, tiếc là không được thấy nụ cười xinh đẹp của em.” Anh ta lại bắt đầu nói năng ngọt xớt: “Anh còn chuẩn bị quà đấy nhé, sao nào, anh đến tặng hay em tới lấy đây?”

“Quà? Anh thật sự tới thành phố W à?” Bạch Thắm còn tưởng rằng anh ta nói đùa.

“Em không tin à? Giờ anh đang ở khách sạn Tỉnh Nguyên, có cần tới thị sát không?”

“Anh...”

“Ha ha, Bạch Thắm tiểu học muội, biết ngay em không đấu lại được anh mà!” Nhận ra phản ứng của cô, giọng đối phương bỗng chốc đắc ý hẳn, “Anh đến thành phố W là vì có việc riêng, chúc mừng sinh nhật em chỉ là thuận tiện thôi.”

“Ồ, anh tới vào lúc nào?” Thở dài một hơi.

“Bây, tám giờ tối qua.”

“Cũng không muộn, sao anh còn mệt mỏi thế?”

“... Anh bị lạ giường, không quen ngủ trên giường khách sạn.” Giọng anh ta có chút buồn rầu.

“Cho nên, anh vẫn cả đêm thức trắng.” Bạch Thắm cười.

“...”

Ok, hòa nhau một ván!

Chuyển tư thế nghe điện thoại, liền thấy An Từ Thiên đang đứng ở cửa phòng lẳng lặng nhìn mình.

Trong lòng Bạch Thắm hoảng hốt, tim đập nhanh hơn, nhỏ giọng nói chuyện: “Có chút việc, lần sau nói chuyện tiếp.” Rất nhanh tắt máy, nhét điện thoại đi động lên giường.

“Anh Từ Thiên đến rồi sao không nói gì?” Ôm eo anh, thân mật dựa cằm lên vai.

“Em đang nghe điện thoại.” Ôm lại cô. Một chữ em nói anh đều nghe thấy, thậm chí còn thấy em cười vì người đàn ông kia.

“Anh Từ Thiên thật là hư, nghe lén em nói chuyện điện thoại! Đêm qua còn đoạt điện thoại của em, hôm nay Thước Nhạc còn nhấn tin trách em đấy.” Cắn lên cổ anh giống như phát tiết, cô không hiểu, rõ ràng mình chưa làm cái gì, vì sao vẫn còn có chút chột dạ.

“...” An Từ Thiên không đáp.

Cô giương mắt lên, thấy mặt anh không chút biểu cảm, không khỏi thở dài.

Bạch Thắm đứng dậy, hai tay nâng mặt anh, trán chạm trán, như thế, hai người trực tiếp trao đổi ánh mắt, đây là phương pháp Lâm Mặc dạy cho cô, nói có hiệu quả khai thông: “Anh Từ Thiên không được nghĩ lung tung! Anh ta chỉ là học trưởng trong trường, cô Lê bảo em làm việc dưới sự chỉ đạo của anh ta mấy chuyện thì mới quen. Người khác cũng không tệ lắm, gọi điện thoại tới cũng chỉ nói sinh nhật vui vẻ, rồi hàn huyên vài câu, nội dung anh cũng nghe thấy mà, chỉ là bạn bè nói chuyện phiếm thôi.”

Ánh mắt của anh một màu đen như mực, không gọn sáng giống như mặt anh vậy, Bạch Thắm nhìn không thấu, có chút hoảng hốt, anh cũng không nói chuyện.

Hai người đối mặt, im lặng kéo dài tới hai phút, ngay tại lúc Bạch Thắm sắp không nhịn được, rốt cục An Từ Thiên mở miệng: “Anh biết”, rồi hôn môi cô.

Lúc này Bạch Thắm mới yên lòng, mỉm cười: “Ừ, đến phòng em có chuyện gì.”

“Ông bảo em gọi Lâm Thước Nhạc tới, cũng bạn bè ăn bánh ngọt với nhau.”

Con mắt Bạch Thắm sáng ngời, cười càng tươi, thả tay anh ra, bước nhanh ra ngoài, chuẩn bị xuống lầu.

“Đi đâu?” Gọi điện thoại là được rồi, chẳng lẽ còn phải đích thân đi mời?

“Đi cảm ơn ông nội chứ, ông nội thật tốt!” Nụ cười thiếu nữ tươi đẹp, cô cũng không quên cho dù ở đây hai mươi năm, chỉ cần cô và An Từ Thiên chưa kết hôn, nơi này vẫn chưa thể xem là nhà cô, vị trí của cô trong cái nhà này rất xấu hổ, dĩ nhiên cô cũng không thể tùy tiện mang bạn tới đây. Hôm nay ông cụ An nói như vậy, đã nói lên cố gắng của bản thân trong khoảng thời gian này không uống phí, theo thời gian, ông cụ dần chấp nhận cô.

“Bạn vừa rồi có cần mời tới không?” Không bỏ tay cô ra, An Từ Thiên do dự một chút, song vẫn mở miệng.

Bạch Thắm sững sờ, lập tức gạt mình: “Không được, quan hệ cũng không tốt đến thế, chỉ là quen biết hơn bạn cùng học một ít thôi mà.”

“Anh ta có chuẩn bị quà.” Em muốn nhận quà của anh ta sao? Người đàn ông này thậm chí còn tí mĩ chuẩn bị quà. Dựa vào cái gì, anh ta dựa vào cái gì, có tư cách gì tặng quà cho cô gái của mình chứ. Trong lòng anh phần nộ tức giận, lại không lộ ra ngoài!

Đúng vậy, vừa rồi Trình Việt Vũ còn hỏi cô tới lấy hay anh ta tới đưa. Bạch Thắm băn khoăn, nhìn bộ dạng An Từ Thiên là biết bản thân không thể tới lấy, chẳng lẽ để anh ta tới đưa? Đùa gì vậy, người ta chuẩn bị quà đã đủ khách khí, ai lại làm đáng báo người ta đưa tới, nhưng người ta đặc biệt tặng quà sinh nhật mình, không thể không nhận chứ!

Bạch Thắm có chút khó xử, trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút căng thẳng..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chuyện kết hôn

An Từ Thiên bỗng nhiên buông tay, quay đầu đi, trở về phòng mình. Cơ thể thẳng tắp cứng đờ, đôi tay giấu trong ống tay áo nắm chặt đến mức tái nhợt, thậm chí còn nổi lên một vài mạch máu màu xanh. Anh không thể mở miệng, chỉ cần mở miệng nhất định chính anh cũng không thể không chế được bản thân sẽ nói ra điều gì, anh vô cùng căm hận loại cảm giác này, lúc cảm xúc bị kích động đến cơ thể mình anh còn không thể không chế, nói gì đến việc không chế được chuyện mình sẽ nói ra điều gì chứ, mặc dù giờ phút này đầu óc anh lại vô cùng tỉnh táo.

Bạch Thắm bắt lấy bàn tay anh, ôm lấy anh, chậm rãi vuốt ve sống lưng anh từ trên xuống dưới, động tác nhẹ nhàng. Lâm Mặc nói khi An Từ Thiên kích động, cô có thể dùng những động tác thân mật nhẹ nhàng tác động đến cơ thể anh để trấn an, làm cho anh khôi phục sự bình tĩnh, Bạch Thắm nhớ rất rõ ràng.

“Người khác đặc biệt chuẩn bị quà tặng cho em, nếu như em nói không cần thì dường như có chút quá mức bất lịch sự. Để em gọi điện thoại cho Thước Nhạc, nhờ cô ấy lúc đến đây, thuận tiện giúp em nhận quà rồi mang đến đây được không? Thước Nhạc cũng biết vị học trường này.”

Đợi cho đến khi cơ thể của An Từ Thiên chậm rãi thả lỏng không hề căng cứng, Bạch Thắm mới dùng động tác vuốt lưng anh lại, cười nói: “Ha... ha... Anh Từ Thiên ghen tị!”

Quả nhiên, trên khuôn mặt vạn năm không đổi của An Từ Thiên vậy mà lại xuất hiện một chút bối rối.

“Tuy rằng em thật sự rất vui về khi anh Từ Thiên quan tâm đến em như vậy. Nhưng là ăn bữa đám chưa* cũng không phải là một thói quen tốt đâu, hôm nay là sinh nhật em cơ mà, vậy mà anh lại làm em phải khó xử! Hừ...” Bạch Thắm giả bộ tức giận không để ý tới anh, đi xuống lầu.

*Ăn đám chưa: chắc các nàng đều biết nhì, là ghen đó~

An Từ Thiên không nói chuyện, nhưng bước chân cũng thay đổi phương hướng, đi theo Bạch Thắm xuống lầu.

Anh phải làm sao đây chứ? Vén vén chỉ là mở miệng nói ra một câu kia cũng đã là cực hạn của anh rồi, chẳng lẽ anh còn phải tự mình bảo em đi gặp người đàn ông khác, rồi nhận quà tặng của anh ta hay sao?

Em luôn luôn là trân bảo mà anh lúc nào cũng mong nhớ, làm sao anh có thể chịu được việc em bị người khác vụng trộm để ý đến. Nếu như có thể, anh thật sự muốn nhốt em ở trong phòng, mỗi ngày đều chỉ có thể nói chuyện với duy nhất một mình anh, tươi cười với duy nhất một mình anh, trong ánh mắt của em, trong lời nói của em, trong suy nghĩ của em, trong lòng của em, tất cả đều chỉ có duy nhất một mình anh mà thôi, tất cả những gì thuộc về em đều là của anh, của một mình anh! Không cho phép người khác có một chút liên quan gì đến em!

Suy nghĩ bệnh hoạn như vậy, nếu có một ngày em biết được, Thắm Thắm, liệu em còn có thể giống như bây giờ, dịu dàng ôm hôn anh?

Vừa mới 1 giờ chiều, Lâm Thước Nhạc đã đến rồi, mang theo cả quà tặng của Trình Việt Vũ, món quà được gói lại một cách khéo léo tinh xảo, đoán chừng là một món trang sức gì đó, khi Bạch Thắm chuẩn bị mở ra thì đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến phản ứng của An Từ Thiên hôm nay, nghĩ lại vẫn là

không mở ra. Kết quả bị Lâm Thước Nhạc cướp lấy mở ra : “Oa, là một đôi hoa tai thật đẹp nha, là Tiffany*, hình như là hàng đặt theo yêu cầu.” Thân là một tiểu thư nhà giàu, mặc dù không ham thích mấy thứ như thế này, nhưng Lâm Thước Nhạc vẫn có một chút hiểu biết với những món đồ như vậy, cho nên vừa liếc mắt một cái, cô ấy liền có thể nhìn ra nhãn hiệu và giá trị của nó.

*Tiffany: một trong 10 hãng trang sức xa xỉ và nổi tiếng nhất thế giới.

Bạch Thắm có chút kinh ngạc, nếu như thật sự là hàng đặt theo yêu cầu, tuy rằng chỉ là một đôi hoa tai nhưng giá tiền nhất định cũng không thấp. Quan hệ của cô và Trình Việt Vũ có vẻ không tốt đến mức giống như vậy đi, tuy rằng món quà này nhìn như tùy ý, nhưng trên thực tế cũng là đôi hoa tai này cũng mất không ít tâm tư mà giá trị của nó cũng không thấp.

Bạch Thắm rút hộp trang sức trong tay của Lâm Thước Nhạc đặt lên bàn: “Được rồi, đây là quà của tở, cậu tùy tiện mở ra xem xét như vậy làm gì chứ. Còn không mau đi ra ngoài, ở trong phòng tở lâu như vậy, cậu không thấy như vậy là mất lịch sự sao?”

Lâm Thước Nhạc còn chưa thưởng thức đủ, nhưng lại không thể nói cái gì, tự tiện mở quà tặng của người khác là một hành vi rất không có gia giáo, đây là do cô và Bạch Thắm có mối quan hệ thân thiết, cô (BT) tất nhiên sẽ không nói gì. Nhưng cô ở trong phòng Bạch Thắm cũng đã được một lúc rồi, nếu còn không đi ra ngoài, chủ nhà cũng sẽ có ý kiến, chuyện này thật sự rất mất lịch sự.

Cô cũng là sau lần gặp An Từ Thiên đạo trước mới có thể hiểu rõ được một ít chuyện giữa hai người họ, nơi này cũng không thể chân chính được coi là nhà của Bạch Thắm, cô không thể khiến cho bạn tốt của mình phải khó xử.

Đến bữa tối, rốt cuộc An Từ Nguyệt cũng trở về, thậm chí ngay cả Lâm Mặc cũng đến đây. Bạch Thắm có chút kinh ngạc, anh ta lấy thân phận đề đến đây? Là bạn của cô, bạn của Anh Từ Thiên, hay là bạn... trai của chị Từ Nguyệt? Nhìn đến việc lúc ở trên bàn cơm, anh ta cứ ra sức lấy lòng, mà chị Từ Nguyệt lại nhiều lần lạnh mặt không thèm để ý đến, Bạch Thắm cười trộm ở trong lòng.

Sau đó chính là ăn bánh ngọt, mọi người đều đưa quà tặng ra, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng mỗi một phần đều khiến Bạch Thắm vô cùng cảm động.

Mà điều đáng nhắc tới là, vậy mà ông cụ nhà họ An lại nhắc tới chuyện của hai người An Từ Nguyệt và Lâm Mặc.

An Từ Nguyệt tránh không kịp: “Ông nội hiểu lầm rồi, cháu và anh ấy không có gì.”

Còn Lâm Mặc lại mang vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn về phía An Từ Nguyệt đầy dịu dàng, sau đó mới trả lời ông cụ nhà họ An: “Cháu chỉ sợ ông sẽ ghét bỏ bối cảnh nhà cháu không xứng với Từ Nguyệt.”

“Nói gì vậy, môn đăng hộ đối cũng không phải điều vô cùng quan trọng, chỉ cần cháu đối xử với Từ Nguyệt là thật lòng, thật tốt, ông sẽ không nói gì. Các cháu còn trẻ, chuyện các cháu thì các cháu cứ tự mình quyết định, nếu như ông mạnh mẽ đòi quyết định thay, cuối cùng lại là hại các cháu.” Ông cụ nhà họ An hoàn toàn không để ý đến lời nói của cháu gái nhà mình, chỉ cô đơn cảm thán.

Lâm Mặc biết ông cụ nhà họ An chắc là lại nghĩ tới chuyện cũ năm xưa, liền cũng không nhiều lời, nhân cơ hội chuyển đề tài: “Ông yên tâm, đời này nếu không phải Từ Nguyệt thì cháu sẽ không cưới! Cháu sẽ dành thời gian cả đời thời gian ở cùng với cô ấy, chỉ cần cô ấy cũng thương cháu, nhất định chúng cháu sẽ luôn rất hạnh phúc.” Lâm Mặc nói xong câu nói kia lại quay sang nhìn An Từ Nguyệt một cái.

An Từ Nguyệt vẫn cứ cúi đầu, nghe được những lời này của Lâm Mặc, động tác cầm đĩa trên tay hơi ngừng lại một chút, nhưng vẫn không hề phản ứng lại như cũ. Lâm Mặc thấy vậy, đáy mắt dịu dàng xẹt qua một chút âm đạm.

Bạch Thắm thì ngồi một bên, hứng trí bưng bưng nhìn hai người họ. Đời trước cô vội vàng phản kháng muốn rời đi, đâu còn biết giữa hai người này còn có chuyện như vậy đâu, đời này tất nhiên cô sẽ không bỏ qua, muốn xem kỹ một chút, Bạch Thắm thật sự rất ngạc nhiên, Lâm Mặc làm thế nào để chinh phục An Từ Nguyệt có chấp lạnh lòng, tháo bỏ khúc mắc trong lòng của cô ấy.

Ông cụ nhà họ An dường như cũng chú ý tới điểm này, không có ý định buông tha cho Bạch Thắm: “Bạch Thắm, cháu và Từ Thiên cứ ở bên nhau thật tốt như bây giờ đi, không cần lại phải náo loạn chuyện gì nữa, ai cũng sẽ bị ép buộc không chịu đựng được. Hai đứa mau kết hôn sớm một chút đi, ông vẫn đang mong được ôm cháu nội trai đấy!”

Bạch Thắm nghe được hai từ “kết hôn” và “chất trai” liền đỏ mặt: “Ông nội, cháu mới học đại học năm nhất thôi mà.”

“Đại học năm nhất thì sao, ông cũng không bắt cháu kết hôn ngay bây giờ, hiện tại dù đang học đại học cũng có thể kết hôn!” Ông cụ nhà họ An, lời nói này của ông không khỏi có chút mâu thuẫn rồi..

An Từ Thiên thường thức đáng vẻ đáng yêu như cô gái nhỏ hiếm khi thấy được của Bạch Thắm, kết hôn? Xem ra có vẻ anh nên để vấn đề này vào danh sách những chuyện quan trọng.

“Được.”

An Từ Thiên vừa nói ra, tất cả mọi người trên bàn ăn đều dừng động tác lại.

“Cái gì, Từ Thiên, cháu nói cái gì được?” Ông cụ nhà họ An khó hiểu.

An Từ Thiên lại chỉ trả lời ông bằng một ánh mắt trầm mặc, không hề nói tiếng nào, chỉ cầm lấy khăn tay cẩn thận lau bọt dính ở khóe miệng Bạch Thắm.

Mọi người cũng không nói, dường như có vẻ cũng đã hiểu được ý của An Từ Thiên, cười như không cười nhìn một màn “hỗ trợ lẫn nhau” của cặp đôi này, nhất là Lâm Thuộc Nhạc, ánh mắt rõ ràng mang theo sự chế nhạo.

Bạch Thắm áp lực chịu đựng hết tất cả ánh mắt của mọi người, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, An Từ Thiên nhìn mà thiếu chút nữa không nhận được, muốn nhào đến cắn cô một ngụm.

Chờ Bạch Thắm rốt cục cũng đuổi được người cứ nắm chặt cơ hội mà trêu đùa cô là Lâm Thuộc Nhạc ra đến khỏi cửa lớn nhà họ An rồi trở lại phòng, An Từ Thiên đã ngồi ở đó chờ cô, trong tay anh cầm đôi hoa tai mà Trình Việt Vũ tặng cô.

“Anh Từ Thiên.”

An Từ Thiên ôm cô ngồi lên đùi mình: “Thắm Thắm, anh có chút chờ không kịp.”

Vừa nghe lời này, khuôn mặt Bạch Thắm vừa mới bị gió đêm thổi lạnh lại đột nhiên tăng nhiệt độ lên không ít.

“Sang năm chúng ta liền kết hôn, lúc đó em 20 tuổi.” 20 tuổi trở đi là đã đủ tuổi pháp luật cho phép kết hôn, đã có thể đi đăng kí giấy chứng nhận kết hôn.

“Không cần!”

“Vì sao?”

“Vì sao em phải gả cho anh chứ?”

“Em chỉ có thể gả cho anh!” Đối với vấn đề này, An Từ Thiên vẫn bá đạo cố chấp trước sau như một.

“Em không cần, cái gì anh cũng chưa làm, đã muốn em gả cho anh. Tốt xấu gì em vẫn là đại tiểu thư nhà họ Bạch, làm sao có thể tùy tiện gả cho anh như vậy được chứ!” Bạch Thắm tiểu nữ sinh tính tình lên đây, dựa vào cái gì anh nói kết hôn em phải đồng ý với anh chứ, cái gì cũng không có, nhẫn cầu hôn đâu? Hoa tươi đâu? Một chút lãng mạn cũng không có, về sau nhớ lại sẽ cảm thấy rất khô khan, rất không có ý nghĩa.

“Vậy Thắm Thắm muốn thế nào?” An Từ Thiên xin được chỉ bảo.

“Anh tự nghĩ đi, làm tốt em mới đồng ý gả cho anh.” Bạch Thắm đứng dậy từ trong lòng anh, không để đến anh nữa, một chút nghi thức cầu hôn cũng không có, một chút tế bào lãng mạn cũng không có, chính cô phải tỉnh táo tỉnh táo!

“Em đi tắm, anh cứ từ từ mà nghĩ.”

An Từ Thiên nhìn bóng dáng Bạch Thắm có chút buồn rầu, phải làm như thế nào? Rốt cuộc phải làm như thế nào Thắm Thắm mới chịu đồng ý gả cho anh? Nhất định phải nghĩ ra trước khi cô tắm rửa xong mới được.

Khóe mắt anh liếc qua chiếc laptop để trên bàn...

Đúng vậy, lên mạng tra! Tại sao anh lại quên mình còn có thể lên mạng tra? (Maybe: a di đà phật, An thí chủ, đóa hoa thuần khiết của chúng ta a...)

Khởi động máy, truy cập network, gõ ra vấn đề cần tìm kiếm – Phải làm như thế nào cô ấy mới chịu đồng ý gả cho tôi đây?

Trăm độ*, Sogou, Google, Bing, Immediately... Tất cả đều tìm kiếm một lần, hiệu suất của An Từ Thiên cực cao, rất nhanh đã xem hết kết quả tìm kiếm.

*Chỗ này là một loạt cái công cụ tìm kiếm mà anh Từ Thiên dùng để “tra cứu”, nhưng do chỗ “Trăm độ” không hiểu sao trong bản raw lại bị mất chữ, chỉ có convert nên ta không dịch được nó là cái gì.

Sau khi Bạch Thắm tắm rửa đi ra ngoài, An Từ Thiên vẫn ngồi tại chỗ chờ cô như cũ. Cô gái nhỏ xinh đẹp mới tắm xong, từng khóe mắt đuôi lông mày đều được nước làm cho trở nên mềm mại, An Từ Thiên cổ họng căng thẳng, lọn tóc của cô vẫn còn đang chảy nước.

“Gội đâu?” Anh đứng dậy đi lấy khăn lông khô.

“Lại đây.”

Bạch Thắm nghe lời đi qua, An Từ Thiên lấy khăn lông khô bắt đầu giúp cô lau tóc.

“Em lấy máy sấy thời một lúc là được rồi.”

“Máy sấy không tốt.” Dùng máy sấy nhiều sẽ khiến tóc bị khô hơn nữa còn bị chuyển vàng, anh vẫn thích mái tóc đen mềm mại của cô hơn.

Bạch Thắm không lên tiếng, anh muốn lau thì cứ lau đi. Kỳ thật cô cũng không thích dùng máy sấy, cho nên mới để tóc ướt như vậy đi ra ngoài.

Ừm... này lực tay vừa phải, vừa có tác dụng như máy sấy còn bổ sung massage đầu, thật là thoải mái!

“Thấm Thấm...”

“Ừm?” Cô có chút mơ màng.

“Anh đối xử với em có tốt không?”

“Tốt.”

“Lâm Thuốc Nhạc đối xử với em có tốt không?”

“Tốt.” Bạch Thấm cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao đột nhiên anh lại hỏi vấn đề này chứ... ấn ấn trên cổ, ừm, anh Từ Thiên thật là có thiên phú massage, thật thoải mái mà!

“Ông nội đối xử với em có tốt không?”

“Tốt.”

“Chú An đối xử với em có tốt không?” Chú An chính là quản gia An Hồng.

“Tốt.”

“Lấy anh nhé?” Tha thứ cho việc An tiên sinh bị thiếu thốn về mặt ngôn ngữ, tạm thời chỉ có thể nói thẳng ra vấn đề trước đã.

“Được*.”

*Nguyên văn tất cả các câu trả lời trên của chị đều là “hào”, nhưng đây là từ có nhiều nghĩa, vừa có nghĩa là “Tốt” (ý khen ngợi), cũng có nghĩa là “được” (thể hiện sự đồng ý). Ta thật sự cảm thấy An Từ Thiên thật sự là rất phúc hắc...

“...”

Cái gì? Lúc này đầu óc Bạch Thấm mới tỉnh táo lại, quay đầu lại thì thấy An Từ Thiên đang vô cùng vui vẻ nhìn cô.

“Không được, không được, không được, anh An Từ Thiên như vậy là xấu lắm, xấu lắm!” Bạch Thấm có chút đau đầu, anh Từ Thiên ngày thơ lương thiện trước kia đi đâu mất rồi? Vì sao lại biến thành một người biết lợi dụng thời cơ như bây giờ, chẳng lẽ đây chính là tính tình mà anh vẫn luôn kiềm chế, chỉ bộc phát khi anh bị mắc hội chứng tự bế? (Maybe: sai rồi sai rồi, thiên tài kinh doanh, không biết lợi dụng thời cơ mới là lạ đó...)

“Em nói ‘được’.”

“Lúc đó em đang rất buồn ngủ, đầu óc không tỉnh táo!” Lợi dụng quán tính tư duy của người khác, anh Từ Thiên, rốt cuộc anh học được thói xấu này ở đâu vậy?

“Em đã đồng ý rồi.” Về mặt của An Từ Thiên vẫn tràn ngập ý cười như cũ.

“Mặc kệ, dù sao em cũng không đồng ý, câu nói vừa rồi không tính! Anh gạt em!” Cũng không quan tâm đến việc tóc chưa lau khô, Bạch Thấm buồn bực nhào lên giường, cầm chăn che kín chính mình.

“Em nói ‘được’, em đồng ý rồi.” Trong giọng nói của anh vậy mà lại mang theo uất ức.

An Từ Thiên, sao anh lại có như vậy chứ, dù anh đã lừa gạt, em cũng sẽ trở thành một người xấu xa!

“Em đã nói rồi sao? Em đã đồng ý rồi à? Em không nhớ rõ, không nhớ rõ... Em không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy...” Bạch Thấm kéo chăn che kín đỉnh đầu mình, kiên quyết không ra, kiên quyết không chịu thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Buổi dạ hội của công ty

Một ngày chủ nhật hiếm hoi, An Từ Thiên từ chối chơi ván cờ vây thứ ba với ông cụ.

“Hôm nay con được nghỉ ngơi, công ty cũng không có việc gì, con không chơi cờ với ông, chẳng lẽ còn việc khác sao?” Chơi được một nửa thì bị cắt

đứt, ông cụ khó chịu lắm đấy.

“Dạ hội à.” An Từ Thiên vừa thu dọn bàn cờ vừa đáp, anh có thói quen mỗi lần chơi xong đều phải thu dọn bàn cờ mới được.

Bạch Thắm ở bên cạnh sững sờ, dạ hội à? Dạ hội gì chứ?

“Dạ hội? Dạ hội gì chứ?” Ông cụ hỏi ra tiếng lòng của cô, liếc nhìn Bạch Thắm, tiếp tục hỏi: “Con phải tham gia dạ hội, dạ hội gì thế?”

Bạch Thắm cũng nghi hoặc nhìn về phía An Từ Thiên.

“Dạ hội của công ty, ông nội già rồi, trí nhớ kém quá.” An Từ Thiên bình tĩnh trả lời.

Câu đầu là nói với Bạch Thắm, bây giờ ngài An đang thông báo cho em, hôm nay ngài An muốn đưa em ra ngoài để hẹn hò, em phải chuẩn bị tươm tất vào!

Câu sau là nói với ông cụ An, ý là: ông nội già rồi, không hiểu được chuyện của người trẻ tuổi đâu, đừng ngăn cản bọn con đi đến buổi dạ hội, con còn có rất nhiều chuyện chưa chuẩn bị tốt đâu!

Phàm là những chuyện liên quan đến Bạch Thắm, An Từ Thiên đều dùng trận thế lãnh đạo quốc gia tiếp kiến nguyên thủ ngoại quốc. Vì vậy, trong cái tròng mắt dửng dưng của ông cụ An, An Từ Thiên đã lôi kéo Bạch Thắm rời đi.

Dưới sự nỗ lực của Bạch Thắm, An Xế Cảnh vốn có cảm tình rất phức tạp với Bạch Thắm đã từ từ bắt đầu tiếp nhận cô rồi. Trước kia, ông vốn ôm suy nghĩ là cô bé này có thể khiến cháu trai mình trở thành người bình thường mà đón cô vào nhà họ An, từ đó sẽ ở lại trong nhà họ An. Sắp đặt hết mọi thứ, lúc nói ra chuyện này, cha mẹ Bạch cũng hòa theo, niềm nở, chủ động đưa con gái đến cửa, ông vẫn chẳng thấy có gì bất ổn cả. Ngay cả khi Bạch Thắm mới vào nhà họ An, trong đôi mắt ngày thơ trong veo lóe lên vẻ sợ hãi đều khiến ông này sinh sự áy náy, nhưng sự áy náy đó đã tan biến khi thấy An Từ Thiên nhìn Bạch Thắm bằng đôi mắt long lanh. Mặc kệ sự thật là trên thương trường ông có mạnh mẽ, độc đoán, quả quyết, vang dội đến đâu thì ông vẫn là chủ lớn của nhà họ An, cho tới bây giờ, An Xế Cảnh vẫn là nói sao làm vậy, không một ai dám phản đối quyết định của ông.

Vậy mà càng về sau, sự phản kháng và trách cứ của Bạch Thắm khiến lòng ông sinh ra sự dao động, rồi đến chuyện xảy ra tiếp theo càng khiến ông tự hỏi lòng: Quyết định chuyên quyền độc đoán như thế thật sự là lỗi lầm của ông sao? Ông vẫn nghĩ rằng làm như thế là tốt cho người bên cạnh mình, lại quên mất hỏi xem họ có đồng ý hay không, cho nên đến cuối cùng là báo ứng đã tới rồi, đúng không?

Mặc dù không mở miệng nhưng ông vẫn sinh ra áy náy với Bạch Thắm, nhưng chút áy náy đó hoàn toàn không bù đắp được sự oán hận và chán ghét của ông với Bạch Thắm khi cô làm tổn thương An Từ Thiên và nhà họ An. Nói cho cùng, ông cũng là người ích kỷ, coi trọng nhất là người nhà và lợi ích, cho dù những tổn thương ấy đều do quyết định của ông gây ra.

Kiếp trước Bạch Thắm từng rống to với An Xế Cảnh: An Xế Cảnh ông là một kẻ độc ác, ích kỷ, độc tài, biến tôi thành một con rối, ông chỉ nghĩ đến đứa cháu trai biến thái, ích kỷ giống như ông thôi, chưa từng hỏi qua ý nguyện của tôi! Tôi hận các người, hận nhà họ An các người, và đám người nhà họ Bạch, cứ ích kỷ tuyên án vận mệnh của tôi, một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng đấy!

Mà ông chỉ lạnh lùng trả lời: Có lẽ sẽ có báo ứng, nhưng không liên quan đến cô, cô chỉ cần chung sống tốt với Từ Thiên là được. Ông hoàn toàn phớt lờ sự tức giận và trách mắng của cô.

Ai biết lại đúng như lời Bạch Thắm nói, đời trước, sau khi Bạch Thắm mất thì nhà họ An cũng nhanh chóng sụp đổ, chỉ dựa vào một mình An Từ Thiên thì sao có thể chống đỡ một An thị to như vậy chứ!

Ban đầu ông cũng có ý định ném Bạch Thắm trở về nhà họ Bạch, nhưng phản ứng của An Từ Thiên đã nói rõ cho ông biết, nếu như Bạch Thắm cách xa nó chỉ một chút xíu thì nhà họ An sẽ không được yên bình. Nếu như thật sự mạnh mẽ cưỡng ép, có lẽ quãng đời này của cháu trai sẽ không cứu nổi nữa!

Bạch Thắm giống như ma túy, An Từ Thiên hơi dính liền nghiện, không thể chạm vào nhưng cũng không cai được.

An Xế Cảnh xin thề trên thế giới này không một ai có thể khiến ông có những cảm xúc phức tạp như thế, chuyện đến bước này rồi, gần như đã thoát khỏi lòng bàn tay ông. Hơn nữa đời người chỉ biết bày mưu tính kế, nên ông vô cùng không thích ứng với những điều này. Rốt cuộc là nhà họ An nợ Bạch Thắm sao?

Cho đến khi Bạch Thắm lên đại học thì mọi chuyện bắt đầu dịu lại như một kỳ tích, tất cả tình huống đều có cơ hội cứu vãn. Bị An Từ Thiên mang về nhà, Bạch Thắm thế nhưng lại chủ động nói xin lỗi, chủ động lấy lòng, mọi biểu hiện đều giống như đã thay da đổi thịt, hoàn toàn biến thành một người khác. Trong lòng ông vẫn có trăm mối lo lắng như trước, Bạch Thắm là một người thông minh, ông không biết liệu đây có phải là một kế hoạch nào đó của con bé chẳng, kết quả có lẽ sẽ phá hủy An Từ Thiên, thậm chí là cả nhà họ An.

Cho tới bây giờ, tình cảm của An Từ Thiên và Bạch Thắm càng ngày càng tốt lên, ông lại càng lo lắng hơn, có lẽ.....Để cho hai đứa kết hôn, ông sẽ an tâm phần nào đấy?

Nghĩ tới đây, sự áy náy trong lòng An Xế Cảnh với Bạch Thắm càng tăng lên, nếu như đứa nhỏ này không gặp phải nhà họ An thì cuộc sống sẽ rất tươi đẹp, cuối cùng vẫn là nhà họ An nợ con bé.

Có lẽ chính do phần áy náy đó cộng thêm một năm qua Bạch Thắm rất hiểu thuận, làm nũng khiến cho ông bắt đầu từ từ tiếp nhận con bé rồi. Chỉ hy vọng, Bạch Thắm và Từ Thiên sẽ không gặp phải chuyện gì nữa.....

*****

Thấy đám người trước mắt nhìn mình chăm chăm với cặp mắt sáng xanh lè, Bạch Thắm có chút sợ hãi, nắm chặt cánh tay An Từ Thiên, hỏi: “Anh Từ Thiên, những người này đang muốn làm gì thế?”

“Trang điểm”

“.....Em biết là trang điểm rồi, em muốn hỏi tại sao họ lại xuất hiện ở đây?” Nói nhảm, nhìn những món đồ mà bọn họ cầm trên tay cũng biết là người của phòng thiết kế hình ảnh mà!

“Trang điểm cho em đây.”

“Trang điểm cho em, tại sao chứ?”

“Dạ hội.” An Từ Thiên vẫn trả lời ngắn gọn xúc tích như cũ, chỉ là, ánh mắt nhìn Bạch Thắm có chút kỳ quái, mang theo chút.....Đồng cảm?

Đã nói với em là phải đi tham gia buổi dạ hội của công ty rồi, chẳng lẽ em quên à, trí nhớ giảm sút giống ông nội rồi hả?

... ..

Được rồi, lại tới nữa, Bạch Thắm im lặng nghĩ.

Cô vừa mới nhớ ra hai ngày trước có nghe nói An thị muốn tổ chức một buổi dạ hội lớn cho nhân viên công ty, địa điểm là ở Nguyên Hải, là một nhà hàng năm sao nổi tiếng trong thành phố W. Tin tức này truyền ra ngoài liền dẫn đến một hồi xôn xao không nhỏ, nhà hàng năm sao sang trọng, còn không hạn chế số người, chỉ cần là nhân viên làm việc trong An thị thì đều có thể tham gia, khiến cho rất nhiều công nhân viên của An thị vô cùng kích động.

“Anh Từ Thiên, cái này, không cần thiết chứ? Dạ hội của công ty sao, em đâu phải là nhân viên của An thị.”

“Em là bạn gai anh.” An Từ Thiên biết điều đứng ở bên cạnh chờ người bắt đầu động tác.

“Anh Từ Thiên thật sự phải đi sao?” Bạch Thắm do dự hỏi.

“Em không muốn anh đi sao?”

“Không phải, không phải, anh Từ Thiên vốn là tổng giám đốc của An thị, đi lôi kéo lòng người là lẽ đương nhiên mà.”

Đùa à, An Từ Thiên lại chủ động bước ra một bước tiếp xúc với bên ngoài, đây là một bước tiến đó! Cô phải nhanh chóng gọi điện thoại báo cho Lâm Mặc biết tin tức tốt này. Vừa nghĩ thế, Bạch Thắm liền ngoan ngoãn ngồi xuống mặc cho những người này loay hoay.

Ước chừng tốn mất hai giờ, Bạch Thắm mới trang điểm xong xuôi. Lúc An Từ Thiên đi vào, vừa thấy cô liền cứng rắn dừng bước, chẳng thể bước tiếp nữa.

Vốn là mái tóc thẳng suôn mềm mại biến thành mái tóc xoắn tinh tế, đuôi tóc cuộn sóng to đong đưa, khiến cho Bạch Thắm lạnh lùng tăng thêm mấy phần quyến rũ. Gương mặt trang điểm nhạt nhưng không vô vị, nòng nọc không dư thừa, vừa phù hợp khỏe mắt đậm chút phấn vàng, tăng thêm chút khí chất sạch sẽ đáng yêu, thành công che bớt vài phần lạnh lùng vốn có của Bạch Thắm. Vài sợi tóc cố ý rối nhẹ che khuất đôi con ngươi long lanh, trừu chọc người ta không khỏi sinh ra mấy phần ham muốn tìm tòi. Trên người là bộ lễ phục không tay lộ vai màu vàng nhạt tươi tắn, thiết kế ôm sát tôn lên dáng người hoàn mỹ của cô. Lễ phục không quá phức tạp, dù sao thì buổi dạ hội của công ty cũng không phải là sự kiện quan trọng gì, lễ phục của sự kiện không phù hợp lắm trong trường hợp này.

An Từ Thiên cảm thấy hai mắt mình không đủ dùng, anh không biết là nên ngắm nhìn dung nhan kiều diễm của Bạch Thắm, cần cổ trắng nõn tuyệt đẹp, bờ vai khéo léo làm người hài lòng, hay là đáng người có lỗi có lỗi của cô đây?

Bạch Thắm bị nhìn chăm chăm nên hơi mất tự nhiên, cúi đầu cẩn thận quan sát bản thân, bộ lễ phục này cũng không quá lộ liễu, chỗ lộ ra duy nhất chính là thiết kế hình chữ V ở sau lưng, chữ V đơn giản không quá sâu, bây giờ An Từ Thiên hẳn là không nhìn thấy chứ!

Cuối cùng anh cũng di chuyển, ôm cô vào trong lòng một phen, lúc này mới phát hiện cô lộ ra hơn nửa phần lưng hoàn mỹ. Ánh mắt anh trầm xuống, bàn tay to chạm rãi, dịu dàng vuốt ve, xúc cảm khiến anh không đành lòng dừng tay.

“Thật xinh đẹp!” Thật muốn nhốt em ở trong phòng suốt đời, chỉ có một mình anh, sao có thể để những người khác ngắm nhìn dáng vẻ này của cô được!

“Anh cũng rất đẹp trai.” Bạch Thắm khen ngược anh. Lúc anh bước vào, cô liền phát hiện anh đã đổi một bộ lễ phục, vừa khít khin khít, tôn lên được thân hình rắn rỏi của anh.

“Thắm Thắm.”

“Hả?”

“Anh muốn hôn em”

“....” Bạch Thắm còn chưa kịp trả lời, bàn tay to của An Từ Thiên đã giữ lấy đầu cô, hôn lên môi cô.

Mà phản ứng hiện tại của Bạch Thắm là: May mà mình không vấn kiểu tóc quá phức tạp, sau đó thì là, ai da, son môi của mình!

Cô hơi giãy giụa một phen, muốn cứu vớt son môi của mình nhưng bất thành, còn bị An Từ Thiên hôn sâu hơn, đành phải buông tha, ngoan ngoãn phối hợp. Khi cả hai đều thờ hồn hên thì An Từ Thiên mê muội nhìn chăm chăm căn cổ Bạch Thắm, anh muốn để lại vài ký hiệu ở đó, nhưng anh biết Bạch Thắm nhất định không cho, đành từ bỏ thôi.

Còn Bạch Thắm thì bị vết đỏ trên gò má, khoe miệng của An Từ Thiên chọc cho bật cười, nói: “Phốc, ha ha....Anh Từ Thiên, trên mặt anh toàn là vết son của em thôi.”

An Từ Thiên mới lấy lại tinh thần, bình tĩnh nhìn cô, đáp: “Trong miệng anh cũng có, mùi vị tệ quá.” Chẳng những mùi vị mà xúc cảm cũng tệ nữa, em thử chút nhé?

Lại hôn tiếp, anh đã đổi ý rồi, thêm lần nữa thôi!

Đợi đến khi hai người ngọt ngào xong, xuất phát đến Nguyên Hải đã là chuyện của một giờ sau rồi. Trước khi tiến vào hội trường, An Từ Thiên lại bảo cô tự mình đi vào trước, anh còn có chút việc, phải đợi một lát nữa mới vào được.

An Trì giải thích là: Bởi vì lát nữa tổng giám đốc An phải lên phát biểu, hiện tại phải đi chuẩn bị một vài bản diễn văn phát biểu.

Sau khi bắt ngờ giây lát, Bạch Thắm khoan dung bày tỏ đã hiểu, đáp: “Anh đi đi, em sẽ chờ anh ở bên trong”

Bạch Thắm tự mình đi vào sảnh tiệc, bên trong rất náo nhiệt, nhưng không quá ồn ào. Phần lớn là đám người ăn vận lộng lẫy, trải qua trang điểm tỉ mỉ, đặc biệt là phái nữ, mỗi người còn đẹp hơn hoa. Mọi người tụ tập thành từng nhóm hoặc một đám lớn cười cười nói nói, nhưng ánh mắt vẫn đảo qua đảo lại khắp nơi. Cũng có người dứt khoát cầm ly rượu, đi đi lại lại trong đám người, rất náo nhiệt.

Khi Bạch Thắm xuất hiện thì vô hình trung thu hút hết ánh mắt của mọi người, vẻ ngoài xuất sắc của cô cũng không dễ bị bỏ qua, bất kể là nam hay nữ đều không nhịn được nhìn cô lâu một chút.

Bà vai không biết bị ai vỗ nhẹ một cái, Bạch Thắm có chút khó chịu, vừa rồi cô đã lạnh lùng từ chối vài người đàn ông định đến gần bắt chuyện. Người này thật không biết điều, lại vô lễ vỗ bà vai cô như thế, trừ người quen biết có quan hệ thân mật ra, Bạch Thắm rất không thích đụng chạm thân thể với người khác.

“Tiên sinh, tự tiện vỗ bà vai của một người phụ nữ, đó là sự lễ phép mà ngài được dạy sao?” Bạch Thắm cũng không có xoay người, nhưng cũng nhẹ giọng trách cứ người đàn ông kia, không hề có chút lưu tình nào.

“Ha ha....” Người đàn ông cũng không cảm thấy mất hứng hay xấu hổ khi nghe lời nói của Bạch Thắm, ngược lại còn cười khế, gọi: “Bạch Thắm”

Giọng nói này....Nghe được giọng nói quen thuộc, lúc này Bạch Thắm mới bắt ngờ xoay người, nhìn thẳng vào người đàn ông....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tiếp tục tụ hội

“Trình Việt Vũ, sao anh ở đây?” Bạch Thắm rất bất ngờ, không phải anh ta nói là bị giáo sư Lê đưa đến thành phố W thực tập à?

Ngay sau đó cô đã phản ứng kịp, hỏi: “Anh thực tập ở An thị à?”

Có lẽ là do gặp được người quen trong một buổi tiệc ngọt ngào, vốn đang buồn bực vì bị lôi đi dự tiệc, lúc này tâm tình của Trình Việt Vũ đã khá lên, vui sướng vỗ tay phát ra tiếng, đáp: “Bingo! Giáo sư vẫn nói chuyên đề nghiên cứu của tôi còn chưa đủ chuẩn xác và sâu sắc liền đẩy tôi đến trụ sở của An thị, để cho tôi tự cảm thụ một chút về thể chế mô hình công ty của một gia tộc lớn, sẽ rất có ích cho chuyên đề nghiên cứu của tôi.”

“Anh phải thực tập trong bao lâu?”

“Đến hết hè, đúng rồi, sao cô cũng ở đây? Tham dự như người nhà hả?”

Suy nghĩ một chút về quan hệ của mình và An Từ Thiên, cô thấy cách nói này cũng khá đúng liền gật đầu, đáp: “Anh ấy có chút chuyện, đợi lát nữa mới đến tìm tôi.”

“Vậy, tiểu thư xinh đẹp có cần kỵ sĩ đứng cảm bảo vệ, hộ tống không?”

Bạch Thắm quan sát cách ăn mặc của Trình Việt Vũ một chút, nói thật, làm việc ở công ty thì mặc vest, cà vạt còn thất lỏng lẻo, không có kẹp cà vạt, dáng vẻ này cũng chẳng phù hợp với trường hợp như hôm nay. Thậm chí nếu như không phải vì anh còn yên phận mặc áo vest, có lẽ anh sẽ bị mời ra ngoài vì quần áo không chỉnh tề.

Nhưng ăn vận bình thường cũng không thể ngăn cản nổi ánh mắt của người khác, về ngoài tuần tú của Trình Việt Vũ vẫn hấp dẫn rất nhiều nhân viên nữ, mà anh được dạy dỗ tốt, có từ chối khéo cũng chẳng thể ngăn nổi việc bị quấy rầy. Khi anh đã không chịu nổi sự quấy rầy này thì Bạch Thắm xuất hiện lúc này Trình Việt Vũ thật muốn cảm tạ ông trời đã đưa một nữ thần đến cho anh.

Giống như nhìn thấu về nhếch nhác của anh ta, Bạch Thắm liền trêu chọc: “Tôi chỉ hơi tò mò rốt cuộc kỵ sĩ đứng cảm là nam hay nữ đây.”

Bị vạch trần, Trình Việt Vũ có chút xấu hổ cười cười, đáp: “Hai ta nên bảo vệ nhau đi!” Vừa rồi anh cũng thấy đáng về nhieu mày, mặt kiên nhẫn vì bị quấy rầy của Bạch Thắm.

Bạch Thắm nắm lấy cơ hội hiếm có, trêu chọc anh: “Tôi thì chẳng cần đâu, chẳng qua đến lúc đó tôi có thể bộc phát lòng tốt cứu vớt một thân sĩ thiện lương đáng thương thôi.”

Nghe được câu trả lời thuyết phục của Bạch Thắm, cuối cùng Trình Việt Vũ cũng thấy an tâm.

Hai người tìm một chỗ khá vắng người đứng trò chuyện mấy câu, quả nhiên là có rất ít người dám đến bắt chuyện, chỉ có vài người không cam lòng cũng bị bọn họ nhìn tâm đầu đi. Thấy thái độ lạnh lùng và lời nói sắc sảo của Bạch Thắm với những người muốn đến bắt chuyện, Trình Việt Vũ hơi vui mừng thầm nghĩ, may mà Bạch Thắm không đối xử với mình như thế. Chỉ nhìn thôi đã chẳng chịu nổi kiểu thái độ đó rồi, chứ đừng nói là xảy ra trên người mình.

“Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao ở trong trường em lại nổi tiếng là mỹ nhân lạnh lùng rồi. Trước kia vẫn chưa rõ, hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Trình Việt Vũ than vãn.

“Hay là anh cũng muốn tự mình thử nghiệm một lần đây?” Mới vừa thay anh đuổi một cô gái có tính thần bất khuất đi, cô hơi mất kiên nhẫn, tâm tình tồi tệ hỏi.

“Ặc, không cần đâu, sau này có cơ hội rồi hãy nói, rồi hãy nói.” Trình Việt Vũ đầy hoảng sợ đáp. Lại không ngờ mình đã nói đúng, sau này quả thật đã nếm được mùi vị đau khổ ấy. Dĩ nhiên đây là về sau, còn bây giờ Bạch Thắm không có ý định chơi đùa cùng anh ta.

Nhìn quanh đại sảnh một vòng, vẫn không thấy bóng dáng của An Từ Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Đến cả An Trì cũng mất tích, xử lý chuyện gì mà cần nhiều thời gian như vậy, còn không đưa cô theo nữa. Trong lòng Bạch Thắm tràn đầy nghi ngờ, cô thấy hơi lo cho An Từ Thiên.

Nhạy cảm phát hiện ra cảm xúc của Bạch Thắm hơi khác lạ, Trình Việt Vũ mở miệng hỏi: “Sao thế? Cô đang tìm người đưa cô đến à?”

“Ừ, bây giờ anh ấy vẫn chưa tới tìm tôi, tôi có chút lo lắng.”

“Không phải cô đã nói anh ấy đi xử lý vài chuyện sao? Có thể mất một lúc nữa, đừng quá nóng lòng đi. Đúng rồi, là ai đưa cô đến đây?” Anh ta thật sự tò mò, trong lúc quen biết Bạch Thắm chưa lâu, anh ta chưa từng thấy cô đề ý và lệ thuộc vào một người đến vậy, mới một lát không gặp đã lo lắng rồi.

Lúc này cô mới phản ứng kịp, vẫn chưa nói với anh ta chuyện này.

“Là tôi chưa.....”

Còn chưa dứt lời, bộ đèn chính trong đại sảnh bị tắt hết, chỉ còn lại một vài ngọn đèn nhỏ vẫn còn chiếu sáng. Lúc này có tiếng người vang lên, xuyên qua ống nói truyền vào lỗ tai của mọi người đang có mặt ở đây: “Xin chào mọi người! Hoan nghênh các vị tham gia buổi tiệc dành cho nhân viên của An thị vào tối nay! Hiện tại xin mọi người giữ trật tự, cùng hướng về sân khấu, chờ một chút, nhân vật trong truyền thuyết của chúng ta là tổng giám đốc An sẽ tuyên bố bắt đầu đêm hội!”

Bạch Thắm cũng hướng về phía sân khấu theo đám đông, lúc nghe thấy người chủ trì ở phía trên nói chờ lát nữa, An Từ Thiên sẽ lên sân khấu thì trong lòng trở nên rất kích động.

Mặc dù từ khi sống lại, cô bắt đầu tích cực phối hợp với Lâm Mặc tiến hành điều trị tâm sinh lý cho An Từ Thiên, nhưng tiến độ khá chậm, cô còn nghĩ là tình hình đã khá lên. Sau đó, Lâm Mặc tự đưa An Từ Thiên đi tiếp xúc với người khác, kiên nhẫn hướng dẫn anh bắt tay với người lạ, hao phí miệng lưỡi vẫn chẳng thể khiến An Từ Thiên động dẩy chút nào, thậm chí còn chẳng thèm liếc người ta.

Sau vài lần Lâm Mặc kiên nhẫn lặp lại những câu như: “An Từ Thiên, xin hãy nhìn vào mắt tôi.”; “Từ Thiên, xin hãy nhìn vào mắt tôi được không?”, ánh mắt An Từ Thiên mới đáp lại Lâm Mặc, giằng co hơn nửa giờ vẫn không có chút tiến triển nào. Cuối cùng lần trị liệu đó đã rút hết sự kiên nhẫn của An Từ Thiên và kết thúc trong thất bại.

Khi có Bạch Thắm thì tình hình hoàn toàn khác hẳn, Lâm Mặc chợt nảy sinh ra cảm giác thất bại tràn trề. Tình hình của An Từ Thiên dần chuyển biến tốt lên, Lâm Mặc quá bất ngờ, thậm chí còn hơi đắc ý, cho rằng bệnh tự kỷ chỉ cần tìm được đúng phương án giải quyết thì chữa khỏi chỉ là vấn đề thời gian thôi. Nếu không phải anh đột nhiên muốn thử chứng minh ý tưởng của mình thì suýt chút nữa đã bị ảo giác che mắt rồi.

Anh cho rằng chỉ cần tìm được điểm mấu chốt là có thể chữa khỏi bệnh cho An Từ Thiên, nhưng lại quên mất tất cả phương án hồi phục do mình đề ra đều phải liên quan đến Bạch Thắm. Một khi cách xa Bạch Thắm cũng chỉ là một đồng giấy vụn, chỉ là nói suông mà thôi. Lâm Mặc luôn luôn xuất sắc ưu tú cũng chẳng ngờ được sẽ bị té đau đến vậy, trong lòng anh âm thầm châm chọc mình. Anh đã lệ thuộc quá nhiều vào Bạch Thắm, nên quên đi nguyên nhân khiến cho An Từ Thiên mắc chứng tự kỷ, chỉ có giải quyết khúc mắc này, An Từ Thiên mới có thể hồi phục.

Mà bây giờ, thay vì nói là bệnh tình từ từ chuyển biến tốt còn không bằng nói là An Từ Thiên đang cố lấy lòng Bạch Thắm, chỉ cần là chuyện mà Bạch Thắm hi vọng An Từ Thiên làm, cho dù không thích thì An Từ Thiên cũng sẽ làm.

Sau khi sắp xếp xong mọi suy nghĩ, Lâm Mặc liền tìm Bạch Thắm nói chuyện riêng một lần. Bạch Thắm rất bất ngờ bày tỏ cô không thể hiểu nổi, rõ ràng tình hình đang từ từ biến thành tốt lên, sao lại nói tất cả đều là giả tưởng chứ? Còn có khúc mắc nữa, cha mẹ An Từ Thiên đều đã mất, đi đâu tìm người coi bỏ khúc mắc của anh đây?

“Tôi có thể ở bên cạnh anh ấy cả đời, như vậy anh ấy đâu có khác gì người bình thường, anh ấy cũng giống như người bình thường thôi.”

Lâm Mặc nói muốn coi bỏ khúc mắc trong lòng An Từ Thiên thì phải gọi lên những ký ức lúc nhỏ của anh một lần nữa, để cho anh nhớ lại cảnh tượng lúc cha mẹ mình mất đi. Con ác mộng hàng đêm cũng đủ khiến anh không chịu nổi nữa, sao cô có thể đồng ý để An Từ Thiên nhớ lại những ký ức đau khổ ấy chứ? Nếu điều đó khiến tinh thần anh suy sụp, bệnh tình nghiêm trọng thêm thì phải làm thế nào đây?

Bạch Thắm không muốn thấy An Từ Thiên như vậy, mỗi lần anh khổ sở thì cô cũng đau lòng, rất đau lòng.

“Chẳng lẽ cô chỉ hi vọng anh ấy là một người bình thường ở trước mặt cô mà không phải là một người hoàn toàn bình thường sao?” Lâm Mặc đã hỏi như vậy.

Những lời này đã thành công đã động đến Bạch Thắm, cô có thể mặc kệ An Từ Thiên là một người tự kỷ, nhưng cô vĩnh viễn không thể ngăn cản nỗi những lời đồn ở bên ngoài. An Từ Thiên, ông cụ An, chị Từ Nguyệt cũng có thể không quan tâm, nhưng An thị thì quan tâm. An thị không thể để cho một người tự kỷ đảm đương chức vụ người lãnh đạo bọn họ, một ngày kia, sau khi ông cụ An mất rồi, nhà họ An sẽ ra sao đây? Tất cả những thứ An Từ Thiên có được đều do nhà họ An cung cấp, như vậy thì anh nên gánh vác, chịu trách nhiệm về nhà họ An!

Lại hội chẩn một lần nữa, Lâm Mặc tiếp tục nhiệm vụ dờ dằng lẩn tránh, An Từ Thiên vẫn bất động như cũ. Trị liệu tiến hành được một nửa thì Bạch Thắm tới, Lâm Mặc vô cùng nhẫn nại tiến hành hướng dẫn một lần nữa, lần này cực kỳ thuận lợi, An Từ Thiên nghe lời, chủ động bắt tay với người lạ.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên An Từ Thiên làm là vào phòng vệ sinh, Bạch Thắm ở ngoài cửa nghe tiếng nước chảy tí tách. Trước kia An Từ Thiên cũng như vậy, cô chỉ nghĩ đơn giản là do An Từ Thiên thích sạch sẽ, mỗi lần đi ra ngoài về nhà anh đều tắm rửa sạch sẽ, Lâm Mặc cũng nói là không sao cả. Hiện tại mới hiểu được đúng là bệnh sạch sẽ phát tác, nhưng hoá ra nguyên nhân là như thế.

Hai mươi phút sau, An Từ Thiên vẫn chưa ra, cô gõ nhẹ cửa phòng vệ sinh rồi đẩy ra, đi vào.

Hai tay An Từ Thiên vẫn ở dưới vòi nước, vòi nước bị mở hết cỡ, bọt xà phòng màu trắng liên tục bị anh dùng sức chà chà, những chỗ không bị bọt che đi thì lộ ra làn da đỏ ửng. Thấy Bạch Thắm đột ngột đi vào, trên mặt anh thoáng qua vẻ bối rối.

Mắt Bạch Thắm hơi cay cay, đôi tay nhẹ nhàng đặt lên tay anh, mỉm cười nói: “Em vào rửa tay cho anh.” Sau đó cúi đầu nghiêm túc rửa tay giúp anh, vẻ mặt chăm chú động tác dịu dàng, ngón tay nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại xuyên qua các kẽ tay. Xúc cảm mềm mại khiến cho An Từ Thiên vốn định mở miệng nói liền giữ nguyên sự im lặng.

“Được rồi, rửa xong rồi.” Rửa sạch những bọt xà phòng trên tay, cùng An Từ Thiên mười ngón tay đan xen, cô ngẩng đầu nhìn anh, cười dịu dàng.

Cô không dám dùng sức, không biết rốt cuộc anh dùng bao nhiêu sức mà cọ rửa tay mình đỏ ửng như thế, sợ mình dùng chút sức cũng sẽ làm anh bị đau. Bạch Thắm chợt nhớ tới lời Lâm Mặc đã nói, lòng của Bạch Thắm bắt đầu dao động.

An Từ Thiên ngăn người nhìn mười ngón tay đan xen khăng khít, không đủ, còn chưa đủ, không đủ lực, không đủ chặt chẽ, hơi giãy dụa là có thể tránh thoát rồi.

Anh dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực, khẽ gọi: “Thắm Thắm, Thắm Thắm...”

“Em ở đây.”

“Thắm Thắm, Thắm Thắm, Thắm Thắm....” Anh vui đùa thật sâu vào trong mái tóc cô, không ngừng lăm bằm tên cô.

“Em ở đây, anh Từ Thiên, em ở đây, em ở đây mà...” Bạch Thắm vuốt nhẹ lưng anh, liên tục an ủi cảm xúc chợt bộc phát của anh.

“Em đừng rời xa anh, vĩnh viễn đừng rời xa, đừng....” Mười ngón tay đan chặt không hề buông lỏng, anh càng lúc càng dùng sức, nắm tay Bạch Thắm đến phát đau.

“Sẽ không, anh Từ Thiên, em sẽ không rời xa anh, sẽ không.....” Thì ra, trong lòng của chúng ta vẫn luôn tồn tại những bất an....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Gả cho anh!

Tiếng hoan hô thán phục ồn ào trong hội trường kéo suy nghĩ của Bạch Thắm trở về, cô hơi nói lỏng bàn tay đang cầm ly rượu, đề những suy nghĩ lộn xộn trong đầu xuống.

“Tổng giám đốc An, trời ạ, phúc lợi* của An Thị trở nên tốt như vậy từ khi nào thế, chuyện này gần như không thể tồn tại đâu! Tôi đã công tác ở An Thị đã năm năm mà vẫn chưa từng được gặp mặt anh ấy lần nào, hôm nay rốt cục cũng đã có thể nhìn thấy anh ấy sao? Trời ạ!”

*phúc lợi: Lợi ích mà mọi người có thể được hưởng không phải trả tiền hoặc chỉ phải trả một phần

“Nghe nói tổng giám đốc An thật sự rất đẹp trai, hôm nay là lần đầu tiên anh ấy công khai lộ diện, có lần đầu tiên thì nhất định sẽ có lần thứ hai, nếu có thể cùng anh ấy làm nên một giai thoại tình cảm văn phòng lưu luyến lãng mạn, ôi, cuộc sống của tôi nhất định sẽ trở nên vô cùng hoàn mỹ!”

“Thôi đi, cô tưởng tượng thật tốt, nằm mơ giữa ban ngày cũng chưa chắc đã được như vậy! Tổng giám đốc An đã có vị hôn thê từ lâu, làm sao có thể xảy ra chuyện giống như cô tưởng tượng, cô cũng không tự nhìn lại mình chỉ có chút nhan sắc ít ỏi, vậy mà lại còn ở chỗ này mơ mộng có thể bay lên đầu cành!” Vị này nói chuyện thật sự là không nề mặt chút nào.

“Tại sao cô lại biết tổng giám đốc An có vị hôn thê được?” Người bị đá kích còn chưa kịp mở miệng phản bác lại thì đã bị một người bên cạnh chen vào.

“Nói cho các cô biết cũng không sao, là trưởng bối trong nhà có địa vị cao nói cho tôi biết. Năm ngoái tổng giám đốc An đã đính hôn, chẳng qua bởi vì một số nguyên nhân mà không công khai thôi. Lấy địa vị của những người như chúng ta, những chuyện như vậy làm sao có thể biết rõ ràng như vậy được.”

“Ôi, khó khăn lắm mới có một người đàn ông độc thân hoàng kim để tôi Y Y tưởng tượng ra một câu chuyện chuyện cổ tích tình cảm oanh oanh liệt liệt với bạch mã hoàng tử cho chính mình, không nghĩ tôi đã bị người khác nhanh chóng giành trước. Tình yêu thực thụ oanh oanh liệt liệt của tôi ơi, chừng nào thì anh mới có thể xuất hiện đây?”

Bạch Thắm nghe những nữ nhân viên đứng ở bên cạnh nhao nhao nói chuyện với nhau không khỏi có chút buồn cười, tình yêu oanh oanh liệt liệt, cũng không biết anh Từ Thiên có đủ sức chịu được giầy vò như vậy hay không nữa, lại là một người phụ nữ bị tiểu thuyết tình yêu cầu huyết* tẩy não. (Maybe: khụ...)

*Cầu huyết: Những tình huống lặp đi lặp lại đến phát ngán hoặc những chi tiết phi thực tế, thiếu logic

“Thật không nghĩ tới, tổng giám đốc An Thị không cần lộ diện vậy mà vẫn có thể thu mua lòng người như vậy, chưa từng xuất hiện mà đầu tiên đã có thể giải quyết được một bộ phận nhân viên.”

“Đó là sự quyến rũ của anh ấy.” Giờ phút này người luôn luôn bình tĩnh là Bạch Thắm cũng có chút kích động nho nhỏ, nhin không được mà nói đỡ cho An Từ Thiên.

Trình Việt Vũ giật mình nhìn Bạch Thắm: “Quả thật là chân nhân bất lộ tướng*, ngay cả cô cũng quý gồi dưới ống quần tây** của anh ta?”

*Chân nhân bất lộ tướng: Có nghĩa gốc là người đắc đạo không để hình tướng của mình xuất hiện trước mọi người, sau này dùng với nghĩa không lộ mặt hay để lộ thân phận của mình trước người khác.

**Quý gồi dưới ống quần tây: Câu này tương tự giống với câu “quý gồi dưới váy thạch lựu”, thể hiện sự ái mộ, si mê của một người nào đó với một người khác.

Bạch Thắm cười: “Đúng vậy, đợi lát nữa anh nhìn thấy anh ấy, anh sẽ biết được anh ấy đẹp trai đến mức nào!”

Khi Trình Việt Vũ còn đang chuẩn bị nói điều gì đó, trên sân khấu, MC liền bắt đầu dài dòng một hồi, sau đó mời hai người có địa vị cao trong công ty đứng ra đại diện, tiến hành thuyết trình tẩy não mọi người về tương lai về vang và bảo đảm về các khoản phúc lợi, Mc bắt chặp việc mọi người kêu gào mình đi xuống khỏi sân khấu, lại bước lên sân khấu một lần nữa, dong dài vài câu, sau đó rốt cục cũng nói đến lời dẫn cho An Từ Thiên xuất hiện: “Hiện tại, mọi người hãy nhiệt liệt vỗ tay chào mừng vị tổng giám đốc mà chúng ta chờ đợi đã lâu – An Từ Thiên – xuất hiện!”

Mà ở phía dưới, từ khi MC tuyên bố “Buổi tiệc đêm nay chính thức được bắt đầu”, mọi người đã vỗ tay rào rào như sóng thủy triều dâng, không ai còn nghe được câu nói vừa rồi của MC.

Tất cả ánh đèn trong hội trường đột ngột tắt đi, chỉ còn lại duy nhất một chùm ánh sáng ở vị trí microphone trung tâm sân khấu, trong lúc mọi người nhiệt liệt vỗ tay, bóng dáng của An Từ Thiên dần dần đi ra từ trong bóng tối, cuối cùng dừng lại, đứng ở trước microphone.

Tiếng vỗ tay không ngừng vang lên, anh không nói gì, chỉ im lặng đứng ở đó. Cho đến khi tiếng vỗ tay dần dần dừng lại, anh vẫn không nói gì, một mực trầm mặc. Không khí của cả hội trường không khỏi cứ rơi vào trong im lặng, Bạch Thắm có chút lo lắng, một người đứng ở vị trí trung tâm sân khấu, tiếp

nhận ánh mắt chăm chú của toàn bộ mọi người trong hội trường, liệu An Từ Thiên có thể không khống chế được cảm xúc hay không? Có đôi khi, anh ấy thậm chí có thể chán ghét ánh mắt đánh giá của người khác...

Trạng thái căng co không tiếng động kéo dài chừng hai phút, bắt đầu có người khe khẽ bàn tán, ngay cả MC cũng có chút nhịn không được, muốn bước lên sân khấu giúp đỡ, trong lúc đó, bỗng nhiên An Từ Thiên lên tiếng.

“Thấm Thấm, anh có bài hát muốn hát cho em nghe.” Không có bất kỳ một lời giải thích gì, cũng không dành thời gian để mọi người kịp phản ứng lại, vừa nói xong câu đó, An Từ Thiên liền đi thẳng đến chỗ chiếc đàn dương cầm (piano) ở phía sau, chùm ánh sáng trên sân khấu chuyển hướng theo bước chân của anh, chiếu sáng chỗ anh đang đứng.

Lúc An Từ Thiên ngồi xuống trước đàn dương cầm, đôi tay đang chuẩn bị bắt đầu đánh đàn của anh đột nhiên khựng lại giữa không trung, sau đó lại hạ xuống, anh quay đầu nhìn về phía dưới sân khấu: “Bạch Thắm tiểu thư, bây giờ anh chính thức cầu hôn em!”

Lời nói của anh vừa dứt, mọi người ở dưới đều kinh ngạc hô lên một tiếng.

“Trời ạ, tôi vừa nghe thấy được cái gì vậy? Cầu hôn? Là tai của tôi có vấn đề rồi hay sao? Hay là do tôi đang nằm mơ? Ông trời của tôi ơi, cầu hôn, mà Bạch Thắm là ai? Là một nhân viên nào đó trong công ty của chúng ta à?”

“Oa, lúc tổng giám đốc An nói những lời này thật sự rất đẹp trai đó! Ôi, cầu hôn, sao anh ấy có thể lãng mạn được như thế cơ chứ! Tại sao ông trời lại dễ cho tôi gặp một người đàn ông vừa đẹp trai vừa lãng mạn như tổng giám đốc An chứ, gặp được anh ấy rồi, mọi người bảo tôi sau này làm sao có thể làm quen bạn trai được cơ chứ?”

“Cô gái Bạch Thắm này chính là vị hôn thê của tổng giám đốc An hay sao? Không phải họ đã đính hôn rồi à? Tại sao lại còn phải cầu hôn chứ? Tổng giám đốc An cũng có thể diễn loại trò hề này để làm bạn gái mình vui lòng à? Không phải trong truyền thuyết anh ấy là một người đàn ông vừa nghiêm túc vừa tỉ mỉ cẩn thận hay sao?”

“Ôi trời, cô thì biết cái gì chứ? Cho dù là một người đàn ông nghiêm túc thật thà, gặp phải người mình yêu, cũng sẽ muốn hóa thành một người hiền lành dịu dàng! Ôi, cô gái Bạch Thắm này thật sự rất hạnh phúc đó, tổng giám đốc An vậy mà cầu hôn cô ấy ở trước mặt mọi người! Nói không chừng hôm nay công ty bỗng nhiên tổ chức buổi tiệc chính là vì chuẩn bị cho tổng giám đốc An cầu hôn đấy. Về sau nếu ai nói sau trên thế giới không có chân ái, ta liền với ai liều mạng, này không phải chân ái là cái gì a!”

Giọng nói không lớn không nhỏ vừa rồi của An Từ Thiên lại trở thành âm thanh vang dội khiến Bạch Thắm ở dưới sân khấu nhất thời cứng đờ không thể động đậy. Cầu hôn? Tha thứ cho việc trong giờ phút này đầu óc của cô lại có chút trì độn...

Sau khúc dạo nhạc ngắn bằng tiếng kèn Saxophone ở hậu trường phía sau sân khấu, tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng chậm chạp vang lên theo động tác đánh đàn không được thuần thục lắm của An Từ Thiên, với tiếng đàn làm nền, giọng hát trầm thấp hơi khàn khàn đầy nam tính của anh truyền qua microphone, khuếch tán ra khắp hội trường buổi lễ, truyền đến tai mỗi người:

If I had to live my life without you near me

The days would all be empty

The nights would seem so long

With you I see forever oh so clearly

I might have been in love before

But it never felt this strong

Our dreams are young and we both know

They'll take us where we want to go

Hold me now

Touch me now

I don't want to live without you

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much I love you

One thing you can be sure of

I'll never ask for more than your love

Nothing's gonna change my love for you
You ought to know by now how much I love you
The world might change my whole life through
But nothing's gonna change my love for you
If the road ahead is not so easy
Our love will lead the way for us
Like a guiding star
I'll be there for you if you should need me
You don't have to change a thing
I love you just the way you are
So come with me and share the view
I'll help you see forever too
Hold me now
Touch me now
I don't want to live without you
Nothing's gonna change my love for you
You ought to know by now how much I love you
One thing you can be sure of
I'll never ask for more than your love
Nothing's gonna change my love for you
You ought to know by now how much I love you
The world might change my whole life through
But nothing's gonna change my love for you
Nothing's gonna change my love for you
You ought to know by now how much I love you
One thing you can be sure of
I'll never ask for more than your love
Nothing's gonna change my love for you
You ought to know by now how much I love you
The world might change my whole life through
But nothing's gonna change my love for you...

George - Benson [Kiều Trì - Ban Sâm] Nothing's gonna change my love for you, theo động tác ấn phím đàn cuối cùng của An Tử Thiên, âm nhạc trữ tình chậm rãi biến mất khỏi đại sảnh khách sạn.

Bạch Thắm vừa mới lấy lại tinh thần sau bài hát vừa rồi, liền bắt gặp ánh mắt nhìn mình thật chăm chú của An Tử Thiên trên sân khấu, trong ánh mắt của anh cất chứa sự dịu dàng không thể tan, khiến cô cảm thấy liệu có phải điều hòa trong đại sảnh khách sạn hồng rồi hay không, vì sao cô nhìn ánh mắt đó của anh mà chột cảm thấy có chút hơi nóng đây?

“Nothing's gonna change my love for you, càng không có gì có thể thay thế em.” Cùng với giọng nói nhẹ nhàng mà rõ ràng, anh nói ra lời kết thúc cho bài hát.

“Từ lần đầu gặp em năm em mới bảy tuổi, anh đã nhận định em, không cần để ý đến việc em có đồng ý hay không, đã mạnh mẽ cột em vào bên cạnh, nhất định em rất khổ sở. Cứ như vậy kéo dài đến khi em 18 tuổi, em đạt được pháp luật thượng độc lập, lại đính hôn với anh, nhất định em không muốn, nhất định em sẽ cảm thấy có chút tuyệt vọng.” An Tử Thiên không hề chuyển ánh mắt vẫn đang dừng lại ở trên người cô, mở miệng chậm rãi kể lại những thống khổ mà hai người họ đã trải qua.

“Không chiếm được tình yêu của em, em ở bên cạnh anh phải chịu thống khổ, anh cũng rất thống khổ, nhưng cũng vui vẻ, nếu như anh không thể cùng em hạnh phúc bên nhau, thì ít nhất cũng có thể cùng em chịu đựng thống khổ. Thật xin lỗi, Thẩm Thẩm, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của anh!”

Cả hội trường vô cùng im lặng, cho dù sau khi nói mỗi một câu, An Tử Thiên đều dừng lại khoảng thời gian không ngắn, tất cả mọi người vẫn im lặng lắng nghe.

“Nếu như anh có thể được chọn lựa lại một lần nữa, anh vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy, anh muốn mỗi một quãng thời gian trong cuộc đời của em, đều có dấu vết thuộc về anh.”

Anh hơi ngừng lại, mỉm cười với Bạch Thẩm, một nụ cười mang theo tình yêu đầy dịu dàng và sự ích kỷ đầy chua xót, khiến cho mọi người trong hội trường kinh ngạc hô lên một lần nữa.

“Anh ấy nở nụ cười kia!”

“Nụ cười thật dịu dàng!”

Bạch Thẩm sững sờ nhìn anh cười, lắng nghe những lời bàn tán xì xào cũng với những lời than đầy kinh ngạc của mọi người xung quang.

“Anh thực sự rất may mắn, anh không bị em vứt bỏ, rốt cuộc em cũng mỉm cười với anh, ôm anh, thậm chí vô cùng thân thiết hôn anh, người rốt cục nguyện ý cho ta hạnh phúc, thật tốt!” An Tử Thiên vui vẻ nhẹ giọng thở dài.

“Anh thật sự hạnh phúc! Nhưng anh lại bắt đầu nổi lòng tham, nếu như một ngày nào đó, anh đột nhiên tỉnh lại, phát hiện tất cả những ngọt ngào đó chỉ là một giấc mộng thì làm sao bây giờ? Anh muốn trói em lại thật chặt, khiến em mãi mãi bị anh nhốt lại một cách danh chính ngôn thuận*, vĩnh viễn trốn không thoát!”

*Danh chính ngôn thuận: được pháp luật hoặc mọi người thừa nhận.

Bạch Thẩm nghe thấy dường như bên tai có khúc nước nở nhẹ nhàng.

“Thật cảm động, Bạch Thẩm, vì sao cô lại không chịu yêu anh ấy chứ?”

“Làm sao bây giờ, hình như tôi đang muốn khóc...”

“Thật sự rất khiến người ta phải đau lòng mà!”

Bạch Thẩm cảm thấy có chút không thể nhìn rõ khuôn mặt của An Tử Thiên, cô cố gắng tròn to mắt, có cái gì đó theo hốc mắt mạnh mẽ rơi xuống.

“Thẩm Thẩm, chúng ta kết hôn được không?”

An Tử Thiên nhẹ giọng hỏi, giọng điệu vô cùng nhỏ nhẹ, thậm chí có chút giống như đang thảo luận tự hỏi mình, nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong hội trường, lại mạnh mẽ làm đau không ít lòng người ở đây.

Tiếng khóc nước nở bắt đầu lớn dần.

“Gã cho anh ấy đi!”

Không biết là ai bỗng nhiên mở miệng, giọng nói mang theo tiếng khóc nước nở.

“Gã cho anh ấy đi!”

“Gã cho tổng giám đốc An đi!” Tất cả mọi người trong hội trường buổi tiệc đều bắt đầu phụ họa...

Bạch Thẩm lại giống như hoàn toàn không nghe thấy những âm thanh đó, chỉ chăm chú nhìn theo bóng dáng của An Tử Thiên đang đi xuống từ trên sân khấu, cách cô càng ngày càng gần.

“Đừng khóc.” Anh dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, lại phát hiện làm thế nào cũng không thể lau hết được, Bạch Thẩm đã sớm khóc đến mức nước mắt rơi đầy mặt.

“Anh thật sự đáng ghét...” Thật sự rất đáng ghét, làm em khóc lớn như vậy, làm thế nào cũng không ngừng lại được.

“Ừ, anh đáng ghét.” An Từ Thiên dứt khoát lấy khăn tay từ trong túi ra lau nước mắt cho Bạch Thắm, cũng không hề phản bác lại lời của cô, mà thuận theo thừa nhận, lại không ngờ điều này khiến cho nước mắt của cô rơi nhanh hơn.

An Từ Thiên có chút bối rối, anh luống cuống nhìn cô gái đang khóc lớn trước mặt mình, bỗng nhiên anh nghĩ tới điều gì đó: “Em chờ anh một chút”, sau đó xoay người lại, chạy về phía hậu trường sau sân khấu, chẳng bao lâu sau lại chạy ra.

Nhìn đến bó hoa hồng vô cùng lớn trên tay An Từ Thiên, Bạch Thắm kinh ngạc đến tròn mắt há hốc mồm quên cả khóc.

An Từ Thiên bước đến gần cô mới lộ mặt ra khỏi bó hoa hồng, có chút buồn rầu nói: “Bọn họ nói tốt nhất là 999 đóa hoa hồng, nhưng anh cảm thấy nhiều hoa như vậy cầm trên tay trông sẽ rất xấu. 99 đóa hoa cũng rất tốt, có nghĩa là “không bao giờ phai nhạt”, nhưng anh không nghĩ tới nó cũng sẽ lớn như vậy.”

Không nhận được sự đáp lại của Bạch Thắm, An Từ Thiên bị cô nhìn chằm chằm cảm thấy có chút không được tự nhiên, lần đầu tiên làm chuyện như vậy, đối với anh mà nói thật ra cũng có chút không dễ dàng gì.

Anh quỳ một gối xuống, đặt bó hoa tươi ở trước ngực, sau đó ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn Bạch Thắm, vẻ mặt nghiêm túc mà chân thành: “Bạch Thắm tiểu thư, xin em hãy gả cho anh.”

Giờ phút này bỗng nhiên Bạch Thắm lại có chút bối rối.

“Đồng ý anh ấy đi!”

“Đồng ý gả cho anh ấy đi!”

“Nói ‘em đồng ý’ đi!”

Mọi người xung quanh đều không nhận được, bắt đầu thúc giục, cuối cùng đồng thanh cùng nhau hô: “Gả cho anh ấy đi!”, làm cho đại sảnh trong khách sạn một lần nữa náo nhiệt hẳn lên.

Nhìn bốn phía xung quanh, Bạch Thắm nhìn thấy những ánh mắt chờ đợi đầy nóng bỏng của mọi người, còn có ánh mắt sâu thẳm tràn đầy mong đợi và sự bất an trong mắt An Từ Thiên.

Cô hít một hơi thật sâu, đưa tay trái ra, chiếc nhẫn kim cương màu hồng nhạt đeo ở ngón giữa phát ra ánh sáng lấp lánh vô cùng long lanh: “Em đồng ý!”

Rất cực nghe được đáp án chờ đợi đã lâu, An Từ Thiên đứng dậy ôm cô vào lòng, anh mỉm cười hạnh phúc, khiến mọi người xung quanh phải kinh diễm*.

*kinh diễm Bị làm cho kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp.

Nếu nói vừa rồi An Từ Thiên cười yếu ớt đầy dịu dàng, giống như một trận gió mát làm dịu lòng mọi người, thì nụ cười của anh hiện tại như ánh mặt trời sau cơn mưa, rực rỡ ấm áp nhưng lại cũng không mất đi sự nhẹ nhàng khoan khoái khoáng, vô cùng quyến rũ, thu hút ánh mắt của mọi người.

Tâm sự của tác giả: Sau khi về nhà, đầu óc của Bạch Thắm mới hoàn toàn tỉnh táo lại, ôm bó hoa hồng cực lớn vào trong ngực cười ngây ngốc. Những bông hoa hồng tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng, kiều diễm (đẹp) ướt át từ từ nở ra, hương thơm nồng đậm xông vào mũi.

Cuối cùng An Từ Thiên vậy mà lại phấn kích đến mức cười ra tiếng, ngay cả Bạch Thắm cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy anh vui vẻ đến mức như vậy, nghĩ đến biểu cảm của một vòng nhân viên nữ xung quanh vậy xem, cô liền có chút không được tự nhiên, người đàn ông của cô cười đẹp như vậy, tại sao lại bị mấy người họ nhìn thấy cơ chứ!

Một người từ trước đến nay vẫn luôn lạnh nhạt như Bạch Thắm, vậy mà lại nổi ghen tuông vì chuyện này, nếu như An Từ Thiên biết được, nhất định sẽ càng thêm vui vẻ hạnh phúc.

Sau khi xử lý xong bó hoa, Bạch Thắm có chút lo lắng nhìn về phía phòng tắm, tối nay xảy ra chuyện như vậy, An Từ Thiên sẽ tắm mất bao lâu đây? Bình thường mỗi lần đi ra ngoài trở về, anh đều tắm rất lâu, có đôi khi cô phải ở bên ngoài quấy rối thúc giục mới có thể ép anh ra ngoài, cố ý không chế không cho thời gian tắm rửa của anh kéo dài quá lâu, bắt đầu từ hành động mà uốn nắn những vấn đề về tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 34

Trong lúc Bạch Thắm đang lo lắng thì cửa mở khóa, anh đi ra.

Quần áo ngủ mặc trên người được nói lỏng, tóc vẫn còn nhỏ nước, An Từ Thiên nhìn thấy cô, nhẹ nhàng mỉm cười, ngay cả lúc vừa mới tắm rửa xong cũng đợi không kịp muốn nhìn cô, ôm cô.

Bạch Thắm cũng cười, thở phào nhẹ nhõm, anh ra ngoài, thời gian cũng không quá lâu.

Cô cầm khăn bông giúp anh lau khô tóc: “Anh gấp như vậy làm gì, dù sao cũng phải lau tóc một chút chứ, làm quần áo ướt sũng cả rồi.”

“Nhớ em.” Anh bỗng nhiên xoay người, nhanh chóng hôn cô một cái.

Bạch Thắm sững sốt một chút, sau đó tiếp tục động tác lau tóc: “Đứa ngốc”, nhưng động tác trên tay rõ ràng trở nên nhẹ nhàng hơn, trên mặt cũng không giấu được nụ cười.

Tóc lau được một nửa, cô lại bị đẩy vào phòng tắm.

Lúc đi ra, mặt cô đã đỏ tới tận mang tai, An Từ Thiên mau chóng nhào lên người cô, cặp mắt lấp lánh nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô: “Thắm Thắm, anh thật sự rất vui vẻ, thật sự vô cùng vui vẻ.” Cuộc cùng cũng nghe được lời đồng ý của em.

Cô mỉm cười: “Em cũng thật sự rất vui vẻ, cảm ơn anh, anh Từ Thiên!”

“Gọi Từ Thiên, không cho nói cảm ơn.” Gọi tên anh, bây giờ thân phận của anh đã không còn là một người anh trai, nhưng vẫn còn bị gọi là anh, vị hôn thê thân ái của anh, giữa anh và em sao có thể nói tiếng cảm ơn.

“Được, Từ Thiên.” Cô dịu dàng hôn lên khóe miệng anh.

Nhanh chóng chiếm lĩnh đôi môi đầy đặn của cô, tách hàm răng của cô ra, lại một lần dò xét lãnh địa dành riêng cho anh, ôn nhu mà quyết liệt.

Cô cứ tưởng tới nay An Từ Thiên nhất định sẽ làm điều đó, anh lại không có, chỉ có một nụ hôn đầy dục vọng triền miên thôi.

Bạch Thắm an tâm rúc vào lồng ngực anh, hai người chẳng nói tiếng nào, lắng lắng nghe nhịp thở lẫn nhau, cảm nhận nhịp đập trái tim đối phương.

Có lẽ như thế này so với làm gì đó còn ngọt ngào dịu dàng hơn, càng khiến người hưởng thụ. Bạch Thắm cười, cô cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc cùng hương vị ngọt ngào khắp mọi nơi, cô muốn làm gì đó để phát tiết kích động trong lòng một chút, nhưng lại mặc cho nói lên men trong thân thể, cái cảm giác lan tràn đến toàn thân, ôm chặt anh, thâm mật dựa vào ngực anh, yên lặng đếm nhịp tim đập trầm ổn của anh.

Một đêm yên giấc.

Ngày thứ hai, Tổng giám đốc An thị đặc biệt tổ chức một vũ hội công ty sang trọng vì tin tức cầu hôn đã truyền bay đầy trời.

Tất cả báo chí truyền thông lớn nhỏ của thành phố W đều đưa tin về sự kiện này, thêm mắm thêm muối vào chuyện cổ đông thổi phồng vào tối hôm qua, còn thêm các suy đoán này nọ, càng chắc chắn cho chuyện tình rung động lòng người giữa hai người, có thể so với những tiểu thuyết võng hòng (tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng) ngược thân ngược tâm nhưng kết cục cuối cùng là HE. Phần lớn những bài báo này không mang theo ác ý, ngược lại còn ca ngợi hình tượng An Từ Thiên si tình, cố chấp bền bỉ. Cuối cùng chung quy lại, bởi vì sở hữu những phẩm chất đáng có này mà anh không chỉ là một người đàn ông tốt, cũng sẽ là một người quản lý công ty giỏi.

Hiệu ứng mắc xích chính là An thị càng phát triển, cổ phiếu tăng lên, lợi nhuận lại càng cao, nhận được nhiều lời khen ngợi. Nhân viên trong công ty cũng càng thêm trung thành, nhiệt tình trong công việc cũng lên cao chưa từng có, đặc biệt là phần lớn nữ nhân viên.

Nhưng những việc này đều không phải là quan trọng nhất, mà trọng yếu chính là, chuyện này đập tan mọi lời đồn đại mười mấy năm qua ở bên ngoài rằng An Từ Thiên bị bệnh thần kinh, đầu óc không bình thường, vì chính danh của anh. Ban đầu vốn trong công ty có một số cổ đông đối với việc An Từ Thiên ngồi lên vị trí Tổng giám đốc ụp mở phê bình, sau chuyện này cũng không có nửa câu oán giận nữa. An Từ Thiên trong lòng mọi người đều biến thành một người có đầu óc buôn bán cao siêu, thủ đoạn quản lý, hơn nữa si tình, trung thành, tính tình kiên trì, tướng mạo lại xuất sắc, mẫu đàn ông hiện đại siêu tốt.

Cho nên, cho dù ông cụ nhà họ An thấy được video An Từ Thiên quỳ một chân cầu hôn cũng chỉ nghiêm nghị nói một câu: “Vô liêm sỉ, nam nhi dưới trướng có hoàng kim, sao có thể tùy tiện quỳ xuống!” Lại không quá truy cứu đối với Bạch Thắm, dĩ nhiên những thứ thô tào trong lòng ông đều là không đáng kể.

An Từ Nguyệt lại càng không biết nói gì, cô thấy cổ phiếu công ty tăng vọt và danh tiếng càng ngày càng tốt, cao hứng còn không kịp, sao có thể trách tội Bạch Thắm chứ? Cô bẽ bộn nhiều việc, tiền kiếm quá nhiều, lúc thấy Bạch Thắm cũng sẽ trung một mặt mày vui vẻ hiếm có.

Cũng chỉ có lão cổ bản An gia tử không ưa cái loại lãng mạn của người trẻ tuổi, có lẽ, ông hiểu nhưng không tiếp thu nổi những thứ phát sinh trên người cháu mình. Phải biết, đàn ông An gia...

Thật ra thì những người biết chuyện đều hiểu trong mắt Bạch Thắm đã sớm dán lên An Từ Thiên, cầu hôn cái gì đó hoàn toàn có thể cho qua được, Bạch Thắm đòi này lập gia đình, cũng phải gả cho An Từ Thiên, đúng, chính là vậy!

Nhưng An Từ Thiên vẫn dựa theo Bạch Thắm, cô muốn như thế nào thì như thế đó, trong tim anh, Bạch Thắm có nói gì cũng đều đúng cả. Được rồi,

người trẻ tuổi tinh lực dồi dào, thích lăn qua lăn lại như thế nào thì lăn qua lăn lại như vậy, không làm ra chuyện lớn thì tốt.

Sau khi biết chuyện này, Lâm Thước Nhạc sợ hãi than, hỏi Bạch Thắm rằng An Tử Thiên trông như một người không thích nói chuyện vừa ngây ngô lại nghiêm túc, làm sao có thể nghĩ ra được màn cầu hôn lãng mạn như vậy chứ?

Vừa ngây ngô lại nghiêm túc... Được rồi, Bạch Thắm lặng lẽ tha thứ cho Lâm Thước Nhạc dùng từ thiên mã hành không (天马行空的 ngựa thần lướt gió tung mây (ví vói văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)), bởi vì, nói như vậy thật sự rất chính xác.

Nói đến đây Bạch Thắm vẫn không nói gì, khi đó cô cũng hỏi An Tử Thiên: “Anh nói bọn họ là ai vậy?”

An Tử Thiên lập tức hiểu ý: “Trên Internet, trên internet nói lúc cầu hôn nói càng nhiều càng tốt, còn đề xuất thêm 99 đóa hoa.”

Bạch Thắm: “...Nga” nghĩ đến lúc hỏi chuyện kia, trên Internet có cái gì thì cũng thiên mã hành không hơn so với câu trả lời của Lâm Thước Nhạc, Bạch Thắm bỗng nhiên vui mừng, thật may, thật may....

“Google, Baidu kia đều là đồ tốt cả.” An Tử Thiên hớn hờ tổng kết lại.

Bạch Thắm: “...Ha, ha.”

Trình Việt Vũ xem ti vi náo nhiệt đưa tin và video, có chút ngẩn người.

Trong ti vi, vẻ mặt Bạch Thắm bất ngờ, mắt đã nhắm lại, An Tử Thiên quỳ một chân trước mặt cô, mong đợi mà vội vàng nhìn cô, bó hoa anh giấu trong tay khẽ rung vì hồi hộp. Người khác đều không nhìn thấy nhưng mình đứng một bên lại thấy được.

Cuối cùng khi Bạch Thắm giơ ngón giữa đeo nhẫn của bàn tay trái ra, một khắc kia hẳn đã biết câu trả lời của cô. Hẳn biết ý của cô, chúng ta đã sớm đính hôn, không phải sao? Thất vọng vô hình và đau đớn từ tim tràn ra khắp thân, chính hắn cũng không biết thế nào đây nữa, tại sao lại xuất hiện mặt trái ưu tư không thích hợp này.

Lần đầu tiên, Trình Việt Vũ thấy Bạch Thắm cười vui vẻ tới vậy, không giống với nụ cười nhàn nhạt lúc ở chung với mình, lúc này cô nở rộ một nụ cười cực kỳ hạnh phúc, là mình chưa từng thấy nụ cười đơn thuần ấy trên mặt cô.

Rõ ràng hắn không phải hẳn nên chúc phúc cô sao? Tại sao khi nghĩ tới trước đây cô bị ép ở cùng một chỗ với người đàn ông này, không thể tự chủ nắm trong tay số mạng mình, chỉ có thể sống cuộc sống thống khổ thì hắn đã muốn tiến lên gỡ ra cái nắm tay của người gọi là vị hôn phu của cô. Mấy dựa vào cái gì chứ? Dựa vào gia thế của mình cùng những thủ đoạn cường thế mạnh mẽ bức bách người ta, dựa vào cái gì mà mấy lúc này còn mặt mày hạnh phúc nắm tay người ta.

Có lẽ, màn cầu hôn này chẳng qua cũng chỉ là làm màu làm mè mà thôi, vì chính danh của An Tử Thiên, vì hình tượng An thị tạo dựng, câu trả lời của cô cũng bị ép buộc, đây chẳng qua là kế hoạch đã sớm thiết kế xong, nhưng hắn vì tranh quyền đoạt lợi mà diễn một vở tuồng mà thôi. Bạch Thắm, kỳ thực có hạnh phúc không?

Trình Việt Vũ hung hãn vỗ đầu mình: “Trình Việt Vũ mày bị cái gì kích thích sao? Lại suy nghĩ bậy bạ đến mức như vậy. Người ta may mắn hạnh phúc không liên quan gì tới mày, mày cùng lắm chẳng qua cũng là một học trường thông thường của cô ấy thôi!”

Đem mọi thứ đổ vào từ lực yếu kém của mình, cường bách mình không nên nghĩ quá nhiều, đè nén những suy nghĩ càng ngày càng mất khống chế, cả đêm Trình Việt Vũ nằm trằn trọc trên giường khó ngủ.

Hắn lại mất ngủ.

Nói đến một ngày, khi An Tử Thiên cùng Bạch Thắm dọn dẹp phòng trọ.

Cho tới bây giờ, An Tử Thiên không cho phép người khác vào phòng trọ ở thành phố A lẫn ở thành phố W, chớ nói chi là quét dọn. Dĩ nhiên Bạch Thắm là ngoại lệ.

Căn nhà này là An Tử Thiên quét dọn cùng Bạch Thắm.

“Không phải anh đang lau cửa sổ sao?” Bạch Thắm đang giặt ga trải giường, bỗng nhiên thấy An Tử Thiên xuất hiện ở cửa phòng vệ sinh.

Thật ra thì trước khi về nhà ga trải giường cũng đã giặt sạch, bây giờ chỉ cần đem phơi một chút là được. Nhưng An Tử Thiên vẫn như cũ muốn giặt lại một lần nữa, được rồi, Bạch Thắm không phản đối, đều nghe An Đại nhân.

“Giã lau bẩn, giặt giẻ lau.”

“Không phải hôm qua anh mới mua giẻ lau ở siêu thị sao?” Cô nhớ không lầm, ngày hôm qua lúc đi siêu thị về, hai người cầm trên tay ba cái túi lớn, trong đó giẻ lau anh mua thì có hơn hai mươi cái.

“Bẩn.”

Được rồi, hề là đồ vật không phải xuất phát từ tay anh đều là đồ bẩn.... Bạch Thắm có chút nhức đầu bệnh sạch sẽ nghiêm trọng của An Tử Thiên gián

tiếp phát tác.

Đang giặt giẻ, An Từ Thiên bỗng nổi hứng chùi gương trên tường.

“Anh giặt giẻ lau xong?”

“Không.”

“Vậy sao anh lại chùi gương?”

“Gương bẩn.” Hai tháng không chùi, rất dơ.

... ..

“Giẻ lau còn chưa giặt sạch, giẻ bẩn chùi gương, gương kia không phải sẽ bẩn?”

An Từ Thiên: “....” Lặng lẽ dừng động tác chùi gương, lại tiếp tục giặt giẻ.

Bạch Thắm xoay người, tiếp tục giặt ga trải giường, cười.

Cái này gọi là lấy bẩn trị bẩn.

Giờ cơm tối đến, Bạch Thắm rửa rau trong phòng bếp, xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Dựa theo thông lệ, tình hình chung là Bạch Thắm xử lý nguyên liệu nấu ăn, An Từ Thiên phụ trách nấu, rửa chén là mỗi người một ngày.

Tại sao phân như vậy? An Từ Thiên cảm thấy nguyên liệu nấu ăn gì đó đều rất bẩn, không muốn đụng đến, Bạch Thắm thử gọi anh xử lý, kết quả đợi một giờ cũng chưa có đồ ăn có thể ra nồi. Tất cả thức ăn đều bị anh rửa hư. Vì không chịu đói, hạng mục nhiệm vụ này rơi xuống trên người Bạch Thắm.

Nấu nướng gì, Bạch Thắm căn bản cũng không quá mức thuần thực, đơn giản là cô có thể nấu, nhưng không đảm bảo là ăn ngon.

Cuối cùng rửa chén, cùng đại đa số người hai người cũng không thích rửa chén. An Từ Thiên lý do giống như trên, Bạch Thắm, lý do .... Ách, cũng giống như trên.

Quả thật, bát đĩa nhom nhóp dầu mỡ không quá nhiều người thích.

10 phút, An Từ Thiên kết thúc công việc dọn vệ sinh sau cùng.

20 phút, nghỉ khỏe, khôi phục thể lực.

30 phút, thời gian xem ti vi, nghe tin tức radio, anh cảm thấy không tệ lắm, chính là tình hình trong nước có chút nhàm chán, vĩnh viễn đều là quốc thái dân an. Nước ngoài thật sự rất không an toàn sao? Thế cục hỗn loạn như vậy, anh xem đi xem lại mấy lần cũng không cảm thấy nha, chẳng lẽ là bởi vì mình luôn luôn ở trong nhà?

40 phút, cảm thấy có chút đói, nhìn vào phòng bếp một lát, bên trong tiếng nước không ngừng chảy: “Thắm Thắm.”

“Hả?”

“Tắm xong chưa?”

“Chưa đâu, đợi lát nữa đi mà!”

Được, đợi lát nữa.

50 mười phút, cảm giác đói bụng rất rõ ràng. Ăn trái táo này, lại nhìn vào phòng bếp chút nữa, do dự một chút, không lên tiếng.

60 phút, anh quên mất ăn táo sẽ tiết ra nhiều dịch giúp cho tiêu hóa hơn, tin tức radio đã xem xong, thật là đói...

“Em đang làm gì đó?” Ở cửa phòng bếp, An Từ Thiên thấy vòi nước đang chảy lách tách, mà Bạch Thắm đang dựa vào kệ bếp... dường da tay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 35

Thấy anh bước vào, Bạch Thắm liền ngừng việc dưỡng da tay, “Sao anh lại vào đây? Rau còn chưa rửa, anh đợi một lát nữa nha, em dưỡng da rồi sẽ rửa rau ngay.” Cô cười tủm tỉm, đứng lên, chuẩn bị rửa tay.

Nguyên liệu nấu ăn được đặt ở một bên, chưa sơ chế. An Từ Thiên nhìn lướt qua, “Em luôn dưỡng da tay như vậy sao?”

“Phải, nghiền cà chua rồi lại nhào bột với mật ong, mát hơn nữa ngày mới chuẩn bị xong, trong lúc chờ đợi thì em dưỡng da tay, bây giờ rửa vừa kịp lúc.” Cô vừa rửa tay vừa nói với vẻ sung sướng.

“Em không rửa rau.”

“Đúng vậy, em phải rửa tay sạch sẽ rồi mới rửa rau được. Ngày hôm nay, em dọn sạch một đồng hồ, tay thô ráp cả đi còn chưa nói, bao nhiêu thứ bẩn dính vào tay em, bôi kem dưỡng da tay có thể giúp sát trùng nữa mà. À phải, em còn bỏ thêm một ít giấm trắng, nhất định có thể diệt khuẩn!” Lau khô hai bàn tay, cô xoay người lại nhìn anh.

“Anh xem, bây giờ tay em sạch sẽ, em sẽ bắt đầu rửa rau, vì muốn nguyên liệu nấu ăn được sạch mà em đã dưỡng da tay hơn nửa tiếng đấy, đây là tiêu chuẩn thấp nhất!”

An Từ Thiên: “...”

“Anh nhìn em như vậy là sao?”

“Thắm Thắm, em không rửa rau.”

“Không phải em đang chuẩn bị đó sao?”

“Em mất cả tiếng.”

“Có phải anh cảm thấy là em cố ý không rửa rau?” Bạch Thắm bỗng nhiên hiểu ra ý của An Từ Thiên.

“... Không có “

“Cái gì mà không có, anh rõ ràng là có! Ngày hôm nay, em phải tẩy rửa biết bao nhiêu thứ, đâu phải anh không biết? Chẳng lẽ bây giờ em không thể rửa một ít đồ ăn sao? Em vì anh mà suy nghĩ, anh thích sạch sẽ như vậy, dĩ nhiên em cũng không thể lười thôi lếch thếch! Tẩy rửa nhiều thứ như thế, tay em vừa bẩn vừa đau, tay bẩn sẽ không rửa rau sạch, vì tránh cho anh ăn phải đồ không sạch sẽ, em phải vừa chịu đau vừa chịu khó diệt khuẩn, vậy mà anh còn nói em như vậy! Hừ, tự anh rửa mà ăn đi, không thèm hầu hạ cậu chủ như anh nữa!” Cô tủi thân, nổi giận đùng đùng mà đẩy anh ra.

An Từ Thiên không ngờ Bạch Thắm lại đột nhiên nổi giận như vậy, vội vàng bắt lấy tay cô.

“Ây da! Đau!” Bạch Thắm nhăn mặt.

Nghe tiếng kêu đau của cô, An Từ Thiên vội vàng buông lỏng tay. Vừa nhìn thấy bàn tay cô, anh liền không kiềm được mà đau lòng. Đỏ hệt cả lên rồi.

Bạch Thắm tránh ra khỏi người anh, “Đừng xoa, còn không phải vì hôm nay, anh muốn em tẩy rửa đủ thứ như vậy, tẩy rửa đến mức hai tay em sưng hết cả lên, thậm chí còn bị thương nữa.” Làm sao mà không đau cho được, Bạch Thắm vốn được nuông chiều từ nhỏ, ít khi động tay vào công việc nội trợ trong nhà, nay lại vì anh phát tác bản tính sạch sẽ mà đôi tay trắng trẻo, non mềm phải chịu đau. Anh nói hàng tháng phải giặt rèm cửa sổ một lần, lại là dùng tay không để giặt, mỗi lần giặt rèm cửa sổ xong, tay cô đều thô ráp đi mấy phần!

Do đó, cô quyết định phải vì đôi tay nhỏ bé, đáng thương của mình mà chinh An Từ Thiên cuồng sạch sẽ này một trận!

Thấy Bạch Thắm mất hứng, lại còn là lỗi do mình, An Từ Thiên á náy vô cùng, anh không để ý đến nguyên liệu nấu ăn chưa được rửa sạch nữa, “Thắm Thắm”

“Đừng gọi em. Em mệt rồi, muốn đi ngủ, anh tự mình ăn đi!” Cô bước vào trong phòng, nằm lên giường. An Từ Thiên vào theo, do dự bước tới trước giường, “Thắm Thắm”

Bạch Thắm hất mặt, không thèm để ý đến anh.

“Thắm Thắm, em không thoa kem dưỡng da tay, anh giúp em thoa nha.” Nói xong, anh cầm lấy tay cô, nào ngờ cô đột nhiên giặt tay lại, sau đó cuộn mình vào trong chăn.

...

“Thắm Thắm” Im lặng một lát, An Từ Thiên dè dặt gọi cô.

“Đang ngủ.” Cô trốn trong chăn, rầu rĩ nói.

“Anh xin lỗi.”

Rốt cuộc thì trong chốn cũng có động tĩnh. Bạch Thắm ngẩng đầu khỏi chăn, khuôn mặt vẫn còn mang vẻ tức giận, “Biết sai rồi à?”

“Ừ.”

“Vậy anh nói đi, anh sai ở đâu?”

“Anh không nên hiểu lầm em.”

“Còn gì nữa?”

“... Không nên bắt em rửa nhiều thứ như vậy.”

“Về sau còn tái phạm hay không?”

“Sẽ không đâu.”

Thấy An Từ Thiên đáng thương như vậy, Bạch Thắm âm thầm cười trộm. Chàng trai nhỏ, em mà không trị được anh thì không ai trị được anh đâu!

“Từ nay về sau sẽ không phải tẩy rửa một đồng đồ lớn như vậy nữa, phải không?” Đã chẳng dùng máy mà còn dùng tay, lần nào cũng đau vô cùng!

“...”

Thấy An Từ Thiên không đáp, cô làm bộ như muốn lùi vào chăn tiếp.

“Sẽ không đâu.” An Từ Thiên vội vàng hứa hẹn, sẽ không đâu.

Có khác gì câu ban nãy đâu, Bạch Thắm rất muốn cười, nhưng trên mặt chỉ để lộ nét cười nhẹ, cô nhào tới ôm anh, “Từ Thiên, đừng trách em tùy hứng. Thói quen đó không tốt, em phải giúp anh sửa.”

“Ừ.” An Từ Thiên ôm lấy eo cô rồi hôn một cái thật sâu.

Hai người triền miên một hồi lâu, Bạch Thắm đỏ hết cả mặt. Cô ngẩng đầu lên, “Em đói, bụng sôi lên rồi!”

An Từ Thiên gõ nhẹ vào trán cô, đi làm cơm với tâm trạng vui sướng.

Từ đó về sau, sự phát tác bản tính sạch sẽ quá độ của An Từ Thiên được cải thiện rất nhiều. Tuy anh vẫn thích sạch sẽ, nhưng nó chỉ ở mức độ mà Bạch Thắm cảm thấy coi được.

“Thanh Thiên, cô nói xem, Tiểu Thắm đúng là không có lương tâm mà! Cầu hôn ai, An Từ Thiên sắp xếp khung cảnh lãng mạn như vậy để cầu hôn ai? Vậy mà cũng không cho tôi biết! Phải tới ngày thứ hai đưa tin thì tôi mới biết đó!” Lâm Mễ Nhạc ngoạm một miếng kem rở to, dường như đang muốn cáo trạng với Thanh Thiên.

Tò Thanh Thiên, “Cầu hôn? An Từ Thiên? Lãng mạn? Ngạc nhiên mừng rỡ?” Mấy từ này, nếu tách ra thì không có gì, nhưng nếu gộp lại cùng nhau, sao cứ cảm thấy không thật thế nào ấy? Tuy rằng cô có nghe qua lúc nghỉ hè ở nhà, nhưng vẫn có cảm giác khó tin vô cùng.

“Phải! Đúng vậy! Chuyện kinh thiên động địa như thế mà Bạch Thắm không cho tôi biết để tôi xem!” Tuy rằng ngày đó đã qua, Lâm Mễ Nhạc vẫn cứ oán giận như trước.

Bạch Thắm lấy tay đỡ trán mà không biết nói sao, ngay cả Tô Thanh Thiên cũng tò mò, “Cô ăn ít kem thôi, hạn chế lại. Không phải tôi đã đưa video clip hoàn chỉnh cho cô xem sao? Thậm chí còn chính miệng kể với cô về tình hình hôm đó, thật ra thì tôi cũng không biết tới chuyện bất ngờ đó!” Mới đầu thu mà Mễ Nhạc đã ăn mạnh như vậy, có bản lĩnh thì đừng có rống to tới mức thê lương khi đi cả ghé thăm. Toàn bộ quá trình cầu hôn đều được quay lại, góc nào cũng đủ hết, cuối cùng được biên tập thành phim hoàn chỉnh. Cách đó là do An Từ Thiên tìm được trên mạng, anh nói là để sau này có thể nhớ lại một ngày lãng mạn.

“Tôi muốn xem!” Tô Thanh Thiên vội nói, mặc dù lúc ở nhà, cô có xem người ta đưa tin và video clip, nhưng tóm lại vẫn là lung tung hết cả, không có cái nào hoàn chỉnh hết.

“Hắc hắc, tôi có mang theo, tôi có mang theo! Chúng ta cùng xem đi. Tôi nói cô nghe, lúc đó, đại nhân An Từ Thiên muốn đẹp trai bao nhiêu có bấy nhiêu, phải nói là sức hấp dẫn bán ra khắp cả bốn phía!” Lâm Mễ Nhạc kể lại mà nê say, đồng thời lấy máy tính xách tay từ trong túi ra.

“Í, Trình Việt Vũ kia?” Xem một hồi, Tô Thanh Thiên chợt phát hiện bóng dáng mơ hồ của Trình Việt Vũ trong video.

“Hả, ở đâu? Sao tôi lại không phát hiện?” Lâm Mễ Nhạc tròn mắt, tìm kiếm khắp nơi trong video clip.

“Chỗ này.” Tô Thanh Thiên chỉ vào màn hình.

“Í, đúng rồi, nhưng sao Trình Việt Vũ lại ở trong video?” Lâm Mễ Nhạc nghi hoặc, nghiêng đầu, “À phải, Trình Việt Vũ nghỉ hè ở thành phố W, lúc sinh nhật Tiểu Thấm, anh ta còn tặng quà, là bông tai Tiffany được đặt làm có một không hai, vừa đẹp vừa xa xỉ đó nha! Anh ta từng nói là đang thực tập ở công ty An thị. Tiểu Thấm, có phải không? Tiểu Thấm, Tiểu Thấm...” Lâm Mễ Nhạc hươ hươ tay trước mặt Bạch Thấm, gọi hồn cô trở về.

“Hà? Phải, anh ta thực tập ở An thị, là giáo sư Lê sắp xếp qua, nhờ chúng tôi giúp cho luận văn nghiên cứu của anh ta.” Bạch Thấm phục hồi tinh thần lại đáp.

“Tiểu Thấm, cô đang nghĩ cái gì vậy? Nghĩ tới mắt hờn luôn!” Lâm Mễ Nhạc hỏi.

“Không có gì, chỉ ngồi ngây ngốc một lát thôi.”

Tô Thanh Thiên nhìn chăm chăm vào ánh mắt mà Trình Việt Vũ dành cho Bạch Thấm ở trên màn hình, sau đó lại nhìn Bạch Thấm và Lâm Mễ Nhạc nói chuyện, trong lòng có hơi suy tư một chút.

Thật ra thì lúc sáng, Bạch Thấm mới ngồi nói chuyện với giáo sư Lê, Trình Việt Vũ có biểu hiện không tốt khi thực tập hè ở An thị, khiến công ty An thị không tán thành, không đồng ý cấp giấy chứng nhận thực tập hè cho anh ta.

Giáo sư Lê nói, với năng lực của Trình Việt Vũ, biểu hiện của anh ta nhất định không kém, anh ta là học sinh của ông mà.

Còn gì mà không rõ nữa? Nhất định là thái độ khi thực tập ở công ty không được đảng hoàng nghiêm chỉnh, bị người ở công ty xem không ra gì rồi.

Vì thế, Trình Việt Vũ bị giáo sư Lê mắng cho một trận tệ hại.

Dựa theo sự hiểu biết của Bạch Thấm về Trình Việt Vũ, tuy đôi khi anh ta cười đùa cợt nhả, không được đứng, nhưng công ty tuyệt đối sẽ không vì lý do đó mà không xem anh ta ra gì, chỉ cần là công việc, thái độ của anh ta đều nghiêm túc.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Bạch Thấm nhớ không rõ, hay là lần sau đi gặp anh ta mà hỏi vậy.

Chuông điện thoại di động vang lên, Bạch Thấm vừa cầm lên liền thấy tên của Trình Việt Vũ. Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới ngay rồi.

“Alo, Trình Việt Vũ.”

“Alo, Bạch Thấm, chiều nay cô có lên lớp không?”

“Có việc gì à?”

“Ừ, bên tôi có một số việc, nếu cô không vội thì qua giúp tôi một chút đi.” Ở đầu dây bên kia, Trình Việt Vũ đang đau đầu trước một đồng tư liệu chất cao như núi.

“Được, chiều nay tôi không có việc gì quan trọng, anh đang ở trong tòa nhà nghiên cứu sao?” Bạch Thấm đồng ý, nói.

“Phải, cô mau tới đây đi. Tôi cúp máy trước nha!”

Không nói câu vô nghĩa nào thêm, cuộc trò chuyện bị Trình Việt Vũ cắt đứt rất nhanh. Bạch Thấm nhìn di động, anh ta cúp máy nhanh như vậy đúng là hiếm thấy, ngay cả bản thân cô còn chưa thích ứng ngay được, hơi dờ người ra một chút. Xem ra anh ta bận rộn nhiều việc, cô nên nhanh lên một chút.

“Trình Việt Vũ tìm cô?” Lâm Mễ Nhạc vừa hỏi vừa bỏ một miếng kem to vào miệng.

“Ừ, anh ta nói mình có vài việc bận quá, làm không nổi, bảo tôi qua đó giúp một chút.” Bạch Thấm đáp.

“Không phải nói cả ba chúng ta sẽ cùng nhau dạo phố à?” Lâm Mễ Nhạc có chút không đồng ý.

Bạch Thấm đang sửa soạn lại túi xách. Nghe vậy, cô nâng cằm của Lâm Mễ Nhạc lên, “Tình yêu à, tôi dạo phố cùng cô ba tiếng, sau một hồi mua sắm đủ thứ, ít nhất cô còn muốn dạo thêm ba tiếng nữa, tôi mà dạo với cô chỉ có nước một mõi rã rồi. Cho nên, lịch trình khổ cực đó cứ giao cho Tô Thanh Thiên đi. Tôi định không đi, nào ngờ bây giờ lại vừa khéo.”

Cũng không để ý xem ánh mắt bạn tốt nhìn mình ai oán tới mức nào, Bạch Thấm cầm túi xách rồi đứng dậy, tạm biệt Tô Thanh Thiên, “Cực khổ cho đồng chí rồi, Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải nỗ lực nhiều hơn!”

Tô Thanh Thiên liếc cô một cái, “Đi đường cẩn thận.”

Lâm Mễ Nhạc nhìn Bạch Thấm rời đi, sau đó nằm sấp xuống bàn, rên lên, “A... Sao mỗi lần dạo phố, không phải cô chuẩn bị giữa đường thì cũng là Tiểu Thấm bận việc! Hai người đứng là không có nghĩ cho tôi!”

Tô Thanh Thiên tiếp tục lạnh nhạt, chỉ chăm chú xem video clip cầu hôn của An Tử Thiên, “Mỗi lần dạo phố phải dạo tới năm sáu tiếng đồng hồ, sau đó

còn dạo qua khu bán đồ, cô không có tư cách nói câu đó đâu!” Ngay cả ánh mắt mà Tô Thanh Thiên cũng không thèm bỏ thí cho Lâm Mễ Nhạc một cái nhìn.

Ừm, khoan hãy nói... An Từ Thiên này đẹp trai thật! Nhìn thấy bạn tốt khóc đến rối tinh rối mù, tuy rằng bản thân luôn quanh quẩn, Tô Thanh Thiên vẫn âm thầm chúc phúc cho hai người, hy vọng bọn họ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 36

Bạch Thắm vừa tiến vào liền thấy mái tóc của Trình Việt Vũ bị vò thành tổ chim, đã bện bện thành như vậy rồi hả?

“Làm sao lại bện bện đến vậy?”

“Em đến rồi à. Ừ, từ khi tự trường liền bắt đầu bện rộn, vốn bện bện cũng là bình thường, nhưng tôi chưa hề chuẩn bị gì cả, ai. . . . .” Vốn đang gõ bàn phím kêu lạch cạch, nghe thấy tiếng của Bạch Thắm, Trình Việt Vũ liền ngừng đầu lên nhìn cô, sau đó cúi đầu nhìn chăm chăm màn hình vi tính.

Bạch Thắm nhìn thấy trong mắt anh nổi đầy tơ máu, bèn hỏi: “Anh thức thâu đêm hả?”

Ngón tay gõ chữ của Trình Việt Vũ hơi khựng lại, cười khỏ nói: “Hiện giờ tôi không có thời gian rảnh để làm chuyện khác nữa! Tối hôm qua phải kiểm tra vài thứ đến rất khuya.” Rất rõ ràng là anh ta lại nhớ đến lần nghỉ hè bị Bạch Thắm chế nhạo rồi.

Đây đâu chỉ là đáng về kiểm tra đến rất khuya chứ. Bạch Thắm không tiếp tục hỏi gì nhiều, ngồi xuống bàn đối diện anh ta, mở máy vi tính ở trước mặt cô ra: “Bện rộn nữa thì anh vẫn phải chú ý nghỉ ngơi đi! Cần tôi làm những gì vậy?”

Lúc này Trình Việt Vũ mới nở nụ cười tươi tắn, đáp: “Cám ơn, em mang những tài liệu kia qua đây giúp tôi, tìm những số liệu có liên quan đến nội dung này, rồi sắp xếp lại đi.” Anh ta chỉ chỉ cái thùng giấy lớn đặt trên bàn trống ở sau lưng Bạch Thắm, rồi đưa cho cô một tờ giấy.

Bạch Thắm nhận lấy, nhìn qua, hỏi: “Đây không phải là chủ đề nghiên cứu trong kỳ thực tập hè của anh à, sao không dùng số liệu của công ty thực tập chứ?”

Động tác gõ chữ của Trình Việt Vũ hơi khựng lại, đáp: “Ừ, nhưng vì thời gian thực tập hơi ngắn, -lelequ...quy,...do,...on.... có rất nhiều số liệu không hoàn chỉnh, hơn nữa độ chân thật cũng không cao, cho nên, vẫn cần thu thập thêm nhiều tài liệu để có sức thuyết phục hơn.”

Bạch Thắm không hề cử động, vẻ mặt rất nghiêm túc, hỏi: “Trình Việt Vũ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì mà đã xảy ra chuyện gì? Sao vậy, thấy nhiều tài liệu quá nên không muốn giúp tôi hả?” Trình Việt Vũ cười cười.

“Nếu như chỉ là bổ sung tài liệu thì đâu cần vội vàng đến thế. Bộ dạng hiện tại của anh hoàn toàn không giống như bện rộn bình thường!” Thấy Trình Việt Vũ muốn lảng tránh vấn đề của mình, Bạch Thắm liền thẳng thắn ép hỏi.

“. . . . .” Trình Việt Vũ không nói gì, tầm mắt lại trở về trên màn hình máy vi tính.

Trong phòng làm việc yên ắng đến ba phút.

“Thua em rồi, nói cho em biết vậy, đừng nhìn tôi như thế nữa.” Cuối cùng Trình Việt Vũ không chống đỡ nổi thế tiến công bằng mắt của Bạch Thắm, đành phá vỡ sự yên lặng.

Đó là đương nhiên, nói đến sự đối nghịch trong im lặng, có lẽ Bạch Thắm không bằng An Từ Thiên, nhưng tuyệt đối có thể đánh bại Trình Việt Vũ, mấy chục năm qua cũng không uổng công luyện tập rồi.

“Chẳng phải nghỉ hè tôi đã thực tập ở An thị sao, nhưng cho đến lúc kết thúc thực tập, vẫn không có được sự đồng ý của An thị, từ chối đóng dấu lên giấy chứng nhận thực tập hè của tôi. Không nhận được sự đồng ý của An thị, nên tôi không thể tự tiện sử dụng tất cả tài liệu có liên quan đến An thị. Tôi đã xin bọn họ nhưng cuối cùng vẫn bị từ chối, tôi đành phải bắt đầu thu thập lại tất cả tài liệu về đề tài nghiên cứu này. Gần đây giáo sư còn kêu tôi viết một bài luận chuyên ngành về tất cả những gì đã học được và thử nghiệm trong kỳ thực tập hè, nói là đến lúc đó phai đi tham gia trận tranh tài cấp quốc gia nữa.” Anh mệt mỏi day day huyệt thái dương, thờ dãi một cái, nói.

“Không được chấp nhận ư? Tại sao chứ?” Chắc chắn không phải do thái độ của anh ta chưa đủ nghiêm túc giống như giáo sư Lê đã nói đi!

“Tôi cũng không biết.” Trình Việt Vũ rất bất đắc dĩ, có lẽ trong lúc vô tình anh ta đã đắc tội với người nào đó thôi. Anh ta cũng không nói suy đoán này cho Bạch Thắm biết.

“Nếu đúng là như thế, vậy đề tài nghiên cứu tiến sĩ sắp hoàn thiện của anh lại phải bắt đầu từ đâu sao?”

“Đúng vậy, cho nên gần đây tôi rất bận. Nếu như có sự chuẩn bị trước đã tốt, nhưng tôi lại chẳng hề chuẩn bị gì cả, nên bây giờ mới chật vật như vậy.”
Trình Việt Vũ cười khỏ, anh ta phát hiện gần đây bản thân càng ngày càng thích cười khỏ.

Bạch Thắm im lặng, yên lặng đang suy tư điều gì đó.

“Được rồi, bắt đầu làm việc thôi! Cô có giúp tôi hay không hả, có thể sẽ rất vất vả, lượng công việc hơi lớn, không có tiền lương đâu!” Anh ta hít sâu một hơi thật dài rồi thở ra, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình.

Bạch Thắm nhìn nụ cười đầy mệt mỏi của anh ta, xoay người, mở cái thùng giấy đặt trên bàn ở sau lưng ra, ôm một tập lớn tài liệu ra, im lặng vùi đầu nghiêm túc lật tài liệu.

Trình Việt Vũ thấy cô như thế, cũng không vội cúi đầu làm việc, chỉ bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt càng lúc càng sâu, suy nghĩ càng bay càng xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Còn không làm việc đi? Có thời gian nhìn tôi chăm chăm, xem ra anh cũng đâu quá bận rộn nhì!” Bạch Thắm không hề ngẩng đầu, tiếng nói không nhẹ không nặng chọt vang lên trong phòng làm việc.

Suy nghĩ bị gọi về, anh ta cười cười, cúi đầu bắt đầu gõ bàn phím. Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím và tiếng lật giấy, thời gian đã lặng lẽ trôi đi trong những tiếng động yên bình đó.

“Nothing’s gonna change my love for you.” Tiếng chuông di động dễ nghe chọt vang lên, nghe thấy tiếng chuông, hai người đều dừng động tác.

Bạch Thắm cầm túi xách lên, lấy di động ra, vô ý đụng phải ánh mắt cười như không cười của Trình Việt Vũ ở đối diện, cô hơi bối rối cười cười.

Từ sau hôm được An Từ Thiên cầu hôn, Bạch Thắm liền yêu thích giai điệu dễ nghe này, cài đặt bài này dành riêng cho cuộc gọi đến của An Từ Thiên, hơn nữa còn là giọng gốc của An Từ Thiên.

“Từ Thiên.”

“Thắm Thắm, sáu giờ rồi đấy.” Em còn chưa về nhà sao?

“A, em quên mất thời gian rồi!” Bạch Thắm khẽ hô, thời gian trôi qua nhanh như vậy à, đã sáu giờ rồi hả?

“Em đang ở đâu?” Trên tay An Từ Thiên đang cầm mấy tấm ảnh chụp Bạch Thắm và đám người Lâm Mễ Nhạc cùng nhau dạo phố, một mình Bạch Thắm quay về trường học, Bạch Thắm vào phòng làm việc của Trình Việt Vũ. Cô ở bên trong đến tận bây giờ vẫn chưa ra, mấy tấm hình bị anh nắm chặt, vô nhân.

“Em đang ở trường học, Trình Việt Vũ, chính là vị học trưởng lần trước ấy, em đang chỉnh sửa một vài tư liệu cho anh ta.” Bạch Thắm nghĩ đến thái độ của An Từ Thiên trong buổi sinh nhật trước, không khỏi có chút chột dạ.

“... Khi nào thì trở về?” Ảnh chụp đã bị vô thành một cục, anh cố gắng giữ vững giọng nói của mình.

“Có thể đến tối em mới về được, em còn vài chuyện chưa làm xong.” Bạch Thắm nhìn một đồng tài liệu trong tay, do dự nói.

“Anh không cần chờ em đâu, tự ăn cơm tối trước đi.”

“Làm nhanh một chút rồi trở về.” Anh không nói thêm gì, đáp lại cô là tiếng tắt máy.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Bạch Thắm nhú nhú mày. Anh tức giận ư, ở nhà phải đợi quá lâu hả? Cô ảo não vỗ vỗ đầu mình.

“Nếu không em về trước đi, cũng khoogn còn nhiều tài liệu, tôi có thể tự giải quyết.” Trình Việt Vũ mỉm cười, nhìn Bạch Thắm đang vỗ vỗ đầu mình.

“Không sao đâu, do tôi đã quên gọi điện về, chỉ còn lại một ít, tôi tăng tốc lên, nhaoáng cái là xong mà.” Bạch Thắm thu hồi suy nghĩ, từ chối đề nghị của Trình Việt Vũ, cúi đầu tiếp tục lật giấy.

Thấy cô cúi đầu, vẻ mặt Trình Việt Vũ không còn thoải mái nữa, ánh mắt tối tăm, nhăn mày lại. Anh ta không hiểu tại sao mình vừa nghe thấy tiếng chuông kia thì tâm tình vốn đang rất tốt chọt trở nên kém đi.

Quả nhiên, Bạch Thắm đã làm xong mọi chuyện rất nhanh, chỉ tốn có nửa giờ.

Trình Việt Vũ kinh ngạc nhìn đồng tài liệu kia, hỏi: “Nhanh như vậy à?”

Thấy Trình Việt Vũ kinh ngạc như vậy, Bạch Thắm liền cười, đáp: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu đâu, bảo đảm chất lượng đấy!”

Trình Việt Vũ có chút xấu hổ, mặc dù biết là cô đang nói đùa, vẫn vội nói: “Tôi không có ý này.”

Bạch Thắm không nói thêm gì, nhanh chóng thu dọn xong, chào tạm biệt anh ta: “Tôi về đây, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!” Trình Việt Vũ không hề đứng dậy, vẫn ngồi im, nhìn cô rời đi.

Đi tới cửa, cô chợt dừng lại, xoay người, nói: “Đừng có gấp quá, từ từ đi, thân thể quan trọng nhất, tôi nay anh nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Trình Việt Vũ cười, đáp: “Biết rồi, cảm ơn cô!”

Đây đại khái là nụ cười sáng sủa nhất trong ngày hôm nay của anh ta, anh ta cũng chẳng biết lý do. Mà đến khi Bạch Thắm đã rời đi một lúc lâu, anh ta mới thu lại ánh mắt đờ đẫn, tâm tình lại tẻ đi rồi. Tại sao lại như vậy? Trình Việt Vũ hơi hơi không muốn suy nghĩ đến nó.

“Từ Thiên?” Đi tới cổng trường liền thấy chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở đó, cô mở cửa xe ngồi vào, An Từ Thiên đang ngồi nghiêm chỉnh ở đằng sau, thấy Bạch Thắm mới lộ ra nụ cười yếu ớt.

Bạch Thắm có chút vui mừng, cô thật vui mừng, đúng vậy, thật vui mừng, bởi vì Từ Thiên của cô sẽ đến chờ cô ở trước cổng trường, giống như người chồng rất quan tâm đến đón vợ mình vừa tan việc về nhà. Vừa lên xe, cô liền nhào vào lòng ngực anh.

“Sao anh lại tới đây?”

“Đón em.” Anh vội vàng ôm eo cô, tránh cho cô bị trượt xuống.

“Ha ha, làm sao lại nghĩ đến đây đón em thế?” Em đương nhiên biết là anh tới đón em mà.

“Anh nghĩ, nếu anh đến đón em thì em sẽ về nhà sớm hơn.”

Cô chui vào trong lòng anh, muốn dựa gần vào anh hơn.

“Đồ ngốc!” Anh cũng có nói là đến đón em đâu, làm sao em biết được anh sẽ đến đây chờ em chứ!

An Từ Thiên không đáp, cầm cọ xát đỉnh đầu cô.

“Anh ăn cơm chưa?” Bạch Thắm đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

“Chưa.”

“Không phải đã bảo anh đừng chờ em, tự ăn trước sao? Giờ có đói bụng không?”

“Không đói bụng, làm xong cơm canh nóng hổi rồi.” Tại sao có thể không đợi em, em chưa về, sao anh có thể không đợi em chứ?

“Vậy chúng ta về nhà sẽ ăn cơm luôn, anh không đói nhưng em đói lắm rồi!” Bạch Thắm mỉm cười, nói. Còn có ai càng quan tâm đến cô hơn người đàn ông ở trước mặt này sao?

“Ừ.”

“Tôi nay em rửa bát!” Cô nhanh chóng hôn môi anh một cái.

“Ừ.”

Xe chở hai người vững vàng chạy trên con đường náo nhiệt, đi thẳng về nhà.

“A lô, chị Từ Nguyệt à.” Bạch Thắm nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, liền ra ban công, gọi điện cho An Từ Nguyệt.

“Bạch Thắm, có chuyện gì thế?”

“Có một chuyện muốn chị kiểm tra giúp em một chút.”

“Nói đi.”

“Em quen một vị học trưởng tên là Trình Việt Vũ, hè vừa rồi anh ta đã thực tập ở trong công ty, làm một nhân viên trong phòng kế hoạch. Lúc kết thúc kỳ nghỉ, công ty không chấp nhận năng lực công tác của anh ta, không đóng dấu lên bản báo cáo thực tập của anh ta. Em biết về vị học trưởng này, năng lực và thái độ của anh ta đều khá xuất sắc, hẳn là không thể có vấn đề trên năng lực làm việc. Em muốn chị kiểm tra hộ em, có phải anh ta đã đắc tội với một vị cấp cao nào đó mới có kết quả như thế không?”

“Thực tập không được công ty chấp nhận đều do năng lực làm việc chưa tốt, nếu không công ty sẽ chẳng tùy tiện từ chối một thực tập sinh, em đừng vì quen anh ta mà sinh ra phán đoán sai lầm!” An Từ Nguyệt vội vàng đáp, phản ứng ngay vì danh tiếng công ty.

“Em biết rõ công ty không hề sai, nhưng không ngoại trừ một nhân viên quản lý nho nhỏ tầm trung nào đó chưa đủ công chính thì sao? Vị học trưởng đó

đang học tiến sĩ, sắp tốt nghiệp rồi, bởi vì phải chuẩn bị tài liệu cho bài luận nên mới đến An thị thực tập, cho nên báo cáo thực tập lần này rất quan trọng với anh ta. Năng lực của anh ta vốn không thành vấn đề. Chị Từ Nguyệt, chị điều tra một chút giúp em đi!” Bạch Thắm thậm chí bắt đầu làm nũng rồi.

Cô không muốn tìm An Từ Thiên điều tra chuyện này giúp mình là vì theo trực giác của cô thì An Từ Thiên khá ghét Trình Việt Vũ, từ lần trước anh ta tặng quà sinh nhật cho cô, cô đã nhìn ra được phản ứng của An Từ Thiên, vì tránh cho hai người sinh ra những mâu thuẫn không đáng, cô nên tìm An Từ Nguyệt thì hơn.

“Được rồi, hai ngày nữa chị sẽ cho em câu trả lời thuyết phục.” An Từ Nguyệt trầm tư một chút, liền đáp ứng Bạch Thắm.

Cô không hỏi tại sao Bạch Thắm không tìm An Từ Thiên, bởi vì cô biết tính tình của em trai mình, cũng biết tính khí của Bạch Thắm. Hướng chi bình thường Bạch Thắm rất hiếm khi tìm cô giúp đỡ, không phiền toái thì giúp một chút đi, dù sao về sau đều là người một nhà cả.

“Cám ơn chị Từ Nguyệt, em không quấy rầy chị nghỉ ngơi nữa, chị ngủ ngon!” Bạch Thắm ngoan ngoãn nói.

Trước mặt An Từ Nguyệt, cô vẫn luôn bày ra bộ dáng em gái ngoan ngoãn, có lẽ là do lần đầu tiên gặp mặt, dáng vẻ lạnh băng của An Từ Nguyệt đã khắc sâu ấn tượng trong cô, khiến cho đã sống lại nhưng cô vẫn không dám làm càn quá mức với An Từ Nguyệt như trước.

“Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Trình Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 37

“Thắm Thắm, chúng ta ra ngoài du lịch đi.” An Từ Thiên tắm xong đi ra ôm Bạch Thắm đang ngồi trên giường, đột nhiên mở miệng nói

“ừ” đang cứng nhắc trên máy tính chơi trò chơi Bạch Thắm ngoài ý muốn ngẩng đầu lên: “Du lịch? Sao bỗng nhiên muốn đi du lịch?”

“..... Thực buồn” nghiêm túc suy nghĩ thật lâu, vì sao bỗng nhiên muốn đi du lịch, cuối cùng nghĩ ra đáp án này.

“Anh và em ở cùng một chỗ trôi qua như vậy, không có lạc thú?” Trời ơi, củ cải thiếu chút nữa đã bị quái vật cắn một cái, đáng giận, mày chạy nhanh như vậy làm gì a!

“Nào có, công việc a, công ty thực nhàm chán!” Đúng, chính là như vậy!

“Anh ở công ty đương nhiên nhàm chán a, rất nhiều chuyện cần anh xử lý, anh là BOSS cuối cùng chỉ cần xử lý những chuyện quan trọng nhất.” Đến cửa cuối cùng, giết chết BOSS là cô có thể lấy một cái kim củ cải, ha ha!

“Nhưng cho dù là như vậy thì người có thông suốt được không? Tuy rằng sự tình không nhiều lắm, nhưng anh mỗi ngày vẫn có việc phải xử lý.”

“Gần đây ít việc” Không có việc gì, chỉ cần em đồng ý đi du lịch thì có việc cũng thành không việc.

“Như vậy a, kỳ thật anh đi du lịch cũng là chuyện tốt, tiếp xúc với bên ngoài nhiều một chút, đối với anh mới có lợi.” Ha ha, kim củ cải tới tay! Mục tiêu của ta chỉ là có kim củ cải!

“Em đồng ý?” Nhìn máy tính trong tay Bạch Thắm, có một loại xúc động muốn tháo gỡ trò chơi này xuống.

*****

“ừ”

“hay lắm.....”

“Ài, đợi chút, không được!” Bạch Thắm bỗng nhiên ngắt lời anh, nhìn về phía anh.

An Từ Thiên lẳng lặng nhìn cô, làm sao vậy?

“Em muốn hỏi Lâm Mặc trước, xem một chút tình trạng hiện tại của anh có thích hợp đi du lịch hay không, phải chú ý những gì.”

“Được, hiện tại gọi” Đưa điện thoại đến trước mặt cô.

“Hiện tại? Đã 10 giờ rồi, hần ả là đã đi ngủ rồi chứ? Đã trễ thế này đừng quấy rầy người ta, nói không chừng bây giờ hần đang ở cùng chị Từ Nguyệt đây” Thời gian gọi điện thoại vừa vặn có vẻ như nghe được thần âm của hần, hắc hắc...

“Hiện tại gọi”An Từ Thiên vẫn kiên trì

“Từ Thiên, không cần gấp, dục tốc bất đạt, ngày mai gọi cũng được. Huống chi hần không ngủ nhưng em còn muốn ngủ a. Hôm nay em mệt mỏi quá.” Kết quả điện thoại lại trả lại chỗ cũ, ả An Từ Thiên nằm xuống, để anh ngủ.

Được rồi, tắt đèn. An Từ Thiên ôm Bạch Thắm, trong bóng đêm không cam lòng nhắm hai mắt lại, ngủ, Thắm Thắm mệt mỏi.

“Gọi điện thoại cho Lâm Mặc.” sáng sớm ngày hôm sau, vừa ăn sáng xong, An Từ Thiên lập tức đưa điện thoại cho Bạch Thắm.

Bạch Thắm kỳ quái nhìn hần: “Làm sao anh lại nóng vội như thế?”

“Hỏi mau”

“Được rồi” Rốt cuộc cầm điện thoại ả này số, sắp 9 giờ, anh ta hần là đã thức dậy, cũng không phải là chủ nhật.

“Có thể chứ?” Bạch Thắm vừa đặt điện thoại xuống, An Từ Thiên liền hỏi, chỉ hỏi một vấn đề mà thôi vì cái gì mà phải ra ban công hỏi chứ, còn nói lâu như vậy.

Kỳ thật cũng chỉ có 3 phút mà thôi, ả đại nhân bụng dạ thật hẹp hòi. Bạch Thắm cũng là cố ý đi ra ban công, muốn anh vội vàng.

“Lâm Mặc nói không có vấn đề gì.” Nhưng muốn em phải luôn luôn ở bên cạnh anh.

“Anh đi đặt vé máy bay.” An Từ Thiên xoay người đi lấy điện thoại di động của mình nghĩ muốn chạy như bay đi đặt vé máy bay.

“Đợi chút, Từ Thiên, anh đừng nóng vội như vậy a.” Bạch Thắm vội vàng kéo tay anh: “Anh Từ Thiên, hai ngày nữa được không, em còn một số việc cần giải quyết ngay, xong việc rồi hai chúng ta bắt đầu đi du lịch. Vừa vặn hai ngày này chúng ta có thể thảo luận một chút xem đi nơi nào a, làm tốt kế hoạch du lịch một chút a. Vội vàng vàng đặt vé máy bay em như vậy cũng không biết anh muốn đi đâu.”

Đi nơi nào cũng tốt hết, chỉ cần tránh xa tên Trình Việt Vũ đáng ghét kia, anh chán ghét hần, chán ghét hần viện có cột em ở bên cạnh hần, chán ghét hần tặng quà cho em, chán ghét hần hay nói giỡn cùng em, chán ghét hần lợi dụng cơ hội tiếp cận em!

An Từ Thiên không nói gì, cô đang vì Trình Việt Vũ nên mới không muốn đi du lịch cùng mình? Trước kia rõ ràng cô còn nhắc đến muốn đi chơi mà.

“Từ Thiên, được không a?” Cô thân mật ti lên trán anh, sử dụng cả tứ chi và ngôn ngữ để thuyết phục anh.

*****

“Anh đi đặt du lịch lộ tuyến.” Nhìn nhau trong chốc lát, An Từ Thiên cuối cùng cũng không có phản đối, xoay người đi vào phòng.

Bạch Thắm cười ngẩn anh lại: “Trước vẫn là đi công ty làm đi! Anh cũng quá sốt ruột rồi đó, nếu không đi nhanh, em sẽ lên lớp muộn đấy.”

Đưa Bạch Thắm đến trường học, lúc gần đi Bạch Thắm ả một nụ hôn chia tay lên môi anh: “Đây là thưởng cho anh!” An Từ Thiên cười híp mắt nhìn theo cô đi vào trường học.

Sau khi tan học, Bạch Thắm tới gần Trình Việt Vũ lúc này đang ở văn phòng: “Tôi biết ngay anh ở đây, thế nào, đêm qua nghỉ ngơi tốt không?”

Nghe thấy tiếng động, Trình Việt Vũ từ một đóng văn kiện ngẩng đầu lên: “Tôi vừa đến, buổi sáng sinh viên đại học năm thứ nhất còn một tiết học nữa, tan học tiện thể tôi đây “Trình Việt Vũ là tiến sĩ đồng thời cũng ở trường đại học dạy thay, nhưng bình thường đều dạy chương trình học căn bản, hơn nữa tiết dạy cũng không nhiều lắm, có khi cũng sẽ giúp giáo sư Lê mấy tiết học. Nhìn Bạch Thắm ngồi xuống vị trí trước đây cười nói: “Cũng không tệ lắm, ít nhất không mất ngủ. Ngày hôm qua đã làm phiền em rồi, hôm nay lại khiến em bị liên lụy”

“Anh khi nào lại khách khí như vậy?” Mở máy tính, Bạch Thắm nghe được anh ta nói vậy liền quăng cho anh ta một ánh mắt.

“Không có, chính là lượng công việc có chút lớn.” An Từ Thiên cười khổ đi vào, lúc trước vì làm luận văn có sức thuyết phục hơn, đặc biệt tuyển đa số nhân viên đều là những người có hiểu biết về An thị là một công ty kiểu mẫu, đó cũng là lý do lão sư an bài anh ta đến An thị thực tập. Chỉ là tư liệu về An thị anh ta đã thu thập rất lâu, còn đặc biệt cùng một số quản lý của An thị thiết lập tầng tầng lớp lớp quan hệ tốt để bọn họ đồng ý cho anh ta tham gia vào luận văn tình hình thực tế của An thị. Hiện tại có được sự đồng ý, việc nặng mấy cũng chẳng hề gì. Tuy rằng tư liệu đều phải thu thập lại một lần nữa. Nhưng mà nếu hoàn thành thì chính là một tấm vải đầy đủ màu sắc và hoa văn nhất định vô cùng hoàn hảo, trong luận văn của anh ta chính là đạo lý này, hiệu quả của hội nghị rất lớn, đối với việc chính mình theo đuổi sự hoàn mỹ mà nói là một chuyện rất tệ.

“Không có việc gì, đến lúc đó qua luận văn tiến sĩ, sau khi phát biểu luận văn nhất định phải mời tôi đi ăn đấy!” Bạch Thắm thuận miệng đáp. Cô giúp Trình Việt Vũ không chỉ là do Trình Việt Vũ là bạn của cô, quan trọng hơn bởi vì An thị khiến anh ta như vậy, nghĩ đến An thị, cô liền cảm thấy mình cần phải giúp anh ta một chút.

“Cảm ơn em, nhất định “Trình Việt Vũ cảm thấy trong lòng ả ả, nghiêm túc nói cảm ơn Bạch Thắm đồng thời trình trọng hứa hẹn.

Bạch Thắm cười cười, không nói gì, cúi đầu làm việc.

Bởi vì có Bạch Thắm hỗ trợ, công việc hôm nay hoàn thành sớm, hiệu suất cũng tăng không ít. Buổi chiều Bạch Thắm về nhà đúng giờ, vừa vặn cùng An Từ Thiên đi siêu thị mua đồ ăn.

Ở siêu thị một bên chọn này nọ một bên bị An Từ Thiên dắt tay đi tới đi lui: “Nhu thế nào? Còn muốn nắm chặt như vậy tới khi nào?” Lúc đầu, chỉ cần hai người ở cùng nhau cô đều chiều theo ý anh, cho dù đang làm gì anh cũng cố chấp không buông ra. Cô rút không ra liền mặc kệ, bởi vì được người khác quan tâm thật sự rất tốt, rất tốt a, cô cười trộm trong lòng.

Chọn một chút cải xanh Thượng Hải đặt vào giỏ hàng, nghiêng người nói: “Không thả, nắm rất tốt.”

Lúc này có một đôi tình nhân đi bên cạnh, cô gái nhìn chằm chằm hai người trong chốc lát ra vẻ hâm mộ, tiến lên hai bước đuổi theo bạn trai của mình: “Anh xem vợ chồng người ta kia kia, chồng cô ấy thương cô ấy như vậy, mua cái này cái nọ cũng không buông tay! Hai chúng ta mới ở chung nửa năm, mà anh ngay cả đi cũng không nguyện ý đợi em, em hiện tại thực hoài nghi anh rốt cuộc có phải thật sự yêu em hay không?”

Chàng trai đáng yêu đáp: “Em thì biết cái gì a, người ta đó là ngại vợ anh ta đi chậm nên mới kéo! Em muốn anh kéo sao? Kéo tay em đau anh cũng đau lòng a, anh như vậy còn không phải yêu em sao!”

Đôi tình nhân hẳn là nhìn thấy nhẵn trên tay họ đều nghĩ là bọn họ đã kết hôn, là vợ chồng.

Cô gái còn nói gì đó Bạch Thắm không nghe được, nhưng nghe thanh âm cùng điệu bộ thì có vẻ như thật sự bị chàng trai dỗ vui vẻ rồi.

Bạch Thắm nghiêng đầu có chút không vui về phía An Từ Thiên: “Còn chưa có kết hôn đâu, như thế nào lại thành vợ chồng, An Từ Thiên anh làm hỏng danh dự của em rồi!”

“Rất nhanh thôi, đừng nóng vội!” Chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, em đừng sốt ruột.

Bạch Thắm sững sốt, An Từ Thiên, anh. . . . .

Lay mạnh chỗ tay hai người bị anh nắm chặt: “Anh không sợ kéo tay em đau sao? Anh thật sự yêu em sao?”

An Từ Thiên hạ mắt: “Em đi chậm sao?”

Ngay người trong chốc lát, hai người nhìn nhau, ánh mắt hai người chạm nhau không hẹn mà cùng nở nụ cười, không khí thoải mái không ít.

Chuông điện thoại vang lên, Bạch Thắm lấy điện thoại ra, là An Từ Nguyệt, hẳn là trả lời chuyện tối qua, hiệu suất làm việc đúng là cao!

Đầu bên kia, Nghe thấy thanh âm vui vẻ của Bạch Thắm, An Từ Nguyệt dừng một chút: “Hiện tại đang ở cùng Từ Thiên?”

“Phải, chúng em đang mua đồ ở siêu thị.” Mắt nhìn An Từ Thiên, phát hiện anh cũng đang nhìn mình, nở nụ cười với anh.

“Được rồi, chị nói ngắn gọn chút. Chính là chuyện tối hôm qua em nói, chị đã hỏi cấp dưới Trình Việt Vũ quả thật có năng lực, trong thời gia thực tập cũng không phạm sai lầm gì, thậm chí còn có quan hệ tốt với một số quản lý ở công ty. Theo lý thuyết, giấy chứng nhận thực tập của anh ta cũng kghoong có vấn đề gì, công ty thậm chí còn gửi thông báo tuyển dụng muốn anh ta đến An thị làm việc. Nhưng mà, vài ngày thực tập cuối cùng của anh ta, Từ Thiên bỗng nhiên hỏi cấp dưới về người này, trực tiếp ra lệnh. Về phần nội dung mệnh lệnh cùng chuyện kể tiếp chị không cần nói em cũng biết. Nguyên nhân em hẳn cũng biết, dù sao anh ta là học trưởng của em! Cứ như vậy, chị cúp máy trước, em cần thận suy nghĩ làm sao ôn hòa nói chuyện với Từ Thiên giúp nó thông suốt chuyện này! A, đúng rồi, bảo nó chủ động gọi điện thoại cho ông nội đi, lão nhân gia gần đây rất nhớ nó!” An Từ Thiên rất nhanh nói cho Bạch Thắm kết quả điều tra, cuối cùng nhấn mạnh hai chữ “ôn hòa”. Người khác như thế nào cô không biết, em trai của mình mặc kệ làm chuyện gì, đúng hay sai, nguyên nhân gì cô dđều sẽ đứng về phía nó, hiện tại xã hội này không thiếu nhất chính là nhân tài, người An gia đều bao che khuyết điểm, cô biết Bạch Thắm sẽ làm tốt.

“Được rồi, chị Từ Nguyệt, em sẽ bảo Từ Thiên buổi tối gọi điện thoại cho ông nội An.” Bạch Thắm vẫn nở nụ cười: “Tạm biệt chị Từ Nguyệt.”

“tạm biệt!”

Cúp điện thoại, thấy An Từ Thiên vẫn nhìn cô, vẻ mặt cô trầm xuống, vui vẻ vừa rồi biến mất, tức giận nhìn anh chằm chằm không nói lời nào.

An Từ Thiên cả kinh, trong lòng bất an, nắm chặt tay cô: “chị nói gì vậy?”

Bạch Thắm cố gắng lờ đi cảm giác tim đập nhanh, nghĩ rằng giấu đi là được rồi ai ngờ trong ngực bỗng sinh ra cảm xúc, mở miệng: “Chính anh đã làm gì anh còn không biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 38

An Từ Thiên lặng im không nói, nhưng lại nắm tay cô thêm chặt, giống như là lo lắng Bạch Thắm sẽ thoát khỏi vòng tay anh đi ra ngoài vậy.

Bạch Thắm bỗng nhiên hung hãn lấy tay còn lại nhéo tai anh: “Chị Từ Nguyệt nói anh đấy! An gia gia gần đây ông ấy hay nhắc rằng anh chẳng chủ động gọi điện thoại cho ông, Từ Thiên anh thật là bất hiếu! Chẳng lẽ mỗi lần đều là lão nhân gia ông ấy chủ động gọi cho anh? Anh không thể chủ động gọi điện thoại cho ông nội anh sao?”

“Anh về sẽ gọi.” Tâm tình khẩn trương cuối cùng cũng thả lỏng, An Từ Thiên theo phản xạ nhanh chóng trả lời.

“Thế này mới tốt! Nhưng mà ngàn vạn lần đừng nói là chị Từ Nguyệt gọi điện đến nhắc nhở nha, nếu không An gia gia sẽ nổi giận!” Nghe được câu trả lời của anh, mới thả tai anh ra, còn không quên dặn dò, Bạch Thắm khôi phục lại nụ cười vừa nãy.

“Đã biết.” Đi tính tiền rồi về nhà thôi.

“Tốt nhất vẫn là gọi video cho An gia gia một chút nhì, để ông nhìn thấy dáng vẻ của anh một lát. Như vậy ông sẽ vui vẻ hơn!” Bạch Thắm vừa đi vừa nói.

“Được.”

Hai người cầm tay nhua bước vào nhà trọ, dưới ánh nắng chiều hạ, thoát nhìn tất cả mọi thứ dường như trông rất hài hòa, không một thiếu sót.

Buổi tối, hai người cùng ở trong phòng sách, Bạch Thắm đang làm bài tập, còn An Từ Thiên thì ngồi cạnh cô đọc sách.

“Thắm Thắm?” An Từ Thiên ngẩng đầu phát hiện đôi mắt vốn chăm chú trên màn hình máy tính nay lại say sưa chăm chú nhìn mình đến ngẩn người.

“Ừ?” Bạch Thắm hồi phục lại tinh thần, nghi ngờ nhìn anh.

“Làm bài tập xong rồi?”

“Không, chưa xong.” Ý thức được mình đang ngẩn người nhìn anh, Bạch Thắm cười một tiếng, rồi tiếp tục vui đầu gõ chữ.

Giáo sư Lê phát hiện dạo gần đây ở trường Bạch Thắm có chút không để tâm, ông đã dùng ánh mắt nhắc nhở nhiều lần, nhưng dù chỉ một lần cô cũng không để ý đến.

“Như vậy, phương pháp Marketing hiện nay so với phương pháp Marketing trong quá khứ vẫn không có thay đổi, vậy trọng điểm là gì? Bạch Thắm, em có biết không? Ông đưa mắt nhìn thẳng về phía Bạch Thắm, nhưng cô lại ngồi ngơ ngác không hề nhúc nhích: “Bạch Thắm?”

Tô Thanh Thiên vội vàng thúc thúc cánh tay vào người đang ngẩn ngơ bên cạnh, lúc này Bạch Thắm mới phản ứng, nhìn về phía Tô Thanh Thiên rồi nhanh chóng chuyển mắt lên giảng đài, thấy giáo sư Lê đang nhìn chăm chăm mình không vui thì vội vã đứng dậy.

“Bạch Thắm, nếu em không muốn nghe giảng thì đừng đến, mà nếu đã đến đây rồi thì hãy tập trung lắng nghe. Tôi vừa hỏi vấn đề gì em có biết không?” Cho dù là học sinh yêu thích của mình, giờ thái độ học không nghiêm túc, ông càng phải nghiêm túc phê bình, bởi vì đối với ông đây là một điều không tôn kính, như vậy học trò của ông làm sao có thể nề phục được!

Bạch Thắm nửa cúi đầu ánh mắt khê di chuyển, nhanh chóng ngẩng đầu lên: “Thầy dạy hỏi em là phương pháp Marketing giữa hiện đại và quá khứ không có một chút thay đổi, điểm chính là gì ạ?”

Thấy Bạch Thắm trả lời chính xác câu hỏi của mình, về mặt ông hơi dịu lại: “Đúng, vậy em nói xem trọng điểm của điều này là gì?”

Bạch Thắm lưu loát nói ra câu trả lời. Sắc mặt thầy Lê mới khôi phục lại bình thường: “Ngồi xuống đi, lên lớp hãy tập trung chú ý hơn.”

Bạch Thắm thờ phào nhẹ nhõm, ngồi xuống cô gắng tập trung chú ý nghiêm túc học bài.

“Tiểu Thắm, lúc cậu học có chuyện gì xảy ra vậy?” Vừa hết tiết, Lâm Thước Nhạc liền ngã nhào trước mặt Bạch Thắm.

Bạch Thắm lắc đầu: “Có chút thất thần mà thôi. Vừa rồi cảm ơn!” Câu nói sau đó là nói với Tô Thanh Thiên, nếu không phải cô nhanh chóng viết vấn đề đặt ra và câu trả lời trên giấy thì mình đâu thể kết thúc thuận lợi được như vậy.

“Không có gì.” Tô Thanh Thiên lắc đầu. “Cậu vừa lên lớp đã ngẩn người.”

Lâm Thước Nhạc nghe Tô Thanh Thiên nói vậy cẩn thận suy nghĩ một chút cũng cảm thấy hôm nay Bạch Thắm có gì là lạ: “Đúng vậy, Tiểu Thắm cậu sao vậy?”

“Không sao mà, có chuyện gì thật thì tớ sẽ nói cho các cậu biết.” Bạch Thắm cười một tiếng trấn an.

Thấy vậy, hai người không thể làm gì khác hơn là không hỏi thêm cái gì nữa, ăn ý dời đề tài, bắt đầu bàn tán chuyện khác.

“Tiểu Thấm, hôm nay cậu còn muốn đi giúp Trình Việt Vũ sao?” Lâm Thước Nhạc hỏi.

“Thời điểm thi sắp đến, thời gian còn rất ít! Có thể không nhì?” Tô Thanh Thiên nói, bây giờ mới bắt đầu thu thập những số liệu luận chứng quan trọng một lần nữa, thời gian quả thật có phần eo hẹp.

“Hôm nay phải đi một lát, sau này thì không cần đi nữa.”

“Tài liệu thi các cậu đã chuẩn bị xong nhanh như vậy rồi sao.” Đây cũng thật là nhanh quá đi, Lâm Thước Nhạc kêu lên!

“Cậu còn đang giải quyết vấn đề?” Tô Thanh Thiên hỏi.

“Ừ, tớ hỏi đúng là công ty chủ quản và Trình Việt Vũ có chút mâu thuẫn, nên cố ý gây chướng ngại. Đến lúc đó, tớ nói một tiếng là được.”

“Chủ quản này cũng quá thất đức, chỉ vì ân oán cá nhân mà cũng cản trở tiền đồ của người khác sao? Tiểu Thấm, sao cậu không nói An đại nhân khai trừ hẳn ta chứ?” Lâm Thước Nhạc thờ phỉ phò, mặc dù không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng ấn tượng của cô về Trình Việt Vũ cũng không tệ lắm, anh tuấn hài hước, tích cách sáng sủa, hai người ở chung một chỗ cũng luôn trò chuyện qua lại.

“Tư Thiên không để tâm đến chuyện này, quên đi, nói không chừng mâu thuẫn này người khác coi như không là gì cả nhưng lại rất quan trọng với công ty chủ quản.” Bạch Thấm lắc đầu một cái, không cho Lâm Thước Nhạc cơ hội nói tiếp: “Được rồi, không nói chuyện này nữa. Bây giờ tớ thông báo với các cậu, vài hôm tới tớ sắp đi du lịch, hưởng thụ thế giới đầy rẫy rờ bên ngoài!”

“A a a, Tiểu Thấm, đi đâu cho tớ đi cùng với, mang theo tớ đi!” Lâm Thước Nhạc lập tức đứng lên, vừa nghe đến đó thì quên luôn mọi việc phía trên.

“Đừng có nằm mơ, cậu muốn làm kỳ đà cản mũi sao?” Tô Thanh Thiên ở bên cạnh rất bình tĩnh.

Chậu nước lạnh này dội lên người rất thành công, Lâm Thước Nhạc vừa nghe là đi cùng An Tư Thiên thì ngay lập tức: “Tiểu Thấm, cậu thật không có lương tâm! Thấy sắc quên bạn!”

“Là anh ấy nói, đi nơi nào còn chưa quyết định.”

“Tớ mặc kệ, đi đâu thì cũng phải đem quà về cho tớ! Ôi chao, hạnh phúc quá mà, vừa mới cầu hôn đã ra ngoài hưởng tuần trăng mật.” Mắt Lâm Thước Nhạc lấp lánh, nói: “Sau này bạn trai tớ cũng nhất định phải đối xử với tớ như vậy.”

Bạch Thấm im lặng xấu hổ: “Được rồi, tớ đi nói với Triệu Ngạn Bản chuyện này một chút đã, tránh cho cậu ấy mệt mỏi gần chết còn làm không công!”

Sau khi chia tay hai người bạn, vừa đi tới chỗ phòng dạy nghiên cứu, vừa lấy điện thoại ra gọi điện.

“Chị Từ Nguyệt, là em đây.”

“Ừ, Bạch Thấm, chuyện gì vậy?”

“Chị Từ Nguyệt, chị phân phó cấp dưới đưa chứng chỉ thực tập của học trường em đi đóng dấu, đồng thời đồng ý cho hẳn sử dụng những tư liệu kia nhé!” Bạch Thấm suy nghĩ một chút, vẫn là mở miệng nói.

“Tư Thiên không đồng ý?”

“Không phải, em không nói chuyện này cho anh ấy. Chị Từ Nguyệt dù sao chị ở thành phố W làm không ít việc tốt, Tư Thiên anh ấy vốn không mấy quan tâm đến những việc này.”

“Sao em không nói chuyện với cậu ấy?”

“Nếu là em trực tiếp nói với anh ấy, anh ấy khẳng định sẽ không đồng ý, lần trước không phải như vậy sao? Em không nghĩ đến là hai người lại phát sinh mâu thuẫn, chị Từ Nguyệt coi như là chị vì Tư Thiên lo nghĩ, hai chúng ta nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.”

“Được, chuyện này chị giúp em. Nhưng mâu thuẫn còn ở đó, nếu như lần tới còn phát sinh những chuyện như thế, em hãy tự nghĩ biện pháp giải quyết.” Nhắc tới em trai mình An Tư Thiên vẫn đáp ứng Bạch Thấm, thật ra thì cũng là vậy, hai người bọn họ so với người khác không có ồn ào gây gổ gì. Mỗi lần có mâu thuẫn, Tư Thiên nhất định sẽ bị tổn thương, bất kể ai đúng ai sai. Thật ra thì so với trước kia Bạch Thấm bây giờ càng hợp tâm ý cô hơn, biết nhường nhịn nhân nhượng. Nhắc tới chuyện đối với Bạch Thấm có chút không công bằng, nhưng dù sao thì mình cũng là chị của Tư Thiên chứ không phải chị của Bạch Thấm. Cô cảm thấy hẳn là Bạch Thấm có thể tìm ra biện pháp giải quyết tốt được mâu thuẫn.

“Em biết, cảm ơn chị Từ Nguyệt.”

Lúc ngừng cuộc gọi, Bạch Thấm đã đến cửa phòng làm việc, đi vào nhìn một cái, ơ, người đâu? Nhìn xung quang trong phòng không có bóng người Trình Việt Vũ, nhìn đồng hồ, đang buồn bực, theo lý thuyết thì hẳn lúc này hẳn phải ở đây chứ!

Bỗng nhiên bị người vỗ một cái lên vai: “Em đến nhanh thật, còn tích cực hơn cả tôi! Người không biết còn tưởng là luận văn của em!”

Là Trình Việt Vũ, Bạch Thắm xoay người: “Anh rất thích đánh lén sau lưng em nha! Hôm nay soa tới chậm thế, thiếu chút nữa là em cho rằng anh không ở đây?”

Giơ chồng sách trên tay lên, Trình Việt Vũ cười nói: “Ừ, lấy sách, cho nên chậm hơn.”

Rất nhiều sách, Trình Việt Vũ có chút dùng hết sức ôm lấy, Bạch Thắm bỗng nhiên cười: “Có lẽ lúc này anh phải dọn chỗ sách này về rồi.”

“Hả? Vì sao vậy?” Trình Việt Vũ nghi ngờ hỏi.

“Em giúp anh hỏi thăm, có vài người trong An thị hiểu lắm anh nên mới không cho phép. Em nói rõ thực lực của anh với bọn họ, hôn phu của em cũng đã gặp vài người cấp dưới, hẳn không quá mấy ngày vấn đề của anh sẽ giải quyết xong.”

Trình Việt Vũ nghe vậy cũng chỉ là bình tĩnh nhìn thẳng Bạch Thắm mấy giây, nghi ngờ cô cười nhẹ: “Phải không, tôi biết, cảm ơn em!”

“Chẳng lẽ anh không vui sao?”

“Có vui nhưng mà... Em không phải làm không công cho tôi nhiều chuyện như vậy sao?” Hắn có chút mệt mỏi quanh sát phòng làm việc hỗn loạn, thờ dãi.

“Không sao đâu, những thứ này sao có thể ngại nhiều chứ!” Bạch Thắm động viên nói.

“Nói cũng phải, như thế nào, muốn cùng tôi đi trà sách không?” Phấn chấn lên tinh thần hỏi.

“Không được, em đến là để nói cho anh chuyện này. Em còn có việc phải đi trước!”

“Được rồi, xem ra trời sinh tôi số khổ thế này đây!” Trình Việt Vũ tự giễu nói.

“Ha ha, anh như vậy mà còn chưa thỏa mãn sao? Vậy thì em thật không giúp được anh, đi trước!”

“Được rồi, tôi làm sao dám không thỏa mãn! Cái đó, tôi không tiễn em được, chuyện này cảm ơn em trước, hẹn gặp lại!”

“Gặp lại sau!” Lắc đầu tỏ ý không có gì.

Bạch Thắm nhanh nhẹn rời đi, không quay đầu lại nhìn một cái, bỏ đằng sau Trình Việt Vũ đứng lặng một chỗ chìm trong suy nghĩ.

Đi tới cao ốc An thị, vừa đến thang máy tầng trệt thì thấy An Tri.

“Bạch tiểu thư.” An Tri mỉm cười chào hỏi.

“Không phải đã nói gọi thẳng tên tôi rồi sao?”

Nhìn cánh cửa cách đó không xa, An Tri vẫn mỉm cười nói: “Tên vẫn để là gọi riêng thôi.”

“Được rồi.” Gặp An Tri như thế, Bạch Thắm cũng hiểu được: “Đoạn thời gian sau tới đây có lẽ vất vả cho cô đó, trợ lý An!” Chưa cho hắn thời gian phản, cô đã đẩy cửa vào phòng làm việc.

“Từ Thiên.” Đẩy cửa ra vào: “Anh đang ngăn người sao?”

An Từ Thiên xoay người: “Là đang nhớ em!” Tiếp theo đã thấy mặt Bạch Thắm nổi lên chút ngượng ngùng.

“Phải không, lười biếng nên mang em ra làm bia đỡ đạn hả!” Bạch Thắm vào vườn ngôn ngữ nhẹ nhàng chỉ chỉ lên trán An Từ Thiên.

Thuận thế ôm cô vào trong lòng: “Không có mà”

“Được rồi, tạm thời tin anh một lần! Anh đã nghĩ xong nên đi đâu chơi chưa?” Thấy An Từ Thiên sừng sốt, Bạch Thắm lại mở miệng: “Không phải anh nói muốn du lịch nước ngoài sao? Anh nói chôi thôi hả?”

“Không phải, khi nào đi?” An Từ Thiên rõ ràng đang vui lên.

“À, có thể là ngày mai, thật ra thì hôm nay cũng được.” Nhìn An Từ Thiên cười, Bạch Thắm cũng không tự chủ cười theo.

“Ngày mai vậy!” An Từ Thiên quyết định ngay lập tức, gọi An Tri vào ngay, sắp xếp chuyện kế tiếp.

Bạch Thắm cười híp mắt ngồi xuống bên sofa, nhìn An Tri đi vào.

Lúc này An Tri mới hiểu được lời của Bạch Thắm lúc này là có ý gì, liền hiểu sao có thể cười quỷ dị như vậy, về mặt đau khổ, yên lặng thừa nhận cấp trên vô trách nhiệm dồn ném hết công việc nặng nề cho hắn.

Chương 43: Chương 39

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế ở thành phố Paris, Bạch Thắm không thể không khen ngợi hiệu suất làm việc của An Trì một phen, như vậy là chỉ ngày ngày hôm sau, cô và An Từ Thiên đã đến được địa điểm du lịch.

“Em có muốn nghỉ ngơi để điều chỉnh múi giờ bị lệch không?” An Từ Thiên thân thiết hỏi.

Bạch Thắm gật gù đầu: “Cũng được, máy bay hạ cánh vừa lúc em đang mệt mỏi, đúng lúc cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Thật ra căn bản cô không cần điều chỉnh múi giờ. Kiếp trước vì muốn trốn tránh khỏi phạm vi của nhà họ An, cô thường xuyên ra nước ngoài, mặc kệ tất cả rong chơi khắp nơi. Cho đến cuối cùng khi bị đưa về nước, cái cô gặp được chính là tâm lý sắp sụp đổ hoặc thậm chí đã bắt đầu sụp đổ của An Từ Thiên, khi đó hai người đều thảm hại không chịu nổi. Chênh lệch múi giờ không nhiều thì cô vẫn có thể thích ứng, chỉ là An Từ Thiên rất ít khi ra nước ngoài, chênh lệch múi giờ không nhiều vẫn tốt hơn, tinh thần quá mức mệt mỏi đối với anh mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Có người đến đón Bạch Thắm và An Từ Thiên, là người do công ty con của An Thị ở Paris phái tới.

Bạch Thắm im lặng ngồi trên xe, thường thức bầu không khí đầy lãng mạn thuộc về riêng thủ đô của nước Pháp, tâm trạng của Bạch Thắm cũng dần dần trở nên tốt hơn, bàn tay bị An Từ Thiên nắm chặt một lúc lâu vẫn không gãy ra.

“Ngài An, anh muốn bắt đầu chuyến tham quan ngay tối nay hay là ngày mai mới bắt đầu?” Người đón hai bọn họ tên là Đường, là một người đàn ông có quốc tịch là Trung Quốc, đã sống ở Pháp mười lăm năm, năm năm trước đã nhập quốc tịch Pháp.

“Ngày mai bắt đầu đi, hôm nay chúng tôi muốn nghỉ ngơi một chút.” Bạch Thắm quay đầu nhìn sườn mặt An Từ Thiên, anh đang xem sách hết sức nghiêm túc, ở hoàn cảnh lạ lẫm, loại phương pháp kiểu này có thể giúp cho anh duy trì tâm trạng bình tĩnh.

“Tốt, như vậy buổi sáng ngày mai tôi sẽ tới đón hai người. Địa điểm thứ nhất chúng ta sẽ đến thăm cung điện Louver được không? Nơi đó quả thực chính là thiên đường nghệ thuật, tôi tin rằng hai người chắc chắn đã biết đến sự danh tiếng của nó từ rất lâu rồi đúng không?” Có lẽ là do Đường đã sống ở nước Pháp quá lâu, nên khi nói chuyện, giọng điệu cũng giống hệt người dân bản địa của Pháp, mang theo sự yêu thích mãnh liệt đối với nghệ thuật và sự lãng mạn. Đường nói xong liền nhìn Bạch Thắm, sau đó chuyển ánh mắt, quang minh chính đại đặt trên người của An Từ Thiên. An Từ Thiên không hề đáp lại lời nói của anh ta, cau mày lật một trang sách.

“Đường, tôi thấy chúng tôi vẫn thích đến những nơi có vẻ yên lặng, ít người một chút, không biết anh có nơi nào phù hợp muốn đề cử không?”

“A, tôi đã hiểu, hai vị không muốn có người quấy rầy, muốn hưởng thụ thế giới lãng mạn riêng chỉ thuộc về hai người đúng không?” Đường khéo léo cười cười, không hề tức giận vì An Từ Thiên không thèm nhìn mình.

Bạch Thắm cười cười, tặng anh ta một ánh mắt như muốn nói: Anh thật thông minh.

“Đề tôi nghĩ lại xem nào... A, đúng rồi, hai người có thể đến Pont De Bir-hakeim (Cầu Bir-Hakeim). Đây là một nơi rất tốt đấy, tuyệt đối là nơi đáng giá để đi nhất thành phố Paris, nhưng lại có rất ít khách du lịch nước ngoài biết điều này. Chiếc cầu này nằm ngay tại dưới chân tháp Eiffel, nhưng cũng chính là nơi có thể ngắm nhìn được toàn bộ cảnh sắc đẹp nhất của tháp Eiffel so với toàn thành phố Paris này đấy!” Lúc nói câu cuối cùng, dường như Đường còn hơi hơi nhướn mày, khoa trương nhìn Bạch Thắm.

“Phải không? Đường, anh nói thật sự khiến tôi cảm thấy rất hứng thú đó. Vậy ngày mai phiền anh đưa chúng tôi đến đó vậy, tôi thật sự rất mong chờ!” Bạch Thắm rất tán thành với ý kiến của Đường.

“Đương nhiên, tuyệt đối sẽ không làm cho phu nhân xinh đẹp thất vọng!” Đường vẫn duy trì nụ cười khéo léo như trước, ánh mắt lại cứ thỉnh thoảng nhìn về phía người vẫn luôn im lặng suốt từ đầu tới giờ là An Từ Thiên.

Thấy thế, Bạch Thắm mở miệng: “Đường, anh không thấy là điệu bộ của anh ấy rất giống một ông cụ non nghiêm túc sao?”

“Ha ha.” Nghe thấy Bạch Thắm nói như vậy, đương nhiên Đường cũng phải nhe mặt mũi của cô, cười nói: “Phu nhân so sánh thật sự rất sinh động đấy! Có phu nhân xinh đẹp như vậy bầu bạn bên cạnh, ngài An thật sự là rất hạnh phúc!”

Bạch Thắm không đáp lại lời của Đường, chỉ mỉm cười quay đầu nhìn về phía An Từ Thiên vẫn đang cúi đầu đọc sách.

Rất nhanh xe đã đến biệt thự của nhà họ An ở thành phố Paris.

“Mời hai vị nghỉ ngơi thật tốt. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu chuyến du lịch đầy lãng mạn tại thành phố Paris nhé!”

“Đương nhiên, tôi thật sự rất mong chờ!”

“Như vậy, tạm biệt, hẹn gặp lại hai vị sau. Buổi sáng ngày mai, đúng 9 giờ tôi sẽ đến đây đón hai người!” Đường lịch sự cúi đầu chào tạm biệt.

Lúc Đường xoay người rời đi, đúng lúc này, người vẫn luôn không thèm để ý đến anh ta suốt dọc đường đi là An Từ Thiên lại bỗng nhiên vút cho anh ta một ánh mắt cảnh cáo.

Là anh ta nhìn lầm rồi đúng không, vì sao đột nhiên An Từ Thiên lại nhìn anh ta như vậy chứ? Hay chỉ là do anh ta hiểu nhầm thôi? Đường dọa cho hoảng sợ, yên lặng buồn bực ở trong lòng, dù sao ánh mắt vừa rồi của An Từ Thiên tuyệt đối không mang ý tốt, chẳng lẽ anh ta đã chọc An Từ Thiên không vui lúc nào sao? Nếu không thì ngày mai anh ta sẽ hỏi một chút?

“An Từ Thiên!” Mới vừa bước vào nhà, Bạch Thâm liền trầm giọng gầm nhẹ.

An Từ Thiên không nói gì, chỉ yên lặng nhìn về phía Bạch Thâm.

Bạch Thâm bước lên trước mặt anh, đưa hai tay lên dùng sức ép hai má anh lại, hung tợn nói: “Nói, vì sao suốt dọc đường đến đây anh không thèm để ý Đường, vừa rồi lại còn vô duyên vô cớ* trừng mắt nhìn người ta!” Anh cho là anh làm thần không biết quỷ không hay** sao? Hừ, anh hoàn toàn không biết cô đứng bên cạnh vừa hay nhìn thấy được!

*vô duyên vô cớ: không có lý do

**thần không biết quỷ không hay: không ai biết

Tuy rằng mặt mũi, nhưng tâm trạng của Bạch Thâm rất tốt, mà lúc này nhìn khuôn mặt đẹp trai của An Từ Thiên bị cô đè ép đến mức biến hình lại khiến cô rất thỏa mãn.

“Anh ta nói em xinh đẹp!” Nhất định anh ta tư tưởng đến em! An Từ Thiên không hề ngăn cản động tác của Bạch Thâm, phát âm không rõ nói.

Trời ạ, Bạch Thâm có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: “Anh ấy nói em xinh đẹp thì làm sao hả? Chẳng lẽ anh còn không cho phép người đàn ông khác khen em xinh đẹp sao? Chẳng lẽ anh không nghe thấy anh ấy gọi em là phu nhân sao?”

“...” An Từ Thiên trầm mặc. Anh ta biết rõ em là vợ của anh, vậy mà tại sao anh ta lại còn nhìn chằm chằm em lâu như vậy! Thật bất lịch sự!

Được rồi, tuy rằng anh không nói gì, nhưng Bạch Thâm nhìn ra được anh vẫn khó chịu như cũ: “Anh đấy, không nói với anh chuyện này nữa. Em muốn đi xem phòng một chút, Đường nói bình thường đều có người đứng giờ đến quét dọn, ngày hôm qua anh ấy cũng đã đặc biệt gọi người đến quét tước dọn dẹp lại một lần nữa. Phòng ốc rất sạch sẽ, rất được!” Chọc chọc hai má anh một chút, sau đó Bạch Thâm liền xoay người thường thức chỗ ở mấy ngày tới.

Phòng ốc không lớn, biệt thự nhỏ có ba tầng, tổng diện tích khoảng 800 mét vuông. Trang hoàng nội thất cũng rất được, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra, phong cách trang hoàng chủ yếu là phục vụ cho người nghỉ phép đi du lịch, không phù hợp với việc sinh hoạt hằng ngày. Bạch Thâm vô cùng hài lòng, ra ngoài du lịch chứ đâu phải ở nhà đâu!

Bạch Thâm lôi kéo An Từ Thiên đi dạo từ trên xuống dưới một lần, Bạch Thâm thích nhất là tầng gác mái, diện tích nhỏ nhắn, trang hoàng lại rất có phong cách.

“Chúng ta ở nơi này có được không?” Bạch Thâm ôm cánh tay An Từ Thiên hưng phấn hỏi ý kiến của anh.

An Từ Thiên nhìn gác nhỏ một chút, thật sự không lớn, vừa vặn để một cái giường đôi và một cái bàn nhỏ, phần còn lại cũng chỉ đủ chỗ để bước đi. Anh cũng không quan trọng vấn đề bày biện nội thất cho lắm, phòng ngủ chỉ cần có giường để ngủ là được rồi.

“Ban đêm chúng ta nằm ở trên giường, chỉ cần quay mặt qua một bên là đã có thể ngắm sao trời bên ngoài rồi!” Bạch Thâm dường như có chút mong ước.

“Được.”

Vì thế hai người nào đó không thèm ngủ ở phòng ngủ rộng rãi, lại chạy lên chen chúc ở tầng gác mái chật hẹp.

Nửa đêm ngắm sao à? Làm sao em có thể biết được đêm nay trời có mưa hay không chứ!

Bạch Thâm vô cùng rầu rĩ ngồi ở trên giường, nhìn ra bên ngoài: “Tại sao có thể như vậy, trời mưa rồi!” Cô còn muốn ngắm sao cơ mà, nhưng giờ thì sao ở đâu?

An Từ Thiên cũng cau mày, trời mưa khiến anh cảm thấy trên giường có chút ẩm ướt, loại cảm giác tồi tệ này thật sự không thể khiến người ta thoải mái được mà!

Quả thật là như vậy. Tầng gác mái này chỉ ngăn cách với bên ngoài một lớp tường mỏng manh, lại là còn nằm ở vị trí cao nhất. Cho dù là thường xuyên có người quét tước dọn dẹp, nhưng bởi vì hàng năm nơi này không ai ở, tất nhiên gác nhỏ này cũng dễ bị bỏ quên, một trận mưa không lớn rơi xuống khiến chân gối ẩm ướt cũng không phải chuyện gì lạ cả, huống chi hiện tại cửa sổ còn đang dang mở ra nữa chứ!

“Đi xuống dưới ngủ đi!” An Từ Thiên vô cùng không thích nơi này, anh muốn đi tắm rửa!

“Được rồi, thật là, quá mất hứng!” Bạch Thắm vỗ nhẹ xuống mặt giường phát ra một tiếng vang nhỏ. Vốn là cô còn muốn cùng An Từ Thiên hưởng thụ lãng mạn, kết quả còn chưa thực hiện được thì kế hoạch đã lập tức bị ngâm nước nóng (thất bại)!

An Từ Thiên cuối cùng vẫn đi tắm rửa lại một lần nữa, còn đây Bạch Thắm cũng đi tắm một chút. May mắn hiện tại ở Paris đang là giữa mùa hè, sức khỏe của hai người lại khá tốt, bị giầy vò như vậy nhưng may mắn là không bị bệnh, cuối cùng sau khi chịu giầy vò xong rồi, hai người thoải mái mái nằm xuống ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, xe của Đường đứng giờ xuất hiện tại biệt thự.

“Hình như tối hôm qua ngài An ngủ không ngon?” Đường thấy hốc mắt An Từ Thiên có quầng thâm mờ mờ, liền quan tâm hỏi han.

“Ừ, do chênh lệch múi giờ, hơn nữa anh ấy bị lạ giường, chỉ cần thích ứng một chút thì hẳn là sẽ tốt lên thôi.” Bạch Thắm giải thích nói.

Đêm qua vốn nghĩ đến nằm xuống là có thể ngủ, kết quả An Từ Thiên vậy mà bị lạ giường, ngủ không yên, cô cũng đành phải không ngủ, cùng anh nói chuyện, nhưng nói chuyện đến lúc một hai giờ sáng, cô không chịu được nữa đã ngủ mất, còn An Từ Thiên ngủ từ lúc nào thì cô thật sự không biết.

“Vậy hai người có cần lùi hành trình lại không? Buổi chiều mới xuất phát cũng được mà, còn sáng nay thì ngài An nên điều chỉnh trạng thái của mình tốt một chút, du lịch không chỉ cần có một tâm trạng tốt, mà cũng cần phải có một sức khỏe tốt đấy! Cơ thể mệt mỏi thì làm sao có thể thưởng thức được phong cảnh đẹp để được chứ?” Đường cẩn thận nói.

Bạch Thắm cẩn thận suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng, đúng là không nên để bản thân quá mệt mỏi, thật ra thời gian của hai người vẫn còn dài, không cần vội vàng như vậy: “Vậy được rồi, buổi sáng ngày hôm nay chúng ta vẫn tiếp tục nghỉ ngơi một chút đi. Nhưng như vậy anh đến đây chuyến này lại thành bỏ đi, thật sự là đã làm phiền anh rồi.” Bạch Thắm khách khí cảm ơn Đường.

Đường lịch sự tỏ ý thông cảm. Vì thế An Từ Thiên bị Bạch Thắm mạnh mẽ ấn xuống giường nằm ngủ: “Ngủ!” Bị Bạch Thắm ra lệnh như thế, An đại nhân nào dám không theo, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt lại ngủ.

“Thắm Thắm...” An Từ Thiên giữ chặt bàn tay Bạch Thắm lại khi cô chuẩn bị rời đi.

“Ừ?” Bạch Thắm xoay người lại nhìn về phía anh.

“Cùng nhau ngủ.” Không có em ở bên cạnh anh không ngủ được. An Từ Thiên không hề mở mắt, nhưng sức lực trên tay cũng không nhỏ.

Đối mặt với tính tình trẻ con như thế của An Từ Thiên, Bạch Thắm bất đắc dĩ cười cười: “Được”, sau đó liền ngoan ngoãn trèo lên giường, nằm ở bên cạnh anh.

Bạch Thắm vừa nằm lên giường, An Từ Thiên liền vững vàng ôm lấy cô, kéo sát cô vào trong lòng rồi hít sâu một hơi. Không cần biết ở nơi nào, chỉ cần có em ở bên cạnh, anh sẽ cảm thấy thật yên tâm.

Bạch Thắm cũng thuận theo, tùy ý để anh ôm, sau đó nhắm mắt lại.

Một lát sau, cảm giác được dường như An Từ Thiên đã ngủ, Bạch Thắm liền mở mắt ra. Khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông trước mặt đang gần ngay gang tấc. Bạch Thắm chợt lại, không biết cô đã từng đọc ở trong sách, hay từng thấy trên phim, điều hạnh phúc nhất đối với mỗi người đó chính là có thể cùng người mình yêu hôn môi rồi cùng đi ngủ mỗi tối, mỗi sáng sớm thức dậy, mở mắt ra là có thể nhìn thấy người mình yêu đang ở đối diện mỉm cười với mình. Bạch Thắm mỉm cười, nhẹ tay xoa xoa khuôn mặt bình thân của anh, rồi xẹt qua sống mũi, sau đó lại đến đôi mắt đang nhắm chặt, nếu như mờ ra là sẽ tràn ngập hình bóng của cô trong con ngươi đen như mực. Bạch Thắm nhẹ nhàng hôn lên môi anh, sau đó liền vùi đầu vào trong ngực anh, nhắm mắt lại, đi vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ say, An Từ Thiên vẫn không quên dùng tay ôm chặt lấy eo cô, khiến cho cô càng gần sát lại với mình. Giờ phút này, bên ngoài trời, ánh nắng sau cơn mưa đang rực rỡ, mà ở bên trong, hai người nào đó lại ngủ say, giấc ngủ ngọt ngào như vậy cũng không tính là uống phí một ngày thời tiết đẹp đúng không?

Một giấc ngủ say.

Mặc dù là đang ở nước ngoài, nhưng An Từ Thiên vẫn theo thói quen như trước, tự mình xuống bếp làm một bàn món ăn ngon sau đó bung lên cùng thưởng thức với Bạch Thắm. Anh rất thích nhìn Bạch Thắm vui vẻ nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn cơm, say sưa ăn ngon lành, thích được cùng cô “tiêu diệt” sạch sẽ nhưng món ăn này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 40

Khoảng ba giờ chiều ở Paris, hai người đã đứng trên cầu Bir-Hakeim để ngắm tháp Eiffel. Đứng trên lan can cầu, tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên cả hai nhìn ngắm ngọn tháp từ dưới lên, nhưng là lần đầu tiên họ trông thấy nó ở góc độ này.

* Cầu Bir-Hakeim (tiếng Pháp: Pont de Bir-Hakeim) hay tên cũ là Cầu Passy (Pont de Passy) là một cây cầu bắc qua sông Seine thuộc địa phận Paris, Pháp. Cây cầu này nối liền khu Passy (thuộc quận 16) ở bờ phải với khu Bir-Hakeim ở bờ trái (thuộc quận 15).

Đứng ở nơi đây có thể thoải mái nhìn ra khung cảnh xung quanh, không cần phải ngẩng cao cổ đến mức mệt mỏi. Phía sau ngọn tháp cao lớn là quãng trời xanh lam thoáng đãng, từng đám mây trắng trôi nhẹ bồng bềnh, vừa mềm mại lại vừa yên tĩnh, hình dáng liên tục biến hóa tùy ý.

Từ nơi này, trông xuống phía dưới là những tầng cây xanh um tười tốt. Kế bên ngọn tháp, cây cối cũng trở nên nhỏ bé đến mức không thu hút được người ta.

Trước mắt là sông Seine, mấy chiếc thuyền đậu yên trên bờ, vài chiếc phà nhàn nhã đi qua, tốc độ chậm chậm. Trên một con thuyền không lớn, người ca sĩ lang thang đứng ở đầu ngọn thuyền, tay mê mải gảy khúc nhạc với chiếc đàn ghi ta, xướng lên một khúc hát mênh mông tình cảm. Mặt sông trông trải vô cùng, Bạch Thắm không nghe rõ anh ta hát cái gì, nhưng chất giọng khàn khàn xen lẫn bi thương, phối hợp cùng tiếng đàn ghi ta lại khiến cô xúc động. Cô híп mắt, im lặng lắng nghe người ca sĩ.

Tiếng hát xa dần, biến mất không thấy tăm hơi. Bạch Thắm vừa mở mắt, một đàn bồ câu đã bay lên từ phía ngọn tháp cách đó không xa. Đứng ngắm từ trên cầu, cô cảm thấy hình như đàn chim nghịch ngợm đang vẫy cánh để gọi mình.

Cảm giác được sự ấm áp nơi bàn tay, Bạch Thắm quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh mắt của An Từ Thiên cũng đang nhìn vào đàn bồ câu bay lượn kia.

“Ồ trên quảng trường này, người ta có thể tự tay cho chim bồ câu ăn, nhưng bọn chúng rất nghịch ngợm, nhất định sẽ vây quanh họ hoặc là mổ vào tay rất đau!” Bạch Tắm vui sướng nói.

“Sao em biết?” An Từ Thiên quay đầu nhìn cô, trong mắt trở nên nghi hoặc.

Ặc... Bạch Thắm ngẹn hòng. Biết nói thế nào đây, chẳng lẽ nói rằng kiếp trước, cô đã từng tự mình tới đây để cho chúng nó ăn sao?

“Đương nhiên là xem ở trên mạng, trên mạng có nhiều công ty du lịch, người ta nói rất kỹ càng!” Đầu óc vừa xoay chuyển, cô liền cuống quýt trả lời.

An Từ Thiên không nói gì, quay đầu, nhìn về phía hành lang dài ở giữa cầu.

“Anh cũng thích hành lang đó sao? Em vừa lên cầu đã thấy thích rồi. Rất có cảm giác phải không? Nơi này được nhiều du khách lựa chọn để du ngoạn đó, cảnh sắc rất đẹp! Chúng ta qua đó một chút đi!” Nói xong, cô kéo tay An Từ Thiên đi qua.

Hai bên hành lang dài là những khối thạch nhũ đẹp đẽ, kéo dài suốt trụ cầu, nghe nói đây là nơi đẹp nhất của cầu Bir-Hakeim. Bạch Thắm thường thức những trụ cầu bằng sắt thép đã bị thời gian mài mòn qua hơn trăm năm lịch sử, quả là khó có thể tượng tượng được rằng người ta dùng thép để tạo ra những trụ cầu mê người như thế. Thời gian tựa như một cuộc thử thách, người qua cầu muôn hình muôn vẻ, gắn liền với những câu chuyện vui tươi hoặc bi thương về cuộc đời họ. Ngày hôm nay, Bạch Thắm nắm chặt tay An Từ Thiên để bước qua hành lang dài này, cô tưởng như hình ảnh của mình cũng được nơi đây khắc ghi vào tận đáy lòng. Mỗi khi đêm dài vắng người, chiếc cầu sẽ lấy hình ảnh đó ra để thương thức tình cảm triền miên của hai người. Nghĩ đến đây, cô không khỏi quay đầu nhìn về phía người thương rồi mỉm cười.

Trên cầu, đường ray xe lửa phát ra âm thanh ồn ào náo nhiệt, tiếng động cơ gần trong gang tấc. An Từ Thiên nhíu mày, Bạch Thắm lại thấy bình an. Có anh bên cạnh, cô còn gì để bất an nữa chứ? Ôm chặt eo anh, kiễng chân lên, cô ngửa đầu, chạm vào môi anh, hôn rất dịu dàng.

“Tách!” Một tiếng động khá nhỏ, nhưng trong hành lang yên tĩnh lại trở nên rất rõ ràng.

Hai người quay đầu nhìn lại, An Từ Thiên chợt nắm chặt tay của Bạch Thắm. Cách đó không xa là một cô gái người Pháp xinh đẹp, mái tóc nâu tết lại thành bím, đội một chiếc mũ đơn giản, dáng vẻ thông minh nhanh nhẹn, cầm máy ảnh trong tay, nhìn về phía hai người rồi nở nụ cười.

Bạch Thắm bước tới chào hỏi. Cảnh đẹp như vậy mà không chụp thì thật buồn thay cho đôi tình nhân và chiếc máy ảnh khát khao, mong chờ.

Bạch Thắm đưa danh thiếp rồi nói cho cô gái kia biết, cô không muốn bức ảnh chưa được sự cho phép của mình bị truyền ra ngoài, nhất là khi cô bị chụp trong tình huống không biết gì cả.

Cô gái kia rất hiền, mỉm cười giải thích, “Nhất định rất là đẹp, đây là tấm ảnh đẹp nhất mà tôi chụp được trong ngày hôm nay đấy! Lúc anh ấy nhìn cô, ánh mắt anh ấy đẹp làm sao!”

“Chẳng lẽ ánh mắt tôi không đẹp ư?” Bạch Thắm đùa vui, hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là cực kỳ đẹp!” Cô gái kia cười tán thưởng.

Cô gái người Pháp không bước tới gần An Từ Thiên, chỉ lễ phép chào tạm biệt Bạch Thắm, cầm máy ảnh trong tay rồi đi tìm phong cảnh đẹp để ở nơi khác để chụp hình.

Mặc dù như thế, An Từ Thiên vẫn cảm thấy không còn thoải mái nữa. Bạch Thắm trấn an anh, nói, “Cô ấy sẽ đưa hình cho chúng ta, còn nói là chụp rất đẹp. Em rất mong chờ đó!”

Cảm xúc của An Từ Thiên rõ là phiền chán, Bạch Thắm đành phải nhìn thẳng vào anh, “Từ Thiên, anh không muốn chúng ta chụp hình chung sao? Lại nói, cho tới bây giờ, em và anh còn chưa chụp chung một lần, ban này là tấm ảnh thứ nhất đó! Chồng chưa cưới à, anh có cảm thấy thiếu sót không hả?”

Về mặt của anh rất cuộc cũng buông lỏng, rầu rĩ mở miệng, “Anh muốn hôn em.”

Bạch Thắm đột nhiên hiểu ra, anh không vui không phải là vì bị chụp hình mà là vì bị cắt ngang khi đang chuẩn bị hôn sao?

Gáy của cô bị anh giữ chặt, cả người anh ngả về phía trước, đôi môi ấm áp đặt lên miệng cô. Như vậy thì anh sẽ không oán trách nữa chứ, đồ đàn ông bốc đồng!

Có lẽ là do bị ảnh hưởng bởi tâm trạng, hai người không ở lại nơi này nữa. Đèn vừa lên, cả hai đã về tới biệt thự.

Hai người thương lượng một hồi, quyết định đi tới nơi nào không quá náo nhiệt. Bạch Thắm cảm thấy, kiếp trước cô đi tham quan danh lam thắng cảnh không ít, tuy rằng bây giờ, tâm trạng không giống trước kia, nhưng không cần phải đi tới mấy chỗ này.

An Từ Thiên lại cho rằng, chỉ cần hai người ở cùng nhau càng nhiều càng tốt, ở đâu cũng không quan trọng.

Ngày thứ ở Paris, hai người thay đổi đường đi, tìm đến ngôi làng Winsum thừa thớt ở phía bắc Hà Lan, thuộc tỉnh nhỏ Groningen.

Winsum (Groningen : Winzum) là một làng ở phía bắc Hà Lan, thuộc tỉnh Groningen . Nó là thủ phủ của đô thị Winsum .

Đây là địa phương được Đường Nhiệt Tâm – một người bạn của anh đề cử. Anh ta hiện đang sống một cuộc đời nhàn nhã ung dung ở Winsum, phong cảnh nơi này yên tĩnh, thích hợp với người có tính tình như ngài An – anh ta đã nói như vậy. Winsum thuộc về Hà Lan, phong cảnh tươi đẹp, Bạch Thắm nghĩ rằng đó là một đất nước tự do tự tại. Kiếp trước, cô chưa từng tới đây, vốn dĩ đang đi lại phải về khi ở nửa đường, sau này cũng không giải quyết được gì cả.

Bước trên thảm cỏ xanh um, mềm mại ở vùng nông thôn Groningen, cảm giác ấm áp truyền vào gan bàn chân, cô ở bên Trung Quốc không được như thế này.

Đất nước của cô phát triển quá nhanh, vì mục tiêu ấy mà xem nhẹ hoàn cảnh xung quanh, cho dù sau này đền bù thế nào, những thảm cỏ được nhân công nuôi cấy cũng không thể khiến người ta có cảm giác gần gũi.

Sắc màu tự nhiên chiếm hết tầm mắt khi nhìn quanh nơi này, An Từ Thiên cũng buông lỏng người để tâm trạng nguôi đi phần nào mệt mỏi. So với biệt thự ở Paris, cầu Bir-Hakeim, anh càng thích nơi này hơn.

Người tới đón bảo Bạch Thắm gọi mình là Hill, Hill là một ông bác béo bụng rất nhiệt tình, khoảng chừng năm mươi tuổi. Ông nói, ông có một đứa con gái xinh đẹp tên là Leah, cực kỳ xinh đẹp. Bạch Thắm vừa nghe đã biết ông thương con gái tới mức nào, ông bác thẳng thắn này vừa gặp hai người đã thao thao bất tuyệt đủ điều, kể hết về người trong nhà mình, kể đó lại bàn về triết lý sống và kinh nghiệm của bản thân.

Tuy rằng từ đầu tới đuôi không có yên tĩnh, nhưng Bạch Thắm lại nghe ra điều hay trong từng câu nói ồn ào. An Từ Thiên vốn có hơi mất hứng, nhưng cẩn thận quan sát một chút, dù anh đang nhắm mắt dưỡng thần, anh vẫn đóng tai lên nghe chuyện xưa mà Hill kể.

Hill có một nông trường không nhỏ, tuy là nông dân nhưng không có nghĩa là người nghèo, nhất là ở các quốc gia phương Tây phát triển, người ta càng thích cuộc sống bình yên nơi nông thôn hơn so với phồn hoa đô thị, làm chủ một nông trường tự do tự tại là lựa chọn tốt nhất của bọn họ.

Hill sắp xếp cho Bạch Thắm và An Từ Thiên ở một phòng riêng, không cùng nhà với ông, trông qua giống như cả hai là hàng xóm của ông vậy, chỉ là căn phòng hai người “hàng xóm” ở chênh lệch rất lớn so với nhà cửa ông.

Phòng ở đã được quét dọn sạch sẽ trước đó, nhìn qua là biết đã được thay mới. Đồ đạc trong phòng cũng được trang trí kỹ càng, Hill vừa nói vừa tự hào, căn phòng này do con gái ông xếp đặt đấy! Hai người mà chê là không được đâu! Bạch Thắm vội vàng tán thưởng, quả là rất đẹp, nói như vậy, Leah cũng là một cô gái có tâm tư tinh tế, lại không khoa trương. Bạch Thắm cực kỳ thích căn phòng này, phong cách thuần Âu châu cổ điển xen lẫn nông thôn miền quê, vừa thoải mái vừa yên tĩnh, tự do, có lẽ Leah cũng là một cô gái nhiệt tình, lành lợi.

Ông bác Hill lập tức nheo mắt cười, hàm râu quai nón rậm rạp không giấu được vẻ vui sướng trên khuôn mặt. Ông quay đầu nhìn qua An Từ Thiên, muốn xem ý của anh thế nào.

An Từ Thiên nhìn khắp phòng một hồi, thấy Bạch Thắm cất lời khen, anh cũng gật đầu theo.

Hill càng cao hứng, cười khà khà, không ngừng vuốt cái bụng to của mình.

Ông không ở lại lâu, chỉ dặn dò một vài điều rồi để hai người ở đây, lúc gần đi còn nói, hai cô cậu nhất định sớm chê lão già như tôi dài dòng, quá rầy thế giới tình yêu của hai người, tôi đi trước một bước vậy! Nói xong, ông trêu chọc hai người cứ nắm tay nhau mãi rồi xoay lưng rồi đi.

Bạch Thắm cũng không đỏ mặt, nắm tay mãi không buông, chẳng phải đó cũng là thói quen của cô sao?

Thấy anh cười nhẹ mà chẳng nói gì, cô hỏi, “Ở nơi này, anh có quen không?”

Anh gật đầu, không nói gì nữa. Có lẽ Đường đã sớm trao đổi với Hill, dặn rằng nơi này phải hoàn toàn sạch sẽ, thậm chí anh ta còn chăm chọc rằng An Từ Thiên không biết quan tâm người khác, cho nên suốt đường đi, Hill mới cảm thấy kinh ngạc khi anh mở miệng, lúc anh im lặng, ông cũng không để ý nhiều.

“Rất đẹp!” Bạch Thắm nhìn những đóa hoa được cắm trong bình, có vẻ là hoa dại được hái ở ngoài, đóa nào đóa nấy nở rất to và đẹp, có thể thấy chủ nhân nơi này rất tận tâm tiếp đãi bọn họ.

An Từ Thiên cẩn thận ngắm nhìn rèm cửa sổ bằng vải bố có hoa văn li ti, sạch sẽ không một hạt bụi, phụ họa theo Bạch Thắm, “Ừ!” Cũng không tệ, đồ đạc ở đây đều rất mới.

An Từ Thiên hiếm khi nào khẳng định như vậy, chủ yếu là vì để Bạch Thắm an tâm. Anh sẽ không kháng cự hoàn cảnh ở nơi này, chỉ cần cô vui vẻ, ngày tháng sẽ ngày càng tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 41

Cách nông trại không xa có một khe suối nhỏ, tuy không rộng lắm nhưng khá sâu, tuy đã có một cây cầu hình vòm khéo léo tinh xảo vắt ngang qua, nhưng vẫn có người thích ngồi thuyền đi qua khe suối đổ ở phía trên.

Bạch Thắm cảm thấy khá thích thú khi được ngồi trên thuyền gỗ, thuyền nhỏ trôi ở giữa khe suối, vờn mái chèo ra là có thể đụng trúng bờ. Cảm giác này giống như người lớn đang chơi đồ chơi của đứa bé, nhưng lại không hề có cảm giác kỳ quái hay tội lỗi nào cả, tình yêu thân thiết của thiên nhiên có thể dung hòa tất cả mọi thứ.

“Nhìn kia!” Bạch Thắm kéo An Từ Thiên nhìn vào trong nước.

Một đàn cá màu bạc nhỏ, dài đang tung tăng bơi lội trong nước, đuổi theo hướng đi của chiếc thuyền, thỉnh thoảng còn đụng vào hai bên thân thuyền. Cô thò tay vào trong nước khoảng khoảng hai cái cũng không thấy chúng tản đi.

“Bọn nó không sợ người!” Cô khẽ kinh hô.

Giống như vừa phát hiện ra một điều rất thú vị, Bạch Thắm mừng rỡ không thôi, An Từ Thiên cũng nhìn vào trong nước, khoe miệng hơi nhếch lên.

Hill ngồi đầu thuyền, nhàn nhã chèo thuyền, hỏi: “Hai người đang xem cá à?”

Bạch Thắm quay đầu, đáp lại: “Vâng!”

“Ha, mấy đứa nhóc nghịch ngợm đó thế mà ăn ngon lắm đấy, hai người có muốn ném thử một chút không?” Bình thường đã nhìn quen quá rồi nên ông ta không thấy có gì mới mẻ, ông ta chỉ chú ý đến đồ ăn ngon thôi.

“Mùi vị rất ngon à? Vậy chúng tôi đương nhiên không thể bỏ qua rồi!” Đối mặt với những món ngon chưa từng thử qua, Bạch Thắm tất nhiên không muốn bỏ lỡ.

“Được rồi, chúng ta hướng về phía đồ ăn ngon thôi!” Hill phấn chấn hẳn lên, liền tăng nhanh tốc độ chèo thuyền.

Mặt nước từ từ rộng hẳn ra, cảnh sắc hai bên cũng rộng lớn hơn nhiều, rừng cây um tùm phân bố thành từng khóm từng khóm trên mặt đất mênh mông bát ngát. Có một vài người sống trong nhà gỗ gần mép nước, Hill ngừng thuyền lại, đứng mép bờ, hô to: “Hi, người anh em, ông có nhà không?”

Bên trong có tiếng nói vọng ra: “Hi, Hill, lại là ông, tên mập chết bầm đáng ghét hả!”

Bạch Thắm nghe thấy tiếng bước chân dẫm lên ván gỗ, sau đó một người đàn ông cao lớn, cường tráng xuất hiện ở cửa, thân hình cũng thô như tiếng nói của ông ta vậy.

“Quả nhiên là tên mập đáng ghét nhà ông! Còn dẫn theo hai người bạn tới đây sao? Hi, chào hai người, cô cậu là người nước Z hay người nước H thế?”

Bạch Thắm mỉm cười chào hỏi: “Xin chào, chúng tôi là người nước Z!”

Người đàn ông kia cười sang sảng, đáp: “Là người nước Z à, tôi thích người nước Z, lần trước gặp được một người nước Z, anh ta còn dạy tôi một món ăn, thật sự là nifty vị! Thức ăn của Trung Quốc rất ngon, hương vị rất tốt!”

Ai, nơi đây cũng gặp phải một người tham ăn nữa!

Ở nước ngoài, nghe thấy người nước khác khen ngợi nước mình, là người nước Z đứng chuẩn thì nhất định sinh lòng vui sướng, dĩ nhiên Bạch Thắm cũng không ngoại lệ.

“Thật vui mừng vì ông đã yêu thích đồ ăn của nước Z, ẩm thực của nước Z đúng là vô cùng nổi tiếng, nếu như có cơ hội ông hãy đến Trung Quốc một chuyến, tôi tin rằng ông sẽ có thu hoạch lớn đấy!”

“Thật à? Lần trước Li cũng nói như vậy, chờ tôi rảnh rồi, nhất định phải đến nước Z một chuyến!” Vannis sinh lòng hiếu kỳ đáp.

“Này, Vannis, ông tới nước Z thì ai sẽ bắt cá trích ngon giúp tôi đây!” Ở bên cạnh, Hill bắt măn kêu to!

“Tôi mới lười quan tâm ông, nếu như không có đồ ăn ngon thì ông sẽ 'xưng anh gọi em' với tôi suốt ngày à? Người khách nước Z đáng yêu, hai người có thể gọi tôi là Vannis!” Hiển nhiên, Vannis đã nhìn thấu bản chất tham ăn của Hill rồi.

Bạch Thắm cười trộm trong lòng, đại khái đã biết Vannis là một người đánh cá, hơn nữa còn luôn quan tâm đến đồ ăn ngon, còn Hill thì tham ăn, hai người họ vừa khéo là một cặp tham ăn!

Cô lễ phép giới thiệu tên mình và An Từ Thiên, Hill lại hô lên: “Dĩ nhiên là không, nếu như không có đồ ăn ngon thì tôi không quen biết ông nữa!”

Nghe ông ta nói như vậy, trên mặt An Từ Thiên liền hiện lên ý cười nhợt nhạt.

Đổi đáp chưa được bao lâu, Vannis lấy một túi cá trích ra, ném cho Hill định đuổi ông ta đi, rồi xoay mặt, chân thành mời hai người An Từ Thiên tới nhà mình làm khách.

Hill hừ hừ nói: “Ông còn muốn đuổi tôi đi hả, nếu không có tôi thì bọn họ hoàn toàn không biết đường đâu!”

Vannis phớt lờ ông ta, quay mặt nhìn An Từ Thiên nói: “Tôi biết ngay An là người nước Z mà, tôi đã gặp qua đàn ông của nước H, quá thanh tú giống như phụ nữ, so với đàn ông nước Z thì đã bớt đi chút khí khái đàn ông rồi, anh An rất có khí thế đó!” Cho nên anh chính là người nước Z!

Đây cũng là một dạng khen ngợi, An Từ Thiên liền hào phóng nhận lấy, hiếm khi anh không có bày ra vẻ mặt cứng ngắc với người xa lạ, mà chỉ gật gật đầu.

Trên đường đi, Bạch Thắm quan sát An Từ Thiên một cách cẩn thận, khí thế à, cô thật sự không thể nhìn ra vật này ở trên người An Từ Thiên!

Sâu sắc, hình như có đấy.....Ngày cầu hôn đó, += anh bắt đầu đứng ở trên sân khấu, phát biểu chưa đến hai phút, cô ở phía dưới nhìn anh, nhìn vẻ mặt nghiêm túc và thân hình cao lớn của anh, cảm giác như là chẳng cần anh nói chuyện cũng đủ để hù dọa toàn hội trường.

“Sao thế?” Cảm nhận được ánh mắt quan sát quá mức rõ ràng của Bạch Thắm, An Từ Thiên hơi mất tự nhiên, hỏi.

“Từ Thiên, chúng ta cũng bắt vài con cá mang về làm đồ ăn nhé?” Mặc dù không ghét đồ ăn tây, nhưng cô vẫn thích đồ trung hơn, đặc biệt là món ăn do An Từ Thiên làm. Có điều kiện để làm thì tại sao phải ăn những món lạnh ngắt, không tươi, không quen kia chứ?

“Được.”

Lúc Hill ở bên ngoài, cao giọng gõ vang cửa, thì An Từ Thiên vẫn ở trong phòng bếp, còn chưa kịp bung ra bát canh cá cuối cùng.

“Ha, Bạch, đây là pho mai siêu cấp tuyệt hảo nhé!” Còn chưa kịp bước vào cửa, ông ta đã khoe với Bạch Thắm, trên tay bung một đĩa pho mai lớn.

“Pho mai vợ tôi làm tuyệt đối ngon hơn bên ngoài nhiều, đến cả Vannis cũng thèm chảy dãi đó!”

“Vay à, cảm ơn ông!” Dịu dàng nói cảm ơn, cô vội vàng nhận lấy cái đĩa trong tay ông ta.

“Đó là đương nhiên...Đợi chút, đó là mùi gì vậy? Thật sự thơm quá! Hai người đang lén lút nấu đồ ăn ngon hả?” Hill khịt khịt chiếc mũi to, nâng đầu, không ngừng ngửi ngửi trong không khí.

“Tôi ngửi thấy mùi khoai tây, còn có....Cá, đúng rồi, còn có mùi vị tươi ngon của cá trích! Trời ạ, rốt cuộc hai người đang làm món ngon gì vậy, là món ăn nước Z à?” Ông ta vừa nói vừa không khách sáo chạy vào phòng bếp ở phía bên kia.

Đổi mặt với ông già trẻ con như Hill, Bạch Thắm bật cười, nói: “Chúng tôi đang chuẩn bị ăn bữa tối, ông có muốn ăn cùng không?” Dựa theo thói quen khách sáo, cô liền mời ông ta ở lại.

“A, dĩ nhiên, nhiều đồ ngon như vậy, tôi không muốn bỏ lỡ đâu!” Ông ta đặt mông ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm hai khay đồ ăn trên bàn.

“Những thứ này là cái gì? Bạch, cô nên giới thiệu một chút chẳng?”

Ông ta hoàn toàn không chú ý tới mình đã thất lễ, Bạch Thắm cũng không quan tâm, đáp: “Được, đây là khoai tây xào thịt bò, ông cũng biết chứ?” Cô

chỉ vào khay đồ ăn cách ông ta gần nhất, nói.

“Tôi biết khoai tây và thịt bò, nhưng nấu chung lại với nhau biến thành khay đồ ăn này thì tôi chưa quen lắm! Bình thường tôi thích ăn khoai tây nghiền và bò bit tết rán.”

Rất muốn ném thứ đó, nhưng dao nĩa đâu rồi? Ông ta nhìn khắp trên mặt bàn, bên cạnh tay chỉ có hai cây gỗ dài nhỏ, được rồi, cái này thì ông ta biết, chính là đôi đũa người nước Z dùng để ăn cơm, thật sự là một món đồ kỳ lạ!

“A, đây là súp lơ xanh, ông nhất định đã quen thuộc rồi!” Cô lại chỉ chỉ đĩa súp lơ xanh xào ở bên cạnh. Chỉ đơn giản là xào súp lơ xanh với ít dầu, bởi vì An Từ Thiên vận lửa thích hợp nên mới có vẻ tươi bóng, càng khiến người ta thêm ăn.

“A, súp lơ, cái này cũng có thể biến thành đồ ăn ngon à?” Phải biết ông ta luôn luôn ghét ăn rau xanh, thích ăn thịt hơn.

Lúc này, An Từ Thiên bung một bát canh cá lớn đi ra từ trong phòng bếp.

“Đúng, chính là mùi thơm này! A, thì ra là anh trốn ở bên trong!”

Mùi thơm của canh cá xông vào mũi, Hill dùng sức khịt khịt mũi, hưng phấn hô: “An, không ngờ cậu còn biết nấu ăn đó! Đó không phải là việc của phụ nữ à? Thật sự rất thơm, An, cậu quá thần kỳ rồi! Có thể ăn được chưa?” Ông ta không đợi được, xoa xoa tay, hỏi.

Đối với chuyện Hill đường hoàng xuất hiện ở đây, An Từ Thiên cũng không bất ngờ lắm, chỉ lạnh nhạt nói: “Rửa tay đi.”

“Hả?” Hill ngẩn người, lập tức kịp phản ứng, đáp: “Được rồi!”

Hill vội vàng đứng lên, đi vào phòng bếp rửa tay, lúc đi ra, Bạch Thắm đã bày xong đồ ăn, trước mặt ông ta là một cái thìa.

Nhìn đôi đũa trong tay hai người, ông ta hết sức hiếu kỳ, cũng muốn một đôi, kết quả là làm thế nào cũng không gấp được đồ ăn lên, còn giằng co gần cả buổi nữa. May mà trước đó Bạch Thắm đã chia đều một phần đồ ăn cho ông ta vào một khay nhỏ, nếu không An Từ Thiên đã sớm đứng dậy rồi đi rồi. Hôm nay cùng ngồi ăn chung với một người ngoài, anh đã biểu hiện khá tốt rồi.

“Người nước Z đúng là kỳ lạ, vậy mà dùng hai cây gỗ để ăn cơm, thật quá lợi hại!” Hill nghĩ đến việc mình làm thế nào cũng không gấp được thức ăn, cuối cùng vẫn bỏ sung một câu cảm thán. Sau đó cũng không đợi hai người kịp phản ứng, liền quả quyết đổi sang thìa, bắt đầu ăn như hổ đói.

Bỏ lại hai người bên cạnh im lặng nhìn nhau, Bạch Thắm cười cười, gấp miếng cá cho An Từ Thiên, nói: “Ăn cơm đi, đầu bếp An!”

Lúc An Từ Thiên tắm rửa xong bước ra, Bạch Thắm đang tựa vào đầu giường, đọc sách, thấy anh, cô liền tính nhắm thời gian ở trong lòng, may mắn là không mất quá nhiều thời gian, vẫn giống như thường ngày.

Đề quyền sách trên tay xuống, cô mỉm cười, hỏi anh: “Cảm giác như thế nào đây? Chú Hill có khiến anh cảm thấy quá phiền chán hay không?”

“Bình thường, không có gì, ông ấy cũng khá được.” Chỉ hơi nói nhiều và giọng nói cũng hơi to một chút, nhưng anh vẫn có thể chịu được. Ôm lấy cô theo thói quen, để đầu cô tựa vào bả vai mình.

“Xem ra anh vẫn rất thích chú ấy, em rất vui mừng!” Cô hôn lên chóp mũi anh, phía trên còn dính hơi nước ẩm áp, xúc cảm khá tốt.

“Nếu như anh có thể sống chan hòa với mọi người như vậy thì quá tốt!”

“Anh biết rồi!” Chính anh cũng đang cố gắng mà, anh vô cùng thân thiết dùng chóp mũi cọ cọ gương mặt cô.

“Nhưng anh đừng quá gượng ép, không thích chính là không thích, em sẽ không ép buộc anh tiếp xúc với người khác.”

Ngẫm nghĩ, cô vẫn phải cường điệu một chút: “Anh mới là quan trọng nhất!” Ngẩng mặt nhìn anh, cô thành thật nói.

“Anh biết rồi.” Trái tim kích động đập mạnh một cái, trái tim tinh mịn của anh chỉ đập mạnh và đầy sức sống khi nghe được những lời nói ấm áp và bất ngờ của cô.

Về mặt nghiêm túc, chuyên chú của cô khiến anh không thể kiềm nén được dục vọng muốn hôn cô, anh rút quyền sách từ trong tay cô ra, nói: “Chúng ta nên đi ngủ thôi!”

Nhanh chóng đứng ngả cô và tắt đèn, trong bóng tối anh chuẩn xác hôn lên môi cô, dịu dàng hút hết vẻ ngọt ngào của cô. Cô hơi bất ngờ, nhưng cũng không cản trở nụ hôn triền miên của cả hai. Mượn ánh trăng, anh có thể nhìn thấy gương mặt động tình, đôi mắt chuyên chú nhìn mình.

Cởi quần áo cô ra, lúc này anh càng hy vọng hai người có thể thăng thấn, thành khẩn với nhau. Tay của cô cũng không an phận, dục vọng, cũng không chỉ đàn ông mới có, đặc biệt là lúc đối mặt với người mình yêu.

Bóng đêm vừa đứng, ánh trăng dịu dàng, lúc này, không làm chút gì đó thì đúng là có lỗi với bóng đêm tuyệt hảo này nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: CHƯƠNG 42

“Này, người anh em, sao không nói với tôi anh có thể biến ra đồ ăn ngon giống như nhà ảo thuật chứ!” Ngày hôm sau, Vannis cũng tới khá sớm, tiếng nói cũng sang sảng không kém Hill ngày hôm qua

Bạch Thắm cùng An Từ Thiên đang ở viện nghiên cứu cách mấy xay gió không xa, định đi qua quan sát một chút.

“Hôm nay có lẽ không đi được rồi.” Nghe thấy giọng nói của Vannis, Bạch Thắm có chút bất đắc dĩ, sau đó lại nói: “Có lẽ hôm nay bọn họ sẽ quán anh rất lâu đây, nếu anh không thích, em sẽ kêu bọn họ quay lại.”

“Không cần đâu.” Kỳ thực bọn họ cũng thật thú vị, không giống những người giả tạo trước đây anh ta từng tiếp xúc, khiến người ta chán ghét.

“Được rồi!” Bạch Thắm nở nụ cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Đây cũng coi như khởi đầu tốt, rốt cục Từ Thiên đã chịu tiếp xúc với người khác rồi!

“Buổi sáng tốt lành, Vannis!” Bạch Thắm kéo tay An Từ Thiên đi tới, lớn tiếng chào hỏi.

“Chào, cô Bạch, cô lại xinh đẹp hơn rồi!” So với lần đầu tiên Vannis gặp Bạch Thắm, lần này anh ta còn nhiệt tình hơn gấp bội. Xem ra cái đẹp thật sự là một loại mê hoặc có uy lực không hề nhỏ.

An Từ Thiên cũng không chú ý gì nhiều tới hai người, mặc cho hai người kêu to trách móc không ngừng.

Cuối cùng hai người kiên quyết lôi An Từ Thiên vào nhà bếp. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn đã được rửa sạch rồi. Tuy rằng An Từ Thiên vẫn không muốn tiếp xúc trực tiếp cùng bọn họ như cũ, thế nhưng đây đã là một tiến bộ rất lớn rồi, không phải sao?

Vì vậy, coi như là bị hai người kia đuổi ra khỏi nhà bếp thì Bạch Thắm vẫn rất vui vẻ. Tuy rằng, bọn họ lấy lý do là cô ở bên trong sẽ làm vướng chân vướng tay, gây trở ngại bọn họ học tập âm thực nước Z. Bởi vì An Từ Thiên cũng không có nhiều giao tình với bọn họ, nhiều lắm là vài lần gặp ngẫu nhiên nên anh chỉ trả lời một hai câu thôi.

“A, tôi biết, lần trước Lý nói có rất nhiều phương pháp nấu ăn của nước Z đều không thể truyền ra ngoài, khẳng định An cũng như vậy, cho nên mới không dùng khẩu thuật (dùng lời để nói chỉ dẫn).” Vannis gật gù tỏ ra đã hiểu, bất cứ chuyện gì anh ta đều có thể tìm ra lý do, chỉ cần có đồ ăn ngon.

Lúc Bạch Thắm sắp sửa đi ra ngoài còn nghe tiếng lầm bầm của Hill: “Nước Z các cậu thật là kỳ quái, xào rau cải thì cần dầu, thịt thì cần nước cốt! Người Hà Lan chúng tôi đều dùng nước nóng luộc rau cải, dùng dầu rán thịt.”

Thời tiết thật đẹp, Bạch Thắm đi dạo trong sân, người Hà Lan đều là dân nghiệp dư, nhà nào cũng trồng hoa, hoa trong nông trường của Hill đều sinh trưởng tự nhiên, từng khóm từng khóm nở rộ rất đẹp, có phải là hoa của người nào trồng cũng sẽ giống người đó hay không? Những đóa hoa nhỏ này cũng sẽ giống Hill đại thúc cùng nhau tụ tập nháo âm ỉ không ngừng.

Bạch Thắm ngồi chồm hổm trong khóm hoa, nghịch nghịch chúng, muốn nhận thức từng bông từng bông, hai ngày trước vợ của Hill đã nói với cô.

“Này, tiểu mỹ nhân này là ai vậy? Để tôi đoán xem, tới nhà tôi làm khách sao? Ừm, nhất định là vậy.”

Bạch Thắm ngẩng đầu lên, đứng ngoài bụi hoa là một mỹ nhân tóc vàng, trên người mặc một bộ áo liền quần váy lanh màu xám, trên người còn mặc thêm một chiếc áo khoác mỏng màu cao bồi, trên mái tóc dài xoắn xinh đẹp vẫn một vòng hoa Floral, làm cho khuôn mặt cô càng thêm xinh đẹp.

“Buổi sáng tốt lành, Leah, tôi là Bạch Thắm, chú Hill gọi tôi là Bạch, cô cũng có thể gọi tôi như vậy.” Bạch Thắm vội vàng đứng lên, để người ta nhìn thấy cô ngược đãi hoa nhà người ta có vẻ không hay lắm. Bạch Thắm ôn hòa mỉm cười chào hỏi mỹ nhân trước mặt.

“Cô biết tôi? Thật là cô gái Phương Đông xinh đẹp!” Mỹ nhân có chút ngoài ý muốn, bắt ngờ hỏi.

“Tôi thường xuyên nghe ba cô nhắc tới cô, quả nhiên là một đại mỹ nhân, cảm ơn cô đã chuẩn bị phòng cho tôi cùng chồng sắp cưới của tôi, chúng tôi rất thích!” Bạch Thắm vừa nói vừa từ bụi hoa bước ra.

“Ha, ba tôi có làm cho các cô không kiên nhẫn hay không? Phải biết, người lớn tuổi đều rất dong dài!” Leah bất đắc dĩ duỗi hai tay, nhún nhún vai làm một bộ dáng bị quấy nhiễu: “Ồ nhà ông ấy cũng như vậy!”

“Không có, chú Hill rất dễ gần, chúng tôi đều rất thích ông ấy.” Bạch Thắm cười tủm tỉm.

“Được rồi, chúc hai người có một chuyến đi vui vẻ!” Leah vẫn một bộ dáng bất đắc dĩ: “Hai người đang đi hưởng tuần trăng mật?”

“Chúng tôi còn chưa kết hôn.” Bạch Thấm nói nhỏ.

“Chưa kết hôn thì không được đi hưởng tuần trăng mật sao?” Leah cười lớn hỏi ngược lại, nhìn Bạch Thấm có chút quẫn bách: “Người Phương Đông các cô thật quá hàm xúc mà.”

Thấy Leah như vậy, Bạch Thấm cũng không bối rối nữa, chỉ mỉm cười.

Lúc này trong phòng truyền đến tiếng Vannis cười to: “An, anh thật lợi hại!”

Đứng từ đây đều nghe được tiếng cười lớn của Hill, Bạch Thấm có chút lo lắng An Tử Thiên chịu đựng không nổi.

“Chú Vannis cũng đến?” Leah nhìn phòng bếp mở miệng nói.

“Đúng vậy.”

“Lẽ nào chồng chưa cưới của cô đang nấu ăn?” Leah hỏi.

“Làm sao cô biết?” Bạch Thấm hơi kinh ngạc.

“Chỉ có đồ ăn ngon mới hấp dẫn được chú ấy! Có lẽ, những ngày hai người ở đây, thời gian của hai người sẽ bị hai người đó chiếm hết.” Leah làm một bộ mặt cô tự cầu phúc cho mình đi.

Bạch Thấm cười yếu ớt.

“Chắc ba tôi cũng đang ở bên trong, đi nhìn chồng chưa cưới của cô thôi, tài nấu ăn nhất định rất tốt.”

Thấy Bạch Thấm nghi hoặc nhìn mình, Leah lại nói tiếp: “Bằng không tôi về nhà ba tôi nhất định đi đón tôi, thế nhưng hôm nay ông ấy không có đi!” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng cô vẫn tươi cười chứng tỏ cô để ý chuyện này chút nào: “Đúng ra tôi nên cảm ơn cô. Nhờ cô mà tôi không bị ông ấy lừa nhai.”

“Cô có một người ba như vậy thật hạnh phúc, mẹ cô cũng là một phụ nữ dễ gần!” Bạch Thấm mở miệng tán dương.

“Cảm ơn cô vì lời khen!”

Hai người tùy tiện nói chuyện phiếm một lúc, Leah giới thiệu tình huống bản địa với cô, còn giới thiệu cho cô một vài nơi để du ngoạn.

“Hi, anh chàng đẹp trai, xin chào!” Nụ cười của Leah bỗng trở nên nhiệt tình, ánh mắt nhìn về phía sau Bạch Thấm.

Bạch Thấm xoay người lại, là An Tử Thiên, chờ anh đến gần, cô mỉm cười đưa tay ra, được anh nắm vững vàng: “Anh nấu đồ ăn xong rồi?”

“Ừ.”

“Nấu mấy món ăn?”

“Giống như ngày hôm qua.” An Tử Thiên lạnh nhạt nói, trên mặt không lộ vẻ gì.

“Hi, mỹ nam, tôi là Leah, anh tại sao không để ý tới tôi!” Leah ở bên cạnh có chút bất mãn.

“Thật xin lỗi, Leah, đây là chưa cưới của tôi, cô có thể gọi anh ấy là An. Anh ấy bình thường không thích nói chuyện với người lạ cho lắm, xin thứ lỗi!” Bạch Thấm vội vàng giải thích với Leah.

“Được rồi, An mỹ nam, ít nói không phải một thói quen tốt đâu nha, các cô gái đều thích những chàng trai giỏi ăn nói.”

An Tử Thiên nhìn Leah một chút gật đầu một cái, sau đó liền dời tầm mắt trở về trên người Bạch Thấm.

Bạch Thấm có chút áy náy nhìn Leah.

Thấy thế, Leah mở miệng: “Được rồi, Bạch, thật không hiểu anh ta làm thế nào để theo đuổi được cô. Cô thật vĩ đại!” Cô (Leah) có chút nản lòng, tại sao mỹ nam phương Đông này lại không để ý đến cô, chẳng lẽ nhan sắc của cô không đủ đẹp? Nghĩ cái gì đó, cô chính là một đại mỹ nhân đó nha!

*****

“Không quấy rầy thế giới riêng của hai người nữa, tôi đi thưởng thức món ăn ngon của mỹ nam đây!” Leah cười toe toét vẫy vẫy tay liên chạy vào phòng bếp.

Bạch Thấm lúc này mới đến bên cạnh anh dịu dàng hỏi: “Như thế nào, có mệt hay không? Có thể chịu đựng được hay không?” Vừa lấy tay bao lấy tay anh, lo lắng anh có chỗ nào không thoải mái.

Nhìn về mặt lo lắng của cô, nhìn không được thờ dài ôm cô vào lòng: “Chỉ là ảm ỉ chút, không có chuyện gì.” Tuy rằng tâm tình có chút nóng nảy nhưng anh vẫn có thể không chế được, hiện tại ôm cô liền an lòng.

Vùi đầu vào vai anh, hai tay vòng qua eo anh: “Từ Thiên, em rất vui!” Anh biết em đang rất rất vui mừng hay không, Từ Thiên!

“Ừ.” Môi quết qua cái gáy trắng nõn như ngọc của cô, phát ra giọng mũi.

“Nếu như anh thích nơi này, chúng ta cứ ở lại đây một thời gian đi! Dù sao cũng không nhất định phải đi xem những thắng cảnh nổi tiếng khắp nơi kia, mình thích mới là tốt nhất!” Bạch Thâm bỗng nhiên nói. Dù sao phong cảnh nơi này tốt như vậy, cô nhìn hoài cũng không chán, hém khi anh cũng không xoi mói.

“Cũng được.” Rót cục hôn lên tai cô, nhẹ nhàng liếm. Ngửi thấy chút hương thơm, ngược mắt lên, một cánh hoa mềm mại vương trên sợi tóc bên tai cô, cô nhất định vừa chui trong bụi hoa.

Chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp cô, thân thể nhỏ nhắn chui ra từ bụi hoa bên cạnh hẻm, trên váy công chúa xinh đẹp còn vương hai chiếc lá xanh biếc, cô không chút để ý vừa đứng lên liền chạy tới bên cạnh anh.

Vành tai là nơi nhạy cảm của Bạch Thâm, bị trêu chọc như vậy liền phát ra tiếng rên rỉ mềm mại.

“Ừm... Từ Thiên, dừng...”

Dừng một chút, An Từ Thiên nghe lời dừng động tác. chống lại ánh mắt cô, đột nhiên nhắm chính xác môi cô rồi mạnh mẽ cướp đoạt.

Bạch Thâm thầm cảm thấy may mắn, may là bọn họ ở Hà Lan chứ không phải trong nước, hơn nữa nơi này bốn bề vắng lặng.

Xung quanh là một rừng hoa như gấm, cũng chỉ có hai người lẳng lặng ôm nhau.

“Giày gỗ này đi thật thoải mái nha!” Bạch Thâm hiếu kỳ nhìn giày gỗ trên chân mình. Trước cô luôn cảm thấy cọc gỗ cứng rắn này nếu đi vào nhất định sẽ rất khó chịu, hiện tại không ngờ đi vào cũng không tệ lắm, không biết rốt cuộc làm bằng chất gỗ gì, đi vào còn cảm thấy thoải mái mềm mại, thậm chí so với giày vải đang được nhiều người ưa chuộng hiện nay còn thoải mái hơn.

Leah cười híp mắt ở bên cạnh nhìn: “Bạch, chân cô thật nhỏ, tôi còn lo lắng kích thước này sẽ không vừa chân cô đấy!”

“Không có, rất vừa, tôi rất thích, cảm ơn món quà của cô!” Bạch Thâm mỉm cười, đi hai vòng trước mặt Leah.

“Rất đẹp!” Leah tán thưởng nói.

“Cảm ơn, đôi giày rất đẹp!” Đôi giày gỗ này cũng không quá sắc sỡ, vẫn là màu gỗ thông thường có chút hoa văn nhợt nhạt ban đầu, phía trên còn dùng những nét bút màu trắng vẽ mưa bụi, rõ ràng là ở nước ngoài nhưng lại mang theo chút hương vị mưa bụi của Giang Nam.

“Tôi thấy cô mang đôi giày này rất đẹp! Thế nhưng, An, sao anh không mang?” Leah thấy An Từ Thiên không có mang giày gỗ, có chút bất mãn.

An Từ Thiên liếc nhìn đôi giày gỗ có nét bút miêu tả non xanh nước biếc trên mặt đất, có chút ghét bỏ.

“Từ Thiên, anh không thích sao?” Bạch Thâm nhắc đôi giày gỗ lên hỏi. hình dạng này, có chút to, có chút giống thuyền gỗ nhỏ nha! Vừa nghĩ như thế, cô nhìn không được cười ra tiếng.

Thấy Bạch Thâm nhìn chằm chằm giày gỗ một lúc liền cười ra tiếng lại càng không chịu mang vào, dứt khoát quay đầu đi chỗ khác.

Kỳ thực, Leah tặng cô hai đôi giày gỗ này chắc chắn cách thức sinh hoạt hằng ngày của cô và dân bản xứ không giống nhau, hơn nữa họ cho rằng vật lưu niệm là vật phải mang về nhà. Bây giờ Leah đưa cho cô bởi vì nghe nói cô muốn đi xem máy xay gió, cô ấy nói không bằng nhập gia tùy tục, mang giày gỗ đi xe đạp, như vậy mới là lạc thú, du lịch mà, nơi nào cũng không quan trọng, đẹp là được rồi!

An Từ Thiên cũng không phải chương mất đôi giày gỗ này, quan trọng nhất là đôi giày này làm bằng gỗ, mặt trên còn có hoa văn người khác vẽ lên, không biết đã được bao nhiêu người cầm qua rồi -----thật bản!

Được rồi, bệnh sạch sẽ của An thiếu gia lại phát tác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 43

“Từ Thiên, anh thật sự không muốn đi đôi giày này sao? Em còn đang định đi giày đôi với anh đó!” Bạch Thấm biết vừa rồi bản thân cười ra tiếng làm hỏng chuyện rồi, vội vàng hạ giọng dụ dỗ.

Quả nhiên An Từ Thiên liền động lòng, anh quay đầu nhìn khuôn mặt Bạch Thấm đang mang vẻ mặt dụ dỗ rồi lại nhìn đôi giày gỗ trên tay cô, do dự một hồi.

“Ôi, An, anh đừng chỉ nghĩ nơi này là nông thôn, ở đất nước của chúng tôi, chỗ nào cũng không thiếu những người đàn ông đẹp trai đâu nhé! Nếu như anh không “đánh dấu” kí hiệu của mình lên Bạch, rất có khả năng cô ấy sẽ bị người khác cướp đi đấy!” Leah ở bên cạnh châm ngòi thổi gió.

Đẹp trai, cướp đi... Mỗi một từ này đều chạm đến “bãi mìn” của An Từ Thiên! Lập tức, ánh mắt của anh liền thay đổi, trở nên tàn nhẫn trừng Leah.

Leah vừa mới nói được một nửa đã bị ánh mắt của An Từ Thiên dọa cho hoảng sợ, há miệng sững sờ nhìn anh, hoàn toàn quên mất mình đang định nói gì.

“Từ Thiên.” Thấy thế, Bạch Thấm vội vàng mở miệng: “Leah hay nói giỡn, anh không cần coi đó là thật!” Bạch Thấm buông đôi giày gỗ trong tay, vội vàng bước đến ôm lấy cánh tay của anh.

An Từ Thiên thuận thế ôm eo của cô: “Chúng ta có thể mặc quần áo đôi!”

Bạch Thấm sững sờ, cái gì?

Đeo giày đôi như lời cô nói vẫn không thể nói rõ được điều gì, tốt nhất là mặc quần áo đôi đi. Huống chi, đôi giày này... An Từ Thiên lại nhìn đôi giày gỗ kia một lần nữa, vẻ mặt ghét bỏ.

Bạch Thấm vừa cười, vừa cố ý nói: “Chẳng lẽ em đeo đôi giày này trông rất xấu sao?” Cô nói xong, còn cố ý nhắc nhắc chân mình lên, uất ức nhìn An Từ Thiên.

“Em không xấu!” Anh dịu dàng an ủi nói, là đôi giày kia có vấn đề!

Thế này còn tạm được, Bạch Thấm hài lòng cọ cọ An Từ Thiên.

“Ôi! Trời ạ, An! Anh thật đẹp trai!” Leah ở bên cạnh bỗng nhiên đứng dậy kinh ngạc thốt lên: “Bạch, vị hôn phu của cô thật đẹp trai! Cô xem ánh mắt vừa rồi anh ấy nhìn tôi xem, rất có khí thế, rất đẹp trai phải hay không!” Leah mở rộng hai cánh tay làm tư thế muốn ôm lấy Từ Thiên.

Bạch Thấm vốn đang ngồi ở trên đùi An Từ Thiên ngẩng đầu nhìn Leah, thấy thế vội vàng đứng dậy tiếp lấy cái ôm của Leah: “A... Leah, cảm ơn cô đã khen vị hôn phu của tôi!”

“A, thật ngại quá, tôi quên mất An không thích tiếp xúc với người khác quá mức thân mật!” Leah nhún vai giải thích, sau đó hai mắt cô ấy lại lập tức sáng lên: “Nhưng mà anh ấy thật sự rất đẹp trai, rất rất đẹp trai! Bạch, tôi nghĩ là tôi thích vị hôn phu của cô mất rồi! Ôi, An, tôi lại thích một người đàn ông kì lạ như anh đấy!” Leah hưng phấn nhìn chằm chằm An Từ Thiên.

Bạch Thấm kinh ngạc nhìn cô gái đang đứng ở trước mặt mình lại đi nói thích vị hôn phu của cô (BT). Mà An Từ Thiên lại không có biểu hiện gì, thật ra -- anh hơi nhần mày, thật ồn ào, người phụ nữ này thật phiền phức, nếu không phải tại cô ta thì anh đã sớm đi xem máy xay gió với Bạch Thấm rồi, rốt cuộc thì khi nào cô ta mới chịu đi chứ?

“A...” Bạch Thấm thật sự không biết nói cái gì.

“À, đúng rồi, quần áo đôi! Có phải hai người muốn mặc quần áo đôi đúng không? Tôi có! Hiện tại tôi sẽ đi lấy cho hai người! Đảm bảo An mặc vào sẽ trở nên đẹp trai đến mức chấn động trời đất!” Leah lại không hề chú ý tới hoặc nói chính xác hơn là căn bản không thèm để ý đến sự im lặng của Bạch Thấm, phấn khích chạy ra ngoài, lấy quần áo đôi cho hai người Bạch Thấm và An Từ Thiên?

Nhìn bóng dáng của Leah, Bạch Thấm ngờ ngác giật giật khóe miệng: “Cô... thật sự đúng là rộng lượng đấy...” Vì thích một người đàn ông mà chuẩn bị quần áo đôi cho anh ta và một người phụ nữ khác.

“A, anh định làm gì?”

An Từ Thiên thừa dịp lúc Bạch Thấm không chú ý, bàn tay to không an phận đã theo bắp đùi mò xuống đến bắp chân của cô.

Bạch Thấm nhìn ra phía cửa phòng, cánh cửa đang mở, bất cứ lúc nào Leah cũng có thể trở về. Cô đỏ bừng cả mặt, khẽ giãy dụa ở trong lòng của anh.

“Đừng nhúc nhích!” An Từ Thiên bắt lấy chân của cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Để anh cởi giày giúp em.” Anh không thích đôi giày gỗ này, đương nhiên anh cũng sẽ không cho Bạch Thấm đeo nó.

Bạch Thấm: “...”

“Hắc, Bạch, cô xem bộ quần áo này thế nào? Đây chính là trang phục truyền thống của chỗ chúng tôi, du khách đến đây đều sẽ chọn những bộ quần áo như vậy!” Leah trở về rất nhanh: “Cô mau mặc thử xem nào!”

“Đây là quần áo mới?” Bạch Thắm không quá quan tâm đến kiểu dáng của trang phục, chỉ đơn giản hỏi một câu như vậy đầu tiên. Chắc chắn không có khả năng An Từ Thiên mặc một bộ quần áo mà người khác đã từng mặc qua!

“Đây là đương nhiên rồi, làm sao tôi có thể để người đàn ông mình thích mặc quần áo cũ được chứ! Đây quần áo của bác Mesa, à, đúng rồi, bác ấy ở cạnh nhà chúng ta, tay nghề may quần áo của bác ấy rất tốt đấy!”

“Rất đẹp, cảm ơn cô, Leah.” Bạch Thắm lấy ra một bộ đồ An Từ Thiên xem thử.

“Bach, cô thật phiền đó! Mỗi lần đều phải nói cảm ơn tôi một lần mới chịu, chúng ta là bạn cơ mà, không phải sao?” Leah giận dỗi nhún mày.

“Ừ, chúng ta là bạn!” Bạch Thắm mỉm cười, dùng ánh mắt hỏi An Từ Thiên xem quần áo thế nào.

Thế nào? Nói thật ra thì anh không được vừa ý cho lắm, nhưng cho dù không vừa ý An Từ Thiên chắc chắn cũng sẽ mặc, nếu không thì Thắm Thắm của anh bị người khác mơ tưởng đến thì làm sao bây giờ? Mấy người trong nước còn chưa giải quyết được, anh không hy vọng ở nước ngoài lại còn xảy ra vấn đề, vì vậy liền gật gật đầu với Bạch Thắm.

“A, tôi biết là anh nhất định sẽ thích mà An, mau đi thay đi! Tôi thật sự là rất chờ mong, nhất định là anh sẽ còn đẹp trai hơn rất nhiều đàn ông ở đất nước Hà Lan chúng tôi!” Leah lại lộ vẻ mặt háo sắc.

Bạch Thắm lại hết chỗ nói rồi.

“... Từ Thiên, anh mau thay đi, anh thay xong chúng ta liền ra ngoài chơi, em cũng đi thay.”

Anh gật gật đầu, cầm quần áo đi vào phòng. Bạch Thắm bảo Leah chờ mình một chút, sau đó liền bước vào phòng khác thay đồ.

Đàn ông thay quần áo luôn nhanh hơn so với phụ nữ. Bạch Thắm còn đang thay đồ, chợt nghe thấy tiếng Leah ngạc nhiên thốt lên: “Ôi, thật đẹp trai, An, tôi nhìn anh đến mức ngây ngẩn mất!”

Bạch Thắm đẩy nhanh động tác thay quần áo sau đó vội vàng đi ra ngoài, trong lòng có chút chua chua, giống như một mặt tốt đẹp của anh vẫn chỉ có cô được nhìn thấy, vậy mà hiện giờ lại bị một người phụ nữ khác phát hiện ra.

Thân áo màu đen sau khi được sửa chữa cải tiến, kết hợp với quần dài đơn giản, nhưng lại tràn ngập hương vị đặc sắc riêng của người nước ngoài, trong tay An Từ Thiên còn cầm một cái mũ lưỡi trai rộng, tuy rằng khuôn mặt anh đậm chất phương Đông, nhưng mặc bộ quần áo này vào lại trở nên rất đặc biệt, đẹp trai đến mức khiến người ta phải ngây ngẩn!

Bạch Thắm nhìn anh, trong lòng khẽ cảm thán.

Mà trên người cô lại mặc một bộ quần áo khá phức tạp, trên áo có một cái túi nhỏ màu hồng, bên ngoài còn cài một chiếc thắt lưng màu đen bó sát, thêu bảy đóa hoa hồng tượng trưng cho người đã kết hôn. Bạch Thắm cũng không đội mũ mà cầm trên tay, đó là một chiếc mũ rất đẹp màu trắng, hai bên vành mũ có cánh rất đẹp.

Thấy cô đi ra, An Từ Thiên lập tức tiến đến, lôi kéo tay cô, kéo ra bên ngoài: “Đi!”

Mà Leah mới nói được một nửa, đành há miệng không hiểu nhìn hai người đi ra ngoài, mãi lúc sau mới kịp phản ứng lại: “Hắc, An, tôi còn chưa nói hết đâu!”

Khi Leah đuổi tới bên ngoài, Bạch Thắm đã ngồi ở trên xe đạp, quay mặt về phía Leah ở đằng sau chào tạm biệt: “Leah, cảm ơn quần áo của cô, chúng tôi đi đây, buổi tối gặp lại!”

Leah không còn cách nào, đành phải bất đắc dĩ đứng tại chỗ, nhìn theo bóng hai người họ rời đi.

Hôm nay thời tiết vẫn đẹp như trước, xe đạp chạy cũng không nhanh, An Từ Thiên vững vàng ung dung đạp trên bàn đạp.

Bạch Thắm ngồi phía sau, ôm lấy eo của anh, bỗng nhiên lại cười khê ra tiếng. Nghe thấy tiếng cười, khuôn mặt An Từ Thiên cũng dịu dàng hơn mấy phần: “Cười cái gì?”

Bạch Thắm tựa vào lưng anh nói: “Em rất vui vẻ, hôm nay anh đã thực hiện được một nguyện vọng của em trước đây rất lâu.”

“Cái gì?”

“Trước đây em hi vọng nhất chính là trong một ngày đẹp trời, người em yêu có thể đạp xe đạp, em ngồi ở phía sau ôm lấy người đó, mặt tựa vào tấm lưng ấm áp của người đó. Trên đường đi, em và người đó có thể không nói gì, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ, phong cảnh trên đường có thể không quá đẹp đẽ, nhưng em và người đó vẫn kiên trì đi đến điểm cuối.” Đây thật sự là nguyện vọng của cô từ rất lâu rồi, là nguyện vọng khi cô còn đang học trung học của kiếp trước, trí nhớ của cô bây giờ đối với thời điểm đó đã trở nên mơ hồ không ít!

“Chúng ta sẽ đi tới điểm cuối!” Giọng nói trầm thấp mà kiên định của An Từ Thiên chậm rãi vang lên.

“Em biết.” Bạch Thắm thỏa mãn cọ cọ vào lưng anh, yên lặng biểu đạt cho anh biết tâm tình vui vẻ hạnh phúc của mình ngay lúc này.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, hoa cỏ rậm rạp hai bên đường lay động theo gió, cùng với từng đợt mùi hương hoa thơm ngát, hình ảnh của máy xay gió từ đằng xa cũng dần dần hiện ra.

Hai người An Từ Thiên và Bạch Thắm ở nhà chú Hill hơn hai mươi ngày liền dọn dẹp hành lý trở về nhà. Mấy ngày nay trôi qua còn vui vẻ hơn cả những ngày tháng ở trong nước không ít. Hill và Vannis thỉnh thoảng lại xuất hiện, lấy danh nghĩa học nấu ăn, cố ý chọn đúng thời gian ăn cơm mà đến gõ cửa ăn chực. Lúc đầu hai người Bạch Thắm và An Từ Thiên chỉ im lặng, sau lại dần trở thành thói quen.

Mà Leah lại chỉ cần ở nhà thì cũng sẽ chạy tới đây xem náo nhiệt một lát, câu trước còn không ngừng cảm thán hận mình và An Từ Thiên gặp quá muộn, câu sau thì lại bỏ rơi người đàn ông cô “yêu”, lời kéo Bạch Thắm đi nghiên cứu mấy thứ mình cảm thấy hứng thú, nhưng luôn bị An Từ Thiên không chịu được cô đơn mà chạy đến cướp người giữa chừng. Leah luôn thích tranh cướp Bạch Thắm với anh, nhưng anh không hề quên Hà Lan chính là đất nước đầu tiên trên thế giới hợp pháp quá hôn nhân đồng tính đâu! Càng về sau An Từ Thiên càng lời kéo Bạch Thắm trốn tránh không gặp Leah.

Những ngày tháng nhàn rỗi tự do trôi qua rất nhanh. Trước khi đi, hai người cũng không quên trả cho Hill một khoản tiền kha khá, dù sao thì cũng không thể để cho nhà người ta chiêu đãi mình không công được! Bạch Thắm xuống máy bay, nhìn phong cảnh quen thuộc trong tầm mắt, thở dài một hơi.

“Mệt mỏi?” An Từ Thiên thân thiết ôm bả vai của hồi hân.

“Không phải, chỉ là bỗng nhiên em có chút luyến tiếc. Rõ ràng lúc lên máy bay em không cảm thấy gì cả, nhưng không hiểu sao hiện tại xuống máy bay chuẩn bị về nhà lại bắt đầu có chút không ổn?”

“Vẫn còn có thể liên lạc với bọn họ mà.” An Từ Thiên xoa xoa đầu của cô, an ủi nói.

“Em biết. À, không phải là anh không muốn em tiếp xúc nhiều với Leah hay sao?”

“... Thỉnh thoảng thư từ qua lại thì vẫn có thể.” An Từ Thiên hơi trầm mặc một chút, hiện tại hai người đã về nước, liên hệ một chút cũng không có gì.

Ngày thứ hai sau khi trở về, Bạch Thắm liền hẹn hai người bạn tốt để tặng quà lưu niệm, miễn cho đến lúc đó Lâm Thước Nhạc lại ồn ào nói cô có sắc quên bạn.

“Tiểu Thắm, rốt cuộc cậu cũng trở về! Tớ rất nhớ cậu đó!” Lâm Thước Nhạc vừa thấy Bạch Thắm đến, liền cho cô một cái ôm thật to.

Bạch Thắm còn chưa kịp nói cái gì, hai mắt Lâm Thước Nhạc đã phát sáng long lanh nhìn cô, trong mắt tràn ngập chờ mong: “Quà đâu? Quà đâu? Quà của tớ đâu?”

Bạch Thắm im lặng trừng mắt nhìn cô ấy một cái, nhắc một cái túi lên từ chỗ vừa ngồi ném cho Lâm Thước Nhạc rồi vẫn không thèm nói gì. Lâm Thước Nhạc cũng không hề để ý, chỉ hưng phấn nhận lấy túi quà rồi bắt đầu mở quà.

Sau đó Bạch Thắm lập tức lại lấy ra một cái túi to đưa cho Tô Thanh Thiên: “Thanh Thiên, đây là quà của cậu.”

“Cảm ơn.” Tô Thanh Thiên cười nhận lấy túi quà, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, sau đó cũng không quan tâm bên trong túi quà là cái gì, đặt ở một bên: “Đi chơi có vui vẻ không?”

“Rất vui vẻ, rất thoải mái, tớ gặp được rất nhiều người bạn đáng yêu.” Nghĩ đến nhóm người chú Hill, Bạch Thắm liền cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ.

“An Từ Thiên thì sao?”

“Anh ấy cũng rất thích, tâm trạng cũng rất tốt. Chúng tớ ở lại nhà của một chủ nông trường vùng nông thôn Groningen của Hà Lan, chơi ở đó hai mươi ngày.”

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, mấy người các cô không phải là không liên lạc gì với nhau, tuy rằng thư từ qua lại không thường xuyên nhưng cũng không hề cắt đứt, vẫn trao đổi tin tức cơ bản của hai bên.

Đặc biệt, liên lạc của cô và Lâm Mặc trong những ngày đó càng thường xuyên hơn một chút, mỗi lần An Từ Thiên có chút tiến bộ, cô đều nhịn không được báo tin tức tốt này cho Lâm Mặc đầu tiên. Nguyên nhân chủ yếu giúp cho An Từ Thiên có được trạng thái tâm lý tốt chưa từng thấy lần này là do chuyến du lịch hơn một tháng này của hai người.

“Nói vậy nhất định nơi đó rất tốt!” Tô Thanh Thiên hoàn toàn không hề ngạc nhiên vì hai người họ ở lại nông thôn, chỉ thản nhiên khẳng định.

“Quả thật là như vậy. Nơi đó rất thích với một cuộc sống nhàn rỗi tự do, chúng tớ còn chụp rất nhiều ảnh kỉ niệm đấy!” Bạch Thắm mỉm cười. Có lẽ là do khi đó cô nói hai người họ cho đến giờ vẫn không có bức ảnh nào chụp chung với nhau, An Từ Thiên lại để ở trong lòng. Dù ở nơi nào, đối với việc chụp ảnh chung, anh đều phối hợp rất tích cực.

Tô Thanh Thiên gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ điều gì đó: “Đúng rồi, còn có một việc tớ quên không nói cho cậu biết.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Thanh Thiên, Bạch Thắm cũng theo đó mà nhíu mày: “Chuyện gì vậy?”

“A, là học trường Trình Việt Vũ đã xảy ra chuyện!” Lâm Thước Nhạc đang đùa nghịch quà lưu niệm Bạch Thắm tặng ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng

vội vàng nói.

“Trình Việt Vũ? Anh ấy xảy ra chuyện gì?” Bạch Thắm nghi ngờ, trong lúc đi du lịch, cô không hề liên lạc với Trình Việt Vũ, hoàn toàn không biết gì đối với tình huống hiện tại của anh ta: “Không phải là anh ấy đang thi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 44

“Đúng vậy, cậu đi nước ngoài du lịch, không bao lâu sau hẳn lại bắt đầu thi tiến sĩ, thi vòng một rất thuận lợi, thành tích cũng rất xuất sắc. Nghe đến lúc thi vòng hai chẳng qua cũng chỉ là tiết mục chuyển tiếp mà thôi, giáo sư Lê bản thân là người nổi tiếng uyên bác dẫn dắt. Kết quả lần này thi vòng hai gặp chuyện không may, công ty Thụy Thành kiện Trình Việt Vũ ra toà, nói hẳn vì đậu tiến sĩ mà không từ bất cứ thủ đoạn gì, số liệu luận văn qua loa bịa đặt. Bên trong trích dẫn phần số liệu chính là soạn lại số liệu gốc của công ty bọn họ, tạo cho công ty tác dụng phụ không tốt.” Tô Thanh Thiên mở miệng không nhanh không chậm nói chuyện đã xảy ra.

Thân hình Bạch Thắm cứng đờ, mặt hơi biến sắc: “Kiện ra toà, số liệu giả mạo.”

“Ừ, nghe trong tư liệu công ty Thụy Thành đưa ra có bộ phận là do An thị cung cấp.” Nghĩ lát Tô Thanh Thiên mới lên tiếng.

Vừa dứt lời, cô thấy rõ sắc mặt Bạch Thắm trở nên kém hơn.

Theo bản năng nắm chặt cái ly trong tay, Bạch Thắm ngó ngán, hỏi: “Bây giờ thế nào?”

“Trường học đình chỉ thành tích đánh giá thi tiến sĩ của hẳn, định chờ toà án đưa ra phán quyết rồi xử lý sau. Gần đây Trình Việt Vũ bận chuyện kiện tụng, hẳn vẫn một mực nói số liệu trích dẫn trong luận văn đều là An thị trao quyền, hẳn tuyệt đối không sửa đổi chút nào, chứ gì đến số liệu bịa đặt sai thực.”

Cầm điện thoại di động gọi số Trình Việt Vũ, điện thoại vừa kết nối nghe được hơi hít sâu.

“Bạch Thắm? Em đã trở lại?” Trình Việt Vũ nhìn cuộc gọi đến có chút kinh ngạc, tiếp nhận điện thoại.

“Vâng, em vừa về hôm qua. Mang cho anh quà, anh có muốn tới lấy hay không?” Giọng Bạch Thắm vẫn như thường.

“Còn có quà nữa à? Tiểu sinh thật là thụ sủng nhược kinh!” Thanh của nghe qua cũng vẫn giống như trước đây, hề có chút nào dị thường.

*Tiểu sinh: học trò tự xưng, thường thấy trong Bạch Thoại thời kỳ đầu.

**Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

“Dĩ nhiên, bây giờ anh rảnh không? Em vừa vận đũa ở ngoài, anh tới lấy hay để em đưa qua?”

“Đương nhiên thể để cho Bạch tiểu thư xinh đẹp tự mình đến đưa được, vẫn là tiểu sinh tự mình lấy, nói cho anh biết địa chỉ.” Trình Việt Vũ trả lời rất nhanh.

Nói cho hẳn địa chỉ xong, Bạch hăm cúp điện thoại.

“Sao cậu trực tiếp hỏi hẳn luôn?” Lâm Thước Nhạc kỳ quái hỏi cô.

“Trong điện thoại ấy hẳn sẽ không nói cho tớ, mặt đối mặt mới hỏi được rõ ràng.”

“Không phải là bởi vì có liên quan đến An thị nên cậu mới muốn biết rõ.” Tô Thanh Thiên suy nghĩ một chút hỏi.

Bạch Thắm cau mày gật đầu một cái, cô muốn biết rõ nguyên do chuyện này, có phải... giống như cô phỏng đoán hay không.

Trình Việt Vũ đến địa điểm ước định lúc hai người Lâm Thước Nhạc và Tô Thanh Thiên đã đi rồi, chỉ Bạch Thắm ngồi một mình chờ hẳn.

“Chờ lâu không?” Hẳn vội vàng tiến lên ngồi xuống.

“Có, vừa rồi ngồi cùng mấy người Tiểu Nhạc, hai cậu ấy vừa mới đi thôi.” Thấy Trình Việt Vũ đến, Bạch Thắm buông thìa khuấy cà phê trong tay xuống.

Trình Việt Vũ nghe vậy tươi cười cứng ngắc: “Đi chơi ở đâu vậy, mới một táng không gặp mà em đã trở nên đẹp hơn!”

“Không có chuyện phiền lòng tự nhiên sống càng dễ chịu, nhìn dáng vẻ này của anh, một tháng qua không phải chuyển biến xấu đấy chứ?” Cô có ý ám chỉ.

“Phải không? Sao anh không cảm thấy, mấy cô gái theo đuổi anh không có khuynh hướng giảm bớt!.. Trinh Việt Vũ tựa hồ nghe hiểu, sờ sờ mặt mình một cái cười nói.

Thấy vậy, Bạch Thắm cũng thêm nữa: “Chuyện kiện tụng xử lý như thế nào? Có cơ hội thắng kiện không?”

Nụ cười Trinh Việt Vũ lập tức biến mất, nhìn cô một cái rồi quay đầu lại không nói thêm nữa.

Thấy hần như vậy, Bạch Thắm cũng không nói thêm nữa, chẳng qua là nghiêm túc nhìn chăm chăm hần.

“Xảy ra một chút bất ngờ, em không cần lo lắng, sẽ giải quyết nhanh thôi.” Cuối cùng vẫn là Trinh Việt Vũ nói, tầm mắt cũng dừng lại trên người cô.

“Trinh Việt Vũ!” Bạch Thắm nghiêm mặt, nói thật cho em, không cần những lời này lấy lệ em!

“Được rồi!” Cuối cùng vẫn không địch lại được Bạch Thắm, một lần nữa bại bởi ánh mắt đối phương: “Công ty Thụy Thành không biết xuất phát từ mục đích gì bỗng nhiên làm khó dễ với anh, nói anh sửa đổi lại số liệu trong luận văn, làm cho thanh danh công ty bọn họ bị hao tổn, kiện lên toàn án cầu bồi thường! Mấy cái đó đều là bằng chứng hồ biên loạn tạo (vô căn cứ), tòa án xử qua một lần, công ty Thụy Thành căn bản là muốn dây dưa tới cùng, mà bọn họ lấy ra cái gọi là chứng cứ ra chẳng có tính chứng minh mạch.” Trinh Việt Vũ không kể từ đầu chí cuối chuyện này, chỉ là nói một ít chi tiết chủ yếu. Nếu Bạch Thắm biết chuyện này, tình huống đại khái khẳng định cô ấy cũng biết, mình cần gì phải tốn lời lãng phí thời gian làm gì!

“Vi sao Thụy Thành phải làm như vậy?” Đôi tay Bạch Thắm để ở bàn tự chủ mà đè chặt mặt bàn.

“Nếu anh biết rõ nguyên nhân thì chẳng xảy ra những việc như vậy rồi! Nhưng anh có thể khẳng định là, bọn họ làm như vậy nhất định là muốn nắm chặt học vị tiến sĩ của anh. Mỗi lần mở phiên toà thủ tục đều vô cùng phức tạp, thời gian thẩm tra xử lý vụ án cũng lâu vô cùng, cho dù đến cuối cùng Thụy Thành không lấy ra đầy đủ chứng cứ chứng minh luận văn của anh làm tổn hại danh dự công ty bọn họ, anh thắng kiện, cuối cùng cũng vẫn vì vấn đề thời gian mà bỏ lỡ kỳ thi lần này, không lấy được học vấn tiến sĩ!” Trinh Việt Vũ phẫn hận đả bần.

Thấy sắc mặt Bạch Thắm không tốt, cho là cô đang vì chuyện của mình lo lắng, tâm tình vốn đã sớm hồng hồng bết giờ phút này cũng có chút hoà hoãn: “Có lẽ trong lúc vô tình anh đắc tội người nào đó, mới gặp chuyện như vậy. Em cũng cần quá lo lắng, mời thám tử chuyên nghiệp đi thăm dò chuyện này.” Mỉm cười trấn an với cô, rất nhanh có thể tra ra được, Trinh Việt Vũ hần cũng không phải là người bình thường mặc cho người khác gây khó dễ với mình!

Cố ý An thị cũng vì cung cấp cho công ty Thụy Thành một ít chứng cứ trợ giúp sự thật, dù sao vị hôn phu của cô là tổng giám đốc An thị An Từ Thiên. Hần không muốn bởi vì chuyện này mà làm cho giữa hai người sinh ra khoảng cách, mặc dù vừa nghĩ đến vị hôn phu của cô trong lòng hần lại buồn phiền, không chút thoải mái.

Bạch Thắm cũng không nói đến văn kiện, bởi vì nói cũng chỉ làm hai người thêm xấu hổ mà có tác dụng thực tế gì, mặc dù cô cũng là vì duyên cớ này mới tìm tới hần, biết rõ nguyên do trong đó, trong lòng cô tự nhiên cũng có những quyết đoán khác hần.

Hai người gặp mặt cũng không kéo dài bao lâu, Bạch Thắm đi ngay đến cao ốc công ty An thị.

Vào phòng làm việc của An Từ Thiên, anh đang phê duyệt tài liệu, trên bàn đều là những văn kiện và tài liệu - - công việc tích lũy trong một tháng qua thật không ít nha!

Thấy cô đến, nhìn đồng hồ, An Từ Thiên dịu dàng nói: “Thời gian còn sớm, chờ anh một lát rồi đi nấu cơm ngay. Em tự mình tìm chút việc làm đi.”

“Anh nghĩ em thành cái gì vậy, đến nơi này là vì muốn ăn thôi à?” Bạch Thắm ôm sau lưng anh bất mãn nói, coi em thành kẻ ham ăn sao?

“Em đến trường học xin nghỉ à?” An Từ Thiên lập tức nói sang chuyện khác, mặc dù biết cô không phải như thế, nhưng anh vẫn lo lắng cô đói bụng mới như vậy.

“Xin nghỉ, rồi báo cáo với người hướng dẫn. Còn gặp Tiểu Nhạc và Thanh Thiển để đưa quà tặng nữa. À, đúng rồi, em còn gặp được học trưởng Trinh Việt Vũ, cũng đưa quà cho anh ấy luôn. Vừa xong mọi chuyện em tới đây ngay này, sợ anh ở một mình quá tịch mịch!” Báo cáo đầu đuôi ngọn ngành hành trình của mình cho An đại nhân, cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh. Khi cô nói gặp Trinh Việt Vũ chột loé lên chút không vui nhưng rất nhanh biến mất, cô tỉ mỉ phát hiện được, mặt mũi cũng không tránh được mùi mị một ít.

Đề cây bút trong tay xuống, nắm lấy cổ tay, kéo cô vào lòng ngực: “Bạn em có khỏe?” Anh phá lệ bắt đầu quan tâm đến bạn bè bên cạnh cô.

“Cũng không tệ lắm, không có em các cậu ấy cũng có thể sống tốt, còn nắm bắt cơ hội trêu ghẹo em một phen nữa! Mấy người đó, thật đúng là không có lương tâm!”

“Lâm Thuộc Nhạc?” An Từ Thiên lập tức liền bắt được đầu sỏ.

“Đúng vậy, nha đầu kia thật là không tim không phổi!” Nói đến người này Bạch Thắm liền tức giận, nhận lễ vật vẫn chưa đủ, còn bắt chẹt em một bữa tiệc lớn!”

“Anh không thể không có em!” Không sao, cô ấy không tim không phổi nhưng anh còn có, đối với em anh vẫn luôn là móc tim móc phổi (ý là luôn thật

lòng, xuất phát từ nội tâm).

“Hi hi, biết rồi, toàn thế giới cũng chỉ có anh đối xử với em tốt nhất!” Vui vẻ ôm An Từ Thiên, hôn lên gò má anh. Ngẫu nhiên nghĩ đến điều gì tự đắc, khăn trương hỏi: “Cho nên anh sẽ không gạt em làm chuyện mà em không thích chứ??”

... An Từ Thiên nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, hồi lâu, lúc tim Bạch Thắm đập càng lúc càng nhanh mới mở miệng trả lời: “Không biết. Anh chỉ muốn em bên anh thật vui vẻ!”

Lúc này mới yên lòng, cọ lồng ngực anh một cái. Sau đó nhảy xuống khỏi ngực anh: “Được rồi, anh mau làm việc đi, để em tự chơi một mình.”

Vừa nói vừa đi ra khỏi văn phòng tìm thú vui.

An Tri vui đầu ở trước bàn làm việc của mình, bề bộn nhiều việc, bỗng nhiên: “An Tri.”

Ngẩng đầu lên, chẳng biết Bạch Thắm xuất hiện ở trước mặt mình từ lúc nào, vẻ mặt ôn hòa nhìn mình chào hỏi. Vội vàng nói: “Bạch Thắm, du lịch có vui không?”

“Rất tốt, hy vọng có thể ở đó ngây ngô lâu hơn chút!” Vừa nói đã thấy hần thay đổi thành khuôn mặt mướp đắng: “Nhưng mà vừa nghĩ tới trợ lý An ở nhà làm việc vất vả là lại muốn mau mau trở về. Du lịch gì đó, thật ra thì rất tốt, anh có thời gian cũng nên đi ra ngoài một chuyến, thả lỏng một chút.”

“Ha ha, thật là hâm mộ hai người. Chờ tôi có thời gian nhất định sẽ đi.”

“Khoảng thời gian này thật sự khổ cực cho anh, giải quyết nhiều công việc như vậy, cảm ơn anh!” Bạch Thắm nghiêm mặt nói lời cảm ơn.

An Tri vội vàng khoát tay: “Đâu có đâu có, tôi là trợ lý của An tổng đó, những thứ này chính là việc tôi phải làm, còn cần cô đến cảm ơn sao!”

“Nhất định phải cảm ơn anh, nếu không có thể tài liệu trên bàn Từ Thiên sẽ chất đống nhiều hơn! Nếu anh ấy quá mệt mỏi, tôi đau lòng! À, đúng rồi, hôm nay ấy nhiều chuyện cần làm lắm, tôi muốn mua thức ăn ở bên ngoài ăn, tiết kiệm thời gian công sức. Anh tương đối hiểu rõ khu vực xung quanh công ty, có thể ra ngoài giúp chúng tôi đặt chỗ dùng cơm?”

“Ách, tôi sao? Ra ngoài đặt chỗ? An tổng không phải là không ăn đồ bên ngoài sao?” An Tri ngạc nhiên.

“Nhưng mà ngày hôm nay anh ấy bận rộn như vậy sao để anh ấy nấu cơm được, tài nấu nướng của tôi chẳng ra sao cả, tôi cũng nỡ lòng để anh ấy ăn đồ quá tệ. Anh lại hiểu biết vùng lân cận công ty, cũng biết khẩu vị Từ Thiên, hay là anh ra ngoài đặt chỗ đi.” Bạch Thắm giải thích.

“Ừ, được, tôi lập tức đi ngay!”

“Hay là bây giờ đi đi, qua một hồi nữa là thời gian dùng cơm rồi, không đặt nhanh nhất định Từ Thiên ăn không kịp.” Bạch Thắm do dự một chút nói.

“Được rồi, vậy tôi đi ngay bây giờ.” Suy nghĩ cũng thấy đúng, An Tri lập tức đứng dậy thu dọn bàn làm việc, chuẩn bị đi mua thức ăn.

“Ừ, đi nhanh trở về!” Vừa nói Bạch Thắm cười híp mắt xoay người đi ra.

“Được.”

Thấy An Tri vào thang máy, số tầng của thang máy giảm xuống, Bạch Thắm lập tức trở về văn phòng của An Tri, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm ở bên trong lục soát thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 45

Bạch Thắm cố gắng không để lại dấu vết tìm kiếm, nhưng lại không tìm được thứ mình muốn, trong lòng vừa có chút vui vẻ vừa khăn trương, mâu thuẫn không thôi.

Cô kiểm tra thêm vài lần rồi dừng lại, ánh mắt của cô liếc về phía giá sách sau bàn làm việc, góc bên phải tầng dưới của giá sách đó có thể sẽ có thứ mà cô muốn biết. Tất cả những tư liệu về chuyện của cô mà An Tri đưa cho An Từ Thiên đều sẽ được cất ở trong ngăn tủ đó, mà chìa khóa mở nó đặt ở đâu cô cũng biết.

Thật ra chuyện này đời trước Bạch Thắm không hề hay biết, mãi cho khi cô chết, trở thành hồn phách thì mới biết được. Cô đã tận mắt bắt gặp An Tri lấy chồng tài liệu đây cả một tủ từ trong đó ra tiêu hủy, lúc đó cô mới biết được thì ra sự quan tâm mà An Từ Thiên dành cho cô từ trước tới giờ chưa bao giờ suy giảm vì khoảng cách giữa hai người xa xôi, chắc hẳn bây giờ những tài liệu như vậy ở chỗ An Từ Thiên sẽ càng nhiều hơn.

Có nên mở ra không? Nếu chuyện này thật sự là bởi vì cô mà nhằm vào Trình Việt Vũ, nhất định cái học tù kia sẽ có thứ chứng minh được điều mà cô suy đoán.

Bạch Thắm đứng ở trong phòng An Trì, chăm chú nhìn chăm chăm cái học tù kia, giống như muốn đục ra một cái lỗ trên đó.

Cửa phòng làm việc bị mở ra, An Từ Thiên không cần ngẩng đầu lên, chỉ cần nghe tiếng bước chân thôi anh cũng đã biết người đến là Bạch Thắm.

Một chồng tài liệu nặng nề bị đặt lên bàn, anh vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Bạch Thắm nhú chặt đôi mày.

“Đây là tài liệu em mang vào giúp thư ký của anh, tại sao lại có thể nặng như vậy chứ, mỗi tay muốn chết! Bình thường anh đâu có bận rộn như vậy, tại sao chỉ trong một tháng lại đột nhiên xuất hiện nhiều việc cần xử lý như vậy?” Bạch Thắm lắc lắc cánh tay đã mỏi rã rời, oán trách nói.

“Góp gió thành bão.” An Từ Thiên kéo cánh tay cô, quan tâm xoa bóp giúp cô.

“Chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé, em đã đặt sẵn nhà hàng rồi. Anh bận rộn như vậy, em không thể lại để anh còn phải mệt nhọc nấu cơm được!” Bạch Thắm nằm úp sấp lên vai An Từ Thiên, hôn trộm lên mặt anh một cái, sau đó không đợi anh kịp phản ứng lại liền nói: “Em nhờ An Trì đặt nhà hàng, anh ấy ở bên cạnh anh lâu như vậy, chắc chắn sẽ chọn địa điểm phù hợp với ý muốn của anh, không được từ chối!”

“... Được.”

“Được rồi, còn có 45 phút nữa là đến bữa ăn rồi đó, vị hôn phu đại nhân thân mến, em chờ anh!”

Ở trước bàn làm việc, chỉ cần ngẫu nhiên ngẩng đầu, An Từ Thiên sẽ nhìn thấy Bạch Thắm đang đưa lưng về phía anh nghiêm túc đọc sách.

Cuối cùng Bạch Thắm vẫn không mở ngăn tủ kia, cô lựa chọn tự mình đi hỏi An Từ Thiên.

“Từ Thiên...” Đến buổi tối, Bạch Thắm không yên lòng xem TV, sau đó rốt cuộc nhịn không được, mở miệng hỏi.

“Ừ?” An Từ Thiên vừa lật tấm ảnh hai người chụp chung khi đi du lịch vừa nhận được, vừa đáp lại.

Bạch Thắm do dự suy nghĩ lại chuyện của Trình Việt Vũ lại một lần, sau đó nói: “Em đã xem qua luận văn của học trưởng, hôm nay em cũng đã cố ý kiểm tra lại những số liệu ghi chép ở trong công ty, chắc chắn không hề có sai sót...”

An Từ Thiên để album ảnh đang cầm trong tay xuống, chăm chú nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Em nghe nói An thị có nhúng tay vào chuyện này, giúp đỡ công ty Thụy Thành. Nhưng căn bản công ty Thụy Thành không đủ chứng cứ để chứng minh học trưởng tạo số liệu giả. Từ Thiên, anh có thể để công ty cẩn thận điều tra lại được không, nếu như học trưởng không làm sai, anh hủy bỏ sự ủng hộ đối với công ty Thụy Thành có được không?” Bạch Thắm cẩn thận từng li từng tí nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cô không trực tiếp yêu cầu anh để An thị giúp Trình Việt Vũ mà chỉ hủy bỏ sự ủng hộ đối với Thụy Thành mà thôi.

An Từ Thiên nhìn chăm chăm Bạch Thắm một lúc lâu khiến cô có chút lo lắng, chú ý thấy bàn tay anh nắm lại thật chặt, cô vừa định mở miệng nói tiếp thì anh nói:

“Anh ta tìm em xin giúp đỡ à?” Giọng nói của An Từ Thiên có chút khàn khàn.

“Không có! Anh ấy không nói gì... Nhưng, em nghĩ học trưởng không sai, mà cuối cùng tòa lại phán quyết anh ấy thua kiện, thì anh ấy sẽ không thể lấy được bằng tiến sĩ. Nếu như kết quả cuối cùng là như vậy, mà chuyện này cũng có một phần của An thị, em không muốn sau này sẽ phải ân oán với anh ấy vì chuyện này. Anh cũng không muốn cả ngày trong lòng em đều nghĩ đến người đàn ông khác đúng không?” Bạch Thắm vội vàng giải thích, sau đó còn nói một câu treu chọc, muốn không khí trở lại như bình thường.

Đương nhiên anh không muốn, tuyệt đối không muốn! Nhưng không phải hiện tại em đang vì anh ta mà cẩn thận nói chuyện từng chút một với anh hay sao?

An Từ Thiên cố gắng đè nén cảm xúc kích động ở trong lòng: “Nếu thật sự anh ta không sai, đương nhiên anh ta sẽ lấy được bằng tiến sĩ.” Nói rồi anh đứng dậy muốn rời đi: “Công ty còn có chuyện chưa xử lý xong, em đi nghỉ trước đi, không cần chờ anh.”

Bạch Thắm im lặng ngồi ở trên ghế sofa nhìn anh đi vào phòng làm việc, thật lâu cũng không nói gì.

“Ồi...” Vào lúc Bạch Thắm ghé vào mặt bàn than thở lần thứ n + 1, rốt cuộc Lâm Thước Nhạc không nhịn được nữa, vừa che lỗ tai lại vừa nói: “A!!! Thật sự là tớ không chịu được nữa! Bạch Thắm, hai người các cậu làm sao vậy, sau khi đi du lịch trở về không phải còn rất tốt hay sao, tại sao vừa đến ngày thứ ba lại thay đổi rồi, mà cậu lại còn ngờ ngác không biết nguyên nhân chiến tranh lạnh? Cậu đừng có suốt ngày than thở hành hạ lỗ tai của tớ có được không?”

Ngay cả Tô Thanh Thiên cũng không chịu được, liếc cô một cái: “Thật sự là cậu không biết hay là không muốn biết?” Cô không tin Bạch Thắm thật sự không hề biết tại sao lại xảy ra mâu thuẫn, cô cũng không có đàn!

Không để ý đến hai người bạn tốt, Bạch Thắm chỉ ghé vào mặt bàn ngăn người, im lặng không nói gì, đến tận lúc Lâm Thước Nhạc cho rằng cô sẽ

không nói chuyện thì cô lại mở miệng: “Tớ cảm thấy rất khó chịu, giống như bị nhét một cái gì đó vào trong ngực vậy, dùng cách nào cũng không thể lấy nó ra được, khó chịu đến mức ngay cả hô hấp cũng khó khăn!” Cô dùng sức đấm đấm vào ngực mình, giọng điệu vô cùng rầu rĩ.

“Nói đùa sẽ không thể giải quyết được vấn đề, ngậm miệng không nói gì cũng không thể giải quyết được vấn đề. Đau dài không bằng đau ngắn, không bằng lần này cậu cố chịu đau một lần cho hết đi.” Nói xong Tô Thanh Thiên liền đứng dậy: “Tớ đi trước đây, ở cùng cậu tớ cũng thấy khó chịu lắm.”

“Ồi, Thanh Thiên, đợi tớ với, tớ cũng đi!” Lâm Thuộc Nhạc vội vàng gọi Tô Thanh Thiên lại, rồi nói với Bạch Thắm: “Tớ thấy Thanh Thiên nói rất đúng, Tiểu Thắm, tốt nhất cậu chịu khổ một lần, sau này sẽ không khó chịu như vậy nữa, cũng đã 3 tiếng rồi, về mặt của tớ cũng bị cậu lây nhiễm!” Vừa nói xong, Lâm Thuộc Nhạc cũng vội vàng đuổi theo Tô Thanh Thiên.

Bạch Thắm buồn rầu nhìn hai người bạn tốt lần lượt bỏ rơi mình, cô cúi đầu thở dài một hơi, đúng lúc này tiếng chuông điện thoại lại vang lên đột ngột, cô liền bấm máy nhận cuộc gọi: “Alo, Trình Việt Vũ.”

Lần đầu tiên Bạch Thắm nhìn thấy Trình Việt Vũ có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, cô ngồi đối diện với anh ta, hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Việt Vũ không trả lời, ngược lại cẩn thận nhìn cô một lát rồi nói: “Trông sắc mặt của em có vẻ không được tốt lắm.”

“Hai ngày nay em nghỉ ngơi có chút không tốt.”

“Anh nghe nói giữa em và An Từ Thiên xảy ra chiến tranh.” Trình Việt Vũ đột nhiên nói.

Bạch Thắm có chút kinh ngạc nhìn anh ta, từ trước tới giờ, khi hai người gặp nhau đều tránh đề cập đến vấn đề tình cảm, vậy mà hôm nay đột nhiên anh ta lại thay đổi thái độ.

Thấy thế, Trình Việt Vũ lại mở miệng: “Sao anh không thấy em đeo hoa tai? Hình như em chưa từng đeo đôi hoa tai anh tặng bao giờ.”

Nghe vậy, Bạch Thắm liền sờ sờ đôi tai trống không theo bản năng: “Em không thích đeo trang sức cho lắm.” An Từ Thiên thích cúi đầu xuống hôn tai cô, ngày thứ hai sau sinh nhật của mình, cô đã bị anh tháo hoa tai xuống, anh ngại hoa tai vướng víu. Mà đôi hoa tai Trình Việt Vũ tặng, cô cũng chỉ thấy qua một lần, sau đó đã bị An Từ Thiên đem đi đâu không biết, mà cô cũng chưa từng hỏi anh.

“Em đeo đôi hoa tai kia nhất định sẽ rất đẹp... Là em không thích đeo, hay là do An Từ Thiên không cho em đeo?” Anh ta bỗng nhiên thay đổi đề tài, trên miệng nở một nụ cười châm chọc.

Mặc dù anh ta có chú ý thấy khí thế phòng bị trong nháy mắt và ánh mắt dè phòng của Bạch Thắm, nhưng Trình Việt Vũ không hề bị ảnh hưởng, bỗng nhiên anh ta cảm thấy trong lòng chưa xót không chịu nổi, anh ta nghiêm mặt nói: “Bạch Thắm, sống một cuộc sống như vậy em có cảm thấy hạnh phúc hay không? An Từ Thiên quản lý em như vậy, em còn cảm thấy tự do hay sao?”

“Anh muốn nói cái gì?” Giọng điệu của Bạch Thắm vô cùng lạnh lùng, đây là một mặt xa lạ của cô mà Trình Việt Vũ chưa từng được nhìn thấy, nhưng anh ta lại cảm thấy dường như tính cách chân thật của cô phải là như vậy mới đúng.

“Ha ha... Bạch Thắm, hình như anh thích em mất rồi, làm sao bây giờ? Em thử nói xem, cơ hội anh đoạt được em từ tay anh ta là bao nhiêu?” Bỗng nhiên anh ta cười khở ra tiếng, nhưng ánh mắt anh ta nhìn Bạch Thắm lại kiên định lạ thường.

Bạch Thắm không để anh ta nói hết vấn đề này, lạnh lùng nói: “Trình Việt Vũ, tôi nghĩ sau này chúng ta không cần gặp lại nữa.” Nói xong, cô liền cầm túi xách đứng dậy định rời đi.

“Chờ đã!” Trình Việt Vũ cũng đứng dậy, lớn tiếng nói: “Anh đã điều tra được tại sao anh lại gặp nhiều rắc rối như vậy, từ chuyện lần trước ra còn có một số chuyện nhất định sẽ khiến em cảm thấy hứng thú, là chuyện về em và An Từ Thiên!”

Thấy Bạch Thắm vẫn không chịu đứng lại, anh ta vội vàng gọi to: “Bạch Thắm!”, anh ta không hề quan tâm đến đủ loại ánh mắt của những người xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm Bạch Thắm, thấy cô đã chịu đứng lại mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạch Thắm trở lại chỗ ngồi, cô im lặng không nói gì, chờ anh ta nói tiếp vấn đề vừa rồi.

Một lần nữa thất bại dưới ánh mắt của cô, Trình Việt Vũ đành lấy ra một túi tài liệu thật dày: “Từ chuyện lần trước anh gặp rắc rối trong đợt thực tập cho đến chuyện vướng phải kiện cáo lần này, tất cả đều do An Từ Thiên đứng sau lưng thúc đẩy!”

“Lần trước lúc em nói chuyện điện thoại với An Từ Nguyệt, chị gái của An Từ Thiên, anh ở ngay phía sau em, lời nói của em anh đều nghe được rất rõ ràng. Từ đó về sau anh vẫn luôn suy nghĩ, rõ ràng em biết chuyện này là do An Từ Thiên, lại chịu nhân nhượng vì lợi ích của anh, sau đó tìm cách giúp anh, mà không phải trực tiếp hỏi anh ta, tại sao em lại làm như vậy? Bây giờ rốt cuộc anh cũng đã nghĩ thông, tất cả đều là vì em không có tự do, một người thông minh như em tại sao lại không phát hiện ra mình đang ở trong hoàn cảnh nào chứ, bởi vì em không thể giải quyết, lại không muốn ảnh hưởng đến anh, cho nên mới có thể nghĩ ra cách như vậy để giúp anh, thậm chí còn cùng anh ta đi du lịch nước ngoài để anh thuận lợi thi đỗ tiến sĩ.”

Nói tới chỗ này, bỗng nhiên Trình Việt Vũ trở nên kích động, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Bạch Thắm: “Thật ra, trong lòng em cũng có anh đúng không?” Anh ta vội vàng hi vọng mình có thể nhận được câu trả lời khẳng định từ cô.

Thấy Bạch Thắm kinh ngạc nhìn mình không nói lời nào, Trình Việt Vũ vội vàng giải thích: “Tin tưởng anh, đây là sự thật, anh không hề đổ oan cho anh ta! Mà lý do khiến anh ta làm như vậy với anh chỉ bởi vì anh và em có chút thân thiết. Nhưng em không cần lo lắng, tin tưởng anh có đủ năng lực bảo vệ

em!”

Trình Việt Vũ dừng một chút, sau đó lại chăm chọc nói: “Ha, anh ta lại có thể nhảy bén phát hiện ra tình cảm của anh đối với em trước khi anh phát hiện ra mình đã động lòng, đã thích em. Anh ta muốn loại bỏ toàn bộ tất cả những uy hiếp đang tồn tại hoặc thậm chí còn chưa kịp tồn tại xung quanh em, vậy nên anh ta mới làm như vậy với anh! Nếu như anh có thể phát hiện ra tình cảm của mình sớm một chút thì tốt rồi!”

“Anh nói như vậy em có tin không? Thật ra em hoàn toàn hiểu được người đàn ông ở bên cạnh em bá đạo, ích kỷ, lòng dạ hẹp hòi đến mức nào, thậm chí còn giống như mắc bệnh, có đúng không?”

Lúc này, Bạch Thắm vẫn luôn lạnh lùng im lặng này giờ bỗng nở nụ cười: “Đủ rồi! Trình Việt Vũ, ngày đó tôi không hề biết anh đang đứng ở phía sau tôi, nếu những hành động của tôi đã khiến cho anh hiểu lầm, vậy thì hiện tại tôi sẽ nói rõ ràng cho anh biết, từ đầu tới cuối trong lòng tôi chỉ có duy nhất một người là An Tử Thiên, chưa từng có người khác! Anh ấy là vị hôn phu của tôi, mặc dù tôi không thể ngăn cản việc anh ghét anh ấy, nhưng anh không thể vũ nhục anh ấy trước mặt tôi như vậy!” Bạch Thắm dùng ánh mắt tàn nhẫn chưa bao giờ có nhìn thẳng người đàn ông đối diện.

“Bạch Thắm, em nhất định phải tin tưởng anh! Anh sẽ bảo vệ em thoát khỏi anh ta! Em thông minh như vậy, nhưng tại sao lần này lại suy nghĩ không thông như thế? Trước đây anh ta cũng đã làm như vậy không phải sao? Chẳng qua là mức độ không nghiêm trọng như lần này mà thôi! Càng ngày anh ta càng trở nên biến thái!!!” Trình Việt Vũ tưởng rằng Bạch Thắm là vì e ngại nên mới nói như vậy, vội vàng thuyết phục cô.

Tách cà phê còn ấm lại bị Bạch Thắm tức giận hất thẳng vào mặt anh ta không thương tiếc, Trình Việt Vũ không tránh đi, nhưng cũng không vì vậy mà dừng lại, anh ta không để Bạch Thắm có cơ hội mở miệng, giọng điệu nói chuyện chột thay đổi:

“Em đang trách anh không nên nói như vậy, hay là đang trốn tránh không chịu thừa nhận thật ra em đã biết chuyện này là thật từ lâu rồi?” Tốc độ nói chuyện của anh ta không hề giảm chút nào, giống như tách và phê vừa rồi hoàn toàn không phải là hất vào mặt anh ta: “Tại sao từ này đến giờ em vẫn không chịu mở túi tài liệu này? Em có cần anh phải mở nó ra giúp em hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 46.

Bạch Thắm thở hổn hển vì kích động. Cô còn chưa kịp phản ứng, Trình Việt Vũ đã xé toạc túi giấy ra. Vô số ảnh chụp, thẻ SD (thẻ nhớ) và giấy tờ hiện ra trước mắt cô. Giờ khắc này, Bạch Thắm cảm thấy khiếp đảm đến mức chỉ muốn nhắm mắt lại, coi như mình bị mù, không nhìn thấy gì hết!

Mỗi một tấm ảnh đều có bóng dáng của cô, khi cô chơi đùa với Lâm Mễ Nhạc, khi cô ở bên cạnh Tô Thanh Thiên, khi cô sống vai cùng bạn học; Thậm chí, ngay cả lúc cô nói chuyện với người khác, đọc sách, lên lớp cũng có ảnh chụp.

Bạch Thắm không xem kỹ từng tấm một, cô lập tức bỏ hết số ảnh đó vào túi da, trong lúc bỏ vào không tránh khỏi nhìn thấy vài tấm. Cô nhìn về phía Trình Việt Vũ đang uống cà phê, lạnh lùng nói, “Đủ rồi! Tôi vốn không muốn xem!”

Trình Việt Vũ ngoảnh mặt làm ngơ, “Mấy tấm hình được rửa đó chưa có đủ đâu, còn quay phim thu hình lại đây! Anh ta hận không thể ở bên cạnh cô, theo sát cô mỗi một phút một giây, trông giữ cô, coi cô là búp bê mà nắm chặt trong tay! Bạch Thắm, cô chắc là mình có thể yêu loại người như vậy sao?”

“Tôi chắc chắn. Và lại, anh ấy yêu tôi!”

“Ha ha, anh ta yêu cô ư? Anh ta thật sự yêu cô sao? Chính miệng nói yêu cô? Anh ta mắc chứng tự kỷ đó! Một kẻ có tâm lý không được bình thường mà cũng dám nói là yêu cô, anh ta biết yêu là gì à?” Trình Việt Vũ chăm chọc, không hề nể tình chút nào.

Bất thành linh, anh ta bắt lấy tay của Bạch Thắm, nắm thật chặt trong tay mình, “Nhưng Tiểu Thắm à, tôi có thể! Tôi là người bình thường, tôi dùng lý trí tỉnh táo của mình để nói yêu cô. Tôi biết yêu là gì, tôi có thể cho cô cuộc sống của một người bình thường! Tiểu Thắm, rời khỏi anh ta để về bên tôi, được không? Rời khỏi An Tử Thiên, thử tiếp nhận tôi đi, được không?” Anh ta vô cùng hy vọng Bạch Thắm sẽ nhận lời.

Bạch Thắm cố hết sức giãy ra, nhưng vẫn không thoát được, ai mà ngờ Trình Việt Vũ lịch sự lễ phép lại có lực mạnh như vậy, tay cô càng lúc càng đau, “Trình Việt Vũ, anh điên rồi sao? Một người đang hoàng mà lại có hành động này à? Anh buông ra! Buông tay tôi mau!”

Trong lúc hai người giằng co, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện, tận mắt chứng kiến đầy đủ hết cả. Đến khi Bạch Thắm phản ứng kịp, Trình Việt Vũ đã ăn một cú đấm rồi ngã lăn xuống, trên mặt đất là một đống hỗn độn.

“Mày làm cô ấy đau!”

“Từ Thiên!” Rốt cuộc Bạch Thắm cũng thấy rõ người tới là ai. Còn chưa kịp nói gì, cô đã bị anh kéo ra ngoài, để mặc Trình Việt Vũ chật vật ngay tại chỗ. Dường như anh ta muốn đứng dậy, chạy theo.

Bị An Từ Thiên kéo vào trong xe, cô giằng co một hồi để thoát khỏi tay anh, “Anh cũng biết là tay em đau đấy!”

Bạch Thắm lúi vào một góc trong xe, cách An Từ Thiên thật xa. Khuôn mặt cô hướng ra ngoài cửa sổ, nhắm chặt hai mắt, từ đầu tới đuôi đều không thèm nhìn anh.

Cô sợ, sợ sau khi nhìn thấy ánh mắt cổ chấp của anh thì bản thân sẽ nhịn không được, xô cửa chạy ra ngoài, trốn càng xa càng tốt. Thế nhưng, cho dù cô có nhắm mắt, số ảnh kia vẫn không ngừng hiện lên trong đầu. Đó là bằng chứng về việc anh lên lút theo dõi cô.

Nước mắt lạnh lẽo chảy xuống. Bạch Thắm cố hết sức co người lại, hận không thể biến mất ngay trước mắt anh.

Mãi cho đến cùng, dù là sau khi sống lại, cô đã cố gắng thuyết phục bản thân thế nào, che giấu sự hạnh phúc này thế nào, bây giờ còn thấy sợ hãi sao? Chẳng lẽ cả đời cô phải ẩn nhẫn, mỗi một giờ một phút đều có người phía sau canh chừng, giám sát từng cử động một?

Bạch Thắm cảm thấy mình giống như bị người ta lột sạch quần áo, đẩy ra ngoài đường lớn, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều bị phơi bày, để mặc người đời dò xét, chẳng hề kiêng nể.

Mà chính cô lại không có khả năng để chống lại, thậm chí còn phải giả vờ, làm như không hay không biết!

Cô cứ ngồi trong xe mà ngây ngốc, chẳng biết mình đã bước vào cửa nhà bằng cách nào.

Anh ấy yêu tôi!

Ha ha, anh ta yêu cô ư? Anh ta thật sự yêu cô sao?

Chính miệng nói yêu cô à?

Một kẻ có tâm lý không được bình thường mà cũng dám nói là yêu cô, anh ta biết yêu là gì à?

Bạch Thắm cuộn mình vào một góc nhỏ ở trong phòng.

Lời nói châm chọc của Trình Việt Vũ không ngừng vang lên ở trong đầu, ngay cả cô cũng không thể nào dám chắc chắn nữa rồi!

An Từ thiên, anh yêu em sao? Anh có yêu em không?

Cho tới bây giờ, anh chưa từng nói yêu cô, ngay cả cô cũng chưa từng chính tai nghe anh nói yêu cô.

Anh đối với em là yêu, hay từ trước đến nay chỉ như một thói quen?

Trong phòng tối mịt, không có mở đèn. Tấm rèm cửa sổ để hở một nửa, ánh sáng mỏng manh từ bên ngoài len lỏi vào tận phòng, rơi vào ảnh chụp những tia mờ nhạt. Số ảnh chụp đó, có những tấm còn nguyên, có những tấm bị xé rách, bị ném thành một đống hỗn độn ở trên mặt đất.

Bạch Thắm chật vật, lúi vào góc phòng, đôi mắt sưng đỏ, khuôn mặt úp vào giữa hai đầu gối. Căn phòng lặng yên, không một tiếng động, yên tĩnh đến mức tựa như không có người tồn tại.

Cách một lớp cửa ở bên ngoài, An Từ Thiên đứng lặng, một tay đặt lên tay nắm cửa, một tay nắm chặt thành nắm. Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, hình như có máu chảy ra ngoài.

Ngôi nhà đã không còn không khí ấm áp, vui vẻ ngày xưa. Từ lúc trở về, hai người không nói với nhau một lời, thậm chí chẳng hề gặp mặt. Tuy rằng ở chung một phòng, nhưng mấy ngày qua lại chẳng gặp nhau.

Bạch Thắm cứ nhốt mình ở bên trong. Thật ra, cô biết rõ An Từ Thiên sẽ lên lút tìm người theo dõi cô, nhưng biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác. Huống hồ, cô vốn không thể tưởng tượng rằng An Từ Thiên lại làm tới nước này, mỗi một phút một giây của cô đều bị anh theo sát! Rốt cuộc thì cô là cái gì chứ?

Bạch Thắm thật sự không biết phải làm thế nào trước những chuyện mà mình chưa từng gặp qua. Cô cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tìm thái độ thích hợp nhất để đối mặt với người đàn ông luôn miệng bảo cô không được xa rời anh ta!

An Từ Thiên cũng không cổ chấp như ngày trước – cửa phòng không khóa, anh vẫn không mở ra. Anh chẳng biết mình phải làm gì cả, anh chưa từng thấy Bạch Thắm như vậy. Trước kia, cô nhất định sẽ điên cuồng một trận, hung dữ mà châm chọc, khàn giọng mà gào thét, chưa từng yên lặng đến mức nhốt mình trong phòng như vậy.

Anh có thể đối mặt với một Bạch Thắm điên cuồng, dùng sức để ôm chặt cô vào lòng, nhưng lại không dám đối mặt với một Bạch Thắm yên lặng. Cho dù phòng chẳng khóa trái, anh cũng không dám đẩy cửa bước vào.

Anh phải làm sao bây giờ? Vì sao ngày đó anh không mau chạy tới, dẫn cô đi trước khi Trình Việt Vũ đưa cái túi da ra, ngăn cô bước tới chỗ hẹn?

Vì sao mấy ngày trước, anh lại nổi giận với cô, anh biết rõ ràng cô chẳng làm gì, cô không hề sai, vậy mà anh còn cho rằng cô sẽ giống như mấy lần trước, đột ngột xông vào văn phòng để ôm chặt anh rồi hòa nhau.

Do đó mà bây giờ, anh phải nhận hậu quả vì bản thân tùy ý làm bậy làm sao? Quả nhiên... anh đã hạnh phúc tới mức quên lãng cả rồi.

Phải, càng nhích lại càng gần người khác sẽ càng bị tổn thương, ngay cả Thấm Thấm cũng không ngoại lệ. Bởi vì anh, người ta bị tổn thương quá nhiều, từng kẻ một lần lượt rời đi, chỉ còn anh ở lại một mình!

Sắc mặt An Từ Thiên trở nên tái nhợt, thân người co rút lại từng đợt một. Anh ngã xuống đất, vô cùng khó coi. Hóa ra, đáng vẻ xấu xí này của mình chưa từng biến mất, mình vốn không phải là người hoàn toàn bình thường. An Từ Thiên cố hết sức để khống chế bản thân và cảm xúc, anh không muốn làm ra hành động tự hại mình. Đôi môi tái nhợt bị cắn chặt, máu đỏ chảy ra, tựa như môi đang nở hoa.

Thấm Thấm, Thấm Thấm, em đừng ra đây! Anh không muốn em nhìn thấy đáng vẻ xấu xí này! Em cứ ngoan ngoãn ở trong phòng được không? Đợi anh... Anh nhanh chóng vượt qua là được, sẽ nhanh thôi! Anh sẽ khống chế được bản thân mình, anh có thể!

“Ha ha, anh Từ Thiên, anh đẹp trai quá à, lúc đàn ông chăm chỉ làm việc, quả là quá có sức hấp dẫn đó nha!” Một giọng nói ngọt ngào rơi vào tai anh, anh mơ hồ cảm thấy có người ghé vào bả vai mình.

Cố hết sức mở to mắt, cánh tay đột nhiên run rẩy.

Căn phòng vẫn đóng chặt như cũ, lòng anh cũng yên tâm một cách khó hiểu. Ha ha, tốt rồi, em không bước ra, sao em có thể nhìn thấy đáng vẻ này được.

Sắc mặt trắng bệch dọa người, anh nở nụ cười yếu ớt. Thấm Thấm, bây giờ thì tốt rồi, anh sẽ trở lại thành một người bình thường!

Không biết đã qua bao lâu, An Từ Thiên nằm yên trên đất, thờ hồn hển mà chẳng nhúc nhích. Anh chợt giật mình, khó khăn bò dậy, cơ bắp run rẩy hết cả lên, đầu đốn vô cùng.

Cửa phòng vẫn khép chặt, An Từ Thiên nhìn xuống dưới đất, sau đó thông thả đứng dậy, mở một cánh cửa khác ra.

Sau khi anh đóng cửa lại, trong phòng khách vô cùng yên tĩnh, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Thùng thùng...” Cửa phòng vốn đang yên tĩnh, chợt có tiếng người đập tay vào.

Từ Thiên! Bạch Thấm đột nhiên ngẩng đầu, trong lòng tuy chờ đợi nhưng lại không vui nổi. Cô mở to hai mắt, đi mở cửa.

“Tiểu Thấm, tôi là Tiểu Nhạc, cô ở bên trong đúng không? Cho tôi vào đi, được không?” Tiếng của Lâm Mễ Nhạc vang lên ở bên ngoài cửa, ánh mắt rực sáng của Bạch Thấm chợt tối sầm ngay tức khắc.

Cửa được mở ra, Tô Thanh Thiên bước vào, Lâm Mễ Nhạc ở phía sau hơi do dự một chút, sau cùng cũng vào.

“Mấy người đến đó à?” Nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu, giọng nói Bạch Thấm không còn sức.

“Bạch Thấm, cô xấu quá, cô nhìn cô bây giờ kia! Cô thất vọng sao? Vì chúng tôi hay là vì An Từ Thiên?” Tô Thanh Thiên vẫn chẳng kiêng nể như trước, sẵn giọng.

“Tô Thanh Thiên!” Lâm Mễ Nhạc nóng nảy, cúi đầu, mở miệng, “Tiểu Thấm, cô đừng trách Thanh Thiên, cô ấy chỉ là quan tâm cô mà thôi. Tiểu Thấm, đứng thẳng lên, chăm sóc bản thân một chút không phải tốt hơn sao? Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không được ngược đãi bản thân!” Bạch Thấm nghe thấy lời khuyên giải dịu dàng của Lâm Mễ Nhạc.

Nhìn thấy Bạch Thấm chật vật như thế, Lâm Mễ Nhạc không những đau lòng mà còn muốn chạy tới ôm cô. Thế nhưng, thái độ của cô bây giờ lại chẳng khác nào cự tuyệt người khác lại gần!

“Hai người đi đi, không cần lo lắng cho tôi. Tôi chỉ là nghỉ vài việc không ra, qua mấy bữa nữa sẽ thông suốt là được rồi!” Bởi vì uống quá ít nước, giọng nói Bạch Thấm khàn đi, cô vẫn úp mặt vào hai đầu gối.

“Tiểu Thấm, cô không cần...” Lâm Mễ Nhạc vừa mở miệng đã bị Tô Thanh Thiên cắt ngang, “Bạch Thấm, cô rất khó chịu sao? Khó chịu cực kỳ phải không?”

Bạch Thấm không phản ứng, Tô Thanh Thiên lại mở miệng, nói, “Tôi từng nói với cô, nếu muốn sau này mình không khó chịu, vậy thì bản thân phải khó chịu cực kỳ một lần! Bây giờ cô đã như vậy, tại sao lại không đi giải quyết vấn đề?” Tô Thanh Thiên ngồi xổm trước mặt bạn, dịu dàng nói, cho dù bạn mình cự tuyệt, cô vẫn ôm lấy Bạch Thấm.

Lâm Mễ Nhạc vội vàng ôm Bạch Thấm, “Phải, Tiểu Thấm à, có vấn đề thì phải giải quyết. Tuy An Từ Thiên không giống người khác, nhưng không phải cô đã nói rồi sao, cho dù anh ta không giống người bình thường, cô cũng không buông tay mà. Chẳng lẽ bây giờ, cô lại muốn buông tay ư?” Vừa nói, Mễ Nhạc vừa rung rung nước mắt.

Bạch Thấm vẫn yên lặng như trước, một hồi lâu sau mới cất tiếng buồn bã, “Tôi rất mệt...”

“Không chỉ cô mệt, An Từ Thiên cũng không dễ chịu. Anh ta luôn cố gắng... Đây, cô không nghe chúng tôi nói sao? Cô thấy anh ta mệt như vậy, cô

cũng đau lòng!” Tô Thanh Thiên đột ngột cao giọng.

“Đau, lòng tôi đau thay anh ấy, tôi cũng đau, tôi luôn đau! Rốt cuộc anh ấy có yêu tôi không?” Vốn dĩ không còn hơi để nói nữa, Bạch Thắm chợt nức nở.

“Tiểu Thắm...” Lần đầu tiên, Lâm Mễ Nhạc cảm thấy chán ghét việc bản thân mình thiếu sót từ ngữ để nói, không biết phải an ủi bạn mình thế nào, “Không phải cô bảo anh ta yêu cô sao? Anh ta thật lòng yêu cô!”

Tô Thanh Thiên búng tay Bạch Thắm, nâng đầu cô dậy, nhìn chằm chằm vào đôi mắt sưng đỏ của cô, nhẹ giọng nói, “So với việc ở trong này mà suy đoán không an lòng, chi bằng trực tiếp hỏi anh ta.”

“... Anh ấy biết yêu là gì sao?” Bạch Thắm yên lặng, mỗi một chữ đều rất khó khăn để thốt ra lời, cô khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 47

“Tiểu Thắm, cậu quên những gì cậu đã nói rồi sao? An Từ Thiên chỉ không thích nói chuyện, không thích tiếp xúc với người khác mà thôi, những thứ khác đều giống như người bình thường mà! An Từ Thiên của cậu, im lặng đứng ở bên ngoài dòng người, có một trái tim thông suốt hơn bất kỳ người nào mà!” Lâm Mễ Nhạc có chút đau lòng, nói.

Bạn tốt của tôi, là cái gì khiến cho bạn đã từng kiên định tin tưởng như thế lại bắt đầu bị dao động vậy?

Bạch Thắm chỉ ngậy ngẩn nhìn hai người bạn tốt, trong đầu nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt dần dần rõ ràng hơn. Thấy thế, Tô Thanh Thiên mới buông lỏng tâm tư nở nụ cười, thờ phào nhẹ nhõm.

Cô đi ra khỏi căn phòng ngột ngạt, đi tới phòng khách, liếc mắt liền thấy đồ ăn đã nguội ở trên bàn. Đi vào, ở trên bàn có một tờ giấy nhỏ ghi “Nhớ hâm lại đồ ăn”, bốn chữ này lại ép Bạch Thắm rơi lệ lần nữa.

Sau khi rửa mặt, chải đầu xong xuôi, cô hâm nóng thức ăn rồi ăn một chút, cùng Thanh Thiên và Mễ Nhạc đến An thị.

Ở dưới tòa cao ốc của An thị, Tô Thanh Thiên và Lâm Mễ Nhạc chào tạm biệt Bạch Thắm: “Chúng mình chỉ có thể đi cùng cậu tới đây thôi, tự cậu lên đi, không có gì là không giải quyết được, đừng cảm lên!” Tô Thanh Thiên mỉm cười, khích lệ.

“Đừng vậy, Tiểu Thắm, cậu đã nói cậu sẽ hạnh phúc cho chúng mình xem mà!” Lâm Mễ Nhạc nắm chặt bàn tay của Bạch Thắm, giống như làm vậy có thể tiếp thêm năng lượng cho cô.

Cô ôm nhẹ hai người bạn tốt, nói: “Yên tâm đi, mình sẽ giải quyết tốt vấn đề lần này.”

Ở trong thang máy, cô cố gắng ổn định tâm tình của mình. Tới tầng cao nhất, Bạch Thắm không vào văn phòng của An Từ Thiên mà bước vào văn phòng của An Trì.

Nhìn thấy Bạch Thắm đột nhiên đến đây, An Trì hơi kinh ngạc nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ vui mừng, nói: “Bạch Thắm, cô đến rồi hả!”

“An Trì, đưa chìa khóa tù cho tôi.” Không hề nhiều lời với An Trì, cô chỉ vào ngăn tủ để tài liệu, nói.

“Chìa khóa gì?” An Trì ngần người một lúc, ngay sau đó, cười che giấu, nói: “Sao cô đột nhiên muốn lấy chìa khóa tù vậy? Ở trong đó toàn là tài liệu hết hạn, đồ vô dụng thôi, không có hay để xem đâu. Cô.....”

Bạch Thắm cắt ngang lời anh ta, bình tĩnh nói: “Nếu như anh muốn tôi và An Từ Thiên có thể giải quyết gọn gàng vấn đề đó thì hãy đưa chìa khóa cho tôi.”

An Trì do dự nhìn Bạch Thắm, động tác vô dụng, vẻ mặt rối rắm.

Bạch Thắm không có kiên nhẫn chờ đợi, chỉ vào ngăn kéo ở bên trái bàn làm việc của anh ta, nói: “Ở giữa ngăn kéo, bên trong cùng có một cái hộp nhỏ, chìa khóa ở bên trong đó, anh lấy ra hay để tự tôi lấy ra?”

An Trì nhìn thoáng qua phần giữa của ngăn kéo ở bên trái, hết sức kinh ngạc, làm sao cô biết được chìa khóa để ở chỗ này chứ?

Cô nhìn thấu sự nghi ngờ của An Trì, đáp: “Không cần quan tâm tại sao tôi lại biết chìa khóa ở chỗ nào, mặc dù tôi chưa từng mở ngăn kéo đó, nhưng tôi vẫn biết được bên trong đựng cái gì, anh không cần giấu đầu hờ đuôi nữa.”

Im lặng một lúc, An Tri không nói gì nữa, cuối cùng vẫn lấy chìa khóa ra đưa cho Bạch Thắm.

Cô mở ngăn tủ ra, lấy ra từng tập hồ sơ và túi giấy hoặc dày hoặc mỏng. Bạch Thắm mở từng cái một, đọc cẩn thận, khuôn mặt vốn không có chút huyết sắc càng thêm tái nhợt, đọc đến tờ cuối thì tay chân cô lạnh lẽo, trên người đầy mồ hôi lạnh.

Cô vô lực ngồi co quắp dưới đất, An Tri kinh hãi, định tiến lên đỡ cô đứng dậy, cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

“Còn thiếu.” Bạch Thắm nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thiếu sao? An Tri nghi ngờ, làm sao cô lại nói là thiếu chứ? Tất cả tài liệu đều ở trong đó mà!

“Trong này đều là tư liệu sau khi tôi lên cấp hai, còn thiếu tư liệu trước đó nữa!” Bạch Thắm bỗng nhiên quay đầu nhìn An Tri.

“Ồ chỗ của An Từ Thiên hả?”

An Tri phản ứng chậm một nhịp, đáp: “Hả?... Có lẽ tổng giám đốc An đã tiêu hủy chúng rồi.”

“Ha ha....” Bạch Thắm cười lạnh thành tiếng, nói: “Cho nên, từ lúc tôi đến nhà họ An, đã bị anh ta giám sát đến tận bây giờ, đúng không...”

An Từ Thiên, rốt cuộc anh coi em là cái gì chứ! Bạch Thắm vô lực gào thét trong lòng.

An Tri á khẩu, nhất thời hồi hận, yên lặng mắng mình lẩm mồm, nói lời rồi!

Bây giờ nên làm gì đây? --- Anh ta lúng túng nhìn Bạch Thắm đang vô lực ngồi dưới đất. Trong phòng làm việc đã tĩnh lặng một hồi lâu, An Tri thật muốn tông cửa xông ra ngoài, né tránh tình cảnh đầy áp lực đó.

“À... Cô Bạch, cô đứng lên trước đi, mặt đất lạnh lắm!” Anh ta chìa bàn tay ra, Hấn đưa tay ra mời, nhưng không hề tiến lên, trên người cô toát ra nỗi bi thương, khiến anh ta không nỡ đến gần, nỗi chua xót khiến anh ta không thể nhìn thẳng vào cô.

“Tôi.... Tôi đi ra ngoài rót cốc nước ấm cho cô!”

Hai, ba bước liền vọt đến trước cửa, An Tri hoàn toàn quên đi công dụng thường ngày của máy lọc nước ở trong công ty.

Vừa mở cửa ra....

“An, tổng giám đốc An!” An Tri lại bị kinh sợ một lần nữa, anh đứng đây từ lúc nào vậy?

Trong phòng, thân thể của Bạch Thắm cứng đờ, nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. An Từ Thiên không nhìn An Tri dù chỉ một cái, chỉ bất động nhìn tầm lưng cứng đờ và một đồng lớn hồ sơ ở bên cạnh tay của Bạch Thắm.

Thấy không ai để ý đến mình, An Tri liền nắm chặt cơ hội, lao vèo ra ngoài, cách hiện trường tai nạn thật xa.

An Từ Thiên muốn nhấc chân bước đến gần cô hơn, dẫu cô đứng lên.

Thắm Thắm ngoan, mặt đất lạnh lắm!

Nhưng tại sao không nhúc nhích được? An Từ Thiên cố gắng dùng sức nhưng vẫn không thể nhúc nhích.

Tiếp tục im lặng, sau khoảng một phút đồng hồ, Bạch Thắm nhút chí nhắm mắt lại, cử động thân mình, muốn đứng lên. Nhưng vì bất động trong thời gian dài, hai chân cô đã tê cứng, vô lực, gắng gượng đứng lên được một nửa, lại ngã xuống.

Thấy thế, An Từ Thiên vốn đang đứng ngây người ở cửa, liền chạy nhanh vào, vững vàng đỡ lấy cô, há miệng muốn nói lại thôi. Mới đứng dậy, Bạch Thắm nhẹ nhàng tránh khỏi đôi tay anh, không tốn chút sức nào. An Từ Thiên lập tức buông lỏng tay ra, nhưng không hề rời đi.

Tại sao muốn buông ra, tại sao phải buông ra, anh lưu luyến hơi ấm trên người cô, làm sao có thể buông đây? An Từ Thiên bất an, ảo não vì hôm nay anh không thể không chế thân thể mình.

Bạch Thắm lại ngồi xồm xuống, lặng lẽ sắp xếp lại đồng tài liệu hơi lộn xộn ở trên đất, cất hết vào trong tủ như cũ, khóa kỹ, đặt chìa khóa về chỗ cũ. Từ đầu tới cuối không hề liếc An Từ Thiên một cái.

An Từ Thiên giống như một luồng không khí đứng ở sau lưng cô, giống như không hề tồn tại.

Đóng lại, để chìa khóa vào ngăn kéo, chậm rãi rời khỏi phòng làm việc của An Tri, người phía sau vẫn đi theo, mãi cho đến lúc vào phòng làm việc của anh, Bạch Thắm thậm chí còn xoay người, cẩn thận đóng cửa lại.

“Để ở đâu?” Cô vuốt nhẹ mép cửa, cuối cùng vẫn không buông lỏng tay nắm cửa lạnh lẽo.

“Ồ chỗ này sao? Hồi tiểu học, chắc là cất ảnh ở trong nhà rồi....”

Người sau lưng vẫn lặng im như cũ.

Thấm Thấm, Thấm Thấm, không phải như vậy! An Từ Thiên há miệng nhưng vẫn không phát ra tiếng nào.

Tại sao anh muốn nói nhưng lại không nói nên lời được? Thấm Thấm, anh không nói nên lời, em đừng tức giận nữa, được không? Thấm Thấm, anh biết mình sai rồi!

Sự hoảng loạn chưa từng có khiến anh không kiểm soát được, anh dồn lực đánh vào khung cửa ở bên cạnh. -- Tiếng vang rõ ràng vẫn không khiến cô quay đầu nhìn An Từ Thiên đang vô cùng hốt hoảng, không thấy được vẻ tiêu tụy thảm hại của anh.

Lúc này, Bạch Thấm lại bình tĩnh lạ thường, không hề mất không chế hay tức giận khi biết thì ra mình luôn sống trong sự tự do nhưng đầy dối trá, đầu óc cô hỗn loạn hoặc là trống rỗng chẳng? Cô chỉ biết, bây giờ cả người cô đều tràn đầy cảm giác vô lực!

“An Từ Thiên, anh nói đi, xin anh nói một câu thôi, được không?” Sự yên lặng khiến Bạch Thấm chợt thấy bất an, cái trán tựa lên cánh cửa cứng rắn, nắm chặt tay nắm cửa.

Tại sao đã cho anh một thời gian dài như vậy, cho anh nhiều ngày như thế mà anh không hề nói được câu nào vậy? Từ đầu tới cuối hình như chỉ có mình em diễn thôi, một mình, em không cảm nhận được anh. An Từ Thiên, em thật sự vô cùng mệt mỏi....

Nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, nhỏ xuống bề mặt của tay nắm cửa mỹ lệ bằng kim loại, cô nhìn mu bàn tay tái nhợt, gầy gò của mình đã bị thấm ướt chút xíu.

Rốt cuộc, có phải chỉ có mỗi mình em đang cố gắng không? Còn anh, tại sao em không nhìn thấy sự nỗ lực của anh chứ?

“Em đã đồng ý sống cùng anh suốt đời rồi!” Cuối cùng An Từ Thiên cũng mở miệng, giọng nói khàn khàn lại vô cùng kiên định.

Thật xin lỗi, anh biết mình sai rồi, nhưng cho dù anh có làm cái gì thì em cũng không được rời xa anh, anh không cho phép! An Từ Thiên hốt hoảng trong lòng, cố gắng há miệng, cuối cùng cũng phát ra tiếng.

“Bốp!” Tiếng bập tai vang lên rõ ràng và vang dội trong phòng làm việc rộng rãi, Bạch Thấm tức giận đến run tay.

Cô không nhịn nổi, từng giọt lệ lăn dài trên má, cô xoay người lại, suốt mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào người đàn ông ở trước mặt, nói: “An Từ Thiên, anh dựa vào đâu chứ?” Giọng nói của cô run run, anh dựa vào đâu để chắc chắn rằng cho đến bây giờ em vẫn ở cùng anh suốt đời, không rời xa chứ?

Cô nhìn thẳng vào người đàn ông này, An Từ Thiên vẫn giống như cũ, không hề bị dao động, chỉ có đôi môi mím chặt lộ ra cảm xúc tồi tệ của anh. Anh không tránh né ánh mắt của Bạch Thấm, cũng không tức giận vì bị cô tát. Đôi mắt đen như mực, sâu không thấy đáy, Bạch Thấm vẫn chẳng thể nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào ở trong đó. Anh không tránh né mà đón nhận sự chất vấn của Bạch Thấm, giống như đang nói cho cô biết, dựa vào anh là An Từ Thiên, dựa vào lời em đã nói.

Cô cũng chú ý thấy, mấy ngày nay, hai má của An Từ Thiên đã hóp đi nhanh chóng, khuôn mặt anh không có chút huyết sắc cũng không có sức sống. Cô đề nén nỗi xót xa đang nảy sinh theo bản năng ở trong lòng, cả người anh nhếch nhác nhìn mình, nhưng vẻ mặt lại không thay đổi.

Cô không đau lòng, thật sự không đau lòng!

Không đau, thật sự không đau! Thấm Thấm của anh vậy mà đã suy yếu và không còn hơi sức rồi. Quả nhiên anh vẫn không chăm sóc tốt cho cô! Thật xin lỗi, anh đã không chăm sóc tốt cho em.

“Ha ha....” Bạch Thấm vô lực cúi đầu, cười lạnh thành tiếng, cố gắng nắm chặt bàn tay đang run rẩy của mình.

“Quả nhiên, là em đã hy vọng quá xa vời....”

Còn ngậy người ở trong này làm gì nữa, cô lại vịn tay nắm cửa lạnh lẽo, nước mắt trên mặt còn chưa khô, tất cả đều dính vào lòng bàn tay, nhưng lại mang theo hơi ấm mỏng manh.

“An Từ Thiên, chúng ta nên tách ra một thời gian để cả hai đều bình tĩnh đi.”

Hoặc là, chúng ta cứ như vậy đi.....Có lẽ, tách ra.... ..

Nghe thấy câu này, An Từ Thiên vốn đang lúng túng lại càng thêm hoảng loạn, ôm cổ Bạch Thấm, vững vàng giam cầm cô, không để cho cô động đậy được.

“Thật xin lỗi, Thấm Thấm! Thấm Thấm, đừng đi, không cho phép em rời khỏi anh!”

Bị anh ôm chặt vào lòng, Bạch Thấm không thể nhúc nhích, đành quát khẽ: “Buông tay!”

“Thấm Thấm, thật xin lỗi, anh sai lầm rồi, em đừng đi, được không? Em đã nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh mà!” An Từ Thiên sống chết không chịu buông

tay, vội vàng nói.

Giờ phút này, Bạch Thắm lại tỉnh táo khác thường, lạnh lùng chế nhạo: “An Từ Thiên, anh có yêu em không? _ Anh biết tình yêu là gì không? Anh yêu em sao?” Đến cuối cùng, giọng nói của cô hơi bén nhọn, ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhếch nhác của anh, cảm nhận được anh đang dần dần buông lỏng sức tay.

Cô gỡ bàn tay đặt ở trên người mình ra, An Từ Thiên, ngay cả vấn đề đó anh cũng không trả lời được, vậy thì dựa vào đâu mà anh luôn miệng nói muốn em vĩnh viễn ở bên anh chứ.

Cuối cùng Bạch Thắm cũng rời đi, bỏ lại An Từ Thiên ngơ ngác, bất lực nhìn theo bóng lưng cô.

Anh nhớ rõ, trước khi mười tám tuổi, Thắm Thắm đã rất nhiều lần quyết tuyệt rời đi như hôm nay, thậm chí còn quả quyết, vô tình hơn hôm nay. Hiện tại, anh không thể đè nén cơn đau lòng xuống được, nỗi tuyệt vọng mơ hồ nhanh chóng khuếch tán trong lòng. Chúng ta đã nói ở bên nhau suốt đời mà, tại sao em lại rời đi? Đứng như thế có được không, về sau anh sẽ nghe theo em, cũng không dám đối lừa em chuyện gì nữa....Em trở lại đi, Thắm Thắm!

Toàn thân bắt đầu co rút đau đớn, thế nhưng anh không muốn đè nén cơn đau ấy, tê liệt ngã xuống sàn nhà lạnh như băng. Thắm thắm, đau quá, em quay lại ôm anh một cái thôi, được không?

An Từ Thiên, anh dựa vào cái gì chứ?

Anh chỉ dựa vào tình yêu của anh thôi.... Vậy thì, Bạch Thắm, em dựa vào đâu mà vô tình xoay người rời đi thậm chí còn không quay đầu liếc mắt một cái chứ?

Rốt cuộc là vì cái gì.... Yêu ư?

Có lẽ nó đang nằm ở chỗ nào đó trong cơ thể anh, Thắm Thắm, em quay lại đi, quay lại lấy ra giúp anh có được không? Nó ở nơi đó, cắn anh đau quá.

Không, không được! Em không được đi, không được rời đi!

Giữa dựa đứng dậy, An Từ Thiên đẩy người trong văn phòng ra, không quan tâm đến sự ngăn trở của người bên cạnh, lao đảo chạy vào thang máy, cố gắng đuổi theo Bạch Thắm đã sớm rời đi.

Trên đường phố náo nhiệt, đông nghịt người, xe cộ và dòng người đi lại như mắc cửi, lần đầu tiên An Từ Thiên dám chen chúc trong đám người, hoảng loạn tìm kiếm mà không có chút manh mối nào.

“Thắm Thắm, Thắm Thắm....” Có lẽ, cô sẽ xuất hiện ở ngay trước mặt anh, cười cười hiện lên má lúm đồng tiền, từ từ ôm ấp lấy anh, nói: “Em biết Từ Thiên không bỏ được em, sẽ đi tìm em mà.”

Thật ấm ỹ, thật ồn ào! Vì sao các người đều nhìn tôi như vậy, thân thể đau đớn khiến tầm mắt An Từ Thiên mơ hồ, không thể thấy rõ xung quanh, nhưng anh vẫn cảm nhận được tầm mắt mãnh liệt ở xung quanh.

Anh giống như nghe thấy những tiếng hô sợ hãi, hình như trong trí nhớ cũng có không ít cảnh tượng như thế, anh đang chen lấn trong đám người ra sức chạy về phía trước. Đám người kia đang vây quanh Thắm Thắm của anh, hại anh chẳng nhìn thấy gì, cũng chẳng làm được gì!

Đây là thế nào chứ? Lần đầu tiên người lạnh nhạt như anh đã quan tâm tới tình hình xung quanh, tầm mắt càng lúc càng mơ hồ, Thắm Thắm, em ở đâu? Thắm Thắm...

“A, xe!” Người xung quanh tròn to mắt thét chói tai!

Một tiếng phanh gấp chói tai giống như đã từng quen thuộc....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: CHƯƠNG 48

Editor: Mashiro Tuyết

Beta: Maybe

Nhà lớn nhà họ An gia, trong thư phòng An lão gia:

“Lão gia, thì ra thiếu phu nhân thật sự không chết!” An Hồng mang về mặt phức tạp báo cáo kết quả điều tra mới nhất cho chủ nhân của mình.

“Nói mau, chuyện gì xảy ra?”

“Người đàn ông kia thật sự là tình nhân của thiếu phụ nhân.”

“Tình nhân?”

“Vâng!” Thanh âm này bao hàm cay đắng cùng không đành lòng.

“An Hồng, nói mau cuối cùng là cậu tra ra cái gì?” Trong thư phòng, An Xế Cảnh gấp gấp hỏi.

“Dạ, lão gia. Lúc trước, thiếu phụ nhân mang theo tiểu thiếu gia đi du lịch kỳ thật đều là âm mưu, tình nhân của cô ta —— Tôn Duệ Viễn đã sớm ở biệt thự. Trận hỏa hoạn này vốn là kế thoát thân của thiếu phụ nhân, căn bản không phải tai nạn. Thiếu phụ nhân thừa dịp tiểu thiếu gia ra ngoài lấy cớ ở lại biệt thự bày ra trận hỏa hoạn này còn ở lại bên trong giả chết, xác chết tìm được bên trong là xác chết bị mất của một bệnh viện đa khoa ở đó. Sau khi hỏa hoạn diễn ra, thiếu phụ nhân đã được Tôn Duệ Viễn dùng thân phận giả đã sớm chuẩn bị trước đó mang ra nước ngoài, hiện tại hai người họ đã ở nước M lấy được thẻ xanh định cư ở đó rồi.”

Trong căn phòng mờ tối nhất thời vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của An Xế Cảnh.

“Bộp!” An lão gia hung hăng đập xuống bàn, tiếp theo là thanh âm đồ vật bị hất xuống đất, một hồi vang động cả căn phòng.

Hai người không phát hiện, bên ngoài cửa phòng đang đóng chặt, có một thiếu niên đang đứng, sắc mặt tái nhợt yên tĩnh nghe tiếng nói chuyện bên trong.

“Viên Tú Vân.” An Xế Cảnh rống giận, người phụ nữ tuyệt tình này, vì tư tình mà nhẫn tâm lợi dụng con của mình như vậy.

“Mất ta bị mù rồi sao? Vậy mà lại chọn một đứa con dâu độc ác như vậy! Từ Thiên là con ruột của cô ta cơ mà, bây giờ bị cô ta hại thành bộ dạng này! Cô ta đến cùng có còn lương tâm hay không? Vì người đàn ông kia mà đến cả con ruột cũng không cần!”

“Ai mà nghĩ tới xuất thân là tiểu thư danh môn mà lại làm ra chuyện như vậy chứ! Lão gia đừng tức giận làm hại thân thể, nhà họ An vẫn cần lão gia chống đỡ đó!” Quân gia cũng vô cùng tức giận, nhưng vẫn còn một phần lý trí.

“Hừ! Lương tâm của người đàn bà kia đã bị chó ăn rồi! Vậy mà vì một người đàn ông mà vứt bỏ con mình!”

“Tìm! Tìm cho ta!” Không để ý đến lời khuyên của quân gia, An lão gia hung hăng đập bàn: “Nhanh phái người đi tìm. Tiệp nhân này, cô ta cho rằng làm ra chuyện như vậy mà có thể sống thoải mái được sao! Tôi muốn cô quỳ trước mặt con trai tôi nhận tội!”

“Không được để cho người khác biết được việc này, phái thêm người bí mật đi tìm! Người đàn ông kia cũng không thể buông tha!”

“Dạ, tôi đã phái người lặng lẽ đi tìm hành tung của bọn họ rồi! Tuyệt đối sẽ không để lộ tin tức.” Nhưng hiệu suất không thể bằng công khai tìm kiếm được, An Hồng lặng lẽ bỏ thêm một câu trong lòng, nếu anh ta nói ra sẽ chỉ khiến An Xế Cảnh thêm buồn phiền và tức giận mà thôi.

Hai người thương nghị xong, An Hồng ra khỏi thư phòng, đi qua hành lang yên tĩnh, xuống cầu thang đi tới phòng khách.

Đêm đó, An Từ Thiên bỗng dưng phát bệnh, tình huống rất nghiêm trọng, An gia lại một phen huyên náo, một đêm này ông cụ nhà họ An tưởng chừng già đi mấy tuổi.

An Từ Thiên nằm viện 3 ngày liền có thể về nhà. Mà bác sĩ chuẩn đoán là do kích thích quá độ dẫn đến phát bệnh, bệnh tình có khả năng sẽ nghiêm trọng hơn.

Quả nhiên, sau đó An Từ Thiên mặc dù thân thể hồi phục nhưng bệnh tình vốn đã có chút chuyển biến tốt lại trở lại tình trạng ban đầu thậm chí còn nặng hơn, An Xế Cảnh phiền não không thôi, cũng không có biện pháp gì cả.

Trong sân yên tĩnh, ánh nắng mát mẻ, một bé gái ăn mặc đáng yêu ngồi trên chiếc xích đu ao ước đã lâu đưa một hồi.

“A, thật nhàm chán...” Bé gái ngẩng đầu thở dài một hơi, nhìn nữ giúp việc cung kính đứng sau lưng: “Anh Từ Thiên vẫn chưa về sao?”

“Cô Bạch, đúng năm giờ tiểu thiếu gia sẽ về đến nhà, bây giờ là 4 giờ 5 phút, còn 55 phút nữa tiểu thiếu gia sẽ về đến nhà.” Nữ giúp việc cung kính đáp.

“Còn gần một giờ sao...” Lại thấp giọng thở dài một hơi, từ trên xích đu nhảy xuống, uể oải đi về nhà.

Kể từ lần phát bệnh trước, sau khi về nhà anh Từ Thiên vốn thích nói chuyện với cô giờ lại ít nói chuyện với cô, ở đây càng nhàm chán.

“Bạch tiểu thư, cẩn thận!” Khăn trương nhìn bé gái nhảy xuống từ trên xích đu, nữ giúp việc vội vàng tiến lên đỡ.

“Cô không cần đỡ, tôi có thể đi, tôi muốn trở về!” Không thèm nhìn nữ giúp việc bên cạnh, cô rút tay ra.

“Cô Bạch, cô muốn về nhà?” Nữ giúp việc kinh hãi, mở to mắt nhìn bé gái trước mặt.

“Bây giờ tôi phải về phòng. Về nhà, tôi cũng muốn về nhà nha!” Bé gái nói xong vành mắt liền đỏ lên, mím môi, tăng nhanh bước chân trở về, không thể khóc, không thể khóc!

Anh Từ Thiên cũng không để ý đến mình, mình còn ở đây cùng anh ấy làm gì nhỉ? Anh ấy không phải xuất viện rồi sao, bệnh rõ ràng đã tốt lên rồi mà?

Mình muốn về nhà!

Không có hình tượng nằm trên giường, thời điểm lần thứ ba đếm tới 289 cái rẽ cây, lại một hồi lẫn lộn.

Thời điểm bé gái nhú mày không thể nhìn được nữa, tiếng gõ cửa vang lên: “Cô Bạch, tiểu thiếu gia đã trở về, xe đã tiến vào sân.”

Bé gái kích động đứng lên, sửa lại váy thật tốt, chạy xuống lầu, chờ người vừa vặn vào cửa, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng hồng cùng hai mắt hưng phấn của bé gái nhìn mình.

Theo bản năng đi nghiêng sang bên cạnh một bước, thân hình thiếu niên giật giật nhìn bé gái trước mặt kịp thời dừng lại, cứng ngắc cười: “Thấm Thấm”

Tâm tình vốn hưng phấn trong nháy mắt cứng đờ, Tiểu Bạch Thấm không biết phải phản ứng như thế nào, lui về sau hai bước, rụt rè ngẩng đầu nhìn anh Từ Thiên trước mặt, do dự một chút liền cười: “Anh Từ Thiên, anh đã về rồi! Em đợi anh lâu lắm rồi.”

Thấy bé gái lui về phía sau vài bước, anh có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì: “Đợi bao lâu?”

Thuận theo bước chân anh, cô đi phía sau anh một khoảng cách không xa không gần, tuy rằng cô còn nhỏ, nhưng tính tình cũng rất miễn cảm, biết rõ người trước mặt rất không thích tiếp xúc quá thân mật với người khác.

“Em ra ngoài chơi thuận tiện chờ anh trở lại.”

An Từ Thiên ngồi xuống vị trí của anh, mà cô lại ngoan ngoãn đứng ở trước mặt hắn.

Thấy cô có chút khiếp đảm đứng im, cũng không ngồi xuống, An Từ Thiên bỗng nhiên nổi giận, nghiêm mặt: “Ngồi xuống!” Thanh âm lạnh lùng cũng không thể làm Bạch Thấm tám tuổi tiếp thu tốt.

Bị dọa sợ, Bạch Thấm liền đỏ vành mắt, nghe lời ngồi xuống đối diện anh, cúi đầu, tay phải bắt an nắm chặt tay trái.

Bộ dáng này rơi vào mắt An Từ Thiên, anh nhú mày càng sâu: “Chờ tôi làm cái gì?”

Anh nhớ rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Thấm không phải như thế này, khi đó cho dù bị đụng vào đầu cô vẫn cười nói không đau.

Tại sao cô càng ngày càng nhất gan rồi? Nụ cười của cô cùng tính cách hoạt bát sao cũng biến mất rồi?

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn An Từ Thiên, lập tức nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, mặc dù chỉ là một thiếu niên 13 tuổi nhưng ánh mắt anh cũng không hề trong suốt mà là sắc bén đen như mực, sâu không thấy đáy.

Lại vội vã cúi đầu, do dự một chút, vẫn là lấy dũng khí nói: “Em muốn về nhà!”

Cứng rắn chống lại cái nhìn chăm chú của anh: “Ba mẹ đã hai tháng không đến thăm em, em muốn về nhà!”

Đôi mắt ẩm ướt, nước mắt đều sắp rơi xuống.

Bạch Thấm bé nhỏ thật sự không hiểu, tại sao từ khi biết anh Từ Thiên sau khi bị ba mẹ đưa đến đây. Bọn họ nói anh Từ Thiên bị bệnh, nếu như cô ở bên cạnh anh thì anh sẽ khỏe lại. Cô hỏi ba mẹ tại sao cô ở cùng anh thì anh sẽ khỏe lại nhanh hơn, bọn họ nói bởi vì anh Từ Thiên rất thích cô, có người mình thích ở bên cạnh sẽ khỏe lại nhanh hơn!

Được rồi, cô rất vui vẻ, đến ở cùng anh Từ Thiên, nhưng anh Từ Thiên thật sự thích cô sao? Tuy rằng có lúc anh sẽ nói mấy câu, có lúc cũng sẽ ôm cô một chút, nhưng phần lớn thời gian anh đều không để ý đến cô, thậm chí khi cô nhào vào ngực anh anh còn dùng sức đẩy cô ra, cô ngã xuống đất rất đau...

Cô nghe những người hầu trong nhà anh Từ Thiên nói anh mắc bệnh tự bế, nhưng bệnh tự bế là gì?

Cô chạy đi hỏi anh Từ Thiên: “Anh Từ Thiên, các cô ấy nói anh mắc bệnh tự bế, bệnh tự bế là gì vậy?”

Anh Từ Thiên nhìn cô nhưng không trả lời.

Chuyện này bị ông cụ nhà họ An nghe được, cô không thể quên lúc đó ông ấy tức giận cỡ nào, ông trừng cô thật giống như muốn ăn cô luôn vậy, cô bị dọa sợ đến phát khóc.

Buổi tối hôm đó, cô gặp ác mộng lên cơn sốt, sau đó mẹ liền đến thăm cô, dặn cô phải ngoan, không được chọc ông cụ tức giận, cũng không được nói lung tung trước mặt anh Từ Thiên. Mẹ cũng không hỏi cô một chút có chỗ nào không thoải mái hay không, cũng không mang bánh hoa quả cô thích ăn đến.

Cô thật khó chịu, cô rất muốn về nhà!

Sau đó cô cũng không nhìn thấy hai người hầu kia nữa.

Ba mẹ cũng không thương mình giống trước đây nữa. Lúc vừa đến nhà anh Từ Thiên, mỗi cuối tuần mẹ sẽ đến thăm cô, thậm chí còn mang cô ra ngoài chơi. Sau đó từ từ biến thành nửa tháng tới thăm cô một lần, rồi một tháng một lần... Sau đó thời gian mẹ tới thăm cô càng ngày càng ngắn, hiện tại đã hai tháng không tới thăm cô rồi.

Nghĩ tới đây, vốn dĩ có chút sợ An Từ Thiên giận, Bạch Thắm không nhịn được khóc òa lên: “Oa... a... Anh Từ Thiên, tại sao mẹ không đến thăm em? Không phải nói anh Từ Thiên khỏi bệnh em có thể về nhà sao? Anh Từ Thiên anh rõ ràng không có bệnh mà! Oa...”

Nhìn Bạch Thắm bỗng nhiên khóc lớn An Từ Thiên có chút luống cuống, tới nhà họ An một năm, từ trước đến nay Bạch Thắm đều ngoan ngoãn đáng yêu, cho dù tâm tình không tốt cũng chỉ cần dụ dỗ một hồi liền vui vẻ.

Hiện tại khóc thành như vậy, làm sao bây giờ? An Từ Thiên không hề có kinh nghiệm cũng luống cuống tay chân.

Giằng co một lúc, An Từ Thiên đứng dậy kéo Bạch Thắm đến trước mặt mình, dùng ngón tay khô ráo lau sạch khuôn mặt sẫm bị nước mắt làm ướt của cô, tay anh cũng bị nước mắt của cô làm ướt.

“Có phải bọn họ không cần em nữa hay không... Nên mới ném em tới đây? Hức...” Bạch Thắm khóc nức lên: “Anh Từ Thiên, ba mẹ của em không cần em nữa, hức... Bọn họ không cần em nữa... Oa...” Cơ thể nhỏ bé càng nghĩ càng hoảng loạn, càng nghĩ càng thương tâm.

Vốn dĩ là còn chịu đựng, không chê bản mà an ủi Bạch Thắm, nghe được câu nói của cô, trong nháy mắt sắc mặt An Từ Thiên, lập tức đẩy Bạch Thắm đang khóc thương tâm trước mặt ra.

Ba mẹ của em không cần em nữa!

Bọn họ không cần em nữa...

Hai câu này giống như ma chú, lặp đi lặp lại liên tục trong đầu An Từ Thiên, bọn họ không cần mình nữa! Không phải bà ấy chết rồi, mà là mình bị bỏ rơi!

Mình bị bỏ rơi..

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, mọi người đừng đau lòng, mỗ không ngược, chương này là nhớ lại quá khứ, có thể coi như ngoại truyện, cũng có thể xem như An Từ Thiên đang nằm mơ. . . . .

Đội nôi bò đi~~

Maybe: *đập bàn* bà là mẹ kế có đúng không? sao lại bắt nạt bé Thiên nhà chúng ta như vậy cơ chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 49

Thiếu phu nhân thừa dịp tiểu thiếu gia đi ra ngoài mượn cớ ở lại tính kế gây nên một trận hoả hoạn trong biệt thự rồi giả ngất.

Vì một người đàn ông mà không cần con trai của chính mình!

Vì một người đàn ông thậm chí còn không biết tên mà vứt bỏ con trai con gái của mình!

An Từ Thiên tựa như trở lại cái đêm ấy, cậu đứng ở ngoài thư phòng nghe thấy ông nội gầm thét than thở trách cứ với quân gia An Hồng!

Hoá ra, cậu thương tâm tội lỗi lâu như vậy nhưng tất cả đều là sai lầm! Mẹ của cậu, người mẹ dịu dàng xinh đẹp đó, không phải bởi vì mình mà bị trận lửa lớn năm đó thiêu chết! Mà bà chỉ lợi dụng mình để đào tẩu ra khỏi ngục giam, thoát khỏi gánh nặng chính là anh để theo đuổi hạnh phúc của chính mình!

Hoá ra, cậu chỉ là một người không quan trọng, là một phiên toái mà thôi, cho nên cuối cùng vẫn bị vứt bỏ tàn nhẫn!

Hoá ra cậu chỉ là người bị vứt bỏ!

An Từ Thiên lằm vào giữa tâm ma của mình, toàn thân đều phát ra mồ hôi lạnh, bắt đầu không ngừng run rẩy.

Bạch Thấm bị đẩy ngã xuống đất, đầu đụng phải góc ghế sa lon, tuy rằng ghế được bọc lớp vỏ mềm mại nhưng bên trong vẫn còn rất cứng, hơn nữa lực đẩy của An Từ Thiên cũng lớn. Sau đó không tránh khỏi bị một vết thương lớn, chờ trận hoa mắt kia qua, Bạch Thấm khó khăn ngồi dậy, mở mắt ra thấy trước mắt chính là một màn này: “A! Anh Từ Thiên!”

Mãi cho đến khi nghe tiếng kêu sợ hãi của bé, người giúp việc chạy tới, mọi người cuống quýt chế ngự hành động điên cuồng vì phát bệnh của An Từ Thiên rồi đưa bệnh viện.

Mà bên Bạch Thấm ngồi dưới đất cũng bởi vì bị người khinh thường cộng thêm kinh sợ mà té xỉu trên đất không người để ý đến.

Bạch Thấm tỉnh lại sau ác mộng, đầu đầy mồ hôi thét lên từ trong cơn hôn mê.

“Tiểu Thấm, Tiểu Thấm, mẹ ở đây, Tiểu Thấm không cần phải sợ!” Một đôi tay ấm áp giữ chặt Bạch Thấm, ôm bé vào lòng nhẹ giọng an ủi.

Hai tay quờ lung tung dừng lại, cảm nhận được cái ôm ấm áp của mẹ, cuối cùng Bạch Thấm buông lỏng thần kinh, lớn tiếng khóc ra: “Oa a... Mẹ, con sợ! Mẹ, sao mẹ mãi tới thăm Tiểu Thấm!”

Dáng vẻ lúc An Từ Thiên phát bệnh là tình cảnh kinh khủng nhất mà trong cuộc sống tám năm ngắn ngủi tiểu Bạch Thấm đã gặp.

Gương mặt tái nhợt giống như ma cà rồng vậy, gân xanh lộ rõ trên khuôn mặt biến dạng gần như vặn vẹo, cả người bày ra một tư thái quỷ dị, không ngừng co quắp. Cô bé nhìn thấy cậu dùng tay không ngừng gõ đầu mình, có chỗ bị đánh vài cái bầm đen một mảnh, thậm chí còn lấy đầu đụng bàn trà, may mắn người làm đến đúng lúc kịp thời ngăn lại. Còn nhìn thấy khóa miệng chảy ra tia máu đỏ tươi, đây là lần đầu tiên bé nhìn thấy máu chảy xuống từ người sống!

Nhưng mà điều làm cô bé sợ hãi nhất khiến bé bị ác mộng lại là ánh mắt của cậu, ánh mắt bình thường bình tĩnh không gợn sóng sớm biến thành cuồng phong như mặt biển bão táp đêm giông, ưu tư sâu đậm trong mắt cậu nhiều năm sau Bạch Thấm nhớ lại mới hiểu được là cực khổ gãy dựa cùng nồng đậm tuyệt vọng.

Nhưng lúc này Bạch Thấm chỉ biết ở trong ngực mẹ lớn tiếng khóc để phát tiết nội tâm cô đơn và sợ hãi của cô bé!

“Tiểu Thấm ngoan, Tiểu Thấm đừng khóc nữa, mẹ ở đây rồi, cần phải sợ, mẹ ở đây mà.” Không tra lời tại soa không đến gặp cô bé, mẹ Bạch chỉ vỗ lưng bé, giọng ôn tồn an ủi.

“Mẹ chúng ta về nhà, về nhà được chứ?” Khóc trong lòng mẹ đến khi mệt, tâm tình cũng tạm thời thả lỏng, tiểu Bạch Thấm không khóc nữa chỉ dùng ánh mắt sưng đỏ thút thút muốn mẹ đưa cô bé về nhà: “Con muốn về nhà, con không muốn ngủ ở nơi này nữa, anh Từ Thiên không thích con, An gia gia cũng không thích con, bọn họ đều không thích con!”

Tuy cô bé còn nhỏ tuổi dốt nát vô tri, nhưng có cảm xúc tinh tế mẫn cảm, ít nhất bé vẫn thấy mình không được người khác thích.

“Tiểu Thấm ngoan, bây giờ Tiểu Thấm bị bệnh phải nằm viện nha, hơn nữa anh Từ Thiên cũng ở bệnh viện này, chờ anh Từ Thiên hết bệnh rồi, mẹ đưa Tiểu Thấm về nhà, đây là chuyện hai chúng ta đã nói xong rồi không phải sao?”

“Nhưng mà...” Nhưng anh Từ Thiên căn bản không có bệnh mà, lại nghĩ đến mẹ nói anh Từ Thiên cũng đang ở bệnh viện, Bạch Thấm vẫn có lời muốn nói ra nhưng không.

“Chính vì mây đòi phải về nhà mới làm cho Từ Thiên phát bệnh nghiêm trọng như thế!” Cánh cửa bỗng nhiên bị mở ra, giọng An Từ Nguyệt lạnh lùng vang lên trong phòng bệnh làm Bạch Thấm sợ tới mức co rụt lại trong ngực mẹ.

Vắt và đánh bạo đưa đầu ra nhìn, thì đụng phải đôi mắt lạnh như băng đầy tức giận, vốn tiểu Bạch Thấm bị kinh sợ nước mắt lại chảy ra: “Oa... Người xấu, tất cả đều là người xấu, con phải về nhà! Mẹ, con phải về nhà!”

Mẹ Bạch đành phải an ủi bé: “Ng ngoan, Tiểu Thấm, con hết bệnh rồi trở về nhà, trước tiên về nhà, Tiểu Thấm ngoan, đừng khóc!”

“Đừng hòng!” Lúc đó An Từ Nguyệt cũng chỉ là mười lăm tuổi, cho dù luôn xử sự lão luyện đến mấy nhưng thấy em trai thương yêu gặp chuyện không may cũng rất bình tĩnh, tức giận la hét: “Tao cho mày biết, em tao không bình phục thì Bạch Thấm mày cũng không được đâu hết! Từ Thiên nếu xảy ra chút vấn đề gì, công ty Bạch gia các người cũng không tồn tại được đâu!”

Mẹ Bạch vỗ lưng Bạch Thấm tay run lên cái, biểu tình cứng lại: “An tiểu thư yên tâm đi, Tiểu Thấm còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, tôi đồ dành lát là được rồi, con bé sẽ ngoan ngoãn ở lại An gia!” rồi miễn cưỡng mỉm cười.

An Từ Nguyệt mắt lạnh nhìn xuống: “Có thể xuống giường rồi mau đến trông nom Từ Thiên, hừ!” Hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người rời .

Mẹ Bạch cười khổ dừng động tác trên tay lại, đau lòng nhìn con gái trong ngực. Cũng không biết là đang lo lắng cho công ty mà chồng bà coi trọng có xảy ra sự cố gì hay là thương tâm cho vận mệnh con gái không thể bởi bạn cạnh mình

Thật vất vả lắm mới làm nguôi đi phiền não của con gái, dẫn bé ngoan tới phòng bệnh của An Từ Thiên. Nhìn đến sắc mặt An Từ Thiên còn ngủ mê man vẫn tái nhợt như cũ, tiểu Bạch Thấm dù gì cũng chịu lại gần chút nữa, chỉ đứng bên sofa trong phòng bệnh, về mặt sợ hãi, thân hình cứng ngắc.

Mẹ Bạch không biết làm sao, suy nghĩ một chút dù sao lúc này An Từ Thiên cũng chưa tỉnh dậy, con gái không có ở trước giường cũng không sao

Đang lúc giăng co, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, người bước vào là An lão gia, nhìn quanh chút bên trong, ánh mắt lướt qua mẹ con Bạch Thắm, tiểu Bạch Thắm bị ánh mắt lạnh lùng đảo qua, lúc ấy thân hình liền hơi phát run lên.

Cô bé sợ, sợ mỗi một người ở n gia, An lão gia, An Từ Nguyệt, tại ngay cả An Từ Thiên đều làm bé e ngại mà không dám đến gần .

An lão gia mở miệng, đối với sự ân cần thăm hỏi của mẹ Bạch cũng chỉ dùng ánh mắt tỏ ý mà thôi, bên trong phòng bệnh mảnh lạnh im cùng khí bức bách.

Đến trước giường An Từ Thiên, cẩn thận quan sát cháu yêu một chút, An lão gia mới mở miệng: “Bạch phu nhân ra cửa đã lâu, chắc hẳn Bạch tiên sinh cũng đã lo lắng.”

Mẹ Bạch vội vàng cúi đầu đáp: “Vâng, vốn tôi cũng muốn từ biệt An lão gia, sau đó trở về.”

Thấy mẹ nói phải đi, tiểu cô nương nóng nảy, không đoái hoài tới sự sợ hãi An lão gia: “Mẹ, con cũng muốn về nhà!” Về nhà, hôm nay Bạch Thắm nói hai chữ này là nhiều nhất, tiến lên nắm chặt góc áo mẹ, núp sau lưng mẹ.

Mẹ Bạch biến sắc, áy náy gật đầu với An lão gia, sau đó xoay người, ôm ái mà không mất lực đỡ bàn tay bé nhỏ của con gái xuống: “Tiểu Thắm ngoan, bố con vẫn chờ mẹ trở về nấu cơm đấy. Con ở trong này với Từ Thiên nhé, mẹ về trước, ngày mai mẹ lại đến thăm con !”

Bạch Thắm liều mạng nắm chặt bàn tay trống không, mím miệng thật chặt, nhìn mẹ mình, không một tiếng cầu khẩn, không một tiếng thút thít.

Mẹ Bạch không đành lòng, tâm tư có chút dao động, lại xoay người vừa vận đôi diện với ánh mắt lạnh lẽo của An lão gia.

“Bạch phu nhân mỗi ngày làm lưng vất vả lại lo chuyện nhà là mệt nhọc, nghe Bạch gia rất nhanh có con trai, đến lúc đó rượu đầy tháng tiểu thiếu gia lão gia chúng tôi nhất định tặng hậu lễ !” An Hồng bên cạnh An lão gia từ mặt tràn đầy ý cười, mở miệng .

Theo bản năng xoa bụng còn chưa nổi , mẹ Bạch ôn nhu nở nụ cười: “Cám ơn An lão gia cổ vũ!” Đứa cũng chưa sinh ra,nhưng An lão gia lại muốn tặng quà trước mặt mọi người, Bạch gia thụ sủng nhược kinh.

An lão gia mở miệng: “Như vậy thì Bạch phu nhân không chịu nổi mệt nhọc, cũng không cần bận ba quá độ. Bạch Thắm ở An gia nhất định kém hơn so với ở Bạch gia, nhưng bà cũng biết Từ Thiên coi trọng con bé như vậy làm sao có thể khiến bé chịu ủy khuất!” Con bé cứ đưa cho An gia chúng ta , nhất định so với ở Bạch gia các người đại phú đại quý!

“Vâng, Tiểu Thắm được An lão gia tự tay bồi dưỡng lớn lên, chúng tôi làm cha mẹ tự nhiên sẽ không lo lắng, chồng của tôi cũng đã nói qua mấy lần. An lão gia yên tâm đi!” Mẹ Bạch cúi đầu nhún nhường như cũ.

Bạch Thắm lơ mơ nghe, cho dù không nghe ra toàn bộ ý tứ nhưng ít nhất cô bé cũng nghe hiểu trong bụng mẹ có em trai , còn mình phải ở An gia thật lâu thật lâu!

Vốn khuôn mặt nhợt tái nhợt lại càng như có chút máu, toàn thân phát lạnh, mở to mắt nhìn người mẹ ôn nhu trước sau như một, há miệng lại nhưng không phát ra thanh âm nào, nước mắt từng giọt lớn chảy xuống.

Mẹ Bạch bước ra khỏi cánh cửa nhìn được quay đầu nhìn đứng con gái đứng ngẩn người, có chút sững sờ.

Lúc này Bạch Thắm vẫn nghe được rành mạch, An lão gia : “Bạch phu nhân trở về chuyển lời với Bạch tiên sinh, công ty Bạch gia ngày sau nhất định tiền đồ vô lượng!”

Mẹ Bạch khuôn mặt hơi động, quay đầu quyết đoán rời đi.

Cho dù ba người đứng, một người nằm, trong phòng bệnh vẫn an tĩnh không một âm thanh gì.

“Tiểu thiếu gia, cậu tỉnh rồi!” giọng An Hồng vui sướng gọi tỉnh An lão gia vẫn đặt uy áp trên người Bạch Thắm.

Vội vàng nhìn cháu của mình, An Từ Thiên không có có phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm cánh cửa mẹ Bạch vừa rời đi.

“Từ Thiên cháu thấy trong người thế nào, có chỗ nào khó chịu không?” An lão gia lúc này mới có chút giống ông lão bình thường, diễn tả sự quan tâm bằng lời nói.

An Từ Thiên quay đầu, ánh mắt dời đến người Bạch Thắm cách giường bệnh không bao xa. Cũng không để ý tới ông nội mình, chỉ để ý đến cô bé.

Em cũng bị từ bỏ rồi, em thấy đó, em cũng bị từ bỏ rồi! Trong lòng hiểu sao lại có niềm sung sướng vô hình, thật tốt, về sau em còn cười ngọt ngào như vậy được sao? Em xem, mẹ em cũng bỏ em tuyệt tình như vậy, bà ấy không cần em!

Phía dưới chăn trắng tinh, hai tay nắm thành quyền từ từ buông ra, An Từ Thiên nhìn Bạch Thắm còn yên lặng rơi nước mắt, bỗng nhiên nở một nụ cười yếu ớt: “Lại đây.” Giọng bởi vì vừa mới tỉnh lại, giọng nói vì thiếu nước mà khàn khàn.

Lúc này ánh mắt người trong phòng bệnh đều tập trung người cô bé, khuôn mặt tái nhợt của Bạch Thắm bây giờ cùng An Tử Thiên tương xứng, bé đứng lẳng lẳng không hề nhúc nhích.

Khuôn mặt An lão gia trầm xuống, chuẩn bị há mồm ra lệnh, An Tử Thiên rớt cuộc lại lên tiếng, tay từ trong chăn xuất ra, hướng Bạch Thắm giang tay ra: “Thắm Thắm, lại đây!” Giọng nói hơi cao lên, lại mang chút áp bức chí khí không rõ lắm.

Thân hình Bạch Thắm chấn động, chặt vật bước chân lên, đi lại, An Tử Thiên chính xác bắt được bàn tay bé còn có chút run rẩy, thật lạnh quá!

Vậy em có chết lòng không? Bị cha mẹ vứt bỏ, em cũng thật đáng thương!

An Tử Thiên cười khó hiểu, thậm chí cười ra tiếng, cũng để ý đến hai người An lão gia kinh ngạc mở to hai mắt mà nhìn. Chỉ cảm lấy tay bé lạnh như băng của Bạch Thắm, cẩn thận ngấm mặt mũi tái nhợt của bé, tự mình cười.

Nhìn xem, tôi không phải cũng cô đơn, em cũng cô đơn như vậy! Em làm bạn cùng, tôi cũng sẽ luôn bên em, chúng ta nên ở chung với nhau như thế!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 50

Chúng ta phải ở bên nhau! Chúng ta phải ở bên nhau mới đúng! Tại sao em lại muốn rời đi? Thắm Thắm, tại sao em lại muốn rời đi?

Không phải đã nói cả đời đều ở bên cạnh anh hay sao? Tại sao hiện tại ngay cả em cũng muốn vứt bỏ anh? Sao lại vứt bỏ anh?

Không được, em không được đi, em không được rời xa anh!

Không được...

“Từ Thiên, sẽ không, em sẽ không rời xa anh, làm sao em có thể vứt bỏ anh được cơ chứ!” Bên tai anh vang lên giọng nói tràn ngập sự lo lắng của Bạch Thắm, cảm xúc ám áp từ trên trán truyền đến cơ thể anh.

Rõ ràng em đã nói sẽ rời xa anh, có phải hiện tại em đang an ủi anh đúng không? Em đang lừa anh đúng không?

Em lừa anh!

“Không, em không lừa gạt anh, em xin lỗi, em không nên chỉ vì nhất thời xúc động mà nói những lời như thế, em xin lỗi...” Bạch Thắm vừa lau mồ hôi lạnh chảy ra trên trán An Tử Thiên đang nằm mơ, vừa trả lời tiếng thì thào của anh khi gặp ác mộng.

“Hiện tại không phải em đang ở bên cạnh anh hay sao, anh có cảm nhận được hay không? Từ Thiên, em đã nói em sẽ ở bên cạnh anh cả đời mà, làm sao em có thể đổi ý được? Anh cũng biết là từ trước đến giờ Thắm Thắm chưa bao giờ nói dối anh mà!”

Nhìn An Tử Thiên ngay cả khi hôn mê cũng lo lắng bất an, Bạch Thắm vừa hỏi hận vừa đau lòng, trong lúc hoảng hốt dường như còn nhìn thấy hình ảnh lúc cô còn là một hồn phách, anh bị trời chặt ở trên giường bệnh, cũng không ngừng nằm mơ thấy ác mộng như vậy, không ngừng thì thào, gọi tên cô.

Bạch Thắm đau lòng đến mức thiếu chút nữa nước mắt cũng chảy ra, cô nắm chặt lấy hai bàn tay anh: “Tay của chúng ta nắm chặt lấy nhau, nắm như thế này, Từ Thiên, anh cũng cảm nhận được đúng không, em đang ở ngay bên cạnh anh, anh mau tỉnh lại đi!” Giọng nói của cô mang theo chút nghẹn ngào, đã ba ngày rồi, anh đã mê man ba ngày mà vẫn chưa tỉnh, lại còn không ngừng gặp ác mộng. Bác sĩ nói cơ thể của anh không có vấn đề gì, chỉ là anh không muốn tỉnh lại.

Cho nên, lần này, anh đang chờ em gọi anh tỉnh lại đúng không?

Ngày đó, sau khi rời khỏi An thị, Bạch Thắm ngỡ ngàng trở về kí túc xá. Từ lúc bước ra khỏi cửa phòng làm việc của An Tử Thiên, cô cảm thấy lòng mình trở nên vô cùng trống rỗng như một khoảng không, giống như mất đi một nửa sức nặng vậy.

Cô ngỡ ngàng ngồi ở phòng ngủ nhỏ hẹp, không có ghế sofa lớn mềm mại thoải mái, cũng không được nằm trong lòng ngực ấm áp của anh, rõ ràng cái gì cũng rất bình thường, nhưng cô lại cảm thấy cái gì cũng không thích hợp, tay chân cũng không biết nên đặt sao cho đúng.

Hình như là mãi cho đến buổi tối, bởi vì hai người Tô Thanh Thiển và Lâm Thước Nhạc trở về nên bật đèn, khiến căn phòng đột nhiên trở nên sáng ngời, ánh đèn đột ngột chiếu vào mắt làm cho cô không thể mở mắt ra được, giọng nói của Lâm Thước Nhạc lại vang lên bên tai cô: “Tiểu Thắm, thì ra cậu ở đây! Chúng mình tìm cậu rất lâu, gọi cho cậu rất nhiều lần, điện thoại của cậu đâu, tại sao lại tắt máy?”

Chờ cho đến khi cô thích ứng được với ánh đèn mờ mắt ra, Lâm Thước Nhạc đã mở túi xách của cô ra tìm điện thoại di động.

Ngược lại Tô Thanh Thiên không hề hỏi tại sao cô lại ở đây, chỉ nghiêm túc nhìn Bạch Thắm, giọng nói không giống như bình thường, dường như mang theo một chút lo lắng: “Tiểu Thắm, hiện tại An Từ Thiên đang ở trong bệnh viện. Mọi người tìm cậu rất lâu, gọi điện thoại cho cậu cũng không được!”

Hiện tại An Từ Thiên đang ở trong bệnh viện!

Lời nói của Tô Thanh Thiên giống như tiếng sấm, nổ vang trong đầu Bạch Thắm, khiến cho cô thiếu chút nữa ngất đi, cô vội vàng bắt lấy tay bạn tốt, gấp gáp hỏi: “Nằm viện? Rõ ràng anh ấy đang rất tốt mà, tại sao lại nằm viện?”

Lâm Thuốc Nhạc đứng bên cạnh buông điện thoại vừa mới tìm thấy trong tay, mới ý thức được đây là việc quan trọng: “Tiểu Thắm, An Từ Thiên bị tai nạn xe cộ! Nghe nói là vì chạy ra ngoài tìm cậu, anh ấy đột nhiên phát bệnh, lại vượt đèn đỏ lung tung, kết quả là hôn mê giữa đường.”

Nhất thời sau lưng Bạch Thắm chảy ra mồ hôi lạnh ướt sũng cả người: “Tại sao lại như vậy? Có nghiêm trọng không? Không được, tớ phải đi tìm anh ấy!”

Bạch Thắm buông tay Tô Thanh Thiên ra, muốn chạy ra bên ngoài lại bị Tô Thanh Thiên giữ lại: “Tiểu Thắm, cậu bình tĩnh một chút, cậu cũng không biết anh ấy đang nằm ở bệnh viện nào, cậu cứ chạy ra bên ngoài như vậy cũng không thể làm gì được...”

“Cậu bảo tớ bình tĩnh? Anh ấy xảy ra chuyện như vậy, làm sao mình có thể bình tĩnh được cơ chứ? Cậu mau nói cho tớ biết, anh ấy đang ở bệnh viện nào? Mau nói cho tớ biết!” Bạch Thắm cắt ngang lời nói của Tô Thanh Thiên, cơ thể cô run rẩy, vừa nghĩ đến việc An Từ Thiên phải chịu khổ, cô lại luống cuống khó chịu đến mức muốn ngất đi.

Tô Thanh Thiên cầm lấy tay Bạch Thắm, không chần chờ liền kéo cô ra ngoài: “Cậu cứ chạy ra ngoài như vậy thật sự khiến mình rất lo lắng, tớ không muốn cả hai người đều xảy ra chuyện. Chúng mình sẽ đưa cậu đi, yên tâm, An Từ Thiên không sao.”

Mãi cho lúc đến được bệnh viện, tận mắt thấy An Từ Thiên bình an không có chuyện gì nằm ở trên giường, khắp người không có vết thương nào, Bạch Thắm mới có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, thần kinh đang vô cùng căng thẳng đột ngột thả lỏng mà ngất đi, làm cho mọi người phải luống cuống sợ hãi một phen. Sau khi bác sĩ kiểm tra kết luận không có việc gì, có lẽ là do gần đây không được cung cấp dinh dưỡng đầy đủ khiến cơ thể suy yếu, hơn nữa thần kinh đang vô cùng căng thẳng lại đột ngột thả lỏng nên mới dẫn đến hôn mê, truyền nước đường là được.

Khi cô tỉnh lại, An Từ Thiên vẫn còn đang hôn mê, ngày đầu tiên cô còn có thể kiên nhẫn chờ đợi, nhưng đến ngày thứ hai anh vẫn còn mê man không tỉnh, cô đã bắt đầu không thể kiềm chế được mà suy nghĩ lung tung, cơ thể rõ ràng không có vết thương bên ngoài nào, chẳng lẽ là bên trong bị thương rất nghiêm trọng, cho nên hai người bạn tốt mới lừa gạt cô nói chiếc xe kia đã dừng lại kịp thời, anh chỉ bị trầy da một chút thôi.

Bạch Thắm hoảng loạn, tay chân nắm chặt lấy bác sĩ mãi không tha, cuối cùng bác sĩ phải liên tục cam đoan An Từ Thiên không sao đồng thời mọi người ở bên cạnh không ngừng khuyên giải cô mới nửa tin nửa ngờ buông bác sĩ ra, một lần nữa ngồi cạnh giường anh trông chừng.

Hiện tại đã gần hết ngày thứ ba, nhưng tại sao anh vẫn chưa tỉnh lại, rõ ràng mỗi ngày cô đều nói chuyện bên tai anh, gọi anh, không phải bác sĩ đã nói trong tiềm thức anh vẫn cảm nhận được hay sao? Vậy tại sao anh lại vẫn chưa tỉnh lại?

“Từ Thiên, nếu như anh không mau tỉnh lại, có lẽ anh sẽ thật sự không được nhìn thấy em nữa đâu!” Bạch Thắm khẽ sát vào tai anh, nhỏ giọng nói.

“Cô lại dọa nó?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của An Từ Nguyệt đột ngột vang lên.

Bạch Thắm ngẩng đầu đứng dậy, gật đầu nói với An Từ Nguyệt và Lâm Mặc: “Tôi muốn anh ấy mau chóng tỉnh lại.”

“Cho nên cô mới làm như vậy sao? Nó xảy ra chuyện thế này cũng là vì cô đã nói với nó như vậy đấy! Bạch Thắm, cô phải cam đoan rõ ràng với tôi là cô sẽ giải quyết tốt mâu thuẫn giữa hai người.” An Từ Thiên lo lắng vì em trai đã hôn mê ba ngày chưa tỉnh, hoàn toàn không thể nào bình tĩnh nói chuyện với Bạch Thắm:

“Cô còn không rõ tình trạng của nó là như thế nào hay sao? Vậy mà cô lại còn có thể kiêu căng như vậy, có phải đến một ngày nào đó, mọi chuyện thật sự không có cách nào cứu chữa cô mới có thể ngoan ngoãn một chút đúng không?”

Mặc dù trong lòng vẫn còn đang áy náy, nhưng khi nghe thấy An Từ Nguyệt nói như vậy, Bạch Thắm vẫn nhịn không được mà tức giận, thái độ lễ phép vừa rồi hoàn toàn biến mất, cô nhìn thẳng về phía An Từ Nguyệt:

“Em đảm bảo sẽ giải quyết vấn đề thật tốt! Mặc dù lần này xảy ra chuyện là do em xúc động tùy hứng, nhưng em cũng rất hối hận, anh ấy hôn mê nằm ở chỗ này em còn đau khổ hơn chị rất nhiều! Nhưng chị Từ Nguyệt, chị không thể viện cớ tình trạng đặc biệt của anh ấy mà bắt em phải dung túng cho anh ấy làm đủ chuyện quá đáng, thậm chí là làm cả những chuyện nguy hiểm mà không ngăn cản, làm như vậy sẽ chỉ khiến anh ấy đã sai lại càng sai mà thôi! Tương lai em và anh ấy sẽ sống với nhau cả đời, em phải sửa chữa sai lầm của anh ấy, đây không chỉ là trách nhiệm đối với chính bản thân em mà còn là trách nhiệm đối với anh ấy! Chuyện lần này là do em nhất thời xúc động, nhưng xin chị yên tâm, loại chuyện như thế này nhất định sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

Bạch Thắm dùng một hơi nói xong, gật gù đầu, sau đó không để ý đến An Từ Nguyệt, chỉ chăm chú nhìn người đàn ông cô yêu đang nằm trên giường bệnh.

An Từ Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bạch Thắm, vẻ mặt vô cùng tức giận, cô không thể ngờ được rằng Bạch Thắm vẫn luôn lễ phép ngoan ngoãn ở trước mặt cô, hôm nay phạm phải sai lầm lớn như thế mà lại còn dám hùng hồn phản bác cô như vậy: “Ừ, cô cam đoan? Cô lấy tư cách gì mà

bắt tôi tin tưởng lời cam đoan của cô?”

Bạch Thắm cũng không ngẩng đầu lên, nghịch ngợm đảo ánh mắt rồi lại nhìn xuống An Từ Thiên: “Chỉ chi có thể tin em mà thôi.”

“Cô...” An Từ Nguyệt lại tức giận một lần nữa, nhưng bị Lâm Mặc đứng ở bên cạnh ngăn cản.

“Được rồi, Từ Nguyệt, Bạch Thắm nói không sai, cô ấy muốn sống cùng Từ Thiên cả đời, em phải tin tưởng cô ấy sẽ không hại Từ Thiên. Đã qua nhiều năm như vậy rồi, cô ấy là người như thế nào, em còn không biết hay sao?”

An Từ Nguyệt trừng mắt giận giữ nhìn Lâm Mặc, nhưng trong lòng lại bị thuyết phục, Bạch Thắm tuyệt đối sẽ không hại Từ Thiên, không nói đến hiện tại, trước đây cô ấy kháng cự Từ Thiên, luôn mồm nói hận nó nhưng lại chưa từng hại đến Từ Thiên. Cô gái này, mặc dù rất cố chấp, nhưng trong lòng lại sáng rõ, chuyện gì cũng hiểu!

An Từ Nguyệt không nói gì nữa, hằm hừ rồi đi, Lâm Mặc áy náy gật đầu với Bạch Thắm rồi đuổi theo.

Bạch Thắm không tiếp tục để ý đến động tĩnh bên ngoài, chỉ chăm chú nhìn khuôn mặt An Từ Thiên, cô có dự cảm dường như anh sắp tỉnh lại.

Hôm nay anh gặp ác mộng nói mơ, cô đều trả lời lại từng câu một, anh đều nghe thấy và cũng đáp lại lời của cô --- ý thức của anh đang dần dần hồi phục. Đây là một dấu hiệu tốt.

Cô nhẹ nhàng xoa xoa gò má gầy yếu của anh, trong lòng Bạch Thắm tràn ngập đau đớn: “Từ Thiên, anh phải nhanh tỉnh lại một chút, em chờ anh.”

Ngoài cửa vang lên tiếng động khe khẽ, lại có người đến.

Là ông cụ nhà họ An. Bạch Thắm vội vàng đứng dậy, lễ phép chào: “Ông nội.”

Khuôn mặt An Xế Cảnh không chút biểu cảm, ông gật đầu, sau đó nhìn về phía An Từ Thiên, tuy rằng biết rõ, nhưng vẫn hỏi: “Từ Thiên còn chưa tỉnh?”

Bạch Thắm gật gật đầu.

Mặc dù đã biết đáp án, nhưng trên mặt ông cụ nhà họ An vẫn không khỏi có chút thất vọng.

Thấy ông như vậy, Bạch Thắm vội vàng nói: “Nhưng mà cháu cảm thấy rất nhanh thôi anh ấy sẽ tỉnh lại, hôm nay lúc anh ấy nằm mơ nói mơ còn có thể đáp lại những lời cháu nói với anh ấy. Ý thức của anh ấy đang dần hồi phục rồi ạ!”

Ông cụ giạt mình, vội vàng bước đến giường cẩn thận quan sát cháu trai: “Thật sao?”

“Dạ.” Mặc dù ánh mắt của ông cụ vẫn đặt trên người An Từ Thiên, nhưng Bạch Thắm vẫn gật đầu như cũ một cái.

Từ buổi tối lúc An Từ Thiên xảy ra chuyện, ông cụ nhà họ An đã chạy suốt đêm để qua đây, mãi cho đến bây giờ.

Mấy ngày nay, ông cụ không ngừng suy nghĩ, bởi vì một nhóc lại thêm không ngừng lo lắng nên đã trở nên tiêu tụy đi nhiều.

Phòng bệnh trở nên im lặng trong chốc lát, cuối cùng ông cụ nhà họ An dờn ánh mắt nhìn về phía Bạch Thắm.

“Bạch Thắm, chuyện lần này ông biết rõ. Bảy tuổi cháu đã đến nhà họ An, cho đến bây giờ, cháu là người thân thiết nhất ở bên cạnh Từ Thiên, có thể nói là người hiểu rõ nó nhất. Tình trạng của nó khá đặc biệt, đôi khi sẽ làm một số hành động quá khích, cháu...”

“Ông nội, có phải ông cũng trách cháu vì chuyện này mà ảm đạm với Từ Thiên, ông cũng cảm thấy cháu kiêu căng tùy hứng, không biết thông cảm cho người khác.” Bạch Thắm nghĩ ông cụ cũng sẽ giống An Từ Nguyệt, gặp chuyện gì cũng một mực muốn cô phải bao dung cho An Từ Thiên mà không phải là giúp anh sửa chữa sai lầm, liền cũng không còn giữ thái độ lễ phép, lạnh lùng nói.

An Xế Cảnh sững sờ, thấy Bạch Thắm lạnh lùng nhìn mình, khẽ thở dài một hơi, mở miệng nói: “Suy nghĩ của Từ Thiên không giống với những người khác, nếu cháu có thể bao dung cho nó được nhiều bao nhiêu thì cứ bao dung bấy nhiêu. Nhưng đôi khi nó phạm phải một số sai lầm, cháu muốn uốn nắn cũng là điều nên làm, chỉ là phương pháp cần phải suy tính kỹ càng một chút, không thể xúc động được.”

Đây là thái độ mềm mỏng nhất An Xế Cảnh đối xử với Bạch Thắm trong nhiều năm qua. Những cố gắng hai năm qua của Bạch Thắm và tình cảm của cô dành cho An Từ Thiên, ông đều nhìn thấy cũng đều để ở trong lòng, chẳng qua chưa từng nói ra mà thôi. Lần này quả thật An Từ Thiên cũng có chút quá đáng, mà cô vẫn còn có thể tha thứ cho anh, kiên trì trông nom anh mấy ngày qua, quả thật đã lay động được ông. Thật ra mà nói, An Từ Thiên làm những gì, ông cũng mơ hồ biết được một chút, nhưng chung quy vẫn là cháu mình, ông không ngăn cản, hiện tại trong lòng ông cũng có chút áy náy với Bạch Thắm.

Bạch Thắm bất ngờ trước thái độ của ông, cô ngờ ngác nhìn ông cụ vài giây, sau đó mới kịp phản ứng lại, lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày nay, có chút kích động nói: “Ông nội, nhất định cháu sẽ làm được, sau này nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa! Xin ông hãy yên tâm!”

Ông cụ gật đầu: “Cháu mới là người sẽ đi cùng Từ Thiên đến hết cuộc đời, ông hy vọng hai người các cháu có thể mạnh khỏe cả đời”, nói xong, ông im lặng nhìn cháu trai một lúc rồi rời đi.

“Đêm đã khuya rồi, cháu cũng đi nghỉ đi, nếu Tử Thiên tỉnh lại, thấy cháu như vậy nó cũng sẽ đau lòng.”

Tác giả có lời muốn nói: Cuộc sống giống như cường bức, nếu như đã không thể phản kháng thì cũng chỉ có thể hưởng thụ. Đối với Bạch Thắm mà nói, An Tử Thiên là tội phạm cường gian đầy dục dăng, mà cô lại rất yêu tên tội phạm đó. Không biết ví von kiểu này mọi người có thấy đúng hay không?

Editor: Đúng thì có đúng, nhưng có chút hơi thô tục rồi. Bé Thiên nhà chúng ta đáng yêu như thế cơ mà...

Cầu thanks, cầu cmt an ủi tạo động lực!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 51

Chương 51

“Hôm nay có rất nhiều người thăm anh đấy, nếu tỉnh anh chắc sẽ đuổi bọn họ đi, sau đó ôm em nói rằng bọn họ thực ờn, nhưng giờ anh lại không ôm em được nữa.” Một ngày mới, Bạch Thắm trông nom An Tử Thiên như cũ, nói chuyện với anh không ngừng.

“Tiểu Nhạc nói cũng chỉ có lúc này mới có thể quang minh chính đại nhìn kỹ anh, bình thường làm gì có cơ hội tốt như vậy chứ. Tôi một cái là đứng ý tại mếp giường không chịu rời đi, làm em cũng không nhịn được ghen, anh đang bắt tỉnh còn em hiện tại tức giận cũng không có người dỗ dành.” Cảm khăn lông ướt nhẹ nhàng lau chùi tay cho anh, Bạch Thắm giống như một bài lão vậy, lải nhải không ngừng.

Bàn tay gầy vốn mặc cho cô táy máy, bỗng nhiên nhẹ nhàng động một cái nắm lấy tay cô.

Khăn lông rơi xuống đất, Bạch Thắm giống như người bất động, ngờ ngác không nhúc nhích, nói được nửa cũng dừng lại.

“Anh dỗ em.” Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên trong phòng bệnh, nước mắt Bạch Thắm lại rơi xuống.

Cô cảm thấy mấy ngày nay nước mắt mình rơi so với kiếp trước thì kiếp này còn nhiều hơn, lúc nào mình trở nên thích khóc như vậy? Có phải bây giờ nước mắt rơi hết thì về sau sẽ không rơi nữa?

Nước mắt rơi lên mu bàn tay An Tử Thiên, rõ ràng không có sức nặng nhưng lại làm cho anh sinh ra đau đớn đến tận đáy lòng, hoảng loạn: “Thắm Thắm, thật xin lỗi.”

Lại không nghĩ rằng vừa thốt ra những lời này, vốn chỉ là im lặng rơi lệ, lúc này người yêu lại khóc lớn thành tiếng xoay người chạy vào trong phòng nghỉ ngơi.

Thì ra không phải là bởi vì không nghe câu yêu em nói ra từ chính miệng anh, cũng không phải cảm giác thật mệt mỏi muốn buông tay. Chỉ cần anh giống như trước vậy, khi mở mắt ra là người đầu tiên em nhìn thấy mới là quan trọng nhất. Thật ra, điều em muốn chỉ là anh có thể bình an ở bên cạnh em, nhìn em hạnh phúc cười. Bất kể anh làm gì, em cũng có thể không trách cứ anh, dễ dàng tha thứ cho anh, chỉ cần anh vĩnh viễn bình an khoẻ mạnh là được.

Trong nháy mắt Bạch Thắm mới hiểu được điều quan trọng nhất trong lòng mình rốt cuộc là cái gì.

Bị người từ phía sau nhàng ôm lấy thất lưng, trong nháy mắt Bạch Thắm cảm thấy khăn trương. Cảm nhận được thân thể cô cứng ngắc, trong lòng An Tử Thiên cũng khăn trương theo, giọng nói khàn khàn khô khốc run rẩy: “Thắm Thắm, anh biết sai rồi, anh sẽ sửa lại, tha thứ cho anh được không.....”

Lời còn chưa dứt, bị người trong lòng đưa môi lên chặn lại, động tác của Bạch Thắm rất kịch liệt, miệng lưỡi dùng sức dây dưa với An Tử Thiên, ngay cả đôi tay không từ chủ vòng lên cổ anh cũng dùng lực.

An Tử Thiên đắm chìm tại cái hôn bất ngờ này, ngốc lảng, không thể kiềm chế được, biết Bạch Thắm ôm cánh tay cứng ngắc của anh có chút đau, anh mới chậm chạp phản ứng lại.

Ôn nhu mà vội vàng đáp lại Bạch Thắm nôn nóng gặm cắn -- cái này không thể gọi là hôn được.

Thân mật mà ôm nhau, trên mặt anh còn dính nước mắt chưa khô của cô, trong lòng cảm thấy đau đớn, mấy ngày nay anh ngủ mê man không phản ứng gì, Thắm Thắm có bao nhiêu hoang mang rối loạn, cũng chẳng thể dựa vào bất kỳ một người nào.

“Thắm Thắm...” thanh khàn khàn vang lên đầu lưỡi, liều mạng quán quýt lấy nhau, gắt gao nương tựa lẫn nhau.

Hai người đều không tự chủ được dùng lực, tay ôm đối phương càng ngày càng chặt, miệng lưỡi dây dưa càng ngày càng dùng sức, cuối cùng ngã trên chiếc giường mềm mại.

Hồi lâu, cuối cùng cảm thấy mệt mỏi, hai người đều thở hổn hển chăm chú nhìn đối phương, giống như muốn khắc sâu hình dáng người yêu in vào đáy mắt, cả đời cũng không thể quên được.

Ngón tay mát lạnh khẽ vuốt đôi môi vì hôn mà sưng đỏ còn mang theo màu sắc diễm lệ và nhiệt độ lửa nóng của cô, cặp mắt kia ướt sũng, con người tựa như vừa tìm lại được thứ gì đó rất quan trọng cùng với vẻ mặt bất an gắt gao nhìn chăm chăm vào mình, An Từ Thiên lâm vào si mê, nếu không phải vì mình mới tỉnh dậy thể lực chống đỡ không nổi, anh nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho cô gái nhỏ châm lửa mình như vậy. Tuy nhiên, nghĩ ngợi được một hồi, bây giờ thể lực cũng hồi phục được không ít.

Cho dù đến bây giờ, Bạch Thắm vẫn không buông tay anh ra, ôm thật chặt, tựa như nếu cô buông tay ta thì anh sẽ lại lâm vào cơn mê. Thật cao hứng, cao hứng... Nhưng cô lại muốn khóc, làm sao bây giờ?

Hôn lên đôi mắt ướt át của cô, dễ dàng cảm thấy có chút ẩm ướt, An Từ Thiên nhẹ giọng thở dài: “Khiến Thắm Thắm ni non, anh càng khó chịu hơn.”

“Không có, là do trong phòng độ ẩm quá cao.” Bạch Thắm qua loa giải thích, khi đang nói chuyện còn mang theo giọng mũi rõ ràng.

Ôm cô rồi an tĩnh nhìn cô, siết sao ôm cô vào lồng ngực. Mặt cô dán vào lồng ngực rắn chắc của anh, quần áo thuần trắng của bệnh viện còn mang theo mùi thuốc khử trùng đặc trưng,, Bạch Thắm tham lam hít lấy khí đầy hương khử trùng trong ngực anh. Cảm thấy cô cô định đầu cô, đó là ánh mắt ôn nhu Bạch Thắm rất ít khi nhìn thấy, như nước trong đầm khiến cho cam tâm tình nguyện chết chìm trong đó tràn đầy tình ngọt ngào.

“A! Bác sĩ. Em quên gọi bác sĩ.” Bạch Thắm im lặng bỗng nhiên đứng dậy kêu to. Đáng chết, thế nhưng quên gọi bác sĩ đến kiểm tra rồi! Áo nào vỗ đầu mình một cái.

Đứng dậy chạy ra bên ngoài, lại bị An Từ Thiên giữ chặt không thể nhúc nhích: “Từ Thiên, anh buông em ra trước, em gọi bác sĩ đến đây xem anh có vấn đề gì hay không.” Bạch Thắm không thể làm gì khác ngoài thuyết phục anh, để anh buông tay.

“Không thả, tại sao em muốn đích thân đi?” An Từ Thiên cố chấp, sau đó kéo cô ngồi lên đùi của mình.

“Ở đây chỉ có hai người thôi, em không đi chẳng lẽ kêu anh đi...” Bạch Thắm nhẹ nhàng giãy dụa muốn đứng dậy, lại nhìn thấy tay An Từ Thiên đưa tay đến chỗ nút áo, lời được nửa liền im lặng.

Về mặt xấu hổ nhìn cái nút áo lóe ánh sáng đỏ, Bạch Thắm...

Bác sĩ kiểm tra không có vấn đề gì, nhưng mà thân thể vẫn còn suy yếu, tâm trạng tốt nhất là phải vui vẻ, cố gắng đừng làm cho bệnh nhân chịu kích thích.

Ý muốn của mọi người là nằm viện thêm hai ngày để quan sát, nhưng An Từ Thiên vừa tỉnh lại thì không muốn ngây ngốc ở lại bệnh viện thêm nữa. An đại nhân lên tiếng, nào có ai dám phản đối chứ? Mọi người lại bận rộn chuẩn bị, cuối cùng cũng bình an về đến nhà.

“Bạch Thắm lại đây chút.” Trong nhà, nhìn thấy tay hai người từ sau khi An Từ Thiên tỉnh lại vẫn luôn nắm chặt, vẻ mặt An Từ Nguyệt phức tạp, xoay người đi tới chỗ sân thượng.

An Từ Thiên nắm chặt tay Bạch Thắm, mi nhắm lại, anh vốn còn khó chịu chuyện An Từ Nguyệt và An lão gia cùng vào nhà bọn họ, bây giờ muốn gọi Bạch Thắm qua, anh lại không tình nguyện.

Cười cười trấn an với anh, hôn lên khuôn mặt, buông lỏng tay nắm tay ra: “Chị Từ Nguyệt tìm em nhất định là có việc quan trọng, em đi một chút sẽ trở lại, không trễ nải chuyện gì đâu.” Thật ra không có chuyện gì cũng có thể trễ nải.

“Nhanh quay lại.” Anh vẫn cau mày, bộ dạng không tình nguyện.

“Biết rồi, chỉ là ra ban công thôi. Không cho phép anh nghe lén, nói không chừng là bí mật nhỏ của phụ nữ bọn em thôi.”

Thấy Bạch Thắm đến đây, An Từ Nguyệt nhìn rồi lại chuyển tầm mắt về phía khác, há miệng thở dốc lại ngậm lại chưa nói.

Có chút kỳ quái: “Chị Từ Nguyệt, chị tìm em có chuyện gì?”

Từ Nguyệt đành phải chống lại tầm mắt của, chốc lát lại dòi, biểu tình rối rắm: “Chị....”

“Dạ?” Giờ phút này biểu của Bạch Thắm vô cùng kiên nhẫn, mặc cho An Từ Nguyệt ấp úng không mở miệng, cũng không thúc giục.

Cuối cùng An Từ Nguyệt hạ quyết tâm, bày ra biểu tình thấy chết sờn: “Xin lỗi, chị muốn giải thích chuyện lần trước ở bệnh viện, hôm đó thái độ của chị không tốt.”

Cũng không chờ Bạch Thắm phản ứng, lại thêm: “Chị tin em, em nhất định có thể làm cho Từ Thiên hạnh phúc, đúng không? Hai người bọn em nhất định sẽ tốt!” Tuy rằng câu là nghi vấn, nhưng lại là giọng khẳng định.

Bạch Thắm sững sờ, như trước cau mày nhìn An Từ Nguyệt, nhưng trong lòng tràn đầy cảm động, đây phải là chị Từ Nguyệt bắt đầu mở lòng với mình rồi hay sao.

“Chị Từ Nguyệt cần với em chuyện này nữa, ở bệnh viện em lần sau có chuyện như thế này nữa, chị Từ Nguyệt xin yên tâm, chỉ cần hai người chúng em ở cùng nhau, nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Chị tin em.” Tựa hồ trong lòng suy nghĩ lâu cuối cùng An Từ Nguyệt trịnh trọng ra lời chân thành nhất.

“Sẽ không làm cho chị thất vọng.” Bạch Thắm cũng vậy. “Chị Từ Nguyệt cũng nên nhanh đến bên Lâm Mặc nha, hai người bên nhau nhất định hạnh phúc.”

Câu kể tiếp thành công phá vỡ biểu tình nghiêm túc của An Từ Nguyệt, nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng, cũng không đoái hoài trả lời Bạch Thắm xoay người dời đi.

Bạch Thắm cười tủm tỉm ở phía sau nhìn An Từ Nguyệt, thấy phía sau tai hồng mang, vụng trộm mỉm cười trong lòng.

“Ồ, sao anh lại tới?” Đang chuẩn bị rời đi, đã thấy An Từ Thiên tới: “Có phải nghe lén em với chị ấy chuyện?” Trợn mắt nhìn anh một cái.

“Không có, chị ấy hình như đỏ mặt.” Nói xong còn nhìn bên trong một cái, muốn xác nhận xem mình có phải nhìn nhầm hay không, đáng tiếc An Từ Nguyệt sớm đã không thấy bóng dáng. Anh mới thừa nhận mình có ý đồ nghe lén đâu.

“Có sao? Chắc là chị ấy nghĩ đến Lâm Mặc.” Mím môi cười.

Lâm Mặc, hẳn cũng ở trong phòng sao? Đáng ghét, sao bọn họ đều ở đây. Không hỏi tại sao mặt An Từ Nguyệt đỏ nữa, lôi kéo Bạch Thắm ra khỏi ban công: “Vào thôi, ở đây bẩn.” Ban công vài ngày quét dọn, ở đây toàn là bụi, ghét bỏ cau mày.

Bạch Thắm chỉ nghĩ là bệnh kiệt sức của An Từ Thiên lại tái phát, cũng chỉ ngoan ngoãn theo vào phòng.

Sau khi tiễn An Từ Nguyệt và An lão gia về, giăng co cả một ngày hia người không còn tinh lực cho việc gì khác, ôm nhau mà ngủ, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

“Đang nhìn cái gì?” Ngày thứ hai cả hai người đều không đi đâu cả, ở trong nhà hưởng thụ thế giới ngọt ngào hai người khó mà có được. An Từ Thiên thấy Bạch Thắm nhìn máy tính ngốc, cũng nhìn theo.

“Là ảnh chụp ở Pháp lần trước.” Bạch Thắm mỉm cười nhẹ, dời lực chú ý, vẫn nhìn chăm chăm vào ảnh chụp màn hình như cũ, xác thực là nhìn An Từ Thiên trong ảnh chụp.

Cảnh hoàng hôn giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau -- bầu trời đỏ rực. Đám mây phân tán mỏng phía trời, ánh tà dương đem chúng nhuộm thành màu cam nhạt, trời có chút mất rọi sua cơn mưa ướt át, những ngọn gió nhẹ nhàng thổi qua, đám mây thông thả di chuyển, phân tán hoặc tụ lại chỗ. Giữa hành lang gần cầu Bir-Hakeim có đôi tình nhân ôm nhau thân mật, cô gái kiễng mũi chân hôn lên khóe miệng chàng trai. Mà chàng trai cúi đầu xuống biểu tình thông dong, đôi mắt ôn nhu nồng đậm, chuyên chú nhìn người con gái trong lòng, giờ phút này toàn bộ thể xác và tinh thần đều đặt ở cô gái ấy, đôi mắt từ từ nhắm lại, nhắm mắt bỏ lỡ ánh mắt tràn đầy tình yêu của cô gái.

Có lẽ, không thể lỡ đi....

Bạch Thắm ngơ ngác nhìn ảnh chụp, nhớ tới câu nói người phụ nữ Pháp xinh đẹp kia, ra là thế, ánh mắt ôn nhu toát ra tình nồng đậm của An Từ Thiên là lý do để cô động tâm, chứ không phải là phong cảnh thay đổi, là thời gian trôi, chỉ đơn giản tình yêu vĩnh hằng...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 52

“Thật đẹp!” Bạch Thắm không nhịn được mà thì thào thành tiếng, tựa vào vai An Từ Thiên, nhìn đến ngơ ngẩn.

An Từ Thiên nắm lấy cánh tay của cô đang đặt ngang hông, tuy rằng anh cũng khen ngợi ảnh chụp rất đẹp và bắt kịp được thần thái, nhưng thấy Bạch Thắm phản ứng như vậy, anh vẫn không nhịn được mà ghen tị: “Bây giờ anh đang ở bên cạnh em đây!” Không được nhìn ảnh chụp anh mà ngẩn người!

Bạch Thắm bị anh ép phải di chuyển tầm mắt, có chút bất đắc dĩ cười cười: “Ngài An, chẳng lẽ ngay cả dấm chua của mình anh cũng ăn sao?” Thật sự là một người đàn ông lòng dạ hẹp hòi!

Giống như là nghe được tiếng lòng của Bạch Thắm, vậy mà An Từ Thiên lại thừa nhận đầy dứt khoát: “Lòng của anh rất nhỏ, nên anh ghen!”

Anh ghen, anh thấy vinh dự thì sao...

Lại một lần nữa Bạch Thắm bị ngài An biểu đạt tâm tình một cách trực tiếp, làm cho cô không thể nói được gì nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, anh đã trở

nên tốt hơn so với trước đây rất nhiều, đã có thể bắt đầu nói ra được cảm nhận trong lòng mình. Anh có thể trực tiếp nói ra những suy nghĩ ở trong lòng mình thì hai người họ mới không nảy sinh hiểu lầm nữa.

“Chúng ta đi rửa ảnh chụp nhé?”

“Được.”

Bỗng nhiên, người ở trong ngực anh đứng dậy, nhìn anh với vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“Từ Thiên, em xin lỗi!” Bạch Thắm trịnh trọng nói ra lời xin lỗi.

An Từ Thiên sững sờ.

“Chuyện lần này có thể xảy ra, em cũng có lỗi. Em không nên vì nhất thời xúc động mà làm như vậy, mặc cho cảm xúc chi phối hành động và lý trí, không nói đến hại anh phát bệnh, lại còn thiếu chút nữa khiến anh bị tai nạn.” Nếu như lần này không nhờ chiếc xe kia kịp thời phanh lại, như vậy An Từ Thiên sẽ giống như mình ở kiếp trước*. Minh gặp nạn, nhưng lại có được may mắn hơn hàng vạn người khác, được sống lại, nhưng chưa chắc anh đã có được may mắn ấy. Hơn nữa coi như anh được sống lại, nhưng lại ở một thế giới khác, gặp phải “mình” khác, vậy thì mình phải làm sao đây?

*Ai không hiểu thì xem lại chương 1.

Mỗi lần nghĩ như vậy, Bạch Thắm lại sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn. Lần này cũng không ngoại lệ, nên trong lòng cô không khỏi có chút căng thẳng: “Vì một lần sai lầm của anh, mà em cực đoan phủ nhận những điều tốt đẹp mà anh đã làm cho em, nghi ngờ tình cảm anh dành cho em, thiếu chút nữa lại quay trở về như trước đây. Em đã quên mất cho dù anh có sai, nhưng điểm xuất phát cũng là vì anh yêu em, mà nếu như đã là bởi vì yêu, thì sao em có thể trách anh được cơ chứ!”

An Từ Thiên tiếp tục sững sờ, không phản ứng lại.

Nhìn thấy An Từ Thiên sững sờ, Bạch Thắm mỉm cười mang theo chút khản trương không dễ phát hiện: “Cho nên, lần này để em chủ động đi!”

“An Từ Thiên, em yêu anh...”

Đột nhiên Bạch Thắm bị anh ôm vào trong lòng, ôm thật chặt.

Cảm giác hạnh phúc ập đến mãnh liệt như con sóng bao phủ lấy cơ thể anh, khiến cho anh kích động đến mức quên mất cách mở miệng nói chuyện, anh không ngừng lặp đi lặp lại tên cô trong lòng mình: Thắm Thắm, Thắm Thắm, Thắm Thắm...

An Từ Thiên kích động đến mức không biết phải làm sao mới được, anh ôm cô mà ngay cả ánh mắt cũng không biết nên nhìn chỗ nào mới được, phản ứng vô cùng chậm chạp.

“Ngài An, anh không muốn nói với em điều gì sao?” Giọng nói của Bạch Thắm có chút run rẩy – hiển nhiên là bởi vì cô cũng đang vô cùng kích động.

Thì ra không chỉ được người mình yêu thổ lộ tình cảm là hạnh phúc, mà ngay cả nói lời yêu với người trong lòng của mình cũng là một điều vô cùng hạnh phúc, con tim sẽ không thể không chế được mà đập rộn lên, đầu óc trống rỗng.

Nói cái gì? Đầu óc của An Từ Thiên bắt đầu bị động suy nghĩ lung tung theo lời nói của Bạch Thắm, nhưng anh lại không nghĩ ra được chút nào.

“Thắm Thắm...” Sau một hồi đóng đóng mở mở miệng mất rất nhiều sức lực, anh mới phun ra được hai chữ này.

“Em ở đây.” Bạch Thắm trả lời lại rất nhanh, cô áp trán mình vào trán của anh theo thói quen, nhìn thấy dáng vẻ của anh, cô tự hỏi anh đây là bị hưng phấn đến mức choáng váng hay sao? Ha ha, dáng vẻ này của anh rất khó nhìn thấy được, thật giống như một đứa trẻ đáng yêu!

Bạch Thắm lại hoàn toàn không hề phát hiện ra, hiện giờ dáng vẻ của cô và An Từ Thiên cũng không khác nhau bao nhiêu, hai người cứ như vậy, áp trán mình vào trán đối phương, nhìn nhau cười không nói gì...

Chờ khi cảm xúc hai người ổn định lại, đôi uyên ương đã trong trạng thái người này ôm lấy cổ người kia, rốt cuộc An Từ Thiên cũng đã âm thầm sắp xếp được câu từ trong lòng, mở miệng nói:

“Trong lúc anh hôn mê nằm mơ, tất cả hình ảnh trong mơ đều là những chuyện đã xảy ra trước đây.” Giọng điệu của anh rất bình thản, tốc độ nói chuyện không nhanh không chậm.

Bạch Thắm vẫn im lặng không nói gì, chờ anh nói tiếp.

“Trong giấc mơ, anh thấy em vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ có 9 tuổi*, có một lần anh trở về nhà, em nhào về phía anh, nhưng anh lại né tránh. Em nói em muốn về nhà, khóc vừa lớn tiếng vừa đáng thương, em nói em nhớ cha và mẹ của em. Nước mắt của em cũng gọi lên nỗi nhớ và sự đau xót trong lòng anh.”

Bạch Thắm nắm chặt lấy tay áo của anh, cho là anh đang nhớ đến cha mẹ đã mất của mình, vừa lo lắng lại đau lòng nhìn anh.

Về mặt của anh không hề thay đổi, tiếp tục nói:

“Vi vậy anh không cần thận làm em bị thương, lại còn phát bệnh. Anh được đưa đến bệnh viện, khi anh vừa tỉnh thì lại thấy mẹ em buông tay em ra, giao em cho ông nội, để em có thể ở lại làm bạn bên cạnh anh. Lúc đó sắc mặt em tái nhợt, cả người run rẩy nhìn mẹ em với ánh mắt không thể tin được, về mặt đau xót của em không hề che dấu chút nào, nhưng mẹ em lại làm như không thấy. Khi đó em lại cứng đầu lạ thường, cho dù chuyện đã đến mức đó nhưng lại cũng không khóc lóc làm loạn, nhất quyết mím chặt môi không nói lời nào, nhìn chằm chằm mẹ em cho đến khi bà ấy đi khỏi.”

Thật ra khi đó là do cô quá mức đau đớn mà ghen ngào không ra lời.

An Từ Thiên điều chỉnh một tư thế thoải mái tiếp tục ôm lấy Bạch Thắm, trấn an cơ thể đột nhiên trở nên cứng nhắc của cô, hơi dừng lại một chút, sau đó anh mở miệng: “Khi đó anh rất vui vẻ, anh đã mất cha lại bị mẹ bỏ rơi, em cũng bị cha mẹ vứt bỏ, hai chúng ta ‘vét bỏ thương kẻ ăn đông’*, nên ở cùng nhau, chúng ta đều là người bị cha mẹ bỏ rơi, đều chỉ có thể dựa dẫm vào đối phương mà thôi!”

*Vét bỏ thương kẻ ăn đông: cùng cảnh ngộ nên có thể thông cảm cho nhau.

Bị mẹ vứt bỏ? Những lời này vang lên như sấm đánh bên tai cô, khiến cho Bạch Thắm trở nên hoảng hốt, kinh ngạc nhìn An Từ Thiên, lời này của anh có ý gì? Không phải mẹ anh đã chết trong một trận cháy lớn ngoài ý muốn hay sao? Bạch Thắm chưa kịp suy nghĩ nhiều, nhưng rốt cuộc cô cũng hiểu được vì sao năm đó sau khi tỉnh lại, An Từ Thiên lại vừa cố chấp kéo cô lên giường bệnh, vừa dùng sức lực lớn như vậy để nắm lấy tay cô, hiểu được vì sao ánh mắt nhìn cô năm đó của anh lại nóng bỏng như vậy. Thì ra khi đó anh cho rằng mình là người giống anh!

“Từ đó em càng trở nên sợ anh, chán ghét anh. Em không ngừng gây sự bỏ trốn, nhưng đều bị anh lần lượt bắt về. Em càng ngày càng hận anh, mà anh lại càng ngày càng đối xử tốt với em. Lúc đầu chẳng qua chỉ là anh cảm thấy nếu như chúng ta ở cạnh nhau, thì sẽ trở nên không còn đáng thương như vậy nữa. Anh muốn nói với em, anh sẽ không bỏ rơi em, nên xin em cũng đừng bỏ rơi anh! Thế nhưng em lại không nghe thấy, cho đến tận bây giờ em vẫn không muốn ở bên cạnh anh, cho dù người khác không cần em, chỉ có duy nhất một mình anh thương em, nhưng em vẫn muốn tránh xa anh.”

An Từ Thiên cảm thấy trước ngực mình có chút ẩm ướt, cúi đầu xuống lại chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của Bạch Thắm — cô đang khóc. Anh khẽ thở dài, có phải anh lại gọi lên kí ức đau khổ của cô hay không? Anh xoa xoa đầu cô, mặc cho đôi tay của cô ôm lấy mình càng lúc càng chặt.

“Ban đầu anh chỉ muốn tìm một người giống như anh ở lại bên cạnh anh, cho dù bị người khác chế giễu thì cũng là cùng nhau bị chế giễu, cũng không phải chỉ có một mình anh là kẻ đáng thương, bị người ruột thịt thân yêu nhất bỏ rơi. Thế nhưng sau này, quanh đi quẩn lại, chuyện gì xảy ra anh cũng không biết, nhưng anh không nỡ đối xử với em không tốt dù chỉ là một chút, anh muốn em sống tốt, cũng muốn giữ em lại bên cạnh mãi mãi. Thấy em đau khổ anh còn đau lòng hơn, rõ ràng biết em muốn gì, nhưng anh lại có chết cũng không muốn buông tay! Có lẽ người khác nói anh biến thái là đúng phải không...?”

Editor: Có lẽ do gần cuối nên chương dài quá, editor mạn phép cắt đôi chương, ngày mai sẽ đăng nốt... Mong bà con cho ít thanks và cmt tạo động lực hoàn truyện đi nào~~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 52 (tiếp)

“Không!” Bạch Thắm vẫn luôn im lặng lại đột nhiên lên tiếng phản đối, cô vội vàng nhìn thẳng vào ánh mắt anh: “Bọn họ nói anh như vậy là vì bọn họ không hiểu anh, bọn họ đang ghen tị với anh! Khi đó ngay cả bản thân em cũng không biết mình muốn gì, em nên cảm ơn anh đã luôn giữ chặt em ở lại bên cạnh mình mới đúng, may mắn là em có thể ở bên cạnh anh. Không phải ai cũng may mắn có được một người luôn ở bên cạnh che chở không chịu buông tay suốt mấy chục năm như thế.” Lại càng không phải ai cũng có được may mắn được sống lại để sửa chữa sai lầm như cô. Bạch Thắm chưa bao giờ dám hi vọng sẽ có được may mắn như cuộc đời mình ngày hôm nay cũng như việc được sống lại.

An Từ Thiên vui vẻ cười, dịu dàng hôn lên nước mắt của cô: “Tình cảm chân thật là một thứ kì diệu như vậy đó, anh không biết tương lai nó sẽ thay đổi như thế nào, nhưng anh sẽ cố gắng hành động thành thật theo những thay đổi của nó. Vậy nên, dù anh dám chắc chắc tình cảm của mình dành cho em là gì, nhưng anh có thể biểu đạt nó bằng hành động của mình.”

Đúng vậy, tình cảm sẽ khiến bạn hành động một cách chân thật nhất, cũng giống như tại sao anh vẫn luôn nắm lấy tay cô không chịu buông tay, lại cũng giống như tại sao cho đến tận bây giờ anh vẫn luôn cảm thấy lo lắng.

“Thắm Thắm...” Hai người đều im lặng một lúc rất lâu, đều yên lặng suy nghĩ những lời thổ lộ thật dài bằng rất nhiều sức lực và tình cảm vừa rồi.

“Em đây...” Bạch Thắm nhỏ giọng đáp, từ nay về sau, bất kể là lúc nào anh gọi em, nhất định em sẽ nhanh chóng đáp lại anh, từ giờ trở đi, em sẽ bảo vệ anh như anh đã bảo vệ em.

“Tha thứ cho những hành động quá đáng của anh trước đây nhé. Anh thích nhìn em cười, anh hi vọng em có thể mãi mãi tươi cười với anh, nhưng anh lại không hy vọng người khác thấy được mặt tốt đẹp của em, anh luôn theo dõi từng hành động, thái độ của em, sợ em bị người khác mơ ước, thậm chí là muốn cướp đi bảo bối trong lòng anh. Anh bị tình yêu làm cho mù quáng, dùng tình cảm của em dành cho anh là tiền cược, lại giống như ‘có lý chẳng sợ’ làm ra những hành động tổn thương em, lại không cho phép em trách cứ mình!”

“Tha thứ cho anh vẫn luôn hưởng thụ những điều đó vì nó mang đến cho anh cảm giác vừa đau khổ vừa hạnh phúc, cho đến tận bây giờ mới hiểu được đó là sai lầm, hy vọng anh nhận ra điều đó không quá muộn.” An Từ Thiên nói xong, lại làm hành động mà Bạch Thắm đã từng làm trước đây rất nhiều lần, anh nhẹ nhàng áp trán mình vào trán cô, nhìn thẳng vào mắt cô, không chút do dự nói ra tình cảm từ đáy lòng mình: “Anh yêu em”

Trong phút chốc, dường như Bạch Thắm nghe được tiếng thờ dài truyền đến từ phía xa xa trong lòng mình, lại giống như thấy được từng chùm pháo hoa nổ rực rỡ trong bầu trời đêm.

Bạch Thắm quên cả hô hấp khiến cho trái tim càng đập nhanh hơn, loại cảm giác này thật sự kì diệu đến mức khó nói nên lời, đầu óc của cô trống rỗng, ngơ ngác nhìn người đàn ông vẫn đang áp vào trán mình, giống như chết đuối trong ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng và yêu thương thấm thiết của anh dành cho mình. (Maybe: Editor mới thất tình... *ôm tim*)

Giờ phút này, rốt cuộc cô cũng đã hiểu vì sao bất kỳ người phụ nữ nào cũng hy vọng được nghe thấy lời tỏ tình từ người đàn ông mình yêu, có đôi khi rõ ràng biết đó là lời nói dối, nhưng vẫn sẽ vì ba chữ này mà như con thiêu thân lao đầu vào lửa, không oán trách không hối hận — đây thật sự là một thứ độc được đầy ngọt ngào.

Cả căn phòng nhất thời rơi vào im lặng, hôm nay hai người họ đều im lặng hơn bình thường rất nhiều.

Nhìn cô gái nhỏ đang ngơ ngác trước mặt mình, An Từ Thiên cố gắng không để ý đến lòng bàn tay mình đã chảy đầy mồ hôi lạnh vì hồi hộp.

Bỗng nhiên Bạch Thắm nhảy lên một cái, không nói lời nào mà chạy thẳng vào phòng trong.

An Từ Thiên sững sờ, vội vàng đi theo, lại phát hiện cô đang lục tìm thứ gì đó.

“... Thắm Thắm, em đang tìm gì vậy?”

“Chứng minh thư.” Còn có sổ hộ khẩu!

An Từ Thiên ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi lại, cô đã đứng dậy nhét thứ cầm trong tay vào túi sách, trên mặt còn mang theo một nụ cười hài lòng.

“Đi!” Lúc Bạch Thắm đi ra, cô lôi kéo An Từ Thiên còn đang đứng ngơ ngác ở cửa, giục anh đổi giày.

Anh theo ý cô đổi xong giày, sau đó mới ngơ ngác hỏi: “Đi đâu?”

Chờ hai người đã ở trên xe lên đường, Bạch Thắm mới trả lời anh: “Cục dân chính.”

Cục dân chính? An đại nhân cảm thấy dung lượng não của mình hôm nay không đủ dùng, chẳng lẽ là do lần trước anh không cẩn thận bị đụng vào đầu, nhưng mọi người lại không phát hiện ra? Anh cảm thấy rõ ràng hôm nay phản ứng của anh trở nên rất chậm chạp, IQ giảm sút, nhịp tim không đều...

“Đến đó làm gì?” An đại nhân ngốc nghếch hỏi.

“Kết hôn!” Lần này Bạch Thắm trả lời rất nhanh, còn quay sang nhìn người có dung lượng não không đủ dùng là An đại nhân với một khuôn mặt tươi cười.

Kết hôn? Kết hôn?!

Ai kết hôn?

Mãi cho lúc xe đã đến nơi, An đại nhân máy móc đi theo Bạch Thắm vào bên trong chụp ảnh, anh vẫn bị choáng váng chưa hết.

Nhân viên công tác nhìn về mặt ngơ ngác của An Từ Thiên, thầm nghĩ ngờ trong lòng, dáng vẻ này cũng không tệ, là một cậu nhóc vừa đẹp trai vừa có khí chất, nhưng tại sao lại giống như bị ngốc vậy?

“Cô gái, cô bảo bạn trai mình cười một cái đi, đây là ảnh kết hôn, nếu chụp không đẹp thì cũng không đổi được đâu.” Cuối cùng người nhân viên kia cũng vẫn không nhịn được mà nói.

Bạch Thắm quay đầu nhìn, thấy An Từ Thiên ngơ ngác, ánh mắt nhìn về phía mình nhưng lại không có tiêu cự, nhìn không được cười ra tiếng.

Tiếng cười này rốt cuộc cũng kéo lại mấy phần hồn phách của An đại nhân, anh nhìn xung quanh hỏi: “Đây là đây vậy?”

“Là phòng chụp ảnh, hiện tại anh và em đang chuẩn bị chụp ảnh kết hôn, anh cười một cái đi, nếu không ảnh chụp không đẹp cũng không thể đổi đâu đó.” Bạch Thắm cười tùm tùm xoa xoa khuôn mặt cứng ngắc của anh, sau đó cầm lấy hai má, kéo khóe miệng của anh ra hai bên: “Cười một cái.”

“Ha ha, cậu nhóc này, cậu cười một cái đi, cưới một người vợ xinh đẹp duyên dáng như thế này, cậu còn bày cái vẻ mặt ấy làm cái gì? Cậu may mắn như vậy, cô gái nhỏ người ta còn vô cùng vui vẻ, chẳng lẽ cậu không tình nguyện sao?” Một người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh chịu không nổi dáng vẻ ngốc nghếch của An Từ Thiên, lớn tiếng nói.

Giọng lớn thật, ngay cả những người ở bên ngoài cũng nghe thấy được. Bạch Thắm hơi rụt người lại, xoa xoa lỗ tai, lại ngẩng đầu một cái thì thấy mọi

người xung quanh đều nhìn mình cười tủm tỉm, vừa nghĩ đến đây là chỗ nào, cô quay sang nhìn An Từ Thiên, cả hai người đều không nhận được mà đỏ bừng mặt.

Thấy Bạch Thắm để lộ ra dáng vẻ đáng yêu khiến người khác xao xuyến, trên mặt An Từ Thiên không khỏi hiện lên ý cười yếu ớt, anh nắm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại của cô.

Lúc này, một giọng nói lại vang lên: “Nhìn qua đây.”

Theo phản xạ, hai người đều nhìn về phía giọng nói phát ra, biểu cảm trên mặt vẫn chưa kịp thay đổi, đúng lúc này tiếng “tách” chụp ảnh vang lên, ảnh kết hôn của hai người họ đã ra đời.

Sau đó, Bạch Thắm nhìn ảnh chụp mà không khỏi cảm thán người chụp ảnh có kinh nghiệm lão luyện, vậy mà lại có thể chụp được khoảng khắc hiếm có là khuôn mặt tươi cười của An Từ Thiên và vẻ mặt ngượng ngùng của mình, quả thật ảnh chụp này không giữ lại thì đúng là đáng tiếc.

“Chỉ cần ký tên ở đây thì hai người sẽ trở thành vợ chồng hợp pháp.” Nhân viên ở Cục dân chính đẩy hai tờ giấy đến trước mặt hai người.

Khó có được khi nào mà An Từ Thiên cầm bút, nhìn tờ giấy trước mặt với vẻ mặt lo lắng giống như đang đối mặt với kẻ địch lớn, làm cho nhân viên đối diện rớt vạch đen đầy trán. (Maybe: Như thế này này – —|||)

Mà đến lượt Bạch Thắm, cô nhìn cũng không cần nhìn đã chuẩn bị hạ bút ký tên, nhưng lại bị An Từ Thiên ngăn lại: “Chờ một chút!”

Bạch Thắm nghi ngờ nhìn anh: “Sao thế anh?”

“Em không thể ký!” An Từ Thiên nghiêm túc nói.

Editor: Bé Thiên nhà chúng ta cũng không phải kẻ dễ dãi đâu nha... Người ta dang đến tận miệng nhưng bé cũng không ăn ngay đâu...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 53

Sao lại như vậy, tại sao cô không thể ký? Ánh mắt của nhân viên công tác cứ lướt qua lướt lại hai người, có ẩn tình à? Nhớ lại chuyện cũ hay gì ư? Nhân viên công tác bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Chẳng lẽ cô bé này yêu một người hoàn toàn khác, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà bị buộc phải kết hôn với anh chàng này? Bây giờ, ở thời khắc mấu chốt, anh chàng rốt cuộc cũng thức tỉnh lương tâm, không muốn kết hôn với cô bé, để cô ấy đi tìm tình yêu đích thực của đời mình ư?

Ây mà... vẻ mặt của cô bé này lại không giống như vậy cho lắm! Đôi tay chống cằm, nhân viên công tác là một bác gái lại bắt đầu nghĩ theo hướng khác.

Hay là anh chàng này không đồng ý...

“Vi sao không thể ký?” Bạch Thắm cũng không biết bác gái ngồi đối diện mình đang suy diễn lung tung, việc An Từ Thiên ngăn cản đã khiến trong lòng cô kích động, anh không đồng ý sao?

An Từ Thiên mở to mắt nhìn cô. Anh mím môi, khoảng chừng 3 – 5 giây sau mới nói, “Em mới có mười chín tuổi.” Theo luật quy định, tuổi lập gia đình của nữ là hai mươi, nếu như không đủ tuổi, cho dù ký cũng không được pháp luật thừa nhận.

Sự hồi hộp trong lòng bỗng chốc tiêu tan, Bạch Thắm nở nụ cười tươi, “Không sao cả, em sớm đã đổi tuổi của mình thành hai mươi rồi!” Không có việc gì, cũng chẳng cần phải để ý đến người ngoài đang ở đây, cô nghiêng người, đặt lên gò má anh một nụ hôn ấm áp, dịu dàng hỏi, “Từ Thiên không muốn em trở thành bà An một cách danh chính ngôn thuận hay sao?” Giọng nói vốn đã trong trẻo, nay lại càng thêm mềm mại, đầy sự hấp dẫn lẫn mong chờ.

“Không có.” An Từ Thiên bị trăm mê trước đôi mắt của Bạch Thắm, anh trả lời trong trạng thái ngây ngốc, ngo ngắc.

Bạch Thắm cười to, đan bàn tay của hai người vào nhau, “Vậy là tốt rồi, em cũng đã nói cả đời này sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh.” Giọng nói tràn ngập lần mười đầu ngón tay đan xen khiến An Từ Thiên lấy lại tinh thần. Anh nhìn người con gái nhỏ trước mắt đang cố dùng nụ cười để giấu đi sự hồi hộp trong lòng.

“Ký đi.”

Bác gái ngồi đối diện nhìn từ nãy tới giờ, nổi hết cả da gà, run lẩy bẩy. Không bàn tới việc hai người đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, bác gái cũng cảm thấy mồ hôi lạnh đổ đầy đầu mình: Cô bé à, sao cô có thể nghĩ tới việc bóp méo tuổi tác trước mặt tôi vậy hả?

Mặc kệ là như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng thì tờ giấy chứng nhận kết hôn cũng đã thật sự nằm trong tay hai người.

Nhìn tờ giấy trong tay, hai người tựa như vừa tỉnh khỏi giấc mộng. Đặt tay lên ngực, trái tim vẫn còn đang đập thình thịch vì không tin nổi.

Nếu mỗi ngày đều như ngày hôm nay, Bạch Thắm nghĩ mình sẽ quên mất vì tim đập quá nhanh. Lén cười một tiếng, suy nghĩ miên man, cô quay đầu nhìn về phía An Từ Thiên, anh vẫn còn đang ngẩn người kia kia.

Nhìn người đàn ông trước mặt, cô chợt cảm thấy cả cuộc đời này rất đáng giá, quả thực vô cùng tốt.

Quay trở lại xe, An Từ Thiên mới mở miệng hỏi cô, “Đây là giấy chứng nhận kết hôn sao?”

Dáng vẻ ngây ngốc của anh khiến Bạch Thắm buồn cười, “Phải, ông xã!”

Vì hai chữ đó, chỉ trong nháy mắt, ngài An nổi tiếng có chỉ số thông minh cao lại về nhà trong trạng thái ngây ngốc suốt cả một đoạn đường.

“Từ nay về sau, ngài An phải đối xử tốt với bà An đó! Yêu thương hết mực, ngày nào cũng phải khiến người ta vui vẻ, không được làm người ta đau lòng!” Sau khi trở về nhà, Bạch Thắm cứ khoái trá, chọc ghẹo An Từ Thiên.

An Từ Thiên nhìn cô. Một hồi sau, anh thốt ra hai chữ, “Bà xã.” Tuy rằng có hơi ngượng nghịu, nhưng từng chữ vẫn được phát âm rõ ràng theo tiêu chuẩn.

Trong nháy mắt, từ đầu tới cổ của Bạch Thắm liền nhuộm một màu đỏ ửng. Cô thẹn thùng, không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Không thấy cô đáp lại, An Từ Thiên lại gọi thêm một tiếng, “Bà xã!”

Bạch Thắm hást mặt, ngại ngùng xoay người, giọng nói trở nên ấp úng, không biết là đang nói gì nữa.

Thật là kỳ quái. Rõ ràng lúc đầu, chính cô còn thoải mái gọi anh hai tiếng ông xã, sao bây giờ lại thành như vậy rồi? Bạch Thắm cảm thấy đầu mình nóng tới mức bốc hơi nước.

An Từ Thiên càng kêu càng quen, càng kêu càng ngượng. Anh bước vài bước về phía trước, ngăn cô lại, phần khích kêu lên, “Bà xã, bà xã Thắm Thắm, bà xã...”

Đối mặt với cặp mắt sáng rực của anh, Bạch Thắm chỉ có thể thỏa hiệp, “Được rồi, anh kêu vậy là đủ! Em đói bụng, bà xã không thể làm cơm, mau đi nấu cơm đi!” Cô vội đẩy anh về hướng nhà bếp.

An Từ Thiên cười sung sướng, xoay người ôm cô, “Bà xã, em biết không, nơi này của anh giống như có cái gì đó rất tràn đầy, đang muốn trào ra bên ngoài!” Anh nắm tay cô, đặt nó lên ngực mình.

Đột nhiên cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ nơi lồng ngực của anh, thình thịch, thình thịch.. Bạch Thắm vui vẻ, nở nụ cười, “Em biết, em cũng vậy, ông xã!”

Hai người luôn ở trong trạng thái phấn khởi cho đến lúc dùng xong cơm tối, tắm rửa lên giường.

Giống như mọi ngày, Bạch Thắm tắm rửa xong xuôi, lên giường, lật xem một quyển sách tùy ý, đợi An Từ Thiên tắm xong rồi mới cùng nhau đi ngủ.

An Từ Thiên bước ra. Bạch Thắm theo thói quen, nhìn chiếc giường chung của hai người,... cô nhanh hơn bình thường một chút.

Lên giường, vén mền, đỡ thắt lưng, đắp kín...

“Em tắt đèn nha!” Bạch Thắm rào đón.

An Từ Thiên không chịu, anh ôm eo cô thật chặt.

Này, không phải ngày thường anh đều đồng ý sao?

Bạch Thắm nghi hoặc, đầu óc xoay chuyển thật nhanh.

“Ông xã, ngủ nha!” Giọng nói ngọt ngào khiến thân mình của người nào đó cứng đờ.

“Ừ.”

Tốt, tắt đèn đi ngủ.

“Ông xã, ngủ ngon!” Cô hôn một cái lên mặt anh.

Những việc này đều không khác so với ngày thường.

Bạch Thắm chợt cảm thấy cánh tay của An Tử Thiên càng lúc càng siết chặt, dường như không giống mọi ngày lắm...

Cảm thấy hơi nóng, Bạch Thắm vươn một bàn tay ra khỏi mền, bả vai của cô liền lộ ra.

Có cái gì bất thường sao?

Dường như ở trong bóng tối, Bạch Thắm đã miễn cưỡng nhận ra cánh tay không an phận của An Tử Thiên đang đặt lên vai mình.

“Bà xã.”

“Em ở đây.”

“Hôm nay chúng ta đăng ký kết hôn rồi.”

“Ừ.”

“Chúng ta là vợ chồng hợp pháp.”

“Ừ.”

“Hắn là anh nên thực hiện nghĩa vụ của một người chồng rồi.”

“Hả?”

“Em cũng cần làm hết trách nhiệm của người vợ.”

“Hả? ... Ừm...”

Một giây sau, bàn tay của An Tử Thiên xâm nhập vào trong áo quần của Bạch Thắm, ngắt lời cô định nói “Ông xã, sao đêm nay anh đông dài quá vậy.”

Bàn tay ấm áp của anh giống như một con cá nhỏ linh hoạt, không ngừng lượn khắp thân thể cô - người anh yêu sâu sắc, cho dù chỉ là một cái vuốt ve đơn giản cũng có thể kích thích người ta.

Anh cần mỗi đôi mềm mại, đồ mọng của cô. Kề sát mặt cô, anh sớm đã quá quen với khuôn mặt nhỏ nhỏ, ửng đỏ của vợ mình rồi, và đã đôi mắt sáng trong. Dục vọng cứ như thế mà hấp dẫn cả hai người động tình.

“Bà xã, em đã chuẩn bị tốt để động phòng chưa?” Giọng nói khàn khàn của An Tử Thiên chợt trở nên mông lung, trầm bổng khắp cả căn phòng, vừa hấp dẫn, vừa dụ dỗ người khác.

Sức nóng không ngừng lan tỏa, Bạch Thắm cảm thấy cả người càng lúc càng nóng. Cô bất giác vặn vẹo thân thể, vốn dĩ đã không mặc nhiều, chẳng biết từ lúc nào, quần áo của cô đã bị anh lột bỏ, vứt xuống sàn rồi.

Bàn tay nóng bỏng của anh rút cuộc cũng vuốt từ bụng cô lên đến nơi mềm mại ở chỗ cao nhất, nhưng cái vuốt ve sau đó lại càng mãnh liệt hơn, khiến đôi gò bồng đảo của cô đỏ bừng cả lên.

Cô không kiềm chế được những tiếng nói yêu kiều phát ra từ bản thân mình. Tiếng nói rơi vào An Tử Thiên chẳng khác nào những câu hát thúc giục ái tình.

Máu trong người đua nhau chạy, anh cảm thấy bản thân mình giống như có cái gì đó đang gào rít mãnh liệt, muốn phá cơ thể anh để chui ra.

Ngắm ngẫm chịu đựng việc động tình đã khiến thân dưới của Bạch Thắm trở thành một đầm nước mùa xuân dịu dàng, mang theo hơi ấm của con người, trào ra không ngừng.

An Tử Thiên giống như một kẻ tham lam muốn biết mọi thứ, anh thăm dò mỗi một vị trí trên thân thể cô mà không hề ngại đi sự thỏa mãn, khiến cả người cô vặn vẹo, hai tay không ngừng vuốt ve anh, giống như muốn bắt lấy cái gì đó, giọng nói rên rỉ ~ tất cả đều không thể khiến anh thoát ra khỏi cơn trầm mê.

Đôi mắt miên man, cô để lộ niềm khao khát của mình, vòng eo mềm mại chủ động dây dưa với anh, mời anh tiến vào nơi sâu nhất để thưởng thức.

Trong nháy mắt đó, Bạch Thắm chỉ kịp cắn mạnh vào vai anh. Cô đau bao nhiêu, anh đau bấy nhiêu, thậm chí còn hơn thế.

Hai người rên rỉ, một người đau, một người cười.

Niềm vui sướng trong lòng An Tử Thiên giống như lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ đại, khiến cỏ cây sinh trưởng tốt hơn. Cuối cùng, theo đuổi nhiều năm như vậy... cuối cùng, em cũng là của anh rồi!

Có thể không che giấu bất kỳ dục vọng nào của bản thân ở trước mặt em, không phải lo lắng em sẽ đòi rời đi.

Bạch Thắm, từ hôm nay trở đi, từ giờ trở đi, từ trên xuống dưới của em, cuối cùng anh cũng có được rồi!

Bạch Thắm vĩnh viễn thuộc về An Từ Thiên, em sẽ vĩnh viễn không rời xa anh!

Bởi vì toàn bộ ái tình và dục vọng trong lời nói đã trở thành hành động, chứng thực trên thân thể cô.

Bạch Thắm đành phải thừa nhận, khuôn mặt đẹp đẽ cau lại vì tình ~ dục mãnh liệt, hơi thở triền miên, yêu kiều quanh quẩn trong căn phòng tối vì tình ~ dục.

“Ừm... Từ Thiên... A... Nhẹ một chút... đau” Lời nói mơ hồ phát ra từ trong miệng cô theo từng âm dứt quãng, An Từ Thiên lại cảm thấy lời nói ấy chứa đầy hơi thở tình ~ dục.

Hình như anh không nghe thấy, tốc độ va chạm trong cơ thể cô càng nhanh hơn, thậm chí anh còn không quên bịt chặt miệng của người thương, dịu dàng liếm môi cô.

“A...” Sự cố gắng của anh không hề uống phí, cuối cùng cũng làm cô để lộ điểm mẫn cảm, khiến cô hét chói tai, giọng nói truyền tới lại hóa thành tiếng rên dịu dàng, yếu ớt. Thân thể rất quý trọng lần động tình đầu tiên trong đời. Cô không chịu nổi sự khống chế, cong người lên, đón ý của anh, khiến dục vọng trong người anh càng nóng rực, “Ông xã, đau... A, ừm...”

Cô thật sự rất đau, không kiềm chế nổi mà hòa theo anh, nào ngờ lại khiến người kia kích thích vô cùng, hơn nữa còn dùng sức mạnh hơn.

Anh thương tiếc mà hôn lên cái trán đầy mồ hôi của cô, tình ~ dục nhuộm đầy giọng nói khàn khàn, mang theo sức hấp dẫn, “Ngoan, không đau rồi...” Cái hôn lan dần xuống dưới, vòng đi vòng lại trước đường lần lỏi.

Dưới thân, bàn tay to cũng cũng không có buông tha cô. Ở chỗ cao ngất, cô vừa bị anh đùa bỡn, vừa bị anh bịt chặt miệng, không ngừng phun ra nuốt vào.

Nơi nào của anh cũng hỗn loạn cả, nhan sắc yêu kiều như đóa hoa lạc giữa miền đất rộng, sinh sôi nảy nở, nơi này chỉ có một khung cảnh mà thôi...

Tới lúc lên đỉnh, cô dùng sức ôm chặt lấy anh, dáng vẻ thỏa mãn đáng yêu, khiến anh nhìn mà khó chịu, ngứa ngáy, lại thêm một trận xôn xao.

Nằm ở trên người cô, yên lặng hưởng thụ dư vị của việc lên đỉnh, hiểu rằng cô sợ run khi tới cực hạn, anh cũng làm với tốc độ nhanh hơn.

Cúi đầu, nhìn thiên hạ dưới thân mình, anh thấy khuôn mặt cô hồng hào, nhắm mắt trong sự mỏi mệt và thỏa mãn. Cho dù là đang ngủ, anh cũng thấy được là cô đang vui sướng.

Đã mệt đến mức ngủ rồi sao? Hai tay của anh không nói ra, vẫn ôm chặt cô.

Anh cười sùng nịch, hôn cô với tình cảm chân thành cả cuộc đời, “Ngủ ngon, bà xã...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 55.2

Đọc đường đi Bạch Phàm vẫn luôn được cha mẹ Bạch ân cần dạy bảo nên mặc dù không tình nguyện, nhưng lúc này cũng vẫn ngoan ngoãn gọi Bạch Thắm một tiếng chị.

Thấy vậy, khoe miệng Bạch Thắm khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, thẳng thót trước mặt này gọi cô là chị, nhưng có lẽ nó cũng chưa bao giờ từng coi cô là chị nó. Cô còn nhớ rõ, có một lần cô trở về nhà họ Bạch, đứa nhóc đứng ra là em trai mình, vậy mà lại kiêu ngạo hất cằm, ánh mắt khinh bỉ nhìn cô: “Cuối năm nào cũng đều chán nản sa sút chạy đến nhà tôi, chị đã sớm bị đưa đến nhà họ An, nhà họ Bạch chỉ có một đứa con duy nhất là tôi mà thôi! Hừ!” Lời nói của một đứa trẻ con không có nhiều ẩn ý nhưng lại trực tiếp đâm vào chỗ đau đớn nhất trong lòng của Bạch Thắm.

“Vậy mà chúng ta đã không gặp hai năm, từ đó đến giờ Bạch Phàm vẫn luôn nhớ đến chị sao?” Là phải hay không phải? Nếu phải, hai năm không thấy, hiện tại mới nhớ đến cô, như vậy thì không quá mức giả dối đi? Nếu không phải, em trai nhớ chị gái đã hai năm, vậy mà cha mẹ cô giờ này mới chịu đưa thằng bé đến thăm cô một lần? Dù trả lời như thế nào cũng không hợp lý, câu hỏi này của Bạch Thắm không hề đơn giản.

Nụ cười trên mặt bà Bạch cứng lại, không biết phải trả lời như thế nào, hơn nữa ngày mới xấu hổ nói: “Chủ yếu là do chúng ta lo lắng con bạn quá, hơn nữa chuyện công ty cũng khiến ba con bạn bận đến mức không ngơi tay, cũng thường xuyên không chịu về nhà.”

Phải không? Lo lắng cô bạn rộn? Chuyện công ty cũng bận rộn? Ha ha, thật đúng là rất bận đấy, bận rộn suốt hai năm trời, mãi cho đến khi nhà họ An chính thức thừa nhận tôi, mấy người lại không tiếp tục bận rộn!

“Thì ra bà Bạch cũng bề bộn nhiều việc cơ đấy!” Bạch Thắm tất nhiên biết người phụ nữ sinh ra mình này là một người luôn toàn tâm toàn ý làm bà chủ gia đình, nhiệm vụ của bà là giúp chồng dạy con, sau đó chính là giữ mối quan hệ tốt cùng một nhóm phụ nhân nhà giàu khác.

Bà Bạch không biết phải nói tiếp như thế nào, đành phải cười gượng, cánh tay giữ chặt lấy đứa con trai nhỏ đang giẫy giụa không chịu ngoan ngoãn là Bạch Phàm.

Bạch Thắm cố ý để không khí tiếp tục tê ngắt trong vài phút, rồi mới mở miệng nói: “Ngày mai ông Bạch sẽ đến sao?”

Thấy Bạch Thắm chủ động hỏi thăm, đôi mắt của bà Bạch sáng lên, vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ông ấy mua vé nửa đêm bay. Ngày mai con có thể gặp ông ấy!”

“Ôi, thật đúng nóng vội đấy! Nhưng mà, ngày mai tôi cũng sẽ chuẩn bị cho các vị một niềm vui bất ngờ!” Bạch Thắm cười dịu dàng. An Trì đứng bên cạnh nhìn thấy mà sợ hãi run rẩy từng con, nụ cười này của cô trông rất kỳ quái, bỗng nhiên anh ta có chút đồng tình người nhà họ Bạch.

Bạch Thắm không để bà Bạch có thời gian trả lời, liền xoay người rời đi, chỉ chừa cho người phía sau một bóng lưng.

Bà Bạch theo bản năng đưa tay há miệng định gọi cô đứng lại, cuối cùng lại vẫn thất bại rút tay lại không nói lời nào. Thật ra bà cũng muốn đưa con gái xa lạ nhưng lại rất quen thuộc này có thể gọi bà một tiếng mẹ, nhưng bà biết mình có lỗi với con gái, nay lại bởi vì lý do này mà gọi cô trở về, có lẽ cô đã sớm hết hy vọng đối với nhà họ Bạch rồi.

Có lẽ bà là người mẹ không đủ tư cách nhất trên thế giới này!

Ngày hôm sau, khi Bạch Vân Thiên vừa tới thành phố W liền nhận được một “niềm vui bất ngờ” to lớn. Tất cả các tòa soạn báo đều thi nhau đăng tin tức Bạch Thắm tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ hoàn toàn với nhà họ Bạch tối hôm qua. Tin tức này trở thành tiêu đề trang bìa cho giới truyền thông kinh tế, gây xôn xao dư luận khắp nơi.

Bạch Vân Thiên còn chưa kịp tới tìm Bạch Thắm thì đã bị mấy cuộc điện thoại từ công ty thúc giục phải trở về, hành động lần này của Bạch Vân Thiên được coi là “làm cùng vợ lại gây bình”. *làm cùng vợ lại gây bình: “làm” là hành động xxoo cấm trẻ em dưới 18 tuổi, còn “gây bình” là gây “hung khí gây án”, và nó gây theo đúng nghĩa của từ “gây”, tức là “pác” phát rồi thôi đấy... tha thứ cho editor vốn từ hạn hẹp, không có cách nào tìm thành ngữ để thay thế....

Mất hết mấy ngày, thật vất vả Bạch Vân Thiên mới có thể ổn định công ty một chút, ông ta không để ý đến sự ngăn cản của vợ, gọi điện thoại chất vấn Bạch Thắm, lại bị cô lạnh lùng trả lời: “Ông Bạch lấy tư cách gì mà nói chuyện với tôi như vậy? Đúng vậy, là các người sinh ra tôi, có công ơn nuôi dưỡng tôi bảy năm, nhưng từ khi các người đưa tôi đến nhà họ An đôi lấy lợi ích thì đã tiêu hao gấp trăm ngàn lần ơn nghĩa đó rồi!”

“Vô liêm sỉ, làm gì có chuyện có thể tính toán như vậy chứ!” Bạch Vân Thiên tức giận hét lên.

“Ờ? Ông Bạch có thể đổi con gái nhỏ ruột thịt với người khác để lấy được lợi ích cho công ty mình, thì sao lại không cho phép tôi được dùng cách tương tự để tính toán chứ?” Bạch Thắm cười lạnh.

“Mày...!” Bạch Vân Thiên chán nản, nhưng lại không tìm được lý do để phản bác.

Đúng vậy, cách xử lý như vậy là do ông bắt đầu trước, ông không có tư cách chửi mắng người khác!

“Nhưng mẹ con vất vả khổ sở mang thai mười tháng mới có thể sinh ra con, huống chi con sống ở nhà họ An không hề bị người ta đối xử tệ bạc, thậm chí còn sống tốt hơn nhiều so với khi còn ở nhà mình!” Khó khăn lắm Bạch Vân Thiên mới nghĩ ra được lý do để bào biện, ông đây cũng là vì muốn cho con gái mình một cuộc sống tốt hơn mà thôi!

“Ha ha...” Bạch Thắm cười lạnh, sau đó bỗng nhiên giọng nói lại biến thành nức nở: “Cũng bởi vì trong người tôi chảy máu của các người, nên công ty nhà họ Bạch mới có thể bình an vô sự cho đến tận bây giờ! Từ nay về sau tôi và các người sẽ không còn liên quan đến nhau, công ơn sinh thành và nuôi dưỡng tôi đã tính toán rõ ràng với mấy người rồi.” Nếu ông vẫn còn tiếp tục muốn dây dưa không chịu buông ta, công ty nhà họ Bạch lại chẳng là cái thứ gì trong mắt An Thị!

Nghe hiểu được ẩn ý trong lời nói của Bạch Thắm, Bạch Vân Thiên sợ hãi đến mức đổ mồ hôi lạnh, phải biết rằng công ty nhà họ Bạch là tâm huyết cả đời của ông ta, còn quan trọng hơn mạng của ông ta rất nhiều! Từ đó về sau Bạch Vân Thiên cũng vội vàng chặt đứt suy nghĩ tham lam, không dám trêu chọc Bạch Thắm nữa.

An Từ Thiên ôm bảo bối còn đang ngơ ngác vào trong lòng, yên lặng an ủi cô.

Bạch Thắm dần lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng cọ cọ vào lồng ngực áp áp của anh: “Em không sao, anh không cần lo lắng. Nếu đã nói rõ ràng, từ nay về sau em sẽ không còn liên quan gì đến nhà họ Bạch nữa!”

An Từ Thiên im lặng nhìn cô, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Cứ coi như em không hề có cha mẹ.” Giọng nói nam tính hơi khàn khàn quanh quẩn ở trong phòng, Bạch Thắm nghe được mà không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác tê rần, không phải vì chính cô, mà giống như là đang nói đến cha mẹ An Từ Thiên.

Cô ôm lấy cổ hân, áp trán mình vào trán anh, nhìn anh với ánh mắt chân thành: “Ừ, coi như không có!”

Trong phòng, hai người im lặng nhìn nhau, tấm lòng rộng mở dành cho nhau, không biết từ khi nào không khí đau xót nặng nề dần dần biến thành ấm áp thân nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bắt Côn Trùng

Cầm quyển album ra khỏi studio ảnh, Bạch Thắm không ngừng cười được, đi ra thang máy: “Bây giờ em đi ra rồi, anh đã đến chưa?”

“Nhanh thôi, khoảng 3 phút nữa, em đứng yên ở đó không cần chạy loạn, ngoan ngoãn chờ anh!” Đầu kia điện thoại kia là giọng nói An Tử Thiên ôn nhu trầm thấp.

“Biết rồi, em cũng không phải là con nít! Em vừa mới nhìn mấy tấm hình, rất xinh đẹp, em rất thích!” Cảm xúc Bạch Thắm dâng trào, chia sẻ với An Tử Thiên tâm tình kích động của mình.

“Chúng ta mặc áo cưới làm sao có thể khó coi, Thắm Thắm thích là tốt rồi.” Giọng nói mang theo sự cưng chiều như thường lệ.

“Anh, kẻ tự luyện này!” Cho dù là cách điện thoại, nghe được lời này của An Tử Thiên, Bạch Thắm cũng nhận được có chút xấu hổ.

Chuyện là, hơn tháng trước, sau tình chuyện của Bạch gia, tuy rằng Bạch Thắm ngoài miệng nói không sao, nhưng trong lòng An Tử Thiên vẫn lo lắng. Không biết nghe được phương pháp từ đâu, bỗng nhiên đưa ra ý muốn chụp hình cưới, lúc trước giấy đăng ký kết hôn của hai người đều làm chỉ vì ý muốn nhất thời, sau khi kết hôn chỉ lo hưng phấn, nào có nhớ tới chuyện này đâu!

Bây giờ An Tử Thiên bị người dẫn dắt chủ động đưa ra ý kiến chụp hình cưới, trong lòng Bạch Thắm vẫn thật là cao hứng, trước kia không phải cô không nhớ chuyện này, mà là do tính cách đặc thù của bản thân An Tử Thiên không thể tiếp nhận bị người xa lạ tùy ý nháy máy thành các loại tư thế tiến hành chụp ảnh, nên dứt khoát cô không nói ra việc này. Bây giờ An Tử Thiên chủ động đề xuất, Bạch Thắm đương nhiên vui vẻ đồng ý, có người phụ nữ nào không hy vọng được chụp ảnh trong bộ áo cưới xinh đẹp đâu!

Vì thể trải qua cuộc tình khiêu tể tuyển*, sau cùng An Tử Thiên chọn trúng studio chụp ảnh cưới nổi danh --- Phù Đề, hai người cao hứng nắm tay nhau chụp – dĩ nhiên là Bạch Thắm cao hứng, mà An Tử Thiên thấy vợ mình vui vẻ thì cũng hơn hớn đi theo.

* 精挑细选 Tinh Khiêu Tể Tuyển: tuyển chọn tinh tế.

Tuy rằng quá trình chụp ảnh hưng phấn vô cùng, hiện trường chụp hình thường xuyên lâm vào tình trạng khí ép cực thấp, cảm xúc của thợ ảnh mấy lần đứng trước nguy cơ tan vỡ, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là người chuyên nghiệp có tiếng, luôn là thời khắc phát sinh sự kiện mấu chốt đỏ máu, Bạch Thắm ra sân cấp cứu kịp thời, ổn định lại cảm xúc nên mới không còn đình công.

Không có biện pháp, cho dù là ai chỉ cần đến gần cô dâu quá phạm vi ba thước, có động thái hơi thân cận một chút xiu thì cảm thấy sau lưng sẽ cảm thấy tên ngầm không ngừng, nhiệt độ khí xung quanh cũng kịch liệt giảm xuống, thời gian càng lâu số lần cũng tăng lên, không phải là mất tinh thần thì cũng là tinh thần bạo phát đi! Mặc dù thời điểm mấu chốt cô dâu đều đến cứu nguy, nhưng sau khi buổi chụp kết thúc, nhân viên ở studio Phù Đề vẫn trịnh trọng mở tiệc mừng, ăn mừng chính mình còn sống hơn nữa rất bình thường..

Ôm điện thoại ngọt ngào nói chuyện trời đất thời điểm không khác biệt lắm An Tử Thiên đến, hai người vô cùng thân thiết ôm nhau cũng không chú ý bên đường đối diện có những đôi mắt mờ to chăm chú nhìn họ, không có sự chú ý nào có thể phân tán được.

“Anh nhìn xem, rất đẹp nhỉ! Đây đều là những tấm hình chưa qua xử lý, bọn họ cho chúng ta xem trước, sau đó chọn ra vài tấm gửi cho bọn họ chỉnh sửa, nói ví dụ như phóng lớn treo trong nhà, đây là cách xử lý đơn giản nhất!” Vừa lên xe, Bạch Thắm không đợi được lấy ra cuốn album dày đưa cho An Tử Thiên xem.

Lật xem từng trang, về mặt An Tử Thiên vẫn không có biến hóa, Bạch Thắm cũng không quan tâm, đợi khi anh xem xong mới hứng thú bưng bưng hỏi xem cảm giác của anh như thế nào?

“Không sai.” An Tử Thiên nhìn ánh mắt lấp lánh của vợ mình, đưa tay đến xoa cô thật ôn nhu.

“Chúng ta nên chọn tấm nào phóng lớn để treo trong nhà nhỉ?” Lật quyển album một lần nữa, Bạch Thắm có chút khổ não nói ra vấn đề.

Bàn tay An Tử Thiên lật từng cái, dừng ở một tấm ảnh, khớp xương ngón tay rõ ràng chỉ vào tấm ảnh: “Tấm này, anh thích.”

Bạch Thắm theo tay chỉ nhìn lại, tấm ảnh này chụp theo phong cách truyền thống, Bạch Thắm mặc áo cưới màu đỏ được An Tử Thiên trong trang phục chú rể ôm thắt lưng, hai người im lặng đối mặt, mặt đầy ôn nhu, bố cục sau lưng cũng rất đơn giản cổ kính. Đây là một trong số những tấm hình hiếm hoi nhiếp ảnh gia chụp được nụ cười của An Tử Thiên.

Bạch Thắm nhìn thấy ảnh khuôn mặt An Tử Thiên ôn nhu tươi cười cũng vui vẻ đồng ý, mà An Tử Thiên quyết định tắm này là do là mười ngón tay hai người đan chặt vào nhau, mái tóc đen vướng lấy nhau -- anh nghĩ ngay tới vợ chồng son.

Thế là cả buổi tối hai người vây quanh cuốn album nghiên cứu cẩn thận quyết định tắm này tắm kia nên xử lý như thế nào, bàn luận tắm này nên chỉnh làm sao, tắm nọ nên xử lý thế nào -- đương nhiên, đến giờ ngủ, An đại nhân tự nhiên có xem phúc lợi lớn nhất của mình

“Vợ à, đã trễ rồi, chúng ta nên ngủ!”

Bạch Thắm bị kéo lên giường cuối cùng nhìn đồng hồ báo thức một cái, mười giờ thật sự xem là trễ sao?

Thật ra thì vẫn chưa đến nỗi muộn, nhưng cái này quan trọng sao, phúc lợi của An đại nhân không phải mới quan trọng nhất à?

Xoa phần eo có chút không thoải mái, trong lòng Bạch Thắm yên lặng thổ tào, bình thường nhìn thế nào cũng không thấy An Tử Thiên thuộc về loại dùng mảnh vượt trội, tại sao mỗi lần đều lần qua lần lại dày vò mình lợi hại đến thế? Tối hôm qua kích động quá mức, chẳng lẽ là vì xem ảnh cưới?

Thôi vậy dù sao cũng đã bị dày vò thành như vậy, là nguyên nhân gì cũng không trọng yếu, Bạch Thắm đến chiều mới xuống giường được, bây giờ đang một mình mua sắm trong siêu thị.

Vừa đẩy xe vừa trầm ảo não, vốn là hôm nay định đến trường học một chuyến, bây giờ làm chuyện gì cũng không được, chỉ có thể ở siêu thị mua một ít thức ăn về nhà, làm cơm chờ An Tử Thiên tan tầm trở về.

Giáo sư Lê hiểu hoàn cảnh của cô, đối với cô chọn lựa chính sách nuôi thả, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ ông giao đảm bảo chất lượng và đúng hạn hoàn thành, thì thành tích có thể xuất sắc hơn hẳn.

Vừa nghĩ chuyện của mình vừa đẩy xe mua sắm quẹo vào, bỗng nhiên nghe được tiếng “Oái” Xe lao đảo một trận -- đụng vào thứ gì vậy? Bạch Thắm phục hồi tinh thần lại mới thấy một bác gái bị xe đụng ngã, đang chật vật đứng dậy

Nhúu nhúu mầy, vội vàng tiến lên nâng bà dậy: “Thực xin lỗi, vị bác gái này, con vừa mới suy nghĩ nên nhất thời thất thần, chú ý tới bác! Có đụng đến nơi nào của bác hay không?”

Người phụ nữ bị đụng vào, nhúu chặt mi, vẻ mặt đầy đau đớn, xoa đầu gối: “Không sao, là tôi đi nhanh quá, lúc quẹo vào không chú ý. Đầu gối hơi đau nhưng không có việc gì, tiểu thư, việc này cũng không thể trách cô.”

Xung quanh có vài người vây lại, nghe người phụ nữ thế đều gật đầu tán dương bà, cũng gắt gao nhìn xem Bạch Thắm đáp lại như thế nào.

Nhìn chút bốn phía, Bạch Thắm biết nếu là mặc kệ bỏ lại người này phóng chừng cũng là không đi được, mặc dù cô cũng không muốn như vậy, nhìn một chút rồi đỡ người phụ nữ vẫn xoa xoa đầu gối như cũ, chẳng qua là...

“Bác, đầu gối bác vị đụng trúng phải không? Vậy cháu đưa bác đến bệnh viện xem thế nào, dù sao cũng là cháu đụng vào, nếu bỏ bác ở lại lương tâm con sẽ không yên.” Vừa nói vừa bỏ lại xe mua sắm trong tay rồi nâng người phụ nữ lên, mặc kệ người ở chung quanh một mảnh tán dương tổ quốc xã hội và làn gió hài hoà thổi khắp muôn nơi, đi ra cửa siêu thị.

Ra bên ngoài, Bạch Thắm chuẩn bị đón taxi, người phụ nữ mới mở miệng: “Tiểu thư, thật không cần, tôi không đi bệnh viện!” Làm bộ giùng giởng phải rời khỏi.

Bạch Thắm nơi nào chịu để cho bà đi: “Di à, hay là đi xem một chút đi, bác tuổi lớn bị đụng vào tuy rằng không nặng, nhưng cũng không phải việc nhỏ, cháu đưa bác đến bệnh viện, chi phí cháu bỏ ra!”

“Vấn đề không phải là tiền, tiểu thư à, đầu gối tôi vốn có bệnh phong thấp, hai ngày trước không phải trời mưa sao, nên đến bây giờ vẫn còn đau. Tôi không đi bệnh viện vì tôi không thích mùi của bệnh viện.” Khi bà giải thích, biểu tình mặt có chút mất tự nhiên.

Bạch Thắm cười cười: “Như vậy à, không có chuyện gì đâu bác, gần đây có phòng khám tư nhân, bác sĩ tay nghề cũng không tồi, cháu đưa bác đến đó khám thử xem, mùi phòng khám so với bệnh viện tốt hơn nhiều.”

“Ài, thật sự không cần, phòng khám cũng có mùi khử trùng, tôi cũng không muốn. Đầu gối tôi bị bầm tím một chút, lau ít thuốc nước là đỡ rồi, chính là thuốc đỏ, người bình thường nhà nhà đều có.” Người đàn bà được diu lúc này có chút khấn trương.

“Lau ít thuốc nước sao, nếu không bác cứ chờ ở bên ngoài, cháu gọi bác sĩ ra, để người ta khám cho bác?” Bạch Thắm dường như không nghe lời người phụ nữ, vẫn ân cần như trước.

“Khôn cần, ta không cần nghĩ nữa! Nếu không, tiểu thư, cô dẫn tôi... về nhà cô lau ít thuốc nước là được?” Cho dù là Bạch Thắm lại ngu ngốc tại cũng nhìn ra người phụ nữ này có gì không đúng.

Thật ra lúc trước khi đụng vào người phụ nữ này Bạch Thắm đã nhìn ra điều bất thường, mặc dù cô đang suy nghĩ nhưng chuyện khác nhưng là vẫn có thể nhìn thấy người này là cố ý dùng sức đụng vào xe, lúc ấy ở trong siêu thị nhiều người cô dù không tốt như thế nào cũng phải theo ý người phụ nữ này đưa bà đi ra — bà ta rõ ràng có ý định muốn cô đưa bà ta về nhà?

Xem bộ dáng của bà cũng phải loại trộm cướp gì. Phụ nữ ngoài năm mươi, tuy rằng nhìn khuôn mặt có dấu hiệu tuổi tác nhưng người lại có khí chất mà

phải nào cũng có, lúc trẻ hẳn là mỹ nhân, nói dối cũng áp a áp ứng, thế nào cũng giống mấy người chuyên làm nghề bất chính.

Bà làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Tuy rằng từ sau khi kết hôn, Lâm Thuộc Nhạc từng cảm thán quá Bạch Thắm biến hóa -- không giống như trước đây lạnh lùng âm trầm, không để ý tới người khác, tuy đẹp cũng không thể đến gần thường thức, mà là trở nên thích cười, thích nói, ôn nhu thân cận hơn, nhưng vẹn vẹn chỉ với người quen thuộc gần gũi thôi, mà không phải tùy tiện với người xa lạ đâu vậy.

Hôm nay nhiệt tình như thế chẳng qua là muốn biết này người phụ nữ này rốt cuộc là dụng tâm gì?

Bạch Thắm không có trả lời, lạnh lùng nhìn bà ta, cũng buông lỏng tay đang đỡ bà. Người này có chút lão đảo, vốn chột dạ không dám nhìn cô, lần này lại cúi đầu tránh né ánh mắt Bạch Thắm.

“Bà là ai? Tiếp cận tôi là vì cái gì?” Thấy phụ nhân (người đàn bà đã có chồng)bày ra tư thái đà điểu, Bạch Thắm cuối cùng vẫn là mở miệng chất vấn.

Khập khiễng xoay người chuẩn bị rời, phụ nhân hốt hoảng trả lời: “Cô... cô hiểu lầm rồi. Tôi thực sự bởi vì không thích mùi của bệnh viện... tôi đã sớm nói chuyện không liên quan đến cô.... Tôi... tôi còn có việc, tôi đi trước.” Nói cuối cùng lại bởi vì không để ý vết thương trên đùi mà chạy chậm, cần một chiếc taxi rồi hoảng hốt ngồi lên.

Bà ta thật là có thể nhịn, Bạch Thắm nhưng vẫn là chú ý tới, vẻ đau đớn mặt bà cũng không phải giả vờ, lúc lên xe vẫn phải cố gắng nắm lấy cửa xe.

Cũng không có đuổi theo, bởi vì nhìn đến vẻ mặt bối rối chật vật chạy trốn của bà, mặc dù không biết tại sao, nhưng Bạch Thắm vẫn là có chút đồng tình với bà, xem biểu tình bối rối cùng trúc trắc nói dối của bà ta, có lẽ đây là lần đầu tiên lừa lọc hoặc làm chuyện bất chính nào đó, hay là tha được thì nên tha cho người ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 57

Trong phòng hoa của biệt thự nhà họ An, người chủ già nua đang ung dung cắt tia cành lá cho bồn hoa quý báu của mình.

“Ông chủ!” Tiếng bước chân vội vã của An Hồng truyền tới, người chưa vào mà đã nghe tiếng nói rồi.

“Có chuyện gì mà gấp vậy? Ông theo tôi hơn nửa đời người, sao càng lớn tuổi lại càng nóng vội như thế?” Ông An vẫn không quay đầu lại, cẩn thận cắt tia bồn hoa để tạo ra dáng cây mà mình mong muốn nhất.

Dù bị chủ nhân trách cứ mà An Hồng vẫn không bối rối, ông cau mày lại, vẻ mặt nghiêm túc, “Ông chủ, tôi vừa nhận được tin tức, Viên Tú Vân đã trở về rồi, bây giờ đang ở thành phố A!”

Ông An vừa nghe liền lập tức sẩy tay, thân cây nằm trong bồn hoa bị chiếc kéo sắc bén cắt đứt một đoạn, hình dáng của nó trở nên vô cùng kỳ quái. Thế nhưng, ông lại không nhăn mày, chẳng hề đau lòng vì cây bị cắt hỏng, ngược lại còn quay người qua, thấp giọng hỏi, “Nói rõ xem nào!”

“Một tháng trước, Viên Tú Vân từ nước ngoài trở về. Trong khoảng thời gian nán lại ở thành phố W, bà ta không ngừng lui tới xung quanh nhà họ An và những khu vực kề cận công ty, đáng vẻ vô cùng khả nghi. Tuy rằng vệ sĩ lẫn nhân viên đều chú ý, nhưng bà ta chẳng hề có ý định công kích, hơn nữa sau đó cũng biến mất không thấy người, cho nên người ta mới không báo cho ai hay. Đêm hôm qua, lúc nhân viên báo tin cho tôi, đồng thời nhắc lại chuyện đó, tôi lập tức tra rõ hành tung bà ta trong suốt cả đêm. Mười ngày trước, bà ta đã tới thành phố A, hẳn là đi tìm cậu chủ đấy!” Sắc mặt An Hồng trở nên bất ngờ, bởi vì sai lầm trong công việc mà trở nên ảo não!

“Hừ! Tôi lúc phải thay đổi nhân viên dưới quyền, ngày tháng của bọn họ nhàn nhả quá rồi!” An Xế Cảnh ném mạnh cây kéo xuống, kèm theo đó là tiếng đồ bẽ vang lên – lại thêm một chậu hoa hy sinh trước lửa giận của ông, nhưng mà ở tình thế hiện tại, chẳng ai còn đủ tâm tư để quan tâm đến chuyện đó, “Dặn dò bọn họ chuẩn bị, hôm nay tôi sẽ tới thành phố A! Người đàn bà thấp hèn Viên Tú Vân này không những tiêu hết tiền của nhà họ An năm đó, bây giờ còn muốn trở về để lừa ai nữa hả?!”

“Tôi lập tức đi chuẩn bị!” An Hồng xoay người một cái, bước nhanh ra khỏi phòng hoa.

Người đàn bà kia... lúc trước vì tình nhân bên ngoài mà lợi dụng con trai ông, già chết để trốn chạy, ông còn chưa nói gì, bà ta đã cấu kết với gã ấy để lấy hết tiền bạc của nhà họ An, hại công ty nhất thời không tra được số tiền thất thoát bên trong. Xem ra bà ta đã bị gã tình nhân lừa hết tiền hết bạc, bây giờ bắt đầu nghĩ tới tiền của con trai đây mà!

An Xế Cảnh luôn là người sống nội tâm, nhưng giờ phút này, trong lòng ông cực kỳ khó chịu, phần nộ tội độ, sắc mặt u ám đến mức có thể chảy thành nước!

“Bạn như vậy mà còn muốn dạo phố cùng em sao?” Trong thang máy của công ty, Bạch Thắm kéo tay An Từ Thiên một cách thân thiết. Cô ghé vào tai anh rồi đặt câu hỏi.

“Ừ, ở công ty ngột ngạt quá cũng không tốt!” An Từ Thiên hôn lên môi cô, dịu dàng nói. Anh lơ đãng nhíu mày, không biết có phải vì gần đây công việc bẽ bộn, lại thêm bài tập do giáo sư ở trường giao cho mà mấy ngày nay, tinh thần của Bạch Thắm luôn không tốt, xảy ra tình trạng ngủ không đủ, đôi khi nằm sấp xuống bàn đã muốn ngủ rồi – Đây là tình trạng chưa từng xảy ra, nhất là đối với một người có thái độ làm việc nghiêm túc như Bạch Thắm.

Bạch Thắm cũng có ý nghĩ giống An Từ Thiên. Cô nhíu mày, cảm thấy buồn bã, “Em cũng không biết vì sao gần đây luôn cảm thấy mình ngủ không đủ, cho dù thức dậy, tinh thần cũng không được tốt. Chẳng lẽ do tâm trạng của em quá căng thẳng sao? Đi dạo một lát cũng được, vừa khéo mua cho anh hai bộ quần áo, nhưng nếu em nói em muốn đến cửa hàng tổng hợp, anh có cảm thấy khó chịu không?” Bạch Thắm lo lắng hỏi.

“Không sao cả!” An Từ Thiên đáp hồ hững, an ủi người thương.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến sảnh lớn của công ty. Bởi vì tạm thời muốn đến dạo ở cửa hàng tổng hợp, cả hai liền bảo tài xế lái xe đến trước cửa công ty.

Vừa đi tới cạnh xe, Bạch Thắm vừa nhắc, “Nếu ra ngoài đi dạo, vậy thì không phải về nhà ăn, mệt lắm. Chúng ta ăn ở bên ngoài nha, mình nên ăn cái gì nè?” Cô suy nghĩ đắn đo.

Tuy rằng bây giờ, An Từ Thiên không cự tuyệt việc ăn cơm ở bên ngoài như trước kia, thỉnh thoảng anh và cô sẽ ra ngoài dùng cơm, nhưng anh lại cực kỳ soi mói chỗ ăn, do đó cô mới hơi lo lắng một chút!

Dẫu biết là vậy, ngài An thích soi mói vẫn phải nhân nhượng trước bà xã của mình, “Em muốn ăn cái gì thì mình ăn cái đó...”

“Tiểu Thiên!” Anh còn chưa kịp nói, một giọng nói của ai đó bỗng nhiên cắt ngang!

Trong nháy mắt, Bạch Thắm cảm nhận được rằng cả người anh đã cứng ngắc, nét mặt có gì đó không đúng, đáng vẻ giống như cương lên. Giọng nói kia tựa như Định Thân Phù*, buộc An Từ Thiên đứng bất động ngay tại chỗ.

*Một kỹ năng của môn phái ở núi Phưong Thốn trong Mộng Huyền Tây Du, có thể làm đối thủ tạm thời không thể công kích, giảm lực phòng ngự và pháp thuật phòng ngự

“Từ Thiên, anh sao vậy?” Bạch Thắm khẽ đẩy anh, vội hỏi.

Anh vẫn không đáp lại.

Quay đầu qua, Bạch Thắm nhìn thấy cách đó không xa là người phụ nữ mà mình từng gặp mấy hôm trước! Nhưng mà giờ phút này, bà ta không thèm liếc nhìn cô, ngược lại còn nhìn chằm chằm vào An Từ Thiên, mở miệng gọi, “Tiểu Thiên!” Tiếng gọi vừa run vừa giống như đang khóc nức nở.

Sao lại thế này? Trong lòng Bạch Thắm đột nhiên có nỗi bất an trào dâng!

An Từ Thiên vẫn không phản ứng, Bạch Thắm cũng không nói gì. Cô hồi hộp nhìn anh, sợ anh làm ra chuyện ngoài ý muốn!

Thời gian cứ trôi đi thong thả, cuối cùng thì anh cũng giật mình, chậm rãi bước tới phía trước, nhìn người phụ nữ đang rơi lệ đầy mặt ở bên kia.

Anh chau mày, đôi môi tái nhợt khẽ mở, “Bà... là ai?”

Khuôn mặt của người phụ nữ vốn đã khắc khổ, giờ đây, giọng nói của bà ta càng buồn bã, khổ sở hơn nữa, “Tiểu Thiên, là mẹ đây! Tiểu Thiên!”

Nói hết những cảm xúc kích động trong lòng, bà ta chậm rãi tiến lên, nào ngờ khi chỉ còn cách một mét, Bạch Thắm đã cản bà ta, “Dừng lại!” Bạch Thắm không kịp kìm sợ những gì bà ta vừa nói, cô đã lập tức ra tay cản lại.

Có lẽ là bị hù dọa bởi giọng nói nghiêm khắc của Bạch Thắm, bà ta dừng bước, sợ hãi mà nhìn về phía cô. Nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, cô lập tức giữ chặt tay An Từ Thiên, nhìn bà ta với vẻ xa cách, nói rất nghiêm túc, “Thưa bà, bấy nhiêu đó là đủ rồi, ông xã của tôi không thích người lạ đứng ở khoảng cách quá gần!”

“Nhưng tôi là... tôi là... tôi là mẹ của Tiểu Thiên!” Bà ta vội vàng giải thích, nắm chặt lớp áo quần trước ngực, vội vàng muốn chứng thực!

Bạch Thắm không đáp lời bà ta. Ngược lại, cô nhìn An Từ Thiên, có lẽ không cần giải thích, cô đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Hơn một tháng trước, màn kịch này cũng xảy ra với cô, tương tự y hệt!

Lại muốn diễn một tiết mục cảm động sâu sắc, mẹ con đoàn tụ hay sao? Bạch Thắm rút cuộc cũng hiểu rõ lý do mà bà ta muốn tiếp cận mình vào ngày hôm đó rồi.

Cô vốn chỉ nghĩ người đàn bà này đáng thương, nhưng lại quên rằng người đáng thương tất có chỗ đáng hận!

Dùng sức để nắm chặt tay Bạch Thắm, An Từ Thiên buộc bản thân phải bình tĩnh lại, giọng nói của anh khàn đi, “Tôi không quen bà...”

Xoay người, đi tới bên cạnh xe, mở cửa, vào bên trong.

Bạch Thắm yên lặng đi theo anh, dường như trong giây lát, hai người không nghe thấy tiếng gào thét thê lương của người phụ nữ kia, “Tôi là mẹ của nó! Tiểu Thiên, chẳng lẽ con không biết mẹ sao? Mẹ đã về rồi, mẹ không có chết, mẹ đã về rồi!”

Bà ta chạy về hướng chiếc xe khởi động, chỉ kịp chạm vào mặt sau xe lạnh như băng trong một giây đã bị bỏ lại phía sau, ngã xuống mặt đất, cả người gãy dựa, muốn đuổi theo cho kịp!

“Tiểu Thiên! Tiểu Thiên! Tiểu Thiên...” Sảnh dưới lầu của công ty vô cùng trống trải. Sáng sớm, người ta còn chen lấn nhau cho kịp thời gian, chỉ có hai ba người qua đường đứng xem bà ta buồn bã, chật vật ở trên mặt đất thế nào.

Cách đó không xa, nhân viên bảo vệ bước từng bước một về phía bà ta...

“Tư Thiên...” Khí áp trong xe cực thấp, Bạch Thắm hồi hộp, cầm lấy cánh tay của An Tư Thiên, dường như muốn nói gì đó.

Ngọt ngào như vậy để làm gì?

An Tư Thiên vẫn không nhúc nhích, chẳng hề phản ứng.

Khó khăn lắm mới trở về nhà được, sắc mặt An Tư Thiên cứ ngây ngốc như thế, chẳng có gì thay đổi, cả người cứng ngắt mà trở về phòng.

“Tư Thiên!” Bạch Thắm giữ chặt lấy anh, xem ra mọi thứ không ổn rồi.

Cô ôm anh, vội hôn môi anh một cái.

Động tác có dùng sức, tựa như muốn anh đáp lại.

Em biết anh kích động, bà ta đột nhiên xuất hiện, anh không kịp chuẩn bị tâm lý, nhưng anh đứng bất động như thế, đứng im lặng như thế, em lo lắng cho anh lắm!

Chiếc lưỡi khéo léo, linh hoạt chui vào miệng anh, vừa dịu dàng vừa vội vàng quét hết mọi ngõ ngách, sau đó vòng lên lưỡi anh, muốn anh đáp lại.

Ôm cô, ánh mắt An Tư Thiên chợt trở nên dịu dàng, anh từ từ có phản ứng trở lại.

Động tác càng ngày càng kịch liệt, bàn tay của anh xâm nhập vào trong vạt áo của cô, di chuyển khắp thân thể cô.

Cô hôn lung tung, hôn hết mặt mày của anh, “Tư Thiên! Tư Thiên...”

Thấy cô không từ bỏ, anh rất đau lòng. Anh chỉ lo vây hãm bản thân mình trong mớ cảm xúc mãnh liệt, quên mất cô sẽ lo lắng đến mức nào, “Thắm Thắm, không có việc gì cả, không có việc gì cả...”

Bất thành linh, anh ôm lấy cô, bước vội về phía phòng ngủ, dùng sức để ném cô xuống chiếc giường lớn mềm mại.

“A!” Cô còn chưa kịp hét đến mức chói tai, anh đã nằm đè lên cô, ánh mắt sáng quắc, “Thắm Thắm, anh muốn em!”

Không đợi cô đáp lại, anh nhanh chóng lột sạch quần áo của cô, tiến công từng đợt một!

(Lược đi 1000 chữ, tắt đèn, kéo rèm cửa sổ, nhắm mắt...)

“Cảm giác như thế nào?” Sau một hồi mây mưa điên cuồng, Bạch Thắm cọ cọ vào lòng anh, ôm chặt vòng eo anh, nói dịu dàng.

Anh hôn lên mắt cô, giọng nói tràn đầy tình cảm mãnh liệt đến mức tưởng như không phát ra tiếng, “Bà ấy ắt hẳn là mẹ của anh!” Sau đó, anh lại cẩn thận suy nghĩ rồi nói, “Phải, đúng là bà ấy!”

“Hả?” Vì sao lại không dám chắc như thế?

“Anh nhớ mẹ anh là một người phụ nữ đoan trang, dịu dàng, nét mặt lẫn cử chỉ đều hiền hậu, xinh đẹp vô cùng, lời nói nhẹ nhàng. Bà ấy sinh ra là con nhà có học, từ nhỏ đã được dạy dỗ, đáng vẻ rất lịch sự, thanh nhã! Nhưng hôm nay, bà ấy lại trở thành như vậy, khuôn mặt già đi vì mệt mỏi, đôi mắt sưng đỏ, đáng người chật vật, điệu bộ thì lại càng không chịu nổi!”

So với người mẹ trong ký ức của anh, bà ta hoàn toàn khác xa. Cách biệt hơn mười mấy năm, làm sao anh có thể nhận ra người phụ nữ ấy chính là người mẹ đoan trang, thanh nhã lúc đầu của mình chứ?

Có lẽ là không phải, những gì anh hoài niệm là người mẹ ẵm áp khi còn bé, có cha có mẹ bên cạnh, khoảng thời gian hạnh phúc của gia đình.

“Em đã gặp bà ấy vào mấy ngày trước.” Nghĩ một hồi, vẫn nên nói ra thì hơn.

“Sao hả?” An Tư Thiên kinh ngạc một phen.

Bạch Thắm không nhanh không chậm, ung dung kể lại chuyện ngày hôm đó. An Từ Thiên lắng nghe một cách hồ hững – nếu không để ý sẽ không thấy anh chớp mắt một cái trong chốc lát.

”Bà ấy đã sớm quay về, sợ là đã đợi lâu lắm rồi, hôm nay mới tới gặp anh.” An Từ Thiên im lặng một hồi, mở miệng.

”Ừ, nhưng mà vì sao bà ấy lại quay về?” Lại còn trăm phương nghìn kế muốn gặp anh, mong cùng anh nhận mẹ nhận con.

Nghĩ đến việc lần này bà ta khó khăn, trong lòng Bạch Thắm càng buồn bực, chẳng lẽ bà ta đã quỵên chuyện mà bản thân mình làm lúc đầu sao? Rốt cuộc thì bà ta có biết chuyện của An Từ Thiên hay không?

Tại sao trên đời lại có người mẹ như vậy?! Bạch Thắm giận lắm, nhưng không có mở miệng nói ra.

”Không biết.” Câu hỏi của Bạch Thắm lại khiến An Từ Thiên rơi vào trạng thái suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 58

Ông nội quả nhiên đã tới, khiến cho đôi vợ chồng son cảm thấy hơi bất ngờ. Điều làm hai người nghi hoặc chính là người như ông nội lại muốn tới ở nhà mà hai người đang trọ. Tuy rằng không biết vì sao, Bạch Thắm vẫn dọn dẹp phòng khách vốn không có ai lui tới.

”Ông nội, ông thấy nơi này thế nào?” Từ lúc tới đây gặp mặt, sắc mặt ông nội cứ mãi cứng nhắc, Bạch Thắm cảm thấy trong lòng không yên. là nơi nào có vấn đề gì sao?”

”Không có, con sắp xếp nơi này vô cùng tốt!” Vốn dĩ đang nghĩ tới một vấn đề, An Xế Cảnh lại bị giọng nói của Bạch Thắm gọi về. Sắc mặt ông dịu dàng hơn một tí, ông suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Gần đây, hai con sống có tốt không?”

”Chúng con rất tốt, không có vấn đề gì cả.”

”Ừ, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi... Các con, gần đây có gặp phải... một vài người kỳ lạ không?” An Xế Cảnh cân nhắc, thỉnh thoảng lại hỏi.

Kỳ lạ... Sắc mặt dịu dàng của Bạch Thắm chợt nhăn lại, cô đột nhiên nghĩ tới người mẹ mới xuất hiện gần đây của An Từ Thiên.

Thấy cô cau mày, vẻ mặt của ông nội cũng trở nên hồi hộp, “Có phải con đã gặp ai đó kỳ lạ hay không?”

”Sao ông nội lại đột nhiên tới thành phố A?” Bạch Thắm không trả lời trực tiếp mà lại hỏi nguyên nhân của ông.

Ông nội vốn đang ngồi thẳng lưng, bỗng chốc hạ người xuống, tựa vào ghế sofa, “Các con đã gặp bà ta lúc nào?”

Cho dù không nói rõ, Bạch Thắm cũng hiểu ông nội đang nhắc tới ai, “Dạ, vào ngày hôm qua, gặp lúc xế chiều.”

”Bà ta đã nói gì?”

”Bà ấy nói mình là mẹ của Từ Thiên! Ngay từ đầu, Từ Thiên không có nhận ra, chúng con cũng chẳng nói gì cả, cứ như vậy mà đi.” Bạch Thắm cố hết sức giữ bình tĩnh để kể lại chuyện đã qua.

”Từ Thiên có muốn nhận bà ta hay không?” Ông nội đột nhiên cất cao giọng.

”Từ Thiên nói mình không biết bà ấy, nhưng tâm trạng của anh ấy có gì đó không được bình thường. Đêm nay, con sẽ hẹn Lâm Mặc tới đây xem thử.” Nhìn về phía nhà bếp, Bạch Thắm dịu giọng nói.

”Ừ, làm vậy không sai. Từ Thiên tuyệt đối không thể nhận người đàn bà kia, nếu nó nhận rồi, không chừng bà ta sẽ còn làm thêm vài chuyện tốt đấy!” Ông nội đột nhiên nổi trận lôi đình, rõ ràng là đang rất tức giận.

”Bà ấy biết bọn con ở đây, nhưng lại không được phép vào khu vực này, do đó mới thường hay đi loay quanh ở gần công ty.” Bạch Thắm cau mày, thấp giọng nói.

Ngồi co cứng trên ghế, Viên Tú Vân cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ông già ở phía đối diện. Bà ta biết, chỉ cần bà ta trở về nhà họ An, ông sẽ lập tức biết ngay, nhưng mà sao lại nhanh như vậy? Bà ta còn chưa làm cái gì, An Xế Cảnh đã tới nơi rồi.

”Hừ!” An Xế Cảnh hừ lạnh một tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Viên Tú Vân nghe tiếng hừ của ông mà run bần bật, “Ông, ông chủ...” Đã nhiều năm như vậy rồi, bà ta vẫn sợ hãi trước người đàn ông này.

“Không phải cô đã chết rồi sao, cô hồn đã quỷ mà cũng có thể thấy được ánh sáng à?”

Sắc mặt Viên Tú Vân tái nhợt, bị An Xế Cảnh đã kích như vậy mà vẫn chẳng dám nói câu nào.

An Xế Cảnh thấy đáng vẻ yếu đuối của nàng, ông càng trở nên giận dữ, “Người tình của cô đâu? Sao hả? Hoa tàn ít bướm, không còn tiền của, rốt cuộc cũng không giữ được gã!”

Viên Tú Vân cúi đầu, cắn chặt môi. Trước khí thế bức người của ông, bà ta chỉ có thể cố gắng hết sức để kiềm chế con run rẩy.

“Bây giờ trở về liền giống như u hồn quán lấy Tử Thiên. Lần này, cô lại muốn trộm đi bao nhiêu tài sản của nhà họ An, hả?”

Bị nói trúng chỗ cấm kỵ, Viên Tú Vân rốt cuộc không nhịn được nữa, hét lên, “Tôi không có, không có! Tôi chỉ là...”

“Bốp”! An Xế Cảnh vỗ mạnh lên mặt bàn, “Cô không có! Cô không có cái gì? Cô không xuất hiện như u hồn, hay là cô không mơ ước tài sản của nhà họ An? Viên Tú Vân, người đàn bà thấp hèn như cô, bây giờ mà còn mặt mũi trở về để gặp Tử Thiên sao hả?!”

“Tôi, tôi... Hu hu hu...” Bị hỏi đến mức á khẩu, không thể trả lời, Viên Tú Vân chỉ biết che mặt khóc lớn.

An Xế Cảnh khinh bỉ, nhìn người đàn bà hủ hống rồi đứng dậy, “Từ giờ trở đi, cô lập tức biến mất cho tôi, không cần phải có ý đồ hay mơ tưởng gì nữa, Tử Thiên vốn không nhớ cô là ai, bây giờ nó đang rất hạnh phúc! Tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhưng nếu cô còn không biết tự lượng sức thì đừng trách tôi vô tình!”

Nói xong, ông xoay người rời đi.

Chỉ để lại một mình Viên Tú Vân ngồi đó, khóc nức nở, nỉ non một mình...

“Không phải em nói hôm nay muốn tới trường học sao?” Bị Bạch Thắm kéo lên xe, An Tử Thiên có hơi nghi ngờ.

“Làm xong bài tập đã giao rồi, không cần tới đó nữa. Hôm nay, em sẽ cùng anh tới công ty.”

“Thắm Thắm, anh không sao, đã nghỉ ngơi một ngày rồi, em có thể yên tâm.” Không phải anh không biết cô đang lo lắng cái gì, anh liền dịu dàng an ủi.

Bạch Thắm nhìn anh, lắc lắc mái đầu, “Em đi cùng với anh!”

Trong lòng cảm thấy mềm đi một chút, anh hôn lên khuôn mặt cô, định nói cái gì đó.

Xe đột ngột thắng gấp, Bạch Thắm nhất thời không biết bám vào đâu, ngã vào trong lòng An Tử Thiên.

“Sao lại thế này?” An Tử Thiên lạnh lùng nói.

“Tổng giám đốc, có người đột nhiên chạy tới ngăn xe lại...” Tài xế còn hơi hoảng loạn, may mà thắng phanh kịp thời, trễ một chút là đụng phải người ta rồi!

Quá là quá nguy hiểm... Người đàn bà kia bị gì vậy, điên rồi sao? Bất thành linh chạy ra cản xe, đúng là không còn muốn sống mà!

An Tử Thiên che chở Bạch Thắm, xuống xe xem xét. Cửa xe còn chưa đóng lại, một giọng nói đã truyền tới.

“Tiểu Thiên!”

Là bà ta!

Bạch Thắm kinh ngạc nhìn lại. Ngày hôm qua, không phải ông nội đã đi tìm bà ta sao? Hôm nay, bà ta còn lao mình tới cản xe, có phải bị ép đến mức nóng nảy rồi không?

Thấy An Tử Thiên nhìn về phía mình, Viên Tú Vân cố gắng cười một cái, bước về phía anh.

Khi chỉ còn cách cự ly một mét, Bạch Thắm lao ra trước mặt An Tử Thiên, ý bảo bà ta dừng lại.

Viên Tú Vân bị ngăn cản, bà ta lại nhìn An Tử Thiên, nhưng anh lại không thèm nhìn bà ta, chỉ chăm chú vào người phụ nữ đang đứng phía trước mình.

Nét cười trên mặt anh đột nhiên ngừng lại, anh ôm lấy bụng. Bà ta chợt phản ứng kịp, mở chiếc hộp trong tay mình ra, “Tiểu Thiên, cho con nè!” Giọng nói ân cần, có một chút lầy lợn.

Ngày hôm qua, khi bị An Xế Cảnh tìm được, bà ta đã biết bản thân mình chỉ còn một cách cuối cùng này thôi, nếu như không thử một phen thì sẽ không có cái gì cả.

Năm đó, bà ta bị tình yêu làm cho mù quáng, phối hợp cùng Tôn Duệ Viễn để lấy cắp tài sản của An thị, lợi dụng An Từ Thiên, giả chết để cùng gã nhân tình cao bay xa chạy. Đến nước M, hai người dùng một khoản tiền, thuận lợi làm được tấm thẻ xanh* mang thân phận giả.

*Thẻ xanh: Thẻ dùng cho người định cư ở nước ngoài

Hoàn cảnh sống hoàn toàn mới, thân phận cũng mới, bên cạnh còn có người yêu che chở, thẻ non hẹn biển đủ điều, bà ta cho rằng hạnh phúc trong tình yêu của mình đã bắt đầu, đâu có ngờ rằng đó chính là bi kịch do một tay bà ta tạo ra!

Mấy năm đầu, Tôn Duệ Viễn đối với bà ta rất tốt, nhưng ngày dài tháng rộng, những khuyết điểm của gã dần lộ ra. Cờ bạc rượu chè, quen thói trăng hoa, tiêu tiền như nước.

Bà ta luôn tự nhận mình là một người theo văn hóa truyền thống của Trung Hoa, quan niệm lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Sau này, khi gặp được gã, tựa như củi đốt gặp phải lửa mạnh, bà ta cho rằng cuộc đời mình đã gặp điều may mắn cực kỳ, đó chính là tìm được tình yêu tuyệt đẹp – bỏ trốn cùng gã là chuyện động trời nhất mà bà ta dám làm trong cuộc đời mình!

Bà ta tưởng rằng, cho dù gã có nhiều tật xấu cũng không sao, chỉ cần gã yêu bà thì tốt rồi. Thế nhưng, cho đến khi bà ta tiêu hết tiền mà mình đã cướp từ nhà họ An, hiện thực tàn khốc mới bắt đầu!

Gã uống rượu say, tát bà ta điên cuồng. Tính tình cho dù có tốt cũng không còn nhẫn nại, bà ta gào thét với gã rằng mình không có tiền, gã có phải đàn ông hay không, chỉ biết dùng tiền, không biết kiếm ra đồng nào cả!

Gã bắt đầu đánh, túm lấy tóc dài mà đánh, đè nặng lên trên người bà ta, rốt cuộc cũng nói ra lời thật. Tao có phải đàn ông hay không mà mày còn chẳng hiểu à? Mày cho rằng mày là ai? Cùng lắm chỉ là con đàn bà dê tiện, bỏ chồng bỏ con, trốn nhà theo trai mà thôi, có đàn ông thì liền dán mặt vào! Nếu mày không có tiền, mày nghĩ tao sẽ đưa mày ra nước ngoài à? Không có tiền, không có tiền phải không? Được, không có tiền thì cút cho tao! Ông đây không có nhìn trộm tiền của mày, không có tiền thì mày không còn giá trị gì nữa! Bây giờ cút ngay cho tao!”

Gã đá vào bụng bà ta, nhưng lại không đuổi hẳn ra ngoài, ngược lại còn kéo bà ta lên giường, vạch quần áo tìm tòi, hung hăng chà đạp. Gã là một tên biến thái, bức bách bà ta trên giường, làm đủ trò dê tiện...

Kể từ ngày đó, bà ta mới nhìn rõ bộ mặt thật của Tôn Duệ Viễn, tàn bạo vô tình, biến thái độc ác!

Viên Tú Vân nhớ lại cuộc sống trước kia, một cuộc sống giàu có, nhàn nhã vô cùng, ai nấy đều tôn kính bà ta, bản thân thì có một đôi trai gái đáng yêu. Lúc trước, sao bà ta có thể mù quáng như vậy, ngốc nghếch đến mức tin lời nói của gã tình nhân mà bỏ trốn!

”Anh thật sự yêu em sao? Không ghét bỏ việc em đã gã cho người khác, đã từng sinh con? Không ghét bỏ việc em lớn tuổi hơn anh ư?” Qua một hồi mấy mưa, bà ta dịu dàng, i ới trong lòng gã, hỏi bằng giọng ngọt ngào.

”Tình yêu à, em còn muốn hỏi vấn đề này bao nhiêu lần? Anh đã thề với trời. Anh yêu em, cho dù em có ra sao, anh cũng yêu em! Tuy rằng trước kia, anh muốn tìm một cô gái nhỏ xinh đẹp để kết hôn, nhưng sau khi gặp em, anh không thể ngăn được tình yêu từ tận đáy lòng mình. Mặc kệ em có thân phận gì, khuôn mặt em như thế nào, anh đều yêu em cả. Đời này kiếp này, đến chết không đổi!” Gã ôm chặt bà ta, rót loại độc được ngọt ngào vào tai. Bà ta chỉ biết ngọt ngào, đâu có nhìn thấy ánh nhìn hèn mọn trong mắt gã...

Kích động, ôm lấy gã, chủ động cong đôi môi đỏ mọng lên, “Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã già. Duệ Viễn, em hận không thể gặp anh sớm hơn một chút!”

”Vân, không sao cả, chỉ cần chúng ta yêu nhau, tất cả đều còn kịp lúc!” Gã nói đến mức động tình, tùy ý vuốt ve hai bầu sữa cao ngất, trắng nõn của bà ta.

Trước kỹ thuật trên giường cao siêu của gã, không cần khiêu khích, bà ta liền động tình, phối hợp với gã mà liên tục đòi cuộc vui. Trong giây phút đó, bà ta đã nghĩ rằng nếu mình chưa kết hôn, chưa từng sinh con thì thật tốt, bà ta sẽ gặp gã khi bản thân mình còn trong sạch!

Bà ta sẽ vẫn là cô chủ xinh đẹp hoàn mỹ của nhà họ Viên!

Sau này, bà ta nhờ người khác nói ra chuyện của hai người, gã lại không đồng ý.

Gã nói, lúc đầu, gã từng cạnh tranh với An thị ở trên thương trường, An Xế Cảnh nhất định chán ghét gã, sao có thể đồng ý để bà ta tái giá với gã?

Viên Tú Vân thất kinh, hỏi làm sao bây giờ? Gã nói, hay là chúng ta bỏ trốn?

Trong đầu óc bà ta chỉ toàn là gã, nếu phải rời khỏi gã, bà ta tuyệt đối không sống nổi.

Trong nháy mắt đó, Viên Tú Vân đã đồng ý, quên mất mình còn có hai đứa con!

Gã còn nói, bà ta ở nhà họ An lâu như vậy, sinh ra con trai con gái, không có công lao cũng có khổ lao, cứ đi như vậy sẽ không đáng giá, ít nhất cũng nên lấy chút thù lao.

Viên Tú Vân chẳng hiểu chuyện gì về công ty cả. Dưới sự chỉ dẫn của gã, bà ta dần rút được một ít vốn cố định của An thị.

Ngày già chết, phóng hỏa, bà ta đợi người tình của mình tới. Trong ánh lửa cháy, Viên Tú Vân thấy gã giống như một vị tướng quân oai phong lừng lẫy, vượt qua muôn trùng hiểm trở để tới đón mình!

Bà ta đã kích động, chạy về phía hấn để ôm ấp, nào ngờ lại quên mất con trai mình đang ở bờ biển, nhìn từng trận lửa cháy bùng lên mà cảm thấy đất trời sụp đổ dưới chân!

Sau này, Viên Tú Vân bị gã ngược đãi hai năm, hàng xóm xung quanh nhìn mãi cũng khó chịu. Rốt cuộc, gã bị người ta báo cảnh sát, tổng vào trong tù.

Có người hỏi, vì sao bà ta không báo nguy?

Viên Tú Vân mù mờ nhìn gã, báo nguy ư? Có trời mới biết bà ta chưa từng dám nghĩ đến chuyện đó!

M là một đất nước dân chủ! Lúc bị bắt, gã giận tới mức rống to, khiến bà ta sợ run thân mình.

Sau này, Viên Tú Vân sống một cuộc đời khốn khổ, dựa vào lòng thương hại của người khác và trợ cấp của chính phủ nước M. Công việc khó khăn, bà ta để dành tiền bạc nhiều năm, bây giờ mới có thể quay trở về!

Bà ta muốn tìm về nhà, nhà của bà ta, nói xin lỗi con trai! Chỉ cần có thể trở về, bà ta sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc như lúc đầu! Chỉ cần trở về, mọi chuyện sẽ coi như chưa từng xảy ra!

Viên Tú Vân dùng một chiếc hộp gỗ tuyệt đẹp để đựng món điểm tâm mà từ nhỏ, An Tử Thiên thích ăn nhất, do chính tay bà ta làm. Ngày hôm nay, bà ta mặc quần áo, trang điểm như ngày con trai còn nhỏ, hy vọng nó có thể nhớ ra bà ta là mẹ mà trân trọng! Viên Tú Vân tin con của mình!

Thấy An Tử Thiên cứ nhìn chằm chằm chiếc hộp gỗ, bà ta càng cười xán lạn, vội vàng mở ra, “Tiểu Thiên, đây là món mà hồi nhỏ con thích ăn nhất! Mẹ tự làm đó!”

“Bà muốn làm cái gì?” An Tử Thiên không cử động, im lặng một hồi, rốt cuộc cũng mở miệng!

Viên Tú Vân nước mắt vòng quanh, “Tiểu Thiên, là mẹ đây. Mẹ về rồi, con không nhớ mẹ sao?”

“Bà muốn làm cái gì?” An Tử Thiên bình tĩnh, lặp lại thêm một lần.

“Tiểu... Tiểu Thiên, mẹ đã trở về. Mẹ biết sai rồi, con tha thứ cho mẹ được không? Mẹ thật sự biết sai rồi!” Bà ta hoảng hốt, bắt đầu khóc không thành tiếng!

“Vậy bà muốn làm cái gì?” An Tử Thiên lặp lại lần thứ ba.

Cách biệt nhiều năm như vậy, bà đã trở lại, dùng dáng vẻ khốn khổ rồi xuất hiện trước mặt tôi, bà muốn dựa vào đó để lấy được cái gì chứ?

“Mẹ... Mẹ chỉ là muốn trở về! Tiểu Thiên, mẹ biết mẹ có lỗi với con! Bây giờ, con để mẹ bù đắp được không? Con để mẹ trở về được không? Con gọi mẹ một tiếng mẹ được không?” Bà ta hết sức níu non, dường như muốn nói ra những đau khổ lẫn niềm hối hận bấy nhiêu năm qua!

An Tử Thiên vẫn không động đậy, không nhúc nhích. Bạch Thâm biết anh kích động đến mức nào, bàn tay anh nắm lấy tay cô đã dùng sức đến đâu.

Rất đau, thật sự rất đau. Tử Thiên, có phải anh đang rất đau không?

Trong lòng Bạch Thâm đau đến mức muốn rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 59

“Bà sống không tốt, bị người ta vứt bỏ rồi, cho nên muốn trở về.” An Tử Thiên không phải nói câu nghi vấn, mà là câu trần thuật - Đây là sự thật!

Viên Tú Vân giống như không nghe được câu này, khóc càng thêm lớn tiếng, mười mấy năm khắc nghiệt đã mài mòn tất cả khí chất cao sang trên người bà ta rồi. Giờ phút này, bà ta chỉ muốn được đồng ý, đón nhận, một lần nữa trở lại cuộc sống giàu sang vô ưu vô lo như trước!

“Tiểu Thiên, mẹ biết sai rồi! Con cho mẹ trở về đi? Mẹ thật sự rất nhớ con và tiểu Nguyệt, con không biết mẹ ở bên ngoài sống rất cực khổ, gian nan cỡ nào đâu. Mẹ bị người đánh mắng, bị người ngược đãi, phải chịu đựng tất cả, cũng vì mẹ muốn trở lại, trở lại thăm con và tiểu Nguyệt!” Hộp gỗ cầm trong tay đã rớt xuống đất, điểm tâm rơi tung tóe, Viên Tú Vân không thêm để ý chút nào, chỉ lo kêu khóc.

Quần áo nhàu nhĩ, phần mặt cũng bị nước mắt cọ rửa, cực kỳ khó coi, vốn là tiểu thư xuất thân từ dòng dõi thư hương đã bị chính cái gọi là tình yêu của đời mình tàn phá thành một phụ nữ trung niên thô bỉ sống trong các con ngõ nhỏ. Mặt đầy nếp nhăn, trông mặt vẫn đục, hành động cử chỉ không đúng mực, liều mạng ra tay đòi hỏi những thứ không còn thuộc về mình.

”Bà muốn cái gì?”

Tiếng khóc ngừng lại, An Từ Thiên chưa từng biết rằng, người xấu xí nhất trên đời thì ra lại là người mẹ mà mình nhớ thương cho dù đã bỏ rơi mình, anh đột nhiên cảm thấy tất cả những chấp niệm của mình đều là trò cười.

”Tiểu Thiên, con nhận ra mẹ, đúng không, con nhận ra mẹ mà!” Viên Tú Vân lại bò về phía An Từ Thiên, bò đến một nửa mới ý thức được hành vi của mình, vội vàng đứng dậy, còn chẳng kịp phui bụi trên người.

”Đủ rồi, bà dừng lại đi!” Rốt cuộc Bạch Thắm cũng không nhịn được nữa, chặn phía trước An Từ Thiên giống như lần trước, quát bảo Viên Tú Vân dừng lại.

”Cô là ai? Vợ của tiểu Thiên sao? Làm sao cô có thể nói chuyện với tôi như vậy, tôi chính là....” Viên Tú Vân còn chưa nói xong đã bị An Từ Thiên cắt ngang.

”Bà muốn cái gì?” Bà ta lại dám trừng mắt nói chuyện với Thắm Thắm, bà ta dựa vào đâu chứ, anh còn không nỡ nói với cô như vậy nữa là. Lúc này An Từ Thiên rất khó chịu.

”Mẹ muốn trở về ở nhà họ An được chứ? Tiểu Thiên, bây giờ con đã tiếp quản An thị, đúng không? Tiểu Thiên, mẹ phải chịu rất nhiều khổ cực, về sau con phải hiếu kính mẹ đấy!”

”Đủ rồi! Viên Tú Vân, sao mặt cô dày vậy, còn dày dứa đến tận đây nữa?” Tiếng của ông cụ An đột nhiên vang lên, hù cho Viên Tú Vân lập tức quên nói chuyện.

”Ông nội!” Bạch Thắm chưa từng vui mừng khi thấy ông cụ An xuất hiện như thế, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi người phụ nữ vô tri này.

”Ừ. Còn đậu ở chỗ này làm cái gì, mau đến công ty làm đi!” Ông cụ đáp lại Bạch Thắm, rồi hơi trách cứ An Từ Thiên.

”Vâng.” An Từ Thiên lên tiếng, xoay người chuẩn bị lên xe.

”Con không thể đi!” Viên Tú Vân nhanh tay lẹ mắt kéo ống tay áo của An Từ Thiên, vội vàng hô.

”Bà buông ra!”

Bạch Thắm vội vàng kéo bà ta, muốn bà ta buông tay. Ai ngờ Viên Tú Vân lại có sức lực lớn như thế, Bạch Thắm kéo thế nào cũng không kéo ra, lại ép Viên Tú Vân nóng nảy.

”Cô cút ngay cho tôi! Tôi kéo con trai tôi thì mắc mớ gì tới cô hả?” Nói xong, vung một tay khác lên, định tát Bạch Thắm.

Vừa nâng tay lên đã bị một lực mạnh bắt được, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt rét lạnh như băng của An Từ Thiên, không khỏi rùng mình một cái.

”Buông tay!” An Từ Thiên trầm giọng nói, anh thật sự tức giận rồi!

”Không buông, con trai, con không thể đi mà, ông nội con sẽ giết chết mẹ đấy!” Viên Tú Vân cố chấp không buông ra, sợ hãi rống to!

Bạch Thắm không thể tin nhìn người phụ nữ giống như kẻ vô lại ở trước mắt, thật không thể tin được đây chính là cô chủ cao quý của nhà họ Viên năm đó.

An Từ Thiên lùi dây dứa, không buông đúng không? Anh xoay người một cái, thuận thế cời bỏ áo khoác, lôi kéo Bạch Thắm bước nhanh đi về.

”Ông nội, tùy ông xử trí ạ!”

Lúc này Viên Tú Vân không nín kéo nổi An Từ Thiên nữa, ở phía sau thê lương gào thét, làm thế nào cũng không cản được bước chân của An Từ Thiên!

Bạch Thắm lo lắng canh giữ ở bên ngoài phòng tắm, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, đã nửa tiếng rồi mà anh còn chưa ra nữa. Vừa trở về, anh chỉ nói là muốn đi tắm rồi chui vào đến tận bây giờ còn chưa ra! Phải biết là trước khi ra ngoài anh đã tắm rồi đó!

”Từ Thiên, anh ra ngoài đi, được không?” Cô dán sát vào cánh cửa, nhẹ giọng cầu xin, không dám lớn tiếng thúc giục.

Anh ở bên trong đang liều mạng tẩy đi những vết bẩn vô hình, cô ở bên ngoài khổ sở chờ đợi, nước mắt sắp rơi xuống rồi. Cửa chợt mở ra, Bạch Thắm còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã bị An Từ Thiên ôm thật chặt, dùng sức ôm.

”Tại sao, bị bà ta đụng vào anh liền cảm thấy bẩn, rất bẩn!” Giọng nói của anh khàn khàn mang theo cảm xúc bị đè nén.

Bạch Thắm cố gắng nhin khóc, rốt cuộc cũng rơi lệ, nghẹn ngào nói: “Tử Thiên, đừng như vậy! Cho tới bây giờ anh vẫn rất sạch sẽ, những thứ đó đều là ảo giác của anh thôi!”

“Là con của bà ta, trong thân thể chảy dòng máu của bà ta, thật sự rất bẩn thỉu!” Tại sao trước kia anh vẫn liều mạng thương nhớ bà ta chứ? Trong lòng An Tử Thiên ra sức phi nhổ mình!

“Tử Thiên, anh đừng như thế, được không! Thật sự không bẩn, thật đó! Anh xem đi!” Cô hôn lung tung trên mặt anh, từ vầng trán đến gương mặt, từ lỗ mũi đến cằm.

“Anh xem đi, không bẩn, dù có bẩn thì em cũng không quan tâm!”

Cô xoay đầu anh qua, tựa trán vào trán anh, chăm chú nhìn anh. Hai người nhìn chăm chăm đối phương, vẫn là An Tử Thiên mở miệng trước: “Thắm Thắm, có phải em...”

“Không biết, không biết, sẽ không! Cái gì cũng không biết! Em sẽ không rời bỏ anh, sẽ không đột nhiên biến mất, em vẫn luôn ở bên cạnh anh, em vĩnh viễn đều ở bên anh! Em yêu anh, Tử Thiên, em yêu anh! Sao em bỏ được....” Bạch Thắm chợt khóc không thành tiếng, tại sao cô lại hoảng hốt và đau đớn như thế?

An Tử Thiên đột nhiên tỉnh táo lại, hốt hoảng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhep của cô, an ủi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Thắm Thắm, anh sai lầm rồi, khiến cho em lo lắng như vậy, anh sai lầm rồi!”

“Tử Thiên, đừng nên suy nghĩ bậy bạ nữa nhé? Bà ta đã là quá khứ, mẹ anh đã chết từ lâu rồi, mẹ đã bị một trận hỏa hoạn thiêu chết lâu rồi!” Bạch Thắm gần như là khàn câu.

“Đúng, mẹ đã chết, hôm nay chỉ là một người lạ, Thắm Thắm, thật xin lỗi, lại để cho em rơi nước mắt, thật xin lỗi!” Anh hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ của cô, áy náy nói.

Hai người an ủi, khuyên bảo lẫn nhau, ôm rất chặt, cuối cùng im lặng, không chịu buông ra. Bà ta đã là quá khứ rồi!

“Suy nghĩ trước kia của anh rất ngu ngốc nhỉ?”

“Không phải!”

“Giống như một câu chuyện cười, anh cho rằng bà ta là một viên chân châu cầu mà không được, hóa ra lại là một viên sỏi mà thôi.”

“Chẳng lẽ không nên thấy may mắn vì anh đã nhìn thấu bà ta, không ôm ý tưởng sai lầm để tiếc nuối cả đời nữa.”

“Thắm Thắm, anh nên đối xử với bà ta thế nào đây?”

“Em không biết, Tử Thiên thông minh như vậy, nhất định sẽ biết phải làm sao!”

An Tử Thiên im lặng hồi lâu, rốt cuộc, vào sáng sớm hôm sau liền kéo Bạch Thắm ra ngoài.

“Đi đâu vậy ạ?” Xe vững vàng chạy như bay ở trên đường, cuối cùng đã ra khỏi nội thành, Bạch Thắm không nhìn được mở miệng hỏi.

Xe vững vàng dừng lại, An Tử Thiên mới nắm tay cô xuống xe, đáp: “Dẫn em đến gặp ba.”

Ba ư? Ba của An Tử Thiên sao?

Bạch Thắm nhìn bốn xung quanh, quả nhiên là Công viên Tưởng Niệm. Cô im lặng, ngoan ngoãn đi theo An Tử Thiên về phía trước. Đi thẳng đến một vườn nhỏ riêng biệt, trên bia mộ điêu khắc tinh xảo, khuôn mặt trắng đen của người đàn ông có bảy phần giống An Tử Thiên.

Ông chắc cũng không hay cười, ý cười trên mặt rất nhạt, nhạt nhòa gần như không thấy mặt mày sắc bén có chút khác biệt với An Tử Thiên. Cây vạn niên thanh tươi tốt xung quanh bia mộ như bầu bạn cùng ông, nếu như người đàn ông này còn sống, nhà họ An nhất định không giống như bây giờ, Tử Thiên cũng không gặp phải nhiều chuyện như thế chẳng?

Nếu như ông ấy thấy được, trong lòng sẽ rất đau, đúng không?

Đặt bó hoa cúc còn ngâm sương mai ở trước bia mộ, An Tử Thiên chỉ đứng yên, không nói gì cả.

“Đây là ba đi!” Bạch Thắm nhìn kỹ người đàn ông có bảy phần giống với người mình yêu trên bức ảnh đen trắng, nhẹ giọng lầm bầm.

Sau đó kéo tay An Tử Thiên, trịnh trọng khom lưng, cúi người chào, mang theo nụ cười ôn hòa, nói: “Xin chào ba, con là con dâu Bạch Thắm của ba. Kết hôn lâu như vậy mới đến gặp ba, hi vọng ba đừng trách cứ ạ.”

Cô dừng một chút, nói tiếp: “Đây hình như là lần đầu tiên chính thức gặp phụ huynh, con có chút khàn trương ạ. Ba, ba có hài lòng về con không ạ?” Nắm chặt tay, từ khi nhìn thấy người đàn ông có nụ cười nhạt nhòa đến không thể nhận ra này, trong lòng Bạch Thắm chợt có chút căng thẳng khó hiểu.

An Từ Thiên dòm mắt đến người cô, cười yếu ớt nói: “Ba, cô ấy là vợ con, chúng con rất yêu nhau.”

”Anh không nói thì ba cũng biết.”

”Hà?”

”Ông ấy vẫn luôn dõi theo chúng ta, đúng không? Nói không chừng ông đã sớm biết em rồi, thật đáng tiếc, hôm nay em mới được gặp ba.” Giọng nói của Bạch Thắm có chút tiếc nuối.

An Từ Thiên cung chiều vuốt vuốt tóc cô, khi quay về phía bìa mộ, về mặt của An Từ Thiên lại thành thân nhiên, nói: “Như vậy, ba nhất định cũng biết bà ta đã trở lại.”

Bạch Thắm kinh ngạc nhìn anh, há miệng, cuối cùng vẫn không nói thành tiếng, ngược lại, an tĩnh nhìn bìa mộ, chờ nghe tiếp.

”Bà ta sống không tốt nên đã quay về. Bà ta bị người đàn ông kia dùng danh nghĩa tình yêu để lừa gạt, làm tổn thương.”

”Bà ta cho là chỉ cần mình trở lại, chúng ta vẫn đứng yên tại chỗ chờ bà ta, bởi vì bà ta còn có ơn sinh dưỡng của người mẹ.”

”Nhưng bà ta đã quên mất sức mạnh của thời gian và con người là bị tình cảm khống chế. Thời gian đã làm tan biến mọi kỳ vọng của con với bà ta. Tình yêu thương của con cũng mất đi rồi.....”

”Cho tới bây giờ, con vẫn luôn khao khát chút tình thương ấm áp của mẹ, thế nhưng, bà ta lại không thể cho con được, nên con không còn thương bà ta nữa.”

Anh luôn nhớ mình bị bỏ rơi, hóa ra là nhớ mãi không quên anh bị bà ta dùng thân phận của một người mẹ bỏ rơi con trai mình, mà không phải là anh bị bà ta bỏ rơi.

”Cho nên, ba à, ba nên biết, mẹ con đã bị thiêu chết trong trận hỏa hoạn năm đó rồi.”

Hạ thấp người cúi đầu, cảm xúc của An Từ Thiên đã sớm ổn định, lạnh nhạt nói ra lựa chọn của mình với tấm bìa mộ. Nhìn anh lạnh nhạt nói xong, Bạch Thắm đứng bên cạnh vì mãi suy tư mà rơi lệ đầy mặt.

”Đồ ngốc, không sao đâu, thật sự không sao đâu!” An Từ Thiên dịu dàng ôm cô, an ủi.

”Em không biết, thật đấy, em không muốn khóc, em cũng không biết tại sao mình lại khóc nữa!” Ở trong lòng anh, Bạch Thắm vẫn thút thít.

”Ba thấy sẽ chê cười em đấy!”

”Gạt người!”

”Không lừa em đâu, khi còn bé, mỗi lần anh và chị gái khóc, ba đều không dỗ mà toàn chê cười bọn anh thôi. Chê cười lý do bọn anh khóc, chê cười anh khóc ra nước mắt. Ông nói con cháu nhà họ An chưa từng dễ dàng bật khóc, để người khác nhìn thấy nhất định sẽ chê cười, châm chọc, thay vì để người ta chê cười, còn không bằng để người cha là ông chê cười trước, cũng không bị thiệt thòi gì.”

”Ông không thích cười, nhưng rất thương anh và chị gái, cho dù công ty rất bận, chỉ cần bọn anh yêu cầu, ông nhất định sẽ dành chút thời gian cho các con! Lúc dạy dỗ thì ông kiên nhẫn dịu dàng, lúc trừng phạt cũng không nhẹ tay đâu.”

Anh bắt đầu kể về người cha rất thương con cái trong trí nhớ của mình, lục ra đoạn ký ức bị phủ đầy bụi, mới chợt phát hiện, thì ra ký ức lại rõ ràng như thế, không chút phai mờ. Nói nói rồi anh ngừng lại, bất động, yên lặng nhìn tấm bìa mộ.

Bạch Thắm cũng bắt đầu thao thao bất tuyệt với người ba nghiêm khắc mà dịu dàng này, báo lại từng việc lớn nhỏ trong suốt hai năm qua. Từ chuyện cũ của cô và An Từ Thiên, lại nói đến chuyện tan hợp của An Từ Nguyệt và Lâm Mặc, cuối cùng là suốt mấy chục năm qua, ông cụ An vẫn luôn yêu thích nghiên mực.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Đại Kết Cục

Bạch Thắm yên lặng ngồi chờ y tá gọi số ở phòng khám, Bạch Thắm nhìn xung quanh đều là những người phụ nữ với bụng bầu to nhỏ khác nhau, bàn tay không tự chủ xoa xoa bụng mình. Nơi này, có phải cũng đang có một sinh mệnh nhỏ lặng lẽ phát triển đúng không?

Cô rất muốn gọi điện thoại cho Từ Thiên! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bàn tay đang cầm điện thoại của Bạch Thắm lại buông xuống.

Chắc hẳn hiện giờ anh đang xử lý chuyện kia.

“Hôm nay anh sẽ đưa em đến gặp cha, đồng thời cũng sẽ nói với cha quyết định của mình. Ông ấy nhất định sẽ đồng ý.” Trên đường trở về, An Từ Thiên nói khi hai người còn đang ở trên xe.

“Ông ấy vẫn luôn hiểu rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối, nhất định ông ấy sẽ không trách anh.” Bạch Thắm nắm chặt tay anh, cổ vũ anh.

“Trở về anh sẽ hẹn gặp bà ta, nói rõ ràng mọi chuyện với bà ta.”

“Ừ, em tin tưởng anh sẽ xử lý tốt chuyện này.” Cô khẽ tựa vào vai anh, dịu dàng nói. Suy nghĩ một chút, Bạch Thắm lại tiếp tục nói: “Chuyện như vậy nếu như em sẽ không đi, nhất định ông nội sẽ đi cùng anh.”

An Từ Thiên nghi ngờ nhìn cô.

“Anh sẽ xử lý tốt chuyện này mà, đúng không?” Bạch Thắm chọc chọc trán anh, vô cùng thân thiết nói: “Hơn nữa em còn có chuyện khác cần làm!”

“Chuyện gì?”

“Không nói cho anh biết! Trở về em sẽ nói cho anh.”

Cho dù An Từ Thiên có hỏi như thế nào, Bạch Thắm vẫn giống như cố tình chơi xấu, không chịu mở miệng. Buồn cười! Em cũng mới chỉ suy đoán mà thôi, nếu đến lúc đó kiểm tra ra là không có, vậy không phải là rất mất mặt sao!

“Số 67, Bạch Thắm!” Tiếng y tá vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Bạch Thắm.

Làm sao bây giờ, bỗng nhiên cô cảm thấy thật hồi hộp! Bạch Thắm ngồi trên ghế, có chút cảm giác giống như không đứng dậy nổi.

“Số 67, Bạch Thắm!” Tiếng của y tá lại vang lên.

Bạch Thắm nhìn bốn phía xung quanh một chút, nhìn những thai phụ hạnh phúc nở nụ cười chờ mong, cô liền hít một hơi thật sâu, sau đó thờ ra, nắm chặt nắm tay, đứng dậy mở rộng bước chân, bước vào phòng khám.

Viên Tú Vân có chút mất tự nhiên nhìn An Từ Thiên đang ngồi ngay ngắn ở phía đối diện, há miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

Ngày đó bị An Xế Cảnh đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng, bà ta biết nếu như mình còn tiếp tục ôm hy vọng xa vời mà dây dưa không dứt, chứng cứ năm đó bà ta vì bỏ trốn cùng Tôn Duệ Viễn, một mình trộm tiền của nhà họ An rồi giả chết, tất cả đều nằm trong tay ông cụ nhà họ An, một khi được công khai ra ngoài, nửa đời sau của bà ta chỉ có thể trôi qua trong cánh tù ngục, đó mới thật sự là sống không bằng chết!

Cho dù trong lòng bà ta vẫn có chút không cam lòng, nhưng lại chỉ có thể từ bỏ.

Lại không nghĩ rằng, hôm nay An Từ Thiên lại chủ động hẹn gặp bà ta. Tuy rằng vẫn còn đang An Xế Cảnh canh giữ ở bên ngoài, nhưng dù sao không lâu nữa An Từ Thiên cũng sẽ thừa kế nhà họ An, chỉ cần anh chịu nhận bà ta, cho dù An Xế Cảnh nói gì đi nữa thì tất cả cũng đều vô dụng!

Nghĩ như vậy, trong lòng Viên Tú Vân lại hy vọng sâu sắc, tâm trạng cũng theo đó mà trở nên kích động hơn.

Thế nhưng hiện tại hai người đã ngồi đối diện nhau mấy phút đồng hồ, vậy mà An Từ Thiên lại còn chưa mở miệng, đây là đang xảy ra chuyện gì vậy? Lòng của bà ta lại bắt đầu lúc lên lúc xuống đây bắt an.

“Hôm nay tôi hẹn gặp bà, là vì muốn nói rõ ràng mọi chuyện.” Rốt cục An Từ Thiên cũng chịu lên tiếng, Viên Tú Vân theo bản năng hơi giật mình một chút.

“Tiểu Thiên.”

“Bà Viên, xin bà hãy nghe tôi nói.” An Từ Thiên cắt ngang lời nói của Viên Tú Vân.

Viên... Bà Viên? Viên Tú Vân tròn to hai mắt nhìn con trai mình, anh gọi bà ta là bà Viên!

Cảm giác vô cùng bất an đột nhiên xuất hiện.

“Năm đó là bà tự mình lựa chọn rồi đi, lúc đó hẳn là bà cũng hề không nghĩ rằng sẽ có ngày muốn trở về đây đúng không? Nếu như bà đã có lựa chọn như vậy từ trước thì bà đã hoàn toàn không có cơ hội để được lựa chọn lại một lần nữa.”

“Tiểu Thiên, con...” Viên Tú Vân hoảng sợ mở miệng.

“Xin bà cứ nghe tôi nói hết trước đã!” An Từ Thiên hơi nghiêng người ra phía sau, tránh thoát bàn tay bà ta đưa ra muốn nắm lấy tay anh: “Từ khi bà bắt đầu rời đi, bà đã không còn là người nhà họ An. Như vậy, giống như sự lựa chọn lúc đầu của bà, tôi và chị tôi không có chút quan hệ nào với bà hết, chúng tôi chỉ là con cháu nhà họ An, và cũng chỉ có duy nhất một thân phận này.” Đây là những lời An Từ Nguyệt gọi điện thoại tới nói với An Từ Thiên,

cô muốn anh nhất định phải nói ra những lời này, khi đó giọng của cô còn mang theo giọng mũi dày đặc, anh còn nghe thấy tiếng Lâm Mặc nhẹ nhàng đổ dành ở bên cạnh.

Bàn tay Viên Tú Vân đặt trên bàn run lên, An Từ Thiên cũng không phải là không thấy.

“Bà Viên, vật đã vứt bỏ rồi sẽ không thể tìm lại. Từ mười bốn năm trước, chúng ta đã không còn chút quan hệ nào hết.”

“Không phải, không phải...” Bà ta lại một lần nữa không nhận được mà cắt ngang lời nói của An Từ Thiên, định mở miệng muốn nói.

“Bà Viên, bà cũng là con cháu của một nhà thư hương*, cắt ngang lời nói của người khác như thế, có phải rất không lịch sự hay không?” An Từ Thiên hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tâm trạng kích động của bà ta, anh nói: “Về phần tài sản mà bà mang đi, cho dù dựa theo luật phân chia tài sản của vợ chồng ly hôn mà nói, những thứ đó thậm chí còn nhiều hơn gấp hai lần những gì bà có thể nhận được, vậy liền cứ coi như đó là tiền bà nhận được vì đã từ bỏ quyền nuôi dưỡng chị em tôi, còn có cái này, mời bà nhận lấy.” Nói xong, An Từ Thiên lấy ra một tấm chỉ phiếu, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

*thư hương: những nhà có có truyền thống về Nho học.

Thấy bà ta nhìn chằm chằm chỉ phiếu, nước mắt rơi đầy mặt, không hề động đậy chút nào, cuối cùng An Từ Thiên vẫn có chút không đành lòng: “Mặc kệ như thế nào, cho dù bà đoạn tuyệt quan hệ với hai chị em tôi, nhưng tôi và chị vẫn không hy vọng bà phải sống quá khổ sở. Số tiền này, chỉ ít cũng có thể bảo đảm cả nửa đời còn lại của bà không phải lo lắng cơm áo gạo tiền.”

Ngơ ngác một hồi lâu, nhưng cuối cùng Viên Tú Vân vẫn nhận tấm chỉ phiếu kia. Suốt mười mấy năm qua, bà ta bị hiện thực rèn luyện, đã sớm mất đi sự ngây thơ trong sáng và kiêu ngạo, bà đã hiểu được thật rõ ràng tầm quan trọng của tiền bạc, huống chi còn là số tiền như thế này.

Giờ phút này, rốt cuộc bà ta cũng hiểu được, bắt đầu ngay từ thời điểm bà ta trở về, mọi chuyện đều đã trở nên vô ích. An Từ Thiên nói rất đúng, lúc trước là do chính bà ta chủ động vứt bỏ, bây giờ làm sao có thể lấy lại được chứ. Tất cả đều là bà ta mơ mộng hão huyền...

Hai người ngồi đối diện nhau nhưng đều không nói gì, đến lúc cuối cùng khi An Từ Thiên đứng dậy rời đi, lại bị bà ta gọi lại.

“Tiểu Thiên, mẹ có lỗi với con và Tiểu Nguyệt. Con, có thể gọi mẹ một tiếng ‘mẹ’ được không?” Trong giọng nói của bà ta tràn ngập giọng điệu cầu xin, An Từ Thiên nghe mà không nhận được mà cuộn ngón tay, nắm chặt nắm đấm tay lại.

Thời gian cứ tiếp tục trôi qua trong sự im lặng, lòng của Viên Tú Vân dần trở nên lạnh lẽo.

Cuối cùng, anh vẫn mở miệng: “Mẹ của tôi, đã sớm qua đời từ trong trận cháy lớn năm đó rồi.”

Sau đó An Từ Thiên liền đẩy cửa rời đi, để lại Viên Tú Vân bất lực ngã ngồi trên mặt đất tuyệt vọng khóc, từ im lặng rơi nước mắt rồi lại chuyển thành gào khóc như một đứa trẻ.

Bà ta thật sự rất hối hận!

Thế nhưng, có những sai lầm có thể tha thứ, lại có những sai lầm cả đời cũng không thể tha thứ được!

An Từ Thiên bước nhanh đi tới, trước khi đến nơi này, anh đã nói qua với Bạch Thắm.

“Chỉ hỏi anh có hận bà ta hay không. Anh không hận, không hận bà ta. Nhưng anh biết cả cuộc đời này, anh tuyệt đối sẽ không còn chút liên hệ gì với bà ta.”

“Bà ta liều lĩnh chạy về phía tình yêu, về phía tự do của bà ta mà lấy cả đời ra để cược. Hiện tại, bà ta thua cuộc, bà ta không có quyền đòi ý.”

“Anh sẽ đưa bà ta đủ tiền. Ở chỗ bà ta sống, cũng sẽ có người âm thầm chăm sóc giúp đỡ bà ta, anh cũng chỉ có thể làm được đến như vậy --- đảm bảo cho bà ta không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, cuộc sống trôi qua thuận lợi.”

Cho dù Thắm Thắm của anh không đến, anh cũng sẽ nói cho cô biết toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình. Hiện tại, anh rất muốn thân thiết ôm lấy cô thật chặt, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

“Về nhà.” Ngồi trên xe, An Từ Thiên dặn dò tài xế.

Anh muốn đợi cô ở nhà. Khi cô trở về, đầu tiên anh sẽ cho cô một cái ôm thật chặt và một nụ hôn thật sâu.

Cha, nếu như người thật sự thấy được, thật sự nhìn thấy, con và Thắm Thắm sẽ bù lại tình yêu mà cha còn thiếu, sửa lại cho tròn tình yêu mà cha chưa từng có được!

Bạch Thắm vừa mở cửa ra, liền thấy An Từ Thiên đang nghiêm túc ngồi trên sofa, anh đang đợi cô --- ￣ như lúc cô vừa mới sống lại, anh cũng im lặng ngồi trên ghế sofa nhìn chằm chằm về phía cửa lớn, im lặng mà kiên nhẫn chờ cô trở về.

Thời gian Bạch Thắm còn đang ngơ ngác, An Từ Thiên đã bước đến cho cô một cái ôm thật chặt, cô vừa mới kịp ôm lấy cô anh, anh đã dùng môi bịt lại miệng cô, chặn lại những lời chưa kịp nói, lại phải nuốt vào.

Nụ hôn này triển miên nóng bỏng, kéo dài mãi cho đến khi cả hai người đều nghẹn hơi đến mức đỏ mặt thở dốc mới dừng lại.

Cô rúc vào trong lòng anh, bỗng nhiên cảm thấy thật yên tâm, cảm xúc trào dâng trong ngực giống như con suối nhanh chóng chảy ra.

Cảm giác được ngực bị thấm ướt, An Từ Thiên mới phát hiện cô đã rơi nước mắt không biết từ lúc nào, anh cuống quýt lau nước mắt cô: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, em rất vui về!” Bạch Thắm vừa khóc vừa cười, lắc đầu.

Em phải nói với anh như thế nào đây, anh Từ Thiên thân mến của em! Bạch Thắm bị cảm xúc hạnh phúc ùn ùn kéo đến cuốn trôi, thậm chí cô không tìm được cách nói chuyện.

“Vui về? Tại sao em vui về mà lại khóc như vậy?” An Từ Thiên cau mày, nước mắt của cô khiến cho lòng anh co rút đau đớn.

“Là vô cùng vui về hạnh phúc, Từ Thiên, em thật sự rất vui về! Ông xã, em thật sự rất hạnh phúc!” Cho dù lời nói của cô mang theo giọng mũi, nhưng anh vẫn nghe được tâm trạng kích động ẩn chứa trong lời nói của cô.

Anh buông tâm trạng lo lắng xuống, dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô.

“Từ Thiên, anh sắp làm cha rồi!” Bỗng nhiên Bạch Thắm lên tiếng.

Động tác trên tay khựng lại, An Từ Thiên sửng sò. Anh vẫn chưa kịp phản ứng lại, ngơ ngác nhìn cô, em vừa nói cái gì?

“Từ Thiên, em mang thai!” Bạch Thắm nháy mắt cười cười, từng giọt nước mắt nhỏ rơi xuống.

“Cha, làm cha, mang thai...” An Từ Thiên tìm nửa ngày rốt cục cũng tìm lại được giọng nói của chính mình.

Anh ngơ ngác cứ lặp đi lặp lại mấy chữ này, hạnh phúc ngoài ý muốn ùn ùn kéo đến khiến cho anh trở nên ngơ ngác trì độn.

“Thắm Thắm, là thật?” An Từ Thiên ngốc nghếch hỏi một câu.

“Đương nhiên là thật! Chúc mừng anh, ngài An!” Bạch Thắm vội vàng lấy ra ảnh siêu âm, đưa tới trước mắt anh.

Thật sự là kỳ diệu, ai có thể nghĩ đến, trong bụng cô bây giờ lại có một “cục thịt” nho nhỏ, sau chín tháng mười ngày sẽ biến thành một đứa trẻ, được sinh ra từ trong bụng cô!

Nghĩ đến đây, Bạch Thắm không nhịn được cảm thán tạo hóa thần kỳ, cảm ơn vận mệnh đã thiên vị, cho cô được sống lại một lần nữa, để có thể gặp được người mình yêu một lần nữa, kết hôn với anh, hiện tại lại sắp có một bé con đáng yêu.

Hơn nửa ngày An Từ Thiên mới hoàn toàn phản ứng được, hưng phấn ôm lấy Bạch Thắm, nói năng lộn xộn, kích động gọi điện thoại cho ông cụ nhà họ An, giọng nói run rẩy dọa cho ông cụ sợ đến mức lập tức chạy xe đến, liền nhìn thấy cháu trai mình giống như người điên ôm lấy vợ hét to.

“Ông nội, Thắm Thắm mang thai!” Nhìn thấy ông cụ, thậm chí An Từ Thiên còn hưng phấn đến mức bước đến ôm chặt lấy ông: “Cháu sắp làm cha rồi!”

Ông cụ cũng hạnh phúc đến mức rơi nước mắt, không chỉ bởi vì Bạch Thắm mang thai, ông sắp có cháu trai rồi, mà còn là vì đứa cháu trai chưa bao giờ thân thiết quá mức với ông suốt mười mấy năm qua lại chủ động ôm lấy ông, hơn nữa lại còn ôm liên tiếp nhiều lần!

Dù sao, nhà họ An đã trải qua một trận hoang mang rối loạn vì đề nghị cứu làm sao để Bạch Thắm có thể dưỡng thai tốt hơn. An Từ Thiên và ông cụ nhà họ An cũng bởi vì không cùng ý kiến mà âm ỉ khó chịu mấy lần, ngay cả An Từ Nguyệt cũng thỉnh thoảng chen giữa quấy rối hai người họ một chút.

Bởi vì Bạch Thắm mang thai, nhà họ An lại trở nên náo nhiệt một lần nữa, đứa bé này chính là sinh mạng mới mà người nhà họ An yên lặng hy vọng chờ đợi từ lâu.

Chứng bệnh tự bế của An Từ Thiên cũng bởi vì đã gỡ bỏ được khúc mắc, lại thêm việc Bạch Thắm mang thai, dưới sự tích cực phối hợp trị liệu, tình huống dần dần tiến triển rất tốt.

Bảy tháng sau

An Từ Thiên đi khám thai với Bạch Thắm như những lần trước. Hiện giờ bụng của cô đã rất lớn, có lẽ chỉ qua mười ngày nữa tháng nữa thôi là sẽ vào bệnh viện nằm chờ sinh.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Bạch Thắm lại không nhìn thấy An Từ Thiên đứng ở cửa. Y tá bên cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ nói: “A, bình thường không phải bình thường ngài An đều chờ ở cửa hay sao? Người đâu?”

Bạch Thắm nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm bóng dáng anh.

“Cẩn thận một chút, chú ý bậc thang.” Giọng nói của An Từ Thiên truyền đến từ góc cầu thang.

Y tá nhanh nhẹ, vội vàng đỡ Bạch Thắm đi đến hướng bên kia.

Đi chưa được mấy bước, hai người liền nhìn thấy An Từ Thiên đang cẩn thận đỡ một thai phụ bước lên cầu thang từng chút một. Bụng của thai phụ kia dường như đã được chín tháng, còn lớn hơn so với bụng của Bạch Thắm, có vẻ như đã sắp đến ngày sinh dự tính, không lâu nữa sẽ trở dạ.

An Từ Thiên dùng lực vừa phải đỡ lấy cô ấy, giọng nói nhẹ nhàng: “Cẩn thận một chút, từ từ sẽ đến, không vội.”

“Bà An, cô làm sao vậy?” Nữ y tá cảm giác được Bạch Thắm đang run rẩy, vừa nhìn liền Bạch Thắm đã đỏ vành mắt không biết từ lúc nào.

Nghe tiếng, An Từ Thiên ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của Bạch Thắm, hơi sững sờ sau đó liền dịu dàng nở nụ cười.

Sau khi giao thai phụ cho y tá xong, Bạch Thắm liền kích động nắm lấy cánh tay An Từ Thiên: “Từ Thiên, Từ Thiên...”

“Ừ, đồ ngốc, em khóc cái gì.” An Từ Thiên dịu dàng gạt tóc mái rối loạn trên trán cô.

“Anh đã khỏe, rốt cuộc anh cũng đã tốt lại rồi!” Bạch Thắm nhào vào trong lòng anh, hai vai run rẩy.

Mất một quãng thời gian dài như vậy, rốt cuộc anh cũng tốt lại rồi! Rốt cuộc Từ Thiên của cô đã hoàn toàn không còn khác biệt với những người khác, thậm chí còn trở nên xuất sắc hơn so với rất nhiều người!

“Đồ ngốc, đây đều là công lao của em! Em còn khóc, người khác sẽ cho rằng anh bắt nạt em đấy!” An Từ Thiên khẽ cọ cọ cằm lên đỉnh đầu cô, giọng điệu vẫn tràn ngập sự cưng chiều như trước.

Anh cũng thực sự rất kích động, mới vừa rồi lúc thai phụ kia mở miệng nhờ anh giúp đỡ, vậy mà anh lại không có chút ý nghĩ muốn từ chối, theo bản năng liền bước đến đầu cô ấy, mới phát hiện rốt cuộc bản thân cũng đồng ý chủ động tiếp xúc với người khác. Sau khi đỡ cô ấy lên tầng, anh cũng không có bất kỳ cảm xúc khó chịu hay không vui nào cả, ngược lại còn rất vui vẻ vì giúp đỡ lại đổi lấy được sự cảm động của cô ấy.

Rốt cuộc anh cũng tốt lại rồi, rốt cuộc anh cũng có thể giống một người chồng bình thường, không lâu sau này cũng sẽ có thể trở thành một người cha xuất sắc bình thường.

Ánh mắt An Từ Thiên liếc về phía bụng bầu cao ngất của Bạch Thắm, tràn ngập dịu dàng, anh khẽ dùng tay vuốt lên bụng cô.

“Chúng ta về nhà đi!”

“Được!”

An Từ Thiên thật cẩn thận từng li từng tí đỡ lấy Bạch Thắm, anh có cảm giác giống như đang nắm cả thế giới của mình trong tay vậy, mặc dù phải vác lấy gánh nặng nhưng lại vui vẻ chịu đựng.

”Trở về chúng ta liền gọi điện thoại nói cho ông nội và chị Từ Nguyệt biết có được không?”

“Được, nhưng mà để anh gọi, điện thoại di động có phóng xạ.”

“Được, em cùng cục cưng ở bên cạnh nghe. Bác sĩ nói hôm nay cục cưng vô cùng hoạt bát, nhất định là bé cũng biết chuyện này nên mới vui vẻ như vậy...”

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hai người đang gắn bó thân thiết, khiến cho xung quanh bóng lưng họ giống như được dát lên một tầng ánh vàng, trên da thịt non mịn phản chiếu ánh nắng rạng rỡ, hình thành một bức tranh ấm áp.

Thân ái, chúng ta sẽ cứ gắn bó thắm thiết như vậy, cùng với đứa bé của chúng ta trải qua cuộc sống hạnh phúc cả đời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Từ Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lời Cuối Của Tác Giả

Chuyện đến đây là kết thúc.

Về cuộc sống lúc kết thúc ta không miêu tả nhiều, giống như hơi kết vội một chút.

Viết truyện dài nhất không phải là mở đầu và kết thúc, mà ta có đôi khi lại vô cùng dong dài, nếu sự thật sự cẩn thận viết hết ra, sợ là chỉ một cái kết thúc mà ta lại biết thành ba chương đi, kết thúc mà lại nhai dong dài thì không được tốt lắm.

Cứ như vậy đi, Hoãn lần đầu tiên viết truyện, có thể kiên trì viết đến kết thúc, đối với người luôn chỉ có thể nhiệt tình trong vài ngày mà nói, đây thật sự là một bước tiến lớn đấy~~

Cám ơn tất cả các bạn đọc thân ái đã duy trì ủng hộ cho tới nay, bất kể là có những lời nhắn lại hay chỉ im lặng, chỉ cần ta những người vẫn một mực ở đây nhìn ta viết truyện, Hoãn đều vô cùng cảm ơn.

Cúi đầu thật sâu, cảm ơn mọi người đã làm bạn duy trì với tay suốt thời gian qua!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Yêu An Tử Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.